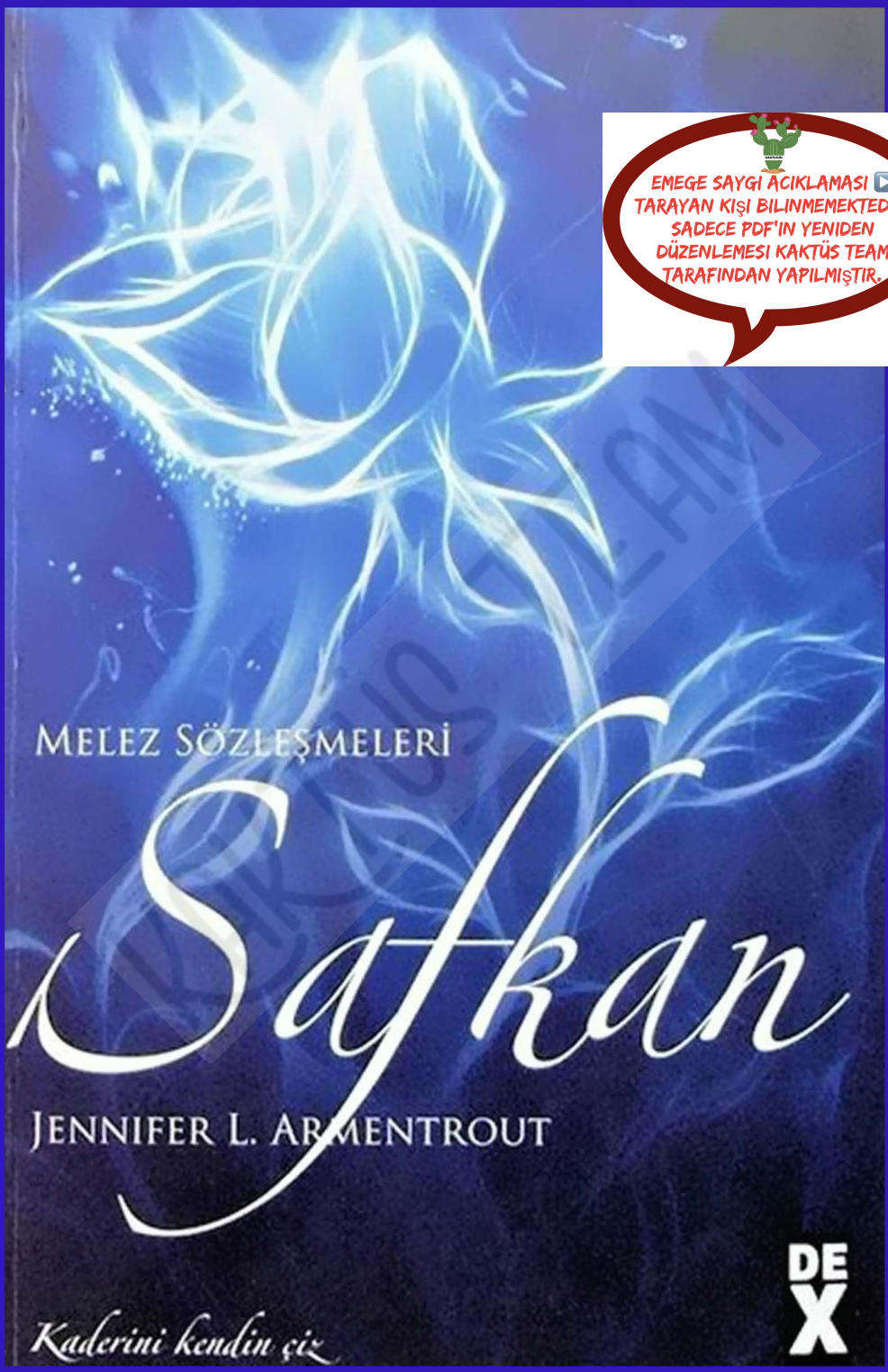

EMEGE SAYGI AÇIKLAMASI
TARAYAN KIŞI BILINMEMEKTEDIR.
SADECE PDF'IN YENIDEN
DÜZENLEMESI KAKTÜS TEAM
TARAFINDAN YAPILMIŞTIR.
MELEZ SÖZLEŞMELERİ
Şafkan
JENNIFER L. ARMENTROUT
Kaderini kendin çiz
DEX

Bir yanda ihtiyaçlar. Bir yanda kader...

Doğaüstü bir yaratık olmak tam olarak muhteşem bir şey değil; özellikle her gittiğin yere "diğer yarının" da gittiği düşünülürse. Seth, eğitimde, ders dışında ve hatta yatak odasında Alexandria'yla birlikte ve bu hiç de eğlenceli değil. Aralarındaki bağın kabuslardan uzak kalmak gibi faydaları da var ama Alex'in safkan yasak aşkı Aiden'a olan hisleri üzerinde hiçbir etkisi yok. Ya da Aiden'ın onun için feda edecekleri üzerinde.

İblisler binayı istila edip öğrencilere saldırınca tanrılar furileri salıyor üzerlerine. Furiler, öğrencilere ve tanrılara karşı en ufak tehdidi ortadan kaldırmakla görevliler, buna Alex ve diğer Apollyon Seth de dahil. Bu sorunlar yetmezmiş gibi, gizemli bir varlık Seth'i tehdit ediyor, Alex de tehlikede. İşin içine tanrılar girince bazı kararlardan geri dönmek çok ama çok zor.

Alexandria kaderinde yazanla bilinmez arasında bir seçim yapacak.

Safkan, Melez Sözleşmeleri serisinin ikinci kitabıdır.

KAKTÜS

ISBN 978-605-09-0888-6

www.dexkitap.com

25.00 TL

MELEZ SÖZLEŞMELERİ

Şafkan

JENNIFER L. ARMENTROUT

KAKTÜS TEAM

DEX

Birinci Bölüm

KAKTÜS TEAM

Küçük siyah benekler gözümün önümde dans ederken spor salonunun tavanına bakıyordum. Off, popom feci acıyordu. Üzerine yaklaşık elli defa düştüğüm düşünülürse bunda şaşacak bir şey yoktu. Acıyla yanmayan tek yerim yüzümdü ama o da farklı bir nedenden dolayı yanıyordu.

Sokak dövüşü dersim iyi gitmiyordu.

El ele mücadele pek âdetim değildi. Minderden kalkıp Eğitmenimize bakarken kaslarım sızlıyordu.

Seyrekleşen saçlarında elini gezdiren Eğitmen Romvı bütün sınıftan iğreniyor gibiydi. "O bir iblis olsaydı şu anda ölmüş olurdunuz. Anlıyor musunuz? Ölmüş, sağ değil, Bayan Andros."

Sanki ölmüş sözcüğünün benim bilmediğim başka anlamı vardı. Dişlerimi sıkıp, başımla onaylamayı başardım.

Romvı bana sert bir bakış daha fırlattı. "İçinizde eter olduğuna inanmak zor, Bayan Andros. Tanrıların özü sizde ziyan oluyor. Dövüşme şeklinize bakılırsa bir ölümlüden hiçbir farkınız yok."

Eter için yanıp tutuşan üç iblisi öldüren ben değil miydim? Bunun bir değeri yok muydu?

"Başlangıç pozisyonu alın. Gözünüzü kas hareketlerinden ayırmayın. Sırayı biliyorsunuz," dedi Romvi.

Akil'in kadrolu Casanova'sı ve benim şu anki rakibim olan Jackson Manos'a döndüm. Esmer görünüşü ve o koyu renk, seksi gözleriyle insanın dikkatini bir hayli dağıtabilirdi.

Jackson bana göz kırptı.

Gözlerimi kısarak ona baktım. Antrenman sırasında konuşmamıza izin yoktu. Eğitmen Romvi bunun dövüşün özüne gölge düşürdüğünü düşünüyordu. Aslında, Jackson'ın ihtişamına rağmen topuk vuruşlarını ve döner tekmelerini kaçırmamın nedeni o değildi.

Mutlak başarısızlığımın kaynağı, antrenman salonunun duvarına dayanmıştı. Alnına dökülen kara bukleleri, koyu gri gözlerine düşüyordu. Kimileri, Aiden St. Delphi'nin saçını kestirmesi gerektiğini söylüyordu ama son zamanlarda tercih ettiği bu daha vahşi görünüm benim hoşuma gidiyordu.

Biraz sonra bakışlarımız kenetlendi. Aiden yine son derece aşina olduğum o duruşu takınmıştı. Adaleli kollarını göğsünde kavuşturmuş, bacaklarını alabildiğine açmıştı. İzliyor, daima izliyordu. Şu anda, bakışlarıyla, dikkatimi ona değil, Jackson'a vermem gerektiğini anlatıyordu.

İçimde bir şey hop etti; bu da alışkın olduğum diğer bir şeydi. Ne zaman ona baksam böyle oluyordu. Ne elmacık kemiklerinin kusursuz kıvrımı ya da güldüğünde yanaklarında beliriveren gamzeler yüzündendi bu ne de akıl almaz derecede kaslı...

Kendimi kaptırdığım transtan tam zamanında kurtuldum. Kolumla sert bir şekilde vurarak Jackson'ın diz darbesini engelledim, sonra da gırtlağına saldırdım. Jackson bunu kolaylıkla

savuşturdu. Birbirimizin etrafında dönüyor, darbeler savuruyor ve bunlardan kaçıyorduk. Jackson geriye adım atıp kollarını iki yanına indirdi. Fırsatı gördüm ve kullandım. Etrafımda dönerek dizimle, karnını nişan aldım.

Jackson yana fırladı ama yeterince hızlı değildi. Midesine sert bir darbe indirdim.

Şaşırtıcı bir şekilde Eğitmen Romvi beni alkışladı. "Güzel..."

"Ah, kahretsin," Caleb Nicolo, en iyi arkadaşım ve malum olaydaki suç ortağım, duvara dayanmış duran öğrenci grubunun arasından inledi.

Savunma amaçlı tekmelerin püf noktası şudur: Hasmınıza vurduktan sonra ya ölümcül darbeyi indirmeniz ya da geri kaçmanız gerekir. Ben ikisini de yapmadım. Jackson dizimin üzerinde iki büklüm oldu ve beni de yanına alarak yere indi. Mindere düştük ama her nasılsa –bunun kaza olduğundan ciddi şekilde şüpheliydim– Jackson üstüme çıktı. Ağırlığından başım geriye düştü ve nefesim kesildi.

Eğitmen Romvi bağırdı ve başka bir dile kaydı. Kullandığı dil Rumence gibiydi. Her neyse, ne söylüyorsa küfrediyormuş gibi geliyordu kulağa.

Jackson başını kaldırdı, omuzlarına gelen saçları sırıtışını sınıftan gizliyordu. "Hep sırtın yerde, değil mi?"

"Beni kız arkadaşınla karıştırdın herhalde. Kalk üstümden." Omuzlarını ittim. Jackson kıkırdayarak yuvarlandı ve ayağa kalktı. Annem Jackson'ın kız arkadaşının anne babasını öldürdüğünden beri Jackson'la aramız bozuktu. Aslına bakarsanız, ölü iblis annem sayesinde öğrencilerin çoğuyla iyi geçinmiyordum. Tahmin edin artık.

Utancımdan kıpkırmızı olmuş bir halde ayağa kalktım ve Aiden'a kaçamak bir bakış fırlattım. Yüzü ifadesiz görünüyor olabilirdi ama zihninde yanlış yaptığım her şeyin bir listesini

tutup rafa kaldırdığını biliyordum. Ama ilk düşünmem gereken şey bu değildi.

Eğitmen Romvi minderlerde yürüyüp Jackson'la benim önümüzde durdu. "Bu kesinlikle kabul edilemez bir şeydi! Ya uzaklaşırsın ya da rakipten kurtulursun."

Söylediğini göstermek için kolunu uzattı ve tam göğsüme vurdu. Arkaya doğru biraz sendeledim ve dişlerimi sıktım. Vücudumdaki her hücre ona aynısını yapmamı istiyordu.

"Sen bekleme! Sana gelince..." Romvi, Jackson'a döndü. "Sırf eğlencesine iblislerin üzerine uzanmayı mı planlıyorsun? Sonrasında ne olduğunu bana anlatırsın."

Jackson kıpkırmızı kesildi ama cevap vermedi. Romvi'nin dersinde cevap vermezdin.

"Minderlerden in şimdi... Siz değil, Bayan Andros!"

Göz ucuyla umutsuzca Caleb'le Olivia'ya bakarak durdum. Onlar da bana bakıyorlardı ve yüzlerinde benimkiyle aynı ifade vardı. Şimdi olacağını bildiğim şeye boyun eğerek, çünkü Romvi'nin her dersinde bu olurdu, eğitmene döndüm ve destansı hezimeti bekledim.

"Çoğunuz mezun olmaya hazır değilsiniz." Minderin kenarında geziniyordu. "Çoğunuz daha işinizin ilk haftasında öleceksiniz ama siz var ya Bayan Andros? Siz Akit'in yüz karasısınız."

Romvi, erkek ırkının yüz karasıydı ama ben bundan şikayet etmiyordum.

Yavaşça etrafımda döndü. "Nasıl oldu da iblisleri yenip şu anda karşımda duruyorsunuz anlamıyorum. Bazıları sizde potansiyel olduğunu düşünebilir ama ben daha bir şey görmedim."

Göz ucuyla Aiden'ı gördüm. Kaskatı kesildi, gözlerini kısarak bana baktı. O da olacakları biliyordu ama istese bile yapabileceği hiçbir şey yoktu.

"Buraya ait olduğunu kanıtla bana," dedi Romvi. "Akit'e, aile bağların sayesinde değil de kişisel yeteneklerin sayesinde yeniden girdiğini bana ispatla."

Eğitmen Romvi, çoğu eğitmenden daha büyük bir hıyardı. Gününü gün edip hazır para yemek yerine Avcı olmayı seçmiş safkanlardan biriydi. Aiden gibi böylesi bir hayatı seçen safkanlara ender rastlanırdı ama ikisi arasındaki benzerlikler burada sona eriyordu. Romvi, dersin ilk gününden beri benden nefret ediyordu ve Aiden'ın tam tersini hissettiğine inanmak hoşuma gidiyordu.

Romvi saldırdı.

Romvi, bu kadar yaşlı birine göre kesinlikle hızlıydı. Minderlerin üzerinde geri geri gittim, Aiden'ın yazın bana öğrettiği her şeyi hatırlamaya çalışıyordum. Romvi etrafında döndü, çizmesinin topuğunu tam karnıma nişanlamıştı. Bacağını yana çelip isabet ettirmeyi çok ama çok istediğim bir yumruk salladım. Engelledi. Karşılıklı darbeler savurmaya devam ettik. Giderek üstüme geliyor, beni minderin kenarına doğru geriletiyordu.

Her yumruk ve tekmeyle Romvi'nin darbeleri daha da acımasızlaşmıştı. Bu, bir *iblisle* dövüşmek gibi bir şeydi çünkü ciddi ciddi, Romvi'nin bana gerçekten zarar vermek istediğine inanıyordum. Darbelerine dayanıyordum, ta ki spor ayakkabım minderin kenarından kayana kadar. Ölümcül bir hata yaptım.

Dikkatimin dağılmasına izin verdim.

Romvi fırsatı kaçırmadı. Uzanıp atkuyruğumu yakaladı ve beni hızla öne çekti. "Bu kadar kibirli olmamalısın," dedi, beni arkam kapıya dönük duracak şekilde çevirdi. "Bir de şu saçını kestir."

Saga sola yumruk yağdırırken bir yumruğum Romvi'nin midesine isabet etti ama bu onu yıldırmadı. Ivmemi –ve saçımı– kullanarak beni mindere yapıştırdı. Yuvarlanarak düştüm,

bu iş sona erdiği için biraz da minnettardım. Bütün sınıfın önünde canıma okuması bile umurumda değildi. Yeter ki...

Romvi kolumu kavradı ve beni dizlerimin üzerine hızla çekerek kolumu iyice yukarı kaldırdı. "Beni dinleyin, melezler. Savaşta ölmek artık en kötü kâbusunuz değil."

Gözlerim yuvalarından fırladı. Ah, hayır, hayır, hayır. Bunu yapamaz...

Under Armour markalı kazağımı dirseğime kadar sıyırdı. "İşte başınıza gelecek bu. Başarısız olursanız ne olacağına iyice bakın. Sizi canavara dönüştürürler."

Yanaklarımı ateş bastı ve beynim boşaldı. Yara izlerimi sınıf arkadaşlarımdan gizlemek için nelere katlanmıştım hâlbuki. Romvi, damgalarımı dünyaya göstermeye devam ederken dikkatimi öğrencilerin yüzlerinden başka her şeye veriyordum. Bakışlarım, kaba, yaşlı eline, sonra da savaşta yara almış koluna kaydı. Gömleğinin kolu geriye sıyrılmış, baş aşağı duran bir meşale dövmesini ortaya çıkarmıştı.

Eğitmen Romvi bana hiç de dövme seven bir tip gibi gelmemişti.

Sonra Romvi kolumu bıraktı, böylece gömleğimin kolunu aşağıya çekebildim. Romvi'nin aç iblislere yem olmasını diledim. Her yanı yara iziyle dolu bir ucube gibi görünebilirdim ama başarısız falan olmamıştım.

Bu hale gelmemden tamamen sorumlu olan iblisi, yani annemi öldürmüştüm.

"Hiçbiriniz Avcı olmaya, tıpkı sizin gibi eğitilmiş bir iblis melezle karşı karşıya gelmeye hazır değilsiniz." Romvi'nin sesi odada yankılanıyordu. "Çoğunuzun yarına kadar bir gelişme göstermesini beklemiyorum. Ders bitmiştir."

Romvi'nin sırtına bir maymun gibi atlayıp boynunu koparmamak için kendimi zor tutuyordum. Bu pek hoş karşılanmaz-

dı ama o hastalıklı tatmin olma hissi neredeyse buna değerdi.

Jackson dışarı çıkarken bana tosladı. "Kolların aynı dama tahtası gibi. Bu cidden seksi."

"Evet, kız arkadaşın da aynısını söylemişti, sı..."

Eğitmen Romvi elini hızla uzatıp çenemi yakaladı. "Ağzınız, Bayan Andros, ona da hakim olmayı öğrenmelisiniz."

"Ama Jackson..."

"Umurumda değil." Bana dik dik bakarak elini indirdi. "Sınıfımda böyle terbiyesiz laflara izin vermem. Bu size son uyarım. Bir dahaki sefere kendinizi dekanın odasında bulursunuz."

İnanılır şey değil. Romvi'nin ağır ağır yürüyerek odadan çıkışını izledim.

Caleb, Olivia'ya kızın spor çantasını verdi ve bana yaklaştı. En berrak gökyüzü rengindeki gözleri anlayışla parlıyordu. "Hıyarın teki o, Alex."

Elimi boş verircesine salladım. Romvi'den mi yoksa Jackson'dan mı bahsettiğini bilmiyordum. Benim kitabımda ikisi de hıyardı.

"Günün birinde aniden fırlayıp onu öldüreceksin." Luke parmaklarını bronz rengi buklelerinde gezdirdi.

"Hangisini?" diye sordum.

"İkisini de." Luke, omzuma hafifçe vururken sırıttı. "Umarım bunu kaçırmam."

"Al benden de o kadar." Olivia, Caleb'in koluna girdi. Aralarında her ne varsa öylesine bir şeymiş gibi davranıyorlardı ama ben farklı olduğunu biliyordum. Olivia, Caleb'e ne zaman dokunsa ki bunu sık sık yapıyordu, Caleb olan biteni unutuyor ve yüzünde o şapşal gülümseme beliriyordu.

Üstelik Olivia varken erkek melezlerin birçoğunun yüzünde o ifade oluyordu. Olivia nefes kesiciydi. Karamel rengi teni melezlerin çoğu tarafından kıskanılıyordu. Gardırobu da öyle.

Kıyafetlerini ele geçirmek için adam öldürürdüm.

Küçük grubumuzun üzerine düşen gölge diğerleri hemen dağıttı. Gölgenin Aiden olduğunu bilmek için başımı kaldırıp bakmama gerek yoktu. Sadece onun, neredeyse herkesin aksi yöne kaçmasını sağlama gücü vardı. Bunu yapan saygı ve korkuydu.

"Sonra görüşürüz," diye seslendi Caleb.

Aiden'ın spor ayakkabılarına bakarak başımı belli belirsiz salladım. Romvi'nin küçük gösterisinden duyduğum utanç yüzünden ona bakmakta zorlanıyordum. Aiden'ın saygısını kazanmak için, Marcus'un beni Akit'ten atmaya çalıştığı gün onun ve Leon'un, sahip olduğuma inandıkları potansiyelin bende olduğunu kanıtlamak için çok çalışmıştım.

Birisinin bunu çok kısa sürede yerle bir edebilmesi ne tuhaftı.

"Alex, bana bak."

İstemeye istemeye dediğini yaptım. Bu şekilde konuştuğunda hiç dayanamam. Uzun ve ince bedeniyle eğilmiş bana bakıyordu. Bugünlerde, Apollyon'un ikinci kez dünyaya gelmiş hali olduğumu keşfettiğim gece bekâretimi ona vermeye çalışmamışım gibi yapıyorduk. Aiden bu konuda bir hayli başarılıydı. Öte yandan ben onun zihnime saplanıp kalmasına engel olamıyordum.

"Başarısız olmadın sen."

Omuz silktim. "Öyle gözükmüyor ama, değil mi?"

"Eğitmenler kaçırdığın zaman yüzünden ve dayın dekan olduğu için sana karşı daha sertler. İnsanlar yaptıklarını izliyorlar. Dikkat ediyorlar."

"Bir de üvey babam Konsey Bakanı. Anlıyorum, Aiden. Bak, boş verelim bunu." Sesim istediğimden daha sertti ama Aiden bu dersin ne kadar küçük düşürücü hale geldiğini görmüştü. Onunla tartışmama gerek bile yoktu.

Aiden kolumu yakaladı ve gömleğimin kolunu yukarı sıyırdı. Bunun üzerimdeki etkisi tamamen farklı oldu. Göğsümde bir şeyler kıpır kıpır oldu, birden sıcak bastı her yanımı. Biz melezler için safkanlar yasak bölgeydi; bunun anlamı, aramızda geçenlerin Papa'ya sarkıntılık etmekle ya da Gandi'ye biftekli sandviç ikram etmekle aynı kefede olduğuydu.

"Bu yara izlerinden asla utanmamalısın, Alex. Asla." Aiden kolumu indirdi ve bana zeminin ortasını işaret etti. "Gel başlayalım. Sen de sonra dinlenirsin."

Peşinden gittim. "Senin dinlenmen ne olacak? Bu gece devriyen yok mu?" Aiden hem beni eğiterek hem de Avcılık görevlerini yerine getirerek iki iş birden yükleniyordu.

Aiden özeldi. Avcı olmayı o seçmişti ve diğer öğrencilerin çok gerisinde kalmamam için benimle çalışmayı seçmişti. İkisini de yapmak zorunda değildi ama adalet duygusu onu Avcı olmaya sevk etmişti. Bu arzumuz ortaktı. Bana yardım etmeye onu iten neydi? Benden karşı konulmaz bir şekilde etkilendiğini düşünmek hoşuma gidiyordu –söz konusu o olduğunda tıpkı benim olduğum gibi.

Etrafımda dönüyordu. Sonra durdu, kollarımı gövdemin orta kısmına kaldırdı. "Kollarını yanlış tutuyorsun. Bu yüzden Jackson'ın darbeleri durmadan sıyırıp geçiyordu."

"Senin dinlenmen ne olacak?" diye direttim.

"Benim için kaygılanma." Hücum pozisyonu aldı, tek eliyle ilerlemem için işaret etti. "Kendin için daha çok kaygılan, Alex. Bu senin için zor bir yıl olacak ve üç kat fazla antrenman yapman gerekiyor."

"Seth'le çalışmam gerekmeseydi daha çok boş zamanım olurdu."

Aiden o kadar hızlı bir şekilde öne fırladı ki darbeyi güç bela engelledim. "Alex, bu konuyu halletmiştik."

"Biliyorum." Darbesini durdurdum. Aiden ve Seth'le hem hafta içi hem hafta sonları dönüşümlü olarak çalışıyordum. Sanki velayetimi ortaklaşa paylaşmışlardı ama bugün henüz diğer yarımı görmemiştim. Tuhaftı bu, çünkü genellikle yakınlarda pusuya yatardı.

"Alex." Aiden hücum pozisyonundan çıkmış, dikkatle beni izliyordu.

"Ne?" Kollarımı indirdim.

Ağzını açtı, söyleyeceklerini etraflıca düşünüyor gibiydi. "Son zamanlarda biraz yorgun gibisin. Yeterince dinleniyor musun?"

Yanaklarımın kızardığını hissettim. "Tanrılar aşkına, o kadar kötü mü gözüküyorum?"

Derin bir nefes aldı ve yavaşça geri verdi. Yüz hatları usulca yumuşadı. "Alex, kötü falan gözükmüyorsun. Sadece... başından çok şey geçti ve yorgun gözüküyorsun."

"İyiyim ben."

Aiden elini omzuma koydu. "Alex?"

Dokunuşuna cevaben kalbim güm güm attı. "İyiyim."

"Böyle söyleyip duruyorsun." Bakışları yüzümde dolaştı. "Hep böyle diyorsun."

"Böyle diyorum çünkü benim bir şeyim yok!" Eline vurdum ama diğer elini omzuma koydu, beni kıpırtısız hale getirdi. "Bir şeyim yok," dedim tekrar ama çok daha sessiz bir şekilde. "İyiyim ben. Her şey tıkırında."

Aiden muhtemelen saçma, teşvik edici bir şeyler söylemek için ağzını açtıysa da, hiçbir şey demedi. Sadece bana baktı, sonra omuzlarımı daha bir sıkı kavradı. Yalan söylediğimi biliyordu.

Her şey yolunda falan değildi.

Gatlinburg'teki o dehşet verici saatler bana kâbus gördür-

tüyordu; gözüme uyku girmiyordu. Okulda neredeyse herkes benden nefret ediyordu çünkü yazın Lure Gölü'ndeki iblis saldırısının benim yüzümden olduğuna inanıyorlardı. Seth'in sürekli peşimde gezmesiyse sadece şüphelerini arttırıyordu. Melezlerin içinde sadece Caleb, kaderimde ikinci Apollyon olmak ve Seth'i, doğaüstü güçlendirici kompresörü falan olarak *tamamlamak* olduğunu biliyordu. Seth'in hiç eksik olmayan ilgisi beni, dişi melezler arasında hiç de sevilen biri yapmıyordu. Bütün kızlar, Seth uğruna yanıp tutuşurken, ben onu başımdan defetmek istiyordum.

Ama Aiden bana şimdiki gibi baktı mı, bütün dünyayı unutuyordum. Aiden'in yüz ifadesinden pek bir şey anlayamıyordum ama o gözleri yok mu... Gözleri bana bütün bu birlikte olmamıza ramak kalmamış gibi davranma maskaralığından pek hazzetmediğini söylüyordu. Aiden hâlâ bunu düşünüyordu; kahretsin, tam şu anda bunu düşünüyordu. Belki Leon bizi bölmese neler olabileceğini hayal ediyordu, hatta belki bunu benim kadar yapıyordu. Belki onun da gözüne uyku girmiyordu ve vücutlarımızın birlikteyken nasıl hissettirdiğini anımsıyordu.

Öyle olduğunu biliyordum.

Gerilim birkaç derece yükseldi ve bedenim güzelce ısındı. Yaşama nedenim böylesi anlardı işte. Acaba öne adım atıp aramızdaki mesafeyi kapatsam ne yapardı? Bunu yapmak benim için çok zor olmazdı. Sadece teselli edilmek istediğimi mi düşünürdü? Çünkü beni teselli ederdi –böyle biriydi o. Sonra da, başımı geriye atsam beni öper miydi? Çünkü ikisini de yapmak istiyor gibi görünüyordu. Sarıl bana, öp beni ve bütün o harika, yasak şeyleri yap.

Öne adım attım.

Omuzlarımdaki elleri titredi, yüzüne usulca kararsızlık hâkim oldu. Bir an için –sadece bir an için– galiba bunu ciddi

ciddi düşündü. Sonra beni uzaklaştıracak bir bariyer yapmak niyetiyle ellerini düzleştirdi.

Kapı arkamızdan açıldı ve Aiden ellerini indirdi. Bu her kimse, suratına yumruğu patlatma isteğiyle arkama döndüm. İstediğimi elde etmeme *ramak* kalmıştı.

Leon'un iri cüssesi odayı doldurdu, üstünde tipik, baştan aşağı siyah olan Avcı kıyafeti vardı. "Böldüğüm için üzgünüm ama bu bekleyemez."

Leon'un her zaman Aiden'a söyleyecek önemli bir şeyleri olurdu. Bizi en son, Aiden'a sonuna kadar gitmesi için yeşil ışık yakmamdan iki saniye sonra bölmüştü.

Leon'un yaptığı en kötü zamanlamaydı bu.

Tabii ki, bizi en son böldüğünde işler bir hayli ciddiydi. Kain'i sağ bulmuşlardı. Kain melez bir Avcı'yken, Aiden'ın beni eğitmesine yardım etmişti. Lure Gölü'ne yapılan bir hafta sonu gezisi oradaki herkes için ölümcül olarak sonuçlanmıştı. İblis saldırısından sağ kurtulmuştu ama Akit'e imkansız olduğunu düşündüğümüz bir halde geri dönmüştü: melez bir iblis olarak.

Kain artık hayatta değildi ve ben bunun oluşunu görmüştüm. Bir grup safkanı öldürdükten ve beni odada dövdükten sonra bile Kain'i seviyor ve özlüyordum. O benim tanıdığım Kain değildi. Annem gibi o da gerçekte olduğu kişinin korkunç bir haline dönüşmüştü.

Leon o devasa cüssesiyle öne çıktı. Steroid reklamlarından fırlamış gibi duruyordu. "Bir iblis saldırısı oldu."

Aiden gerildi. "Nerede?"

"Burada, Akit'te."

İkinci Bölüm

Çalışma resmi olarak iptal oldu.

"Doğruca yurduna git, Alex. Dışarıya da çıkma," dedi Aiden antrenman alanından ayrılmadan önce. Bense kafeteryaya gittim.

Dolu dizgin bir iblis saldırısı varken yurt odasında oturmamın imkânı yoktu. Bir an için ikisinin peşinden gitmeyi düşünmüştüm ama Ninja gibi sinsice ilerleme becerilerim vasatın altındaydı.

Avluyu geçtiğimde gökyüzü kararmış, uğursuz bir hal almıştı. Adımlarımı hızlandırdım çünkü gökyüzü böyle olduğunda insanın dikkat etmesi gerekir. Buralarda Eylül kasırga ayıdır. Ya da sadece Seth'in yakınlarda bir yerlerde tepesinin attığı anlamına geliyor olabilir; Seth'in ruh halinin hava durumu üzerinde ürkütücü bir etkisi vardır.

Kafeteryada herkes küçük gruplar halinde toplanmıştı, yüzler neşeliydi. Bir elmayla soda aldım, yemek odasında tek bir safkanın bile olmaması dikkatimi çekti. Caleb'in yanındaki sandalyeye çöktüm.

Başını kaldırıp baktı, gözleri parlıyordu. "Duydun mu?"

"Evet, Leon, Aiden'ı almaya geldiğinde antrenman yapıyordum." Olivia'ya göz attım. "Detayları biliyor musun?"

"Tek duyduğum yaşça küçük öğrencilerden biri –Melissa Callao– bugün derslere gelmemiş. Arkadaşları kaygılanmış ve kızın yurdunu kontrol etmişler. Kızı yatakta bulmuşlar, penceresi de açıkmış."

Arkama yaslandım, içimde gezinen huzursuzluğu bastırdım. "Sağ mı peki?"

Olivia pizzasına çatalını sapladı. Safkan annesi Konsey'le sıkı bir işbirliği içinde çalışıyordu. Şanslıydık ki, kızına hep bilgi veriyordu. "Neredeyse bütün kanı emilmiş ama yaşıyor. Oda arkadaşının nasıl haberi olmadığını ya da neden ona da saldırılmadığını bilmiyorum."

"Hades aşkına, nasıl oluyor da bir iblis buralarda dolaşıyor?" Luke bir elini kaldırdı, kaşlarını şaşkın bir biçimde çatmıştı. "Muhafızları nasıl atlatabilmiş?"

"Bunu yapan melez olmalı," dedi Elena, masanın ilerisinden. Kısa saçları ve koskoca yeşil gözleriyle olağan üstü bir biçimde, uzun boylu bir Tinkerbell'i andırıyordu.

Bu yaza kadar melezlerin iblislere dönüştürülemeyeceğine inanıyorduk. Safkanlar tıklım tıklım eter doluydular ve iblisler, o öze ulaşmak için psikopat bir uyuşturucu bağımlısı gibi çiğner, kemirir ve öldürürlerdi. Eterlerini emince iblisler, safkanların ölmesine izin verebilir ya da onları dönüştürüp iblis sürüsüne bir yenisini eklerlerdi. Hiç kimse, melezlerin içinde, karanlık tarafa geçmelerine neden olacak kadar eter olduğunu düşünmemişti ama yemek yemekten ziyade ordu kurmakla ilgilenen sabırlı bir iblis için biz de safkanlar kadar iyiydik.

Safkanlarla eşit olduğumuz tek yerin ölümden beter bir yazgı olması berbattı.

Saf kan

"Dönüşen melezler safkanlar gibi geri değişmezler." Olivia çatalı uzun parmaklarının arasında hafifçe salladı. "Titanyuma bağışıklıkları var, değil mi?" Bakışlarını bana çevirdi.

Başımla onayladım. "Evet, kafalarını kesmek gerekiyor. Biliyorum, iğrenç." Ya da Seth, Apollyon büyüsünü kullanabilirdi. Kain'i, *Akaşa*'yla –beşinci ve son elementle– öldürmüştü ve bu, işi halletmişti.

Caleb kolundaki ısırıldığını bildiğim noktayı ovuşturdu. Benimle göz göze gelince durdu. Zorla gülümsedim.

"Eğer iblis bir melezse, herkes olabilir." Luke kollarını kavuşturarak arkaya eğildi. "Yani, düşünsenize. Gerçekte neye benzediklerini saklamak için element büyüsüne ihtiyaçları yok. *Herkes* olabilir."

Safkanlar dönüştürüldüğünde melezler onları fark ediyorlardı, hem de cidden. Boş ve siyah göz çukurları, kireç gibi bir ten ve jilet keskinliğinde dişlerle dolu bir ağızla kalabalığın arasına karışacak bir görüntünüz olmaz. Melezlerin, safkan iblislerin kullandığı element büyüsünü görmek gibi tuhaf bir yetenekleri vardı ama iblis melezler dönüştükten sonra da aynı gözüküyorlardı. En azından, Kain öyleydi.

"Eh, bunu yapanın iblis saldırısına uğrayan bir melez olması gerekir," diye lafa karıştı gırtlaktan gelen boğuk bir ses. "Hımm, acaba bu kim olabilir? Bu civarda bunlardan ağaçlarda yetişmiyor da."

Kafamı kaldırınca Lea Samos ile Jackson'ı karşımda buldum. Eylül'ün ortasıydı ve bu hatunun teni hâlâ süper bronzdu. Hâlâ o denli güzeldi ki plastik çatalı gözüne saplamak istiyordum. "Evet, mantıklı." Duygusuz bir tonda konuşmaya çalışıyordum.

O ametist rengi gözlerini bana çevirdi. "Son zamanlarda iblis saldırısına uğrayan kaç melez tanıyoruz?"

Ona baktım, şaşkınlıkla bir şey fırlatma isteği arasında kal-

mıştım. "Kes şunu, Lea. Bugün abuk sabuk laflarını kaldıracak havamda değilim."

O dolgun dudakları zalim bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Benim bildiğim ikiniz varsınız."

Caleb ayağa fırlayıp sandalyesini devirdi. "Sen ne diyorsun, Lea?"

Kapıda duran iki Muhafız öne adım attılar, durumu ilgiyle izliyorlardı. Olivia, Caleb'in elini tuttu ama Caleb onu dikkate almadı. "Hadi, Lea. Çıkar ağzından baklayı."

Lea bakır rengi gür saçlarını omzuna attı. "Sakin ol, Caleb. Kaç kez ısırılmıştın? İki mi? Üç mü? Bir melezi dönüştürmek için bundan çok daha fazlası gerekir." Manalı manalı bana baktı. "Doğru değil mi? Muhafızların öyle dediklerini duydum. Melezlerin kanı yavaş yavaş emilmeliymiş, sonra da iblis, melezlere ölüm öpücüğü veriyormuş."

Derin bir nefes aldım. Lea'yla ben düşmandık. Bir zamanlar, anne babası öldürüldükten sonra onun için üzülmüştüm ama bu sanki asırlar önceydi. "Ben iblis değilim, şıllık."

Lea başını yana yatırdı. "İblise benziyorsan bence iblisten..."

"Lea, git birini becer ve bronzlaş, hangi sırayla yaparsan artık." Caleb tekrar yerine oturdu.

"Kimse senin zırvalarını dinlemek istemiyor. Seninle ilgili gülünç olan şey de bu zaten, Lea. Herkes söylediklerine önem veriyor zannediyorsun. Halbuki tek umursadıkları seni yatağa atmanın ne kadar kolay olduğu."

"Ya da geçen hafta Eğitmenlerin odanda bir şişe Karışım bulmaları," diye ekledi Olivia, dudaklarında belli belirsiz bir tebessümle. "Böyle garip şeylerle ilgilendiğini bilmiyordum. Belki de erkeklerin seninle ilgilenmesini böyle sağlıyorsundur."

Alaycı bir ifadeyle güldüm. *Bunu* duymamıştım. "Hadi ya? Seninle yatmaları için erkeklere ilaç mı veriyorsun? Güzel.

Demek o yüzden Jackson bugün sınıfta bacağımı becermeye kalktı."

Lea'nın yanakları tuhaf bir kahverengi-kırmızı tonuna dönüştü. "Seni aptal iblis sevici kaltak, babam senin yüzünden öldü! Sen..."

Bir anda bir sürü kişi harekete geçti. Olivia'yla Caleb masanın karşısına fırlayıp beni tutmaya çalıştılar ama istediğimde çok hızlı olabiliyordum.

Düşünmedim; sadece parlak kırmızı elmamı doğruca onun suratına fırlattım. Bir melezin yaptığı böyle bir atış, elmayı ciddi bir silaha dönüştürürdü. Elma, feci bir çatırtıyla hedefini buldu.

Lea yüzünü elleriyle kavrayarak geriye doğru sendeledi. Parmaklarının arasından fışkıran kan, tırnaklarının rengine uyum sağlıyordu. "Burnumu kırdın!"

Kafeteryadaki herkes sustu. Donuk bakışlı melez köleler bile izlemek için masaları temizlemeyi bıraktılar. Hiç kimse çığlık atmadı ya da bariz bir şekilde ürkmedi. Ne de olsa, biz melezler vahşi bir gruptuk. Köleler ise genellikle ilgili olamayacak kadar uyuşturulmuş olurlardı.

Her nasılsa Lea'ya saldırırken Muhafızları unutmuştum. Bir Muhafız belime kolunu dolayıp beni masanın üstünden çektiğinde ciyakladım. İçecekler döküldü; yiyecekler yere düştü ve işlenmiş etler eşofmanlarıma bulaştı.

"Hemen kes şunu!"

"Yine burnumu kırdı!" Lea ellerini yüzünden çekti. "Bunun yanına kalmasına izin veremezsiniz!"

"Ah, kapa çeneni! Doktorlar düzeltirler. Hem zaten yüzünün yarısı estetik." Muhafız'la mücadele ediyordum ama kolumu arkaya doğru öyle bir büktü ki azıcık bile hareket etsem omzum kopacak gibi oluyordu.

"Eterimi istiyordu." Lea kanlı eliyle beni işaret etti. "Annesi, annemle babamı öldürdü, şimdi de o beni öldürmek istiyor!"

Güldüm. "Ah, Tanrılar aşı..."

"Kapa çeneni," diye tısladı Muhafız kulağıma. "Ben susturmadan kendin sus."

Melez Muhafızların tehditlerini hafife almaya gelmezdi. Diğer Muhafız, Lea'yı tutarken sustum. Kulaklarım gümgüm atıyor, göğsüm hâlâ hiddetle inip kalkıyordu ama biraz aşırı tepki vermiş olabileceğimi fark ettim.

Başım *çok* ciddi belaya girecekti.

Kendi aralarında kavga eden melezler pek önemli bir mesele değildi. Saldırganlık ve bastırılan şiddet duygusu bazen spor salonlarından taşar, kafeterya gibi yerlere taşınırdı. Melezler ne zaman kavga ettikleri için başları derde girse, disiplin işleriyle ilgilenen Eğitmenler'den birinin karşısına çıkarlardı.

Her yurt katına bir Eğitmen verilirdi. Benim katım, Gaia Telis'teydi; aşırı sıkı ya da sinir bozucu olmayan havalı bir hatundu. Ama Eğitmen Telis'in karşısına çıkmadım. Lea'nın burnunu ikinci kez kırmamdan beş dakika sonra kendimi Dekan Andros'un odasında buldum.

Bu, dayımın dekan olmasının birçok dezavantajından sadece bir tanesiydi.

Akvaryumda hızla dolaşan rengârenk balıklara bakıyor, bir yandan da eşofmanımın belindeki lastikle oynayıp duruyordum. Bazen ben de kendimi bu balıklardan biri gibi hissediyordum; sanki görünmez duvarlar arasında hapsedilmiştim.

Arkamdan açılan kapının sesiyle yüzümü buruşturdum. Bu işi iyi sona ermeyecekti.

Saskan

"Başka bir şey bulursanız beni hemen haberdar edin. Bu kadar." Marcus'un gür sesi odayı doldurdu. Muhafızlar ofisinin dış kapısını Yunan savaşçı heykelleri gibi süslüyorlardı. Sonra kapıyı çarparak kapattı.

Yerimden fırladım.

Marcus odada ağır adımlarla yürüyordu, sanki günün çoğunu golf dersinde geçirmiş gibi giyinmişti. Bir dekanın yapması gerektiği gibi masasının arkasında oturmasını bekliyordum, bu yüzden doğrudan önümde dikilip sandalyemin kollarını tutunca biraz şaşırdım.

"Eminim bugün olanların farkındasındır." Marcus'un ses tonu hem soğuk hem de göze çarpar biçimde kültürlüydü. Çoğu safkanın konuşması böyleydi, yani klas ve seviyeli. "Dün gece bir safkan saldırıya uğradı."

Akvaryuma odaklanarak olabildiğince arkama yaslandım. "Evet..."

"Bakışlarını benden kaçırma, Alexandria."

Alt dudağımı emerek ona döndüm. Gözleri, annemin bir iblise dönüşmeden önceki gözleriyle aynıydı. Yeşilin canlı bir tonu, tıpkı ışık saçan zümrütler gibi. "Evet, duydum."

"O zaman, şu anda neyle uğraştığımı anlıyorsundur." Marcus başını eğdi, böylece aynı göz hizasına geldik. "Kampüsümde öğrencilerimi avlayan iblis bir melez var."

"Yani dönüştürülmüş bir melez mi bu?"

"Bence bunu zaten biliyorsun, Alexandria. Birçok şey olabilirsin. Fevri, sorumsuz ve terbiyesizsin. Ama aptal değilsin."

Karakterimdeki kusurlardansa bu iblis hakkında bilgi almak istiyordum. "Melez kimmiş? Onu yakaladınız, değil mi?"

Marcus sorumu duymazdan geldi. "Şu anda, beni ya vezir ya rezil edecek bir soruşturmadan çıkıp geldim, çünkü melez yeğenim kafeteryada bir kızın burnunu kırmış... hem de bir elmayla."

"Beni iblis olmakla suçladı!"

"Senin doğal tepkin de kemik kıracak kadar sert bir şekilde yüzüne elma fırlatmak mı oldu?" Sesini alçalıp aldatıcı bir şekilde yumuşadı. Marcus uçuk pembe polo gömleği giyen bir Chuck Norris'ti. Onu hafife almamayı öğrenmiştim.

"Anne babasının benim yüzümden öldürüldüklerini söyledi."

"Sana bir kez daha soracağım: Sen de bir kemik kıracak kadar sert bir şekilde elma fırlatmaya mı karar verdin?"

Huzursuz bir şekilde kıpırdandım. "Evet, galiba."

Yavaşça soluk verdi. "Tek söyleyeceğin bu mu?"

Odaya göz attım, beynim boşalmıştı. Aklıma gelen ilk şeyi söyledim: "Elmanın burnunu kıracağını düşünmemiştim."

İskemlesinden fırlayıp tepeme dikildi. "Senden daha fazlasını bekliyorum. Yeğenim olduğun için değil, Alexandria. İblislerle, buradaki diğer bütün öğrencilere göre daha fazla deneyimin olduğu için bile değil."

Alnımı ovuşturdum.

"Herkesin gözü senin üzerinde olacak. Önemli kişilerin hepsinin. Seth'e emsali olmayan bir güç vereceksin. Senin yanlış bir hareketini göze alamayız, Alexandria. Seth de öyle."

İçimde büyük bir öfke alevlendi. On sekizimde, yeniden doğma benzeri bir olay gerçekleşecekti ve anında doğaüstü bir ergenlik yaşayacaktım. Uyanacaktım ve gücüm Seth'e geçecekti. Nasıl bir güç olduğu konusunda hiçbir fikrim yoktu ama Seth, Tanrı Katili olacaktı. Herkes sadece Seth'i umursuyordu, peki ya ben? Bana ne olacağı konusuyla pek ilgili gözükmüyorlardı.

"İnsanlar senden daha fazlasını bekliyorlar. Olacağın şey yüzünden seni izleyecekler, Alexandria."

Aynı fikirde değildim. İzleyeceklerdi çünkü tarihin tekerrür etmesinden korkuyorlardı. Aynı nesilde iki Apollyon olması bir

kez daha gerçekleşmişti ve Apollyonlardan İlki, Konsey'e düşman olmuştu. İki Apollyon da idam edilmişti. Konsey ve tanrılar, aynı zamanda iki Apollyon olmasını tehlikeli buluyorlardı. Bu yüzen üç yıl önce annem beni Akit'ten almıştı. Güvenliğimi sağlayabileceğini, beni ölümlülerin arasında saklayabileceğini düşünmüştü.

"Konsey'de böyle davranamazsın. Oradan oraya koşturarak kavga çıkarıp insanlara ağzına geleni söyleyemezsin," diye devam etti. "Kurallar var: toplumumuzun uyman gereken kuralları! Seni köle sınıfına atmakta tereddüt etmezler ve kimin akrabası olduğunun bir önemi de olmaz. Anlıyor musun?"

Yavaşça soluk vererek başımı kaldırdım ve Marcus'un, akvaryumun yanında olduğunu gördüm. Sırtı bana dönüktü. "Evet, anlıyorum."

Elini kafasında gezdirdi. "Sadece okul, antrenman ve belirli saatteki akşam yemeği için yurttan çıkacaksın. Şu andan itibaren arkadaş falan da yok."

Gözlerimi kısarak sırtına baktım. "Sokağa çıkmama cezası falan mı aldım yani?"

Dudaklarını büzerek omzunun üstünden bana baktı. "İkinci bir emre kadar öyle; ayrıca, benimle tartışmayı aklından bile geçirme. Ceza almadan bu işten sıyrılamazsın."

"Ama bana nasıl sokağa çıkmama cezası verirsin?"

Marcus yavaşça arkasına döndü. "Elmayla bir kızın burnunu kırdın."

Birden bire canım tartışmak istemedi. Bu işten *ucuz* kurtuluyordum. Hem sokağa çıkmama yasağı önemli değildi. Zaten sosyal hayat takvimim randevularla dolup taşmıyordu. "Pekâlâ ama iblisi bulursanız bana söyleyecek misin?"

Bana bir süre daha baktı. "Hayır. İblisi daha bulmadık."

Sandalyeyi sıkıca tuttum. "Yani... hâlâ ortalıkta mı?"

"Evet." Marcus ayağa kalkmamı işaret etti, ben de peşinden kapıya gittim. Muhafızlardan birine seslendi. "Clive, Bayan Andros'a odasına kadar eşlik et."

İçimden inledim. Clive, Lea'yla birlikte olduğundan ciddi biçimde şüphelendiğim Muhafızlardan biriydi. Marcus'un ofisinde yapılan her konuşma bir şekilde Lea'ya gidiyordu. Sahte Prada giyen kızlara ilgi duyduğu düşünülünce en muhtemel şüpheli Clive'dı.

"Baş üstüne, efendim." Clive eğilerek selam verdi.

"Konuşmamızı unutma," dedi Marcus.

"Peki ya..."

Marcus kapıyı kapattı.

Hangi kısmı unutmamam gerekiyordu? Onun için yüz karası olduğumu mu, yoksa etrafta koşturan bir iblis olduğunu mu? Clive kolumu sıkıca kavradı, parmaklarını etime gömdü. Yüzümü buruşturdum, kolumu geri çekmeye çalıştım ama o baskıyı arttırdı. İblis ısırıkları hâlâ garip bir şekilde hassastı.

"Herhalde bu hoşuna gidiyordur," deyip dişlerimi sıktım.

"İyi bildin." Clive beni merdivenlere itti. Safkanlar varlıklıydılar, kimsenin aklının alamayacağı kadar çok paraları vardı. Ama bütün kampüste tek bir asansör yoktu.

"Her şeyden paçanı kurtarabileceğini sanıyorsun değil mi? Dekanın yeğenisin, Bakan'ın üvey kızısın ve bir sonraki Apollyon'sun. İşte bu kadar özelsin, değil mi?"

Ona da vurma ihtimalim vardı ama elmayla değil, yumruğumla. Kolumu hızla çekerek kurtardım. "Evet, bu kadar özelim işte."

"Ama hâlâ bir melez olduğunu unutma, Alex."

"Sen de dekanın yeğeni, Bakan'ın üvey kızı ve bir sonraki Apollyon *olduğumu* unutma."

Clive öne atıldı, burun buruna gelmiştik. "Beni tehdit mi ediyorsun?"

Geri çekilmedim. "Hayır. Sadece sana gerçekten ne kadar özel olduğumu hatırlatıyorum."

Bir an için gözünü dikip baktı, sonra da kısa ve sert bir kahkaha attı. "Belki şansımız yaver gider de yurda *tek başına* giderken iblislere yem olursun. İyi geceler."

Elimden geldiği kadar yüksek sesle kahkaha attım ve ödülüm, hızla kapanan kapı oldu. Merdivenleri hızla inerken Clive'ı unuttum. Kampüste bir iblis vardı ve bir safkana saldırmıştı, kızı neredeyse öldürüyordu. Kim bilir, bir sonraki eter dozuna ne zaman ihtiyaç duyacaktı? Annem, bir safkanın normal bir iblise günlerce yeteceğini söylemişti ama iblis melezler için de aynı şey geçerli miydi?

Annem bu konuda bir şey söylememişti ama Gatlinburg'te esir düştüğümde Konsey ve safkanları devirme planları hakkında uzun uzun konuşmuştu. Gatlinburg'ten sağ kalan iblisler sadece annem ve Eric önce melezleri dönüştürmeyi, sonra da Akit'e sızmaları için onları geri göndermeyi planlamışlardı. Sanki bu plan çoktan yürürlüğe konmuştu bile... Yoksa sadece rastgele bir saldırı olabilir miydi?

Evet, bundan şüpheliydim.

Konsey'in Kasım ayındaki oturumuna katılmamın tek nedeni Gatlinburg'te öğrendiklerimdi ama artık ifademin bir anlamı kalmamıştı.

İkinci kata indiğimde zınk diye durdum. İçimdeki kötü bir his buzlu parmaklarını omurgamda gezdirerek biz melezlerin kanımızda taşıdığımız o tekinsiz hissi harekete geçirdi. Omzumun üstünden baktım, hakikaten arkamda melez bir seri katilin... ya da en azından beni basamaklardan aşağı itmek üzere olan Clive'ın durduğunu zannediyordum.

Ama hiçbir şey yoktu.

Bizi her türlü belaya karşı uyaran o tuhaf altıncı hissi gör-

mezden gelmemek üzere eğitilmiş biri olarak belki de Clive'ı kızdırmamam gerektiğini kabul ettim. Ne de olsa, etrafta cirit atan bir iblis vardı. Basamakları ikişer ikişer inip zemin kata açılan kapıyı hızla açtım.

Korku hâlâ bana eşlik ediyor, parmaklarımın etrafında dolanıyordu. Uzun koridorun sadece, tüyler ürpertici hissi daha da arttıran tepedeki titrek ışıklarla aydınlatılması da tuz biber ekiyordu. Bütün Eğitmenler ve Muhafızlar neredeydi? Etrafta mezar sessizliği vardı.

"Clive?" Gözlerim boş koridorun her santimini taradı. "Benimle kafa buluyorsun cidden *senin* burnunu kıracağım."

Sessizlik aldığım tek cevaptı.

Vücudumdaki küçük tüyler ikaz edercesine havaya dikildi. İleride, ilham perilerinin heykelleri lobinin ön kısmına sert gölgeler düşürüyordu. Her köşe bucağı olası bir tehdide karşı inceleyerek koridorda ilerledim. Ayak seslerim dehşetle yankılanıyor, sanki ses bana gülüyordu. Birden olduğum yere çakıldım, ağzım hayretten bir karış açık kaldı. Akademi lobisine yeni bir ekleme yapılmıştı; ben Marcus'un ofisine götürülürken orada olmayan bir şeydi bu.

Lobinin ortasına üç yeni mermer heykel dikilmişti. Melek gibi, güzel kadınlar birbirlerine sokulmuş, kollarını kavuşturmuşlardı ve kanatları yana eğilmiş başlarının üzerinde yükseliyordu.

Ah, tanrılar aşkına.

Akit'te *furiler* vardı.

Şu anda taş halinde olsalar da buraya gelişleri çok mutsuz bazı tanrılardan bir işaretti. Etraflarından yavaşça yürüdüm, kabuklarından kurtulup beni parçalayacakları hissine kapıldım. Beklediklerini, gerçek hallerine büründüklerinde ortaya çıkacak pençelerini bileylediklerini hayal ettim.

Saşkan

Furiler bir zamanlar, günah işleyen ama cezalandırılmayan kişileri yakalarlardı. Şimdiyse sadece saşkanlara... ya da genel olarak insanlığa bir tehdit olduğunda ortaya çıkıyorlardı.

Bir şeyler olacaktı ya da olmuştu bile.

Gözlerimi onların dingin ifadelerinden güçlükle uzaklaştırdım ve ağır kapıları iterek açtım. Bir el, kolumu sıktı. O şaşkınlıkla çığlığı bastım, arkaya eğildim ve esaslı bir tekme atmak için bacağımı kaldırdım. Tekmeyi yapıştırmama bir saniye kala kim olduğunu gördüm.

"Kahretsin!" diye ciyakladım.

Aiden kaşları havada, dizimi engelledi. "Eh, reflekslerin kesinlikle iyiye gidiyor."

Kalbim deli gibi çarpıyordu, gözlerimi kapattım. "Ah, tanrılar aşkına, ödümü patlattın."

"Belli oluyor." Kolumu indirdi, bakışları pantolonuma kaydı. "Demek doğru."

"Demek ne doğru?" Hâlâ kalbime söz geçiremiyordum. Çığlığa gelince, Aiden'ın, kolumdan geriye kalanı kıtır kıtır yemek üzere olan bir iblis olduğunu sanmıştım.

"Lea Samos'la kavgaya tutuşmuş, onun burnunu kırmışsın."

"Ah." Dudaklarımı büzerek doğruldum. "Bana iblis sevici..."

"Laf, Alex, sadece laf." Aiden başını yana yatırdı. "Bu konuşmayı daha önce yapmadık mı?"

"Lea'yı tanımıyorsun. Onun nasıl biri olduğunu bilmiyorsun."

"Nasıl biri olduğunun ne önemi var? Hakkında kötü şeyler söyleyen herkesin gırtlağına sarılamazsın ya. İnsanlara senin yaklaştığın gibi yaklaşsam sürekli kavga ediyor olurdum."

Gözlerimi devirdim. "İnsanlar senin hakkında kötü şeyler söylemiyorlar, Aiden. Herkes sana saygı duyuyor. Sen kusursuzsun. Kimse *senin* iblis olduğunu düşünmüyor. Her neyse, lobide taştan mutlu bir aile var."

Aiden kaşlarını çattı.

"Lobide furiler var. Yani heykelleri."

Aiden iç çekerek elini başında gezdirdi. "Bunun olabileceğinden korkuyorduk biz de."

"Neden buradalar?"

"Akit'in güvenliği ihlal edildi. Bu, Konsey'in asla olmayacağına dair garanti verdiği bir şeydi. Asırlar önce ilk Akit kurulduğunda tanrılarla yaptıkları anlaşmanın bir parçasıydı. Tanrılar bu güvenlik ihlalini Konsey'in iblis sorununu halledememesi olarak görüyorlar."

Midem ağzıma geldi. "Peki, bu tam olarak ne anlama geliyor?"

Yüzünü buruşturdu. "Şu anlama geliyor: Tanrılar, safkanların kontrolü kaybettiğine inanırsa furileri salacaklar. Bu hiç kimsenin istediği bir şey değil. Furiler, tehdit olarak algıladıkları her şeyin peşine düşecekler. İblislerin, melezlerin ya da..."

"Apollyon'un mu?" diye fısıldadım. Aiden cevap vermedi, bu da haklı olduğumu doğruladı. İnledim. "Harika. Eh, umarım böyle bir şey olmaz."

"Katılıyorum."

Huzursuz bir şekilde kıpırdandım, beynim bu yeni tehdidi gerçekten algılayamamıştı. "Her neyse, burada ne işin var?"

Aiden kötü kötü bakarak beni olduğum yere mıhladı. "Marcus'u görmeye gidiyordum. Sen etrafta tek başına gezinerek ne yapıyordun?"

"Clive'ın yurda kadar bana eşlik etmesi gerekiyordu ama plan suya düştü."

Gözlerini kıstı, sonra da iç çekti. Başını yurtlara doğru yatırarak ellerini koyu renkli kargo pantolonunun ceplerine soktu. "Hadi, seninle yurda kadar geleyim. Burada yalnız olmaman gerek."

Kapılardan uzaklaştım. "Kampüste hâlâ bir iblis olduğu için

mi? Saldırmaya hazır furileri unutmayalım."

Kaşlarını çatarak başını eğip bana baktı. "Uçarı tavrının numara olduğunu biliyorum. Muhtemelen bir elmayı ölümcül bir silaha dönüştürmen de aynı sebepten. Bunun ne kadar ciddi olduğunu herkesten daha iyi biliyorsun sen."

Azarı işitince yanaklarım kıpkırmızı kesildi. Suçluluk duygusu yüzünden mideme kramplar girdi. Yoldaki işaretlere baktım. "Kusura bakma."

"Özür dilemen gereken kişi ben değilim."

"Lea'dan özür dilemeyeceğimden kesinlikle eminim. Bu yüzden unut gitsin."

Aiden başını iki yana salladı. "Lea'nın sözlerinin seni kızdırdığını biliyorum. Hatta... tepkini anlayabiliyorum ama dikkatli olmak zorundasın. İnsanlar..."

"Evet, biliyorum. İnsanlar beni izliyor, falan filan." Gözlerimi kısarak devriye gezen Muhafızların gölgelerine baktım. Akşamüzeriyle gece arasında bir zamandı ama lambalar daha yanmamıştı. En büyük binaların –okulu, eğitim tesislerini ve yurtları barındıranların– koyu renkli gölgeleri yola düşüyordu. "Her neyse, iblisin nerede olabileceğine dair bir fikriniz var mı?"

"Hayır. Her yeri aradık, hâlâ da arıyoruz. Şu anda öğrencilerin güvenliğini sağlamaya odaklanmış durumdayız."

Yurdumun dışındaki basamakların en altında durduk. Veranda boştu, herkesin huzursuzluğunun işaretiydi. Kızlar genelde burada takılır, oğlanlarla zaman geçirmeye çalışırlardı. "Melissa, iblisi görmüş mü? Tarif edebildi mi?"

Aiden elini alnında gezdirdi. "Şu anda saldırıyla ilgili neredeyse hiçbir şey hatırlamıyor. Doktorlar... şey, bunun bir travma olduğunu düşünüyorlar. Galiba kendini korumanın bir yolu."

Bakışlarımı kaçırdım, dışarısı karanlık olduğu için min-

nettardım. Neden ben Gatlinburg'te olanları unutamıyordum? "Muhtemelen bundan daha fazlası var. O bir safkan. Bizlerden biri olabildiğince çok bilgi edinmek için detaylara dikkat etmek üzere eğitilirken, o böyle eğitilmiyor. O tıpkı... normal bir kız gibi. Bir de saldırı gece olduysa muhtemelen bunun kâbus olduğunu falan sanmıştır. Gece böyle bir şeyle uyanmak ha? Ben bile o kadarını hayal edemem." Durdum. Tuhaf bir şekilde bana bakıyordu. "Ne?"

"Doğru düşünüyorsun."

Aptalca gülümsemeyi yüzümden silemedim. "Böyle muhteşemim işte. Biliyorum."

Sanki gülümsemeyi istiyormuş gibi dudakları seğirdi. "Ee, başın ne kadar belada?"

"Sokağa çıkmama cezası aldım ama galiba yaptığım yanıma kâr kaldı." Hâlâ bir budala gibi gülümsüyordum.

"Evet, öyle olmuş." Rahatlamış gibiydi. "Beladan uzak durmaya çalış ve *lütfen* etrafta gizlice dolaşma. İblisin hâlâ burada olduğundan şüpheliyim ama asla bilemezsin."

Derin bir nefes alarak kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Aiden?"

"Hımm?"

Aiden'ın botlarına baktım. Parlıyorlardı, ayağında asla eskimiş bir şey göremezdiniz zaten. "Başlıyor, değil mi?"

"Annenin sana söylediklerinden bahsediyorsun, değil mi?"

"Yapacaklarının bu olacağını söylemişti ve Eric hâlâ serbest. Ya bunun arkasında o varsa ve?.."

"Alex." Bana doğru eğildi. Yakındık ama spor salonundaki kadar değil. "Eric olup olmaması önemli değil. Bunun tekrarlanmamasını garanti edeceğiz. Endişelenmeni gerektirecek bir şey yok."

"Korkmuyorum."

Saskan

Aiden uzandı, parmaklarını benimkilere değdirdi. Kısa bir dokunuştu ama yine de vücudum karıncalandı. "Korktuğunu söylemedim. Gereğinden fazla cesursun hatta."

Bakışlarımız birleşti. "Her şey değişiyor."

"Her şey değişti bile."

†

O gece daha geç vakitte yatakta dört dönüyordum. Zihnim bir türlü durmak bilmiyordu. İblis saldırısı, elmalı hücum, şirret furiler, yaklaşan Konsey oturumu ve başka her şey durmadan tek bir devasa, sonsuz kütlenin içinde dönüp duruyordu. Yatakta her dönüşümde uykusuz bir gece daha geçirme olasılığı beni daha çok huzursuz ediyordu.

Uyku sorunu Gatlinburg'ten döndükten yaklaşık bir hafta sonra başlamıştı. Bir saat falan uyuyordum, sonra rüyalarım kâbusa dönüşüyordu. Annem genellikle bu kâbuslardaydı. Bazen onunla ormandaki dövüşümüzü yeniden yaşıyordum; bazen annemi öldürmüyordum, başka zamanlardaysa sadece ben ve çok dost canlısı elleri olan iblis Daniel oluyorduk.

Bir de iblise dönüşmek *istediğim* rüyalar vardı.

Midemin üstüne dönüp yüzümü yastığa gömmüştüm ki midemde tuhaf bir karıncalanma hissettim... Hani ilk öpücükten hemen önce insanın karnında kelebekler uçuşur ya, tıpkı öyle ama çok daha kuvvetlisi.

Doğruldum ve gözlerimi kısarak saate baktım. Saat sabahın birini geçmişti ve bir dirhem uykum yoktu. Bir de sıcaklamıştım; hem de çok. Merkezi havalandırmanın yine sapıtmış olabileceğini düşünerek kalktım, yatağın yanındaki pencereyi açtım. Okyanustan gelen serin, nemli hava içeri girdi ve beni biraz ferahlattı. Öyle sıcaktan kuduracak gibi değildim ama

tepeden tırnağa yanıyordum. Ellerimi yüzümde gezdirdim. Bu bana Aiden'la geçirdiğim zamanı hatırlattı. Yo, hayır, antrenman zamanlarımızı falan değil, Kain'i bulmadan önceki, Aiden'ın yatağında çıplak yattığım geceyi.

Ama sadece fiziksel şeyleri hatırlamıyordum. Trilyonlarca yıl da geçse asla unutmayacağım sözleri hatırlıyordum: *İçime işledin, canımdan bir parça oldun.* Hiç kimse bana asla böyle sözler söylememişti. Hem de hiç kimse.

İç çekerek tekrar saate göz attım. On beş dakika, derken yirmi dakika, derken yarım saat geçti. Sonunda zamana dikkatimi vermekten vaz geçtim. Kalbim güm güm çarpıyordu, gözlerimi sımsıkı kapattım. Şu anda neredeyse Aiden'ı görebiliyordum, parmak uçlarının yumuşak dokunuşunu hissedebiliyor, o sözcükleri yeniden duyabiliyordum. Sonra, durup dururken karıncalanma hissi kayboluverdi. Pencereden gelen serin hava aniden çok üşüttü.

"Ne oluyor böyle?" Kendimi sırt üstü yatağa bıraktım. "Menopozlu kadınlar gibi sıcak mı basıyor? Olacak şey mi?"

Uykuya dalana kadar bir hayli uzun zaman geçti.

Üçüncü Bölüm

Ertesi gün her şey değişti.

Olivia'yla sınıfta trigonometri ders kitabını paylaşıyor, sinüsle kosinüs arasındaki farkı anlamaya çalışıyorduk. Yetişkin yaşamlarımızın çoğunu iblis avlayarak ve öldürerek geçireceğimiz düşünülünce trigonometri öğrenmek oldukça anlamsız gözüküyordu, bu yüzden kendimizi vermiyorduk.

Formülün üzerindeki boşluğa iki devasa meme çizdim ve üzerine "Olivia" yazdım. Hemen isminin üstünü çizdı ve "Alex" yazdı.

Alaycı bir ifadeyle güldüm, tam başımı kaldırmıştım ki Yale'de ders verebilecek kadar derecesi bulunan bir safkan olan Bayan Kateris arkasına döndü ve kaşlarını çatarak bize baktı.

"Harika," diye mırıldandı Olivia, elinin arkasından. "Bu kitabı alır da yine ne yaptığımızı sorarsa öldürüm. Cidden."

Yüksek sesle esnedim. "Aman, neyse ne."

Bayan Kateris tebeşiri masaya koydu ve ellerini çırptı. "Bayan Andros ve Bayan Panagopoulos." Sınıfın ön sırada oturan-

ların arkalarına dönüp bize bakmasına yetecek kadar uzun bir süre durakladı. "Acaba bizimle paylaşmak?.."

"Soyadını söyleme şekline bayılıyorum," diye mırıldandım Olivia'ya; tam o sırada sınıf kapımız açıldı ve içeriye küçük bir Muhafız ordusu girdi.

"Ne oluyor?" Olivia dikleşti.

Bayan Kateris geriledi, ellerini eteğinin ön tarafına sildi.

Muhafızlar ona doğru eğilerek selam verdiler; bu, statü sahibi safkanlara hitap ederken bir gelenekti, ki bizim dünyamızda bu neredeyse bütün safkanları kapsıyordu. "Dersinizi böldüğümüz için özür dileriz, Bayan Kateris," dedi ilk Muhafız. Onu neredeyse tanıyamayacaktım. Köprüdeki muhafızdı bu – hani şu, adada beni takip eden– Crede Linard. Eh, terfi etmiş olmalıydı.

Bayan Kateris huzursuz bir şekilde gülümsedi. "Özür dilemenize gerek yok. Size nasıl yardımcı olabiliriz?"

"Dekan Andros, melezleri çağırıyor. Onları götürmek için buradayız."

Sınıftaki melezler odaya göz gezdirdiler, yüzlerinde şaşkınlık ve ihtiyat vardı. Bir saldırı daha mı olmuştu yoksa?

Gerileyen Bayan Kateris ellerini kenetledi. Muhafız Linard sınıfa döndü, yüzünün ifadesizliği etkileyiciydi. "Lütfen bizi takip edin."

Olivia ders kitabını hızla kapattı, yüzü kireç gibiydi. "Ne oluyor yahu?"

Furileri düşünerek yerden sırt çantamı aldım. Bu sabah herkes onlardan bahsediyor, çok havalı olduklarını düşünüyordu. Kimse ne kadar önemli olduklarını anlamamış gibiydi. "Bilmem ki."

Sırayla yürüyerek sınıftan çıkarken bazı melezler soru sormaya başladılar ama Muhafız Linard kaşlarını çatarak onlara

baktı. "Konuşmak yok."

Aynı şey diğer sınıflarda da oluyordu. Kapılar açıldı, Muhafızlar melezleri koridorda tek sıra halinde götürüyorlardı. Üst katta toplu haldeki ayak sesleri bizim grubu takip ediyordu. Arkama göz attım ve Caleb'le Luke'u gördüm.

Tekrar önüme döndüm ve kısa bir nefes aldım. Bu ciddi bir durumdu, hepimiz bunu anlamıştık. İlk kata doğru yola devam ederken gerginlik havada dalgalanıyor, tenimizi kaşındırıyordu. Merdivenleri inmek mantıksız derecede uzun zaman aldı. Bir kez daha, asansörlere ihtiyacımız olduğu gerçeğinden bahsetme isteği duydum.

Sonunda lobiden ve idari ofislerden geçirildik, sonra da Akit'in merkezine –içerideki amfiteatra– getirildik. Burası hepimizi almaya yetecek büyüklükteki tek yerdi.

Biz öğrencilerin kestirmeden "spor salonu" dediğimiz odaya girdiğimizde oturmamız ve sınıflarımızla birlikte kalmamız emredildi. Olivia'yla ben üçüncü sıraya düştük. Caleb'le Luke ise en azından on birinci sıradaydılar, ki bu berbattı. Bize patlatacakları bomba her neyse onu patlattıklarında Caleb'ın yanında oturuyor olmayı yeğlerdim. Olivia'nın da benim gibi hissettiğini biliyordum.

Somurtarak dizimi sektiriyordum. Buradaki oturulacak yerler kumtaşından yapılmıştı ve üzerine oturulabilecek en rahatsız nesnelerdi.

Olivia kıpırdandı. "Sen..."

Altımızdaki spor sahasından Muhafız Linard bir anda döndü. "Konuşmak yok."

Olivia kaşlarını kaldırırken, ben de Linard'a köprüyü kimin koruduğunu sorsam yumruk yağdırır mı diye merak ediyordum. Yeşil eşofmanlı melez denizini incelerken yüksek sesle soluk verdim. Bir grup mavi üniformalı Muhafız nöbet

tutuyordu. Ama etrafta pek siyah üniformalı Avcı, iblis avcısı göremiyordum.

Derken bakışlarımı duvara yaslanan uzun boylu bir sarışına kaydı ve kaslı kollarla dar kalçaları tanıdım. Uzun bacaklarından birini dizinden bükmüştü, bot giydiği ayağını yarı çıplak Zeus mozaiğinin üzerine koymuştu.

Seth.

Saçını deri bir şeritle bağlamıştı ama her zamanki gibi daha kısa tutamlar kurtulup dışarı çıkmış, çenesinin etrafında kıvrılmışlardı. Sadece kendisine özgü altın rengi cilde ve kusursuz biçimde bir araya getirilmiş bir yüze sahipti. Tuhaf, kehribar rengi gözlerinde egzotik bir çekiklik vardı. Kimi zaman tanrıların o elmacık kemiklerini, kendini beğenmiş dudakları, çenedeki hafif gamzeyi ve çeneyi granitten özene bezene yonttuklarını düşünüyordum.

Ne de olsa o, neslimizin İlk Apollyon'uydu. Üvey babama göre, Seth'le benim kaderimizde bir çeşit tuhaf, enerji transferi yoluyla birlikte olmak vardı. Bana göreyse, Seth tam bir baş belasıydı.

Seth benim tarafıma doğru başını eğdi ve göz kırptı. Arkama yaslandım ve dikkatimi aşağıdaki Muhafızlara verdim. Seth'le aramız şu anda iyi değildi. Son antrenman seansımızda bana "kazara" saf bir enerji patlamasıyla vurmuştu, ben de kafasına "kazara" taş atmıştım.

Belki de bir şeyler fırlatma konusunda sorunum vardı.

Bitmek bilmeyen bir zamanın ardından Marcus spor salonuna girdi ve bütün öğrenci grupları öne hareket etti. Yaş aralığı yediden on sekize kadar olan iki yüz kadarımız birlikte oturuyorduk. Küçük olanlarımız yerde diz dize oturuyorlardı. Muhtemelen ne olduğuna dair hiçbir fikirleri yoktu.

Marcus yalnız değildi. Beyazlar içindeki Konsey Muhafız-

ları arkasından onu takip ediyorlardı. Sekiz safkan ve biri erkek, biri kadın iki Bakan'dan oluşan Konsey, Olimpos Sarayı'nı andırırdı. Sadece Akit'i olan yerlerin Konsey'i vardı. Yani bizim Kuzey Karolina'da, New York'ta, Güney Dakota'da ve Tennessee'nin çöllerinde. Konsey, bizi yöneten hükümet görevi görüyordu, kanunları yapıyor ve cezaları infaz ediyordu. Tanrılarla iletişimi sadece Bakanlar kuruyordu ama Lucian'ın yazın söylediği doğruysa tanrılar, Bakanlarla konuşmayalı asırlar olmuştu.

Tek bir Bakan için bunca tantana fazlaydı. Bütün Konsey spor salonuna akın etmiyordu; sadece Lucian ve onun muhteşem saçlarıydı gelen. Simsiyah, dümdüz saçları beline dökülüyordu. Saçlarına iltifat etmek üvey babam hakkında söyleyebileceğim tek iyi şeydi. Eh, bu ve bir de bana eşek yükuyle para göndermesi vardı.

Muhafızlar eğilerek selam verdikten sonra yavaşça doğruldular. Seth'in biraz bile kıpırdamadığını fark ettim. Lucian, ellerini kenetleyerek öne yürüdü. Bembeyaz, tunik tarzı bir elbise giyiyordu. Gülünç gözüktüğünü düşündüm.

"Dün, Akit toprakları içerisinde bir iblis saldırısı meydana geldi." Lucian'ın berrak sesi sessiz odada yankılanıyordu. "Böylesi bir saldırının emsali yoktur ve süratle halledilmesi gerekmektedir. Bu aralar, daha çok... güvenlik ihlali olmayacağına inanıyoruz."

Evet, furileri görmüş olmalıydı. Başka güvenlik ihlali olmamasını umut ettiğine bahse girerdim.

"Ama," diye devam etti, "bu konuda yol almalı ve bunu engellemeye odaklanmalıyız."

Endişe, okyanustan gelen şiddetli bir akıntı gibi aramızda hızla yayıldı. Nefesimi tutum.

"Konsey ve Akit, başka bir saldırı daha gerçekleşmesin diye

birtakım önlemler alınması konusunda fikir birliği içindedir."

Derken, Marcus geriye adım attı, gülümsemesi tüylerimi ürpertiyordu. "Gelecek hafta boyunca birçok şey olacak. Yeni kurallar yürürlüğe girecek. Bu kurallar kayıtsız şartsız olacak ve hemen hayata geçirilecek."

İşte başlıyor, diye düşündüm öfkeyle. Bir çürük yumurta yüzünden bütün melezler cezalandırılacaktı. Konunun ciddiyetini anlıyordum ama bu, tüm bunları hazmetmeyi kolaylaştırmıyordu.

Marcus kalabalığı inceliyor, melezlerle göz göze geliyordu. Sabit bakışları bir an için benimkilerle birleşti, sonra da geçip gitti. "Bütün melezler için bu akşam yediden sonra sokağa çıkma yasağı başlayacak..." Odada yankılanan fısıltılar duyulabiliyordu. Ağzım şaşkınlıktan bir karış açık kalmıştı. "... tabii eğer melezlere Muhafızlar eşlik ediyorsa ve okulla ilgili bir aktivitede yer alıyorlarsa başka. Bunun dışında başka hiçbir istisna olmayacak. Melezler, yanlarında bir Eğitmen ya da Muhafız olmadan hiçbir zaman safkanların odasına giremeyecekler. Hiçbir melez izinsiz olarak Akit kontrolündeki adadan ayrılamayacak ve ayrıldığı zaman da yanında mutlaka bir Muhafız ya da Avcı olacak."

"Ah, tanrılar aşkına," diye mırıldandı Olivia, avuç içlerini kalçalarına sürterek. "Bunu yapabilirler mi?"

Cevap vermedim. Safkanlar her istediklerini yapabilirlerdi. İçimde, bu işin çok daha kötüye gideceğine dair bir his vardı.

"Yurtların dışına Akit Muhafızları'nın yanı sıra Avcılar yerleştirilecek. Bu önlemlere ek olarak, bütün melezlerin fiziksel muayeneye girmeleri gerekecek. Bu..."

Birçok boğuk sesli sövgünün duyulduğu üst kata doğru sert bir bakış fırlattı. "...*bu* muayeneler zorunlu olacak. Her melez muayeneden geçtikten sonra, muayeneler ihtiyaç duyuldukça tekrarlanacak."

Kanım dondu, midem bûzûldû. Elbette fiziksel muayene yapmak zorundaydılar. Melezlerin dönüşüp dönüşmediğini başka türlü nereden bileceklerdi ki? Vücutları, aynı benimki gibi birçok iblis ısırığının işaretini taşıyacaktı. Bu, bir melezin dönüştürüldüğünün tek işaretiydi.

Kusmak istiyordum.

"Muayeneler yarın başlayacak ve alfabetik sıraya göre yapılacak." Marcus geriye çekilerek, Lucian'ın bir kez daha ön plana çıkmasına izin verdi.

"Özgürlüğünüzü kısıtlama ya da huzursuz edici durumları size dayatma düşüncesi hiçbirimizin hoşuna gitmiyor." Lucian ellerini önünde tutarak dışa doğru açtı. "Biz, melezlerimizi önemsiyoruz ve bu, safkan öğrencilerin olduğu kadar sizin de iyiliğiniz için."

Bir şey söylemekten korkarak ağzımı kapattım. Bizim iyiliğimiz için mi? Gidiş gelişlerimizi kısıtlamak, *fiziksel muayenelere* girmemizi zorunlu kılmak mı iyiliğimiz içindi? Bizimle, onlara kölelik eden melezler arasında hiçbir fark yoktu; uyuşturulma ve bize olanların farkında olmama zevkinden mahrum olmamız dışında.

Yüzümü Lucian'dan başka yere çevirdim ve gözüme yine Seth çarptı. Yüzünün her bir çizgisi hoşnutsuzlukla kaskatı kesilmişti ve gözleri güneş gibi alev alevdi. Öfkesini benim kendi öfkemmiş gibi hissedebiliyordum.

Girmemize izin verilen yerler ve rastgele yapılacak yurt kontrolleriyle ilgili birkaç kuralın daha üstünden geçildikten sonra toplantı sona erdi. Marcus'la Lucian'ın anlattıkları şeylere dikkatimi vermekte güçlük çekiyordum. Kendi öfkem içimi kasıp kavuruyordu ve bu büyüyen fırtına tüm dikkatimi dağıtıyordu.

Spor salonuna nasıl girdiysek öyle çıkmamız emredildi: sessizce tek sıra halinde. Kısa bir an için Caleb'ın yüzü gözüme

ilişti. Çocuksu yüz hatlarında şok ve öfke birbirleriyle çatışıyor, onu olduğundan daha yaşlı gösteriyordu. Hiç kimse, bunun Caleb'le benim için ne anlama geldiğini düşünmemişti. İkimizin de üstünde geçen iblis saldırısının kanıtlarını bulacaklardı. Sonra ne olacaktı? Dibimize bir yeri kanayan bir safkan sokup, saldırıp saldırmayacağımıza mı bakacaklardı? Omzumun üzerinden bakıp Seth'i aradım. Beyaz elbiseli Muhafızlardan uzakta Lucian'la birlikte duruyordu ve sanki... tartışıyorlardı.

†

Öğle yemeğinde, sessizce yeni kuralların üzerinden geçtik. Kafeteryanın çevresinde normalden daha fazla Muhafız geziniyordu, hatta birkaç Avcı nöbet tutuyordu; bu da, onların yanında konuşabileceklerimizi kısıtlıyordu. Kendilerinin de o muayenelere girmelerinin zorunlu olduğunu bilen melez Avcıların ne düşündüğünü merak ediyordum.

Öğle yemeğinde safkanlar genelde melezlerin arasına karışırlardı ama bugün durum farklıydı. Melezler kafeteryanın bir tarafını kaplamışlardı, safkanlar ise mümkün olan en ücra masalarda oturuyorlardı. Bakışlarım, Cody Hale ile kankalarına takıldı. Cody bazen, mesela yapacak daha iyi bir şeyi yoksa melezlerle takılırdı. Yazın ona vurmak istediğim çok an olmuştu ama bir safkana vurmak okuldan atılma anlamına, bu da kölelik anlamına geliyordu.

Şu anda bütün grup kafa kafaya vermişlerdi. Arada bir Cody elini düzgün kesilmiş kahverengi saçlarında dolaştırıyor, bizim masaya bakıp kıs kıs gülüyordu. Bunu fark eden tek ben değildim.

Caleb'in sessiz öfkesi masamızın etrafında içten içe kaynıyordu. Gatlinburg'te olanlardan sonra Caleb'i pek sık görmü-

yordum. Boş zamanlarım antrenmanlarla, onunkiyse Olivia'nın etrafında geçiyordu. Geçmişe bakınca keşke ona zaman ayırabilseydim, dedim. Belki o zaman ondaki hemen göze çarpmayan değişiklikleri, onu çevreleyen karanlığı, ne kadar çabuk öfkelendiğini fark ederdim.

"Kale alma şunu, bebeğim." Olivia, zoraki gülümseyerek başıyla Cody'nin masasını işaret etti. "Cody budalanın teki."

"Sadece Cody değil." Gergin bir şekilde güldü. "Diğer saflkanların bize nasıl baktığını görmedin mi? Sanki hepimiz üstlerine atlayacakmışız gibi bakıyorlar."

"Korkuyorlar, o kadar." Olivia, Caleb'in elini sıktı. "Şahsı alma bunu."

"Caleb haklı." Luke öne eğildi ve sesini alçalttı. "Bugün sınıfta yıllardır tanıdığım bir saflkan yerinin değiştirilmesini istedi. Sam'in, benim ya da başka bir melezin yanına oturmak istemedi. Hades aşkına, sanki bizimle aynı odada bulunmak istemiyor gibiydi."

Parmaklarımı şakağıma vurdum, iştahım kaçmıştı. "Hepsi korkuyorlar. Kampüste daha önce hiç iblis olmamıştı."

"Bu bizim suçumuz değil." Luke, gözlerime baktı. "Hem neden korkacaklar ki? Bakan'ın konuşmasından iblisin artık burada olmadığı sonucu çıkıyordu."

"Kimse bunu kesin olarak bilmiyor." Caleb'i izleyerek sodamı aldım. Öğle yemeğinin geri kalanında konuşmadı. Tek sıra halinde kafeteryadan çıkarken Caleb'i kenara çektim. "İyi misin sen?"

Başını öne salladı. "Evet, iyiyim."

Kaskatı kesilmesine kulak asmadan kolumu omzuna attım. "Pek öyle gözükmüyorsun. Anlıyorum..."

"Bizim baş şüpheliler olduğumuzu mu anlıyorsun, Alex?" Caleb geri çekildi. "Bunların hiçbirinin doğru ya da adil olma-

dığını mı anlıyorsun? Seni ya da Olivia'yı soymalarını ve boş zamanlarımızda safkanları hart hurt yediğimize dair bir iz aramalarını istemiyorum. Sana gelince..." Durakladı, kafeteryanın dışındaki koridora göz attı. Luke'la Olivia yola devam ettiler ama iki Muhafız –dünkü Muhafızlar– göz ucuyla bizi süzüyordu. "Lea dün şirretlik ediyordu ama millet..."

"Millet konuşuyor mu? Caleb, millet, annemin iblis olduğunu öğrendiğinden beri konuşuyor. Ne olmuş yani? Ağızları torba değil ki büzesin." Tıpkı Olivia gibi, elini sıktım. "Neden bu gece kaçıp bir film getirmiyorsun?"

Caleb başını iki yana sallayarak tekrar geri çekildi. "Yapmam gereken işler var."

"Olivia gibi mi?" diye takıldım.

Bu, yüzünde belli belirsiz bir gülümsemeye sebep oldu. "Hadi, derse geç kalacaksın. Seth'le çalışman var..."

Yüksek sesle inledim. "Ne olur, adını söyleme şunun. Sanki oyun yapıyormuş gibi kafama enerji topları fırlatıyor."

"Toplantı sırasında epey kızmışa benziyordu."

"Evet, öyleydi." Lucian'la tartışmasını düşündüm. Ne hakkında tartıştıklarını sadece tanrılar bilirdi. "Her neyse, uğramak istemediğinden emin misin?"

"Bu gece canım istemiyor. Hem, normal Muhafızları atlatmak yeterince kötü, bir de ikiyle çarp. Ben bile bunda zorlanabilirim."

Önce somurttum ama ondan ayrılırken yumuşadım. Öğleden sonranın geri kalanı geçmek bilmedi ama Sokak Dövüşü'nün sonuna doğru Aiden'ın spor salonuna girdiğini görünce canlandım. Denedim ama heyecanımı belli etmemeyi başaramadım.

"Seth nerede?" Aiden'ın üzerine sıçradım.

Aiden'ın gözleri neşeyle parladı. "Bakan'la birlikte. Onu mu tercih ederdin?"

"Hayır!" dedim biraz fazla coşkulu bir şekilde "Lucian'la ne işi var?"

Aiden omuz silkti ve beni minderlerin ortasına götürdü. "Sormadım. Hazır mısın?"

Başımı evet anlamında sallarken Aiden bana eğitim hançerlerini verdi. Bir hafta önce gerçekleriyle çalışmama izin vermişti. Maalesef, onları gerçekten kullanmış olmam, nihayet gerçekleriyle çalışmanın heyecanına gölge düşürdü. İncecik hançerlerin avucumdaki ağırlığını ve onlarla iblis eti doğramanın hissini biliyordum artık. Hançerleri savaşta kullanmak o naif ilgiyi öldürmüştü.

Silat eğitiminde öğrendiğimiz birkaç tekniği bana çalıştırdı. Bıçaklamam için mankenleri çıkardığında ayrıldık. Plastik hançerleri sopa gibi elimde döndürdüm. "Bize koydukları yeni kurallar berbat. Biliyorsun, değil mi? Fiziksel muayeneler ve yurt aramaları hani?"

Aiden uzandı, bir tutam saçımı dikkatlice kulağımın arkasına attı. Her zaman böyle yapmaması gereken küçük şeyler yapıyordu. "Hepsini haklı bulmuyorum ama bir şeyler yapılmak zorunda. Hiçbir şey olmamış gibi devam edemeyiz."

"Hiçbir şey olmamış gibi devam edemeyeceğimizi ben de biliyorum ama bu, safkanların her bir melezi cezalandırmaya hakları olduğu anlamına gelmiyor."

"Melezleri cezalandırmıyoruz. Bu kurallar melezleri de korumak için konuldu."

"Bizi korumak için mi?" Ona bakakaldım. "Çünkü bugün tek duyduğum bizim yapabileceklerimizi kısıtlayan kurallardı. Safkanların utanç verici sınavlara girmek zorunda olduklarına ya da ana adayı ziyaret bile edemeyeceklerine dair bir şey söylendiğini duymadım."

"Safkanlar için yeni kurallar koyarlarken toplantıda değil-

din, değil mi?" Sinirlenmeye, koyu renk kaşlarını çatmaya başlamıştı.

"Hayır ama hiçbir safkanın bir şeyler hakkında şikayet ettiğini duymadım."

Aiden derin bir nefes aldı. "Dinlemiyormuşsun demek ki. Safkanların grup halinde olmadıkça hiçbir yere gitmelerine izin yok. Yanlarında bir Muhafız ya da Avcı olmadan adadan ayrılamayacaklar."

"Vay canına." Kaba bir şekilde güldüm. "O zavallı safkanların başında bebek bakıcısı derdi mi var? En azından gitmek için izin almalarına gerek yok. Bizim öyle bir seçeneğimiz bile yok."

"Senin zaten sokağa çıkıp bir şey yapman yasak değil mi? Hem, melezlerin adadan ayrılmalarını engellemek onların güvenliğini sağlamak için."

Hançeri kavradım ve o kadar çok sıktım ki paramparça olacağını sandım. "Yeni kurallar adil değil, Aiden. Bunu kabullenmeye mecbursun. Safkan olduğunu biliyorum ama yanımda rol kesmene gerek yok. Senden öyle yapman bekleniyor diye onaylaman gerekmiyor."

"Rol falan yapmıyorum, Alex. Hem, bunun safkan olmamla ilgisi yok. Sert önlemler alınması gerektiğine katılıyorum. Melezlerin, güvenlikleri için birkaç hafta partilerden ve yurtlardan sıvışmaktan fedakârlık etmeleri gerekiyorsa..."

"Birkaç hafta partilerden fedakârlık etmek mi? Ciddi misin sen? Bu yüzden mi alt üst olduk sence?"

Aiden ağır ağır bana doğru yürüdü. "Alt üst oldunuz çünkü mantıksız davranıyorsunuz ve inatçılık ediyorsunuz. Duygularınızın mantığınızı yönetmesine izin veriyorsunuz, Alex. Durup beş dakika *düşünseniz*, bu kuralların konulmasının gerekli olduğunu görürdünüz."

Bir adım geriye sıçradım, benimle en son ne zaman böyle konuştuğunu anımsayamıyordum. Göğsümde tiksindirici bir duygu belirdi ve yayıldı.

"Şunu bir doğru anlayayım." Sesim titriyordu. "Gidebileceğimiz yerleri ve yapabileceklerimizi kısıtlamalarının doğru olduğunu mu düşünüyorsun? Ya her zaman odamızı arayabilmelerini? *Bütün vücudumuzu* araştırmalarının kabul edilebilir olduğunu mu düşünüyorsun? Bir iblis daha olduğunu düşündükleri an cadı avı başlatmalarında sorun yok mu?"

"Kimsenin cadı avı falan başlattığı yok, Alex! Bazı önlemler alınması gerektiğine katılıyorum ama katılmadığım şeyler de..."

Öfkeden kan beynime sıçramıştı. Çalışma hançerini yere fırlattım. "Tanrılar aşkına, sen de safkansın işte, Aiden! Diğerlerinden hiç farkın yok. Tersini düşünmem ne kadar *mantıksızmış*."

Aiden, sanki ona vurmuşum gibi irkildi. "Diğerlerinden hiçbir farkım yok mu? Ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu senin?"

"Neyse ne. Kimin umurunda, değil mi? Ne de olsa melezin tekiyim ben." Önünde ağlamak gibi saçma bir şey yapmadan önce onu itip geçtim. Ama çok uzaklaşamadım. Aiden'in ne kadar hızlı hareket edebileceğini unutup duruyordum.

Önümü kesti, gözleri gümüş rengi parlıyordu. "Bana nasıl diğer safkanlar gibi olduğumu söyleyebilirsin? Cevap ver bana, Alex."

"Çünkü... çünkü bu kuralların bize haksızlık olduğunu bilmen gerekir!"

"Konu, lanet olası kurallar değil, Alex. Diğer safkanlar gibiyim, öyle mi?" Alçak sesle, öfkeli bir kahkaha attı. "Buna gerçekten inanıyor musun?"

"Ama sen..."

Aiden kolumu tuttu, beni tam göğsüne çekti. Bu umulmadık temas yüreğimi yaktı. "Diğer safkanlar gibi olsaydım senin için sonuçlarını bile düşünmeden şimdiye kadar sahip olurdum sana. Onlar gibi olmamak için her gün savaş veriyorum ben."

Başımı kaldırıp ona baktım, bunu bu kadar açık ifade ettiğini duymak beni şoke etti. Söyleyecek söz bulamıyordum; halbuki her zaman yapıştıracak bir lafım olurdu. *Sana şimdiye kadar sahip olurdum.* Ne demek istediğinden oldukça emindim.

"Yani bana diğer safkanlar gibi olduğumu söyleme."

"Aiden... ben..."

"Unut gitsin." Beni bıraktı, yüzüne soğuk bir maske yerleşti. "Çalışma bitmiştir."

Aiden odadan çıktı ve ben orada dakikalarca durdum. Onunla daha önce hiç gerçekten tartışmamıştık. Bu şekilde olmamıştı. Tabii ki, bir şeyler hakkında hep fikir ayrılığı yaşıyorduk; mesela TV programları gibi konularda. O, altın klasikleri seviyordu; hani şu siyah beyaz filmlerden. Bense bunlardan nefret ediyordum. Bu konuda neredeyse birbirimizin gırtlağına sarılıyorduk ama asla *kim olduğumuz* konusunda tartışmamıştık.

Üzüntüme bir de aşağılanma eklendi. Yurda döndüğümde Muhafızlar odamı arıyorlardı. Ne aradıklarını bilmiyorum. Çorap çekmecemde iblis mi saklıyordum, yoksa karşıma çıkan ilk safkanın üzerine atlayıp eterini emeceğimin kanıtı külotlarımın yanında mı duruyordu? Elim kolum bağlı orada durdum. İşlerini bitirdiklerinde odam darmadağın olmuştu. Neredeyse bütün akşam odamı temizledim.

Duş alıp pijamalarımı giydikten sonra odada bir aşağı bir yukarı yürümeye başladım. Aiden'la yaptığımız o hoş konuş-

mayı aklımdan geçirip duruyordum ve karnım yine burulup duruyordu. Özür dilemem gerekiyordu, sınırı aşmıştım çünkü. Ya dediği şeye ne demeliydi? Hani, diğer safkanlar gibi olmak isteseydi şimdiye kadar bana *sahip olacağını* söylemesine?

Kendimi düşüncelerime böylesine kaptırmışken dirseğimin hassas kısmını kapı çerçevesine çarptım. Sövüp saydım ve nefesimi tutarak eğildim. Koluma saplanan o keskin acıyla orada durup annemi düşündüm. Toza dönüşüp yok olmadan hemen önce gerçekten rahatlayıp rahatlamadığını merak ettim. Öyle görmek istediğim için mi gözlerinde o rahatlama pırıltısını görmüştüm? Onu öldürerek doğru şeyi yaptığıma inanmak istediğim için mi?

Aiden doğru şeyi yaptığıma inanıyordu. Bense... şey, artık pek o kadar emin değildim.

Kapı hafifçe vuruldu, sonra ses yeniden duyuldu; birisinin yatak odamın penceresini çaldığına şüphe yoktu.

Gelen Caleb miydi acaba? Belki de fikrini değiştirmiş ve birkaç film getirmişti. Onunla vakit geçirme fikriyle heyecanlanarak pencereye gittim ve panjuru yukarıya çektim.

"Of ya." Sarı kafayı ensesinden tanımıştım. "Seth."

Dördüncü Bölüm

Seth arkasına döndü, penceredeki kilidi işaret etti. "Aç," dedi dudaklarını oynatarak.

Ellerimi kalçalarıma koydum. "Nedenmiş?"

Bakışları tehlikeli hale geldi. "Hemen."

Yanlış olduğunu bile bile kilidi açtım, pencereyi yukarı kaldırdı. Tam geri çekiliyordum ki Seth lanet olası bir sokak kedisi gibi pencereden geçip içeri atladı. Odam karanlıktı ama gözlerindeki tekinsiz pırıltıyı seçebiliyordum.

"Ne istiyorsun? Hey! Kapatma o pencereyi. Burada kalmıyorsun."

"Kapatmayayım da devriye gezen Muhafız buraya bakıp beni yatak odanda görsün mü istiyorsun?" Pencereyi kapattı ve panjurların üstündeki ipi çekti. Panjurlar pencereye çarpıp tangırdadılar.

"Buraya zorla girdiğini söylerim onlara." Gidip lambayı açtım. Seth'le karanlık bir yatak odasında vakit geçirmek şu anda yapılacaklar listemde yer almıyordu.

Seth gülümsedi. "Bugün antrenmana gelemediğim için özür

dilemek istedim."

Onu ihtiyatlı bir şekilde izliyordum. O da beni neredeyse aynı bakışla süzerken birkaç dağınık buklesini gözünden çekti. "Özrün kabul edildi. Artık gidebilirsin."

"Koluna bir şey mi yaptın?"

"Hı?"

Eğildi, parmaklarını biraz önce çarptığım dirseğimde gezdirdi. "Buraya."

Orada küçük, güç bela gözüken kırmızı bir nokta vardı. "Nasıl oluyor da görebiliyorsun bunu? Birkaç dakika önce kapıya çarptım."

Seth'in dudaklarında kocaman bir gülümseme belirdi. "İnanılmaz derecede zarifsin. Öpeyim de geçsin mi?"

Bunu yarı şaka yarı ciddi söylediğini görebiliyordum. Akit'teki varlığı herkesin ilgisini çekiyordu. Müfredat dışı... aktiviteleri de öyle. Kızlarla düşüp kalkmak bir spor dalı olsa Seth profesyonel sporcu olurdu. Ben başkalarının yalancısıydım. Etrafından dolaştım. "Teşekkürler ama pas geçiyorum."

Peşimden yatağın etrafını döndü. "Dudaklarımın kızlara neredeyse her şeyi unuttırdığını söylerler. Sen de bir denesene."

Yüzümü ekşittim. "Her neyse, antrenmanda olmak yerine Lucian'la ne yapıyordun?"

"Alex, bu konu seni ilgilendirmez."

Bir şekilde kendimi duvarla yatağının arasına sıkıştırmıştım. "O benim üvey babam. İlgilendirir."

"Ne tuhaf bir mantığın var."

Ellerimi yumruk yaptım. "Bak, artık gidebilirsin. Özrünü diledin. Hoşça kal."

Odama göz gezdirirken yüzündeki gülümseme iyice yayıldı. "Kalacağım galiba. Burayı seviyorum."

"Ne?" dedim çabucak. "Kalamazsın. Kurallara aykırı bu."

Seth gür sesle güldü. "Ne zamandır kuralları umursuyorsun?"

"Değiştim ben."

"Ne zaman değiştin? Tam şu anda mı? Çünkü dün kafeteryadaki kavgamı duydum." Dudaklarında hınzır bir gülümseme belirdi. "Bu arada, ellerine sağlık."

"Gerçekten mi? Başka hiç kimse bunun harika olduğunu düşünmüyor da. Benim... mantıksız davrandığımı söylediler." Duvardan uzaklaştım ve yatağa çöktüm. "Sence ben mantıksız biri miyim?"

Seth yanıma oturdu, sol bacağını benimkine bastırıyordu. "Bu tuzaklı bir soru mu?"

"Yani mantıksız mıyım?"

Belden yukarısını büktü, yan tarafına doğru gerindi. "Biraz deli dolusun. Öfkelendiğinde insanların suratına elma fırlatıyorsun. Bazen fevri hareket ediyorsun. Feci eğleniyorum. Yani mantıksızsan da, umarım hep öyle kalırsın. Hoşuma gidiyor."

Kaşlarımı çattım. "Bunların hepsi kulağa çok hoş geliyor. Teşekkürler."

"Mantıklı olmak sıradan ve yavan. Neden öyle olmak isteyesin ki?" Uzandı, pijamamın alını hafifçe çekiştirdi. "Bu sende yok bile."

"Neymiş bende olmayan?" Elini ittim. Seth tabii ki karakterimin değişken kısmını çekici bulacaktı. Kendisi de biraz deliydi. İçindeki bütün o eter mi onu böyle yapıyordu, yoksa bildiğimiz sıradan deli miydi, emin değildim.

"Dengeli ve normal olamayacak kadar çılgınsın. Ya da mantıklı," diye ekledi sonradan aklına gelen düşünceyi.

"Ben tamamen mantıklıyım. Kesinlikle. Neden bahsettiğini bilmiyorsun sen."

Sırt üstü uzanmadan önce bana bilmiş bir bakış fırlattı. "Galiba bu gece burada kalacağım."

"Ne?" Hızla dizlerimin üstünde dikildim. "Kesinlikle olmaz, Seth. Burada kalmıyorsun."

Ellerini dümdüz karnının üzerine koyarak kıkırdadı. "İyi uyuyamıyorum. Sen?"

"Ben süper uyuyorum." Omuzlarını ittim ama yerinden kıpırdamadı. "Seth, burada falan kalmıyorsun, bu yüzden konuyu değiştirme."

Hafifçe devrilip ellerimi yakaladı. "Bak, bu akşam antrenmanımızı yapmadık. Sana bir saat borcum var."

Kollarımı çekip kurtarmaya çalıştım. "Saçma."

Seth tek bir hamlede doğruldu. "Ve hemen başlıyoruz."

"Ne?" Parmaklarımı çaresizce kıvırdım. "Geç oldu. Yarın dersim var."

Kollarımı bırakarak sırıttı. "Ben burada olmasaydım bile daha ayakta olurdun."

Bir kez daha geriye kaçıp uyluğuna tekme attım. "Sen tam bir baş belası..."

"Galiba öfkeni kontrol etmek üzerinde çalışacağız."

Ona tekrar tekme atmaya yeltendim ama baldırımı yakaladı. "Bırak."

Seth eğildi, sesi alçaktı. "Bana bir daha tekme atma."

Bakışlarımız kilitlendi. "Bırak. Beni."

Yavaşça bıraktı ve arkasına yaslandı. "Bir süre için tüm dikkatini bana vermeni istiyorum." Bir an için durakladı, kaşlarını indirdi. "Tabii, bunu becerebilirsen."

"Umrumda değil."

"İblis saldırısı hakkında ne düşünüyorsun?"

Ona göz attım. Onunla ilgili her şey bir anda değişmişti. "Gerçekten mi? Bunun daha başlangıç olduğunu düşünüyo-

rum. Yani, bildiğimiz kadarıyla bu uzun süredir devam ediyor da olabilir."

Seth dönüverdi ve yanıma oturdu. Yerine yerleşince başını onaylarcasına öne salladı. "Bilmediğin şeyler var ama bilirsen üzüleceğini sanmıyorum."

Hızla öne fırladım. "Ne?"

"Konsey, iblis melez saldırısına benzeyen olayların izini sürüyor. Son üç haftayı incelediler ve haftada iki ila üç arası saldırı meydana geldiğini keşfettiler. Üstelik de sadece burada değil, her yerde."

"Ama... hiçbir şey söylemediler." Aslında, Aiden hiçbir şey söylememişti ve ben, bana her şeyi anlattığını sanıyordum. "Nereden biliyorsun bunu?"

"Kendimce yöntemlerim var. Bakanlar, safkanların ya da melezlerin şu anda bunları öğrenmesini istemiyorlar. Paniğe yol açmasından korkuyorlar."

"Yani, bu yüzden mi Lucian'la birlikteydin? Sana bu bilgiyi mi veriyordu?"

Seth sadece kaşlarını kaldırmakla yetindi.

İç çekerek yatak başına yaslandım. "Ama bilmemek aptalca. İnsanlar neler olup bittiğini bilmeli. Annemin bana söylediklerine baksana. Dedikleri bir bir çıkıyor işte."

"Biliyorum." Çenesini bana doğru kaldırdı ama gür kirpikleri gözlerini saklıyordu. "Bence Konsey buna inanmak istemiyor."

"Bu çok aptalca, Seth. Bizi kontrol etmeye çalışmak yerine buna odaklanmalılar."

"Aynı fikirdeyim. Bu kurallar yanlış." Gözlerini kaldırınca göz göze geldik. "Ama bu kurallara uymak zorunda değilsin."

"Şey... uymaktan başka seçeneğim yok gibi görünüyor bana."

"Melezlerin seçeneği olmaz ama sen farklısın."

Şaşkınlıkla ona baktım. "Ben farklı falan değilim, Seth."

Bakışlarıma aynı şekilde karşılık verdi. "Evet, farklısın. Apollyon olacaksın ki bu da seni diğer melezlerden çok farklı kılıyor. O muayenelere girmek zorunda değilsin."

"Toplantıdan sonra Lucian'la tartıştığınız şey bu muydu?"

Bakışları yoğun ve kurnazcaydı. "Başka şeyler de vardı ama kafanı yorman gerekmiyor."

"Gerekmiyor mu? Bakan'la tartışman epey cesaret isteyen bir şey, Seth."

Yüzündeki ifade yok oldu ve yerine yeniden o kendini beğenmiş keyif ifadesi yerleşti. "Lucian bana... senin aranmayacağına dair söz verdi."

Şüpheyle onu süzerek bir yana yaslandım. "Lucian'dan herhangi bir konuda söz alacak kadar nüfuzlu olduğunu bilmiyordum."

"Muayeneler hakkında endişe etmene gerek yok. O yüzden etme."

"Peki ya diğer melezler? Onların da bunu yaşamaması gerekir."

Hafifçe soluğunu vererek başını çevirdi. "Sana bir soru sorabilir miyim? Ciddi bir soru?"

"Tabii ki." Başımı eğip çizik içindeki ellerime baktım. Lucian'ın bu sözü tutacak kadar onurlu olduğundan bile şüpheliydim.

"Neden Avcı olmak istiyorsun? Sorumluluk duygusundan mı, yoksa?.."

Bu soruya cevap vermem birkaç dakika sürdü. "Safkanları korumakla ilgisi yok, eğer varmak istediğin nokta buysa. Muhafızlar bunun için varlar."

"Tabii, Muhafız olmak sana yetmez," dedi Seth sanki kendi kendine konuşuyormuş gibi.

"İblisler sebepsiz yere; hatta ölümlüleri bile öldürüyorlar. Nasıl bir yaratık sırf eğlencesine öldürür? Her neyse, oturup saldırmalarını beklemektense bir şeyler yapmayı tercih ederim."

"Ya farklı bir seçeneğin olsaydı?"

"Kölelik mi?" Ona baktım. "Ciddi misin sen?"

Gözlerini devirdi. "Yani, ya melezlere verilmeyen bir seçeneğin olsaydı? Normal bir hayat sürme seçeneğin?"

"Bunu zaten üç yıl yaptım," diye hatırlattım ona.

"Tekrar yapar mıydın peki?"

Ne diye soruyordu bunu? "Sen?"

Seth alaycı bir tavırla güldü. "Dünyayı verseler Avcı olmaktan vazgeçmem. Ya da Apollyon olmaktan. Muhteşemim."

Gülerek gözlerimi devirdim. "Vay canına. Amma mütevazısın."

"Neden mütevazı olacakmışım? Harikayım ben."

Cevap verme zahmetine girmedim bile çünkü ciddi olduğundan emindim. Bir süre sessizce oturduk. Sorusuna cevap vermediğimin farkında olduğunu biliyordum ama artık alıştığım bir şekilde, beni zorlamadı. "Lobideki furileri gördün mü?"

Başıyla onayladı.

"Aiden'a kalırsa, tanrılar Konsey'in işini yeteri kadar iyi yapamadığını düşündüğü için furiler buradaymış." Tişörtümün eteğiyle oynuyordum. "Sence... onlarla ilgili endişe etmemize gerek var mı?"

"Şey... serbest kalırlarsa o zaman bu... potansiyel bir sorun olabilir."

"Ya." Ağzımdan çıkan bir sonraki şeyi söylememe neyin neden olduğunu bilmiyorum. "Antrenmanda Aiden'a bağırdım."

Seth omzuyla, kolumu dürttü. "Sormaya korkuyorum."

"Yeni kuralları onaylıyor." Esnedim. "Bu yüzden ona bağırdım."

"O da sana mantıksız davrandığını söyledi değil mi?"

"Evet, bu yüzden ben de ona biraz daha bağırdım. Ona tıpkı diğer safkanlar gibi olduğunu söyledim."

"Eh, o da diğer safkanlar gibi zaten."

Boğrümdeki acıyı azaltmaya çalışarak aşağıya doğru kaydım. "Pek değil."

Seth kaşlarını çatarak bana baktı. "Alex, o bir safkan. Sırf Avcı olmayı seçmiş diye farklı mı olacak? Önünde sonunda Aiden daima tanrıların safında yer alacaktır. Bizimle değil."

"Safkanlarla demek istiyorsun, tanrılarla değil." Bezgin bir şekilde başımı yastığa koydum ve gözlerimi kapattım. Bir saat neredeyse dolmak üzereydi. Belki bu gece biraz uyuyabilirdim. "Onu tanımıyorsun, Seth."

"Yapabileceklerini bilmek için tanımam gerekmiyor."

Kaşlarımı kaldırdım ama söylediğini kale almadım. "Ondan özür dilemem gerek."

"Ondan özür dilemene gerek yok." Eğildi, saçlarımı yanağımdan çekti. "Bir sonraki Apollyon olacaksın sen, Alex. Ondan, başka bir safkandan, hatta bir tanrıdan bile özür dilemeyeceksin."

"Gitmen gerektiğini biliyorsun, değil mi? Uyusam bile gideceksin, değil mi?" dedim birkaç dakikalık sessizlikten sonra.

"Tabii ki." Onu göremiyordum ama sesindeki gülümsemeyi duyuyordum. "Seth durmadan konuşuyor, beni soru bombardımanına tutuyordu ama uykunun pençesine düşerken cevap vermekten vazgeçtim; bu uykudan öyle bir iki saatte uyanmayacağımdan neredeyse emindim. Sonunda, sabah uyandığımda Seth'in gitmiş olacağından emin bir şekilde uykuya teslim oldum.

Sanki birisi beni yatakta yüz üstü sıkıştırmış gibiydi. Bir zamanlar okuduğum karabasanlardan birini yaşadığımı sandım ama sonra beni yatağa mıhlayan şeyin bir kol olduğunu fark ettim.

Hem de bu kol Seth'e aitti.

Gitmemişti ve görünüşe göre Seth sarılıp uyumayı seven tiplerdendi.

Kolunu belime dolamış, parmaklarıyla örtüyü avuçlamıştı. Kesintisiz nefesini, saçlarımı ikiye ayırmışçasına enseme üflüyordu. Farklı bir durumda birinin bana böyle sımsıkı sarılması hoşuma giderdi. Çünkü Seth'in yaydığı sıcaklık güzeldi, hem de çok güzeldi. Sarılan kişi Seth'ti ama bir an için –çok küçük bir an için– gözlerimi kapattım ve sıcaklığın tadına vardım.

Sonra, kıvrılarak Seth'in altından çıktım, uyandırana kadar göğsüne vurdum ve kaldığı için ona bağırıp çağırdım. Bütün bunlar yüzünden ilk derse geç kaldım ve bu yaşananlar beni tuhaf bir dehşete düşürdü, Lea'yla koridorda karşılaşmak da üstüne tuz biber ekti.

Lea morarmış bir gözle ve bandajlı bir burunla bile iyi gözüküyordu. Hiç kimse onun gibi alaycı gülemezdi. Onu görmezden gelmeye çalışıyım, böyle yaptığım için de kendimi bir tuhaf hissettim.

Tarihle edebiyat derslerinin karışımı olan Teknik Gerçekler ve Efsaneler dersinde genellikle yazın tanıştığım sessiz bir saftkan olan Thea'nın yanında oturuyordum ama bugün yanıma Deacon St. Delphi oturmuştu.

Deacon'ı birçok sebepten dolayı seviyordum; hiçbirisinin Aiden'ın küçük kardeşi olmasıyla ilgisi yoktu. İçkiye biraz aşırı eğilimi vardı ama eğlenceli biriydi; hem de çok.

"Selam." Deacon kitabını sıraya koydu.

"Thea neden buraya oturmuyor?"

Omuz silkti ve gri gözlerinin önüne birkaç sarı bukle düştü; kardeşiyle paylaştığı tek fiziksel özellik bu buklelerdi. "Bazı safkanlar senden korkuyorlar. Thea arkadaş olduğumuzu biliyor. Yer değiştirmemizi rica etti."

"Thea benden korkuyor mu? Ne zamandan beri? Ben ona ne yaptım ki?"

"Kişiliğinle ilgisi yok. Birçoğumuz şu anda balatayı sıyırmış durumdayız."

"Bunu bilmek güzel." Dikkatimi yazı tahtasına verdim. Eğitmenimiz daha gelmemişti.

"Sen sordun."

"Doğru."

"Hem, bana iyi davranman gerek."

Onun hatırına yarım ağızla güldüm. "Ben sana hep iyi davranıyorum, Deacon."

"Evet ama daha iyi davranmalısın. Seninle konuşurken bir sürü puan kaybediyorum."

Ona dik dik baktım.

Deacon sırıttı. Sağ yanağında bir gamze belirdi. "Sadece sen değil, şu anda bütün melezler böyle yapmalı. Biz safkanlar şu anda birinize bile güvenmiyoruz. Her bir melez şüpheli durumda. İçinizden birinin üstümüze atlayıp eterimizi emmenizi bekliyoruz."

"O halde neden benimle konuşuyorsun?"

"Ben diğer safkanların ne düşündüğünü hiç umursadım mı?" Sesi, etrafımızda oturan birkaç safkanın duyabileceği kadar yüksekti. İçten içe korkuyla büzüldüm. "Her neyse, ağabeyim, o Konsey'e giderken benim bebek bakıcısına ihtiyacım olduğunu düşünüyor. Muhtemelen kıçımı kollamak için yanımda olmadığında aşırı doz falan alacağımı düşünüyor."

"Öyle düşünmüyor. Muhtemelen birinin, senin bütün eteri-

ni *emmesinden* endişe ediyor."

Deacon tek kaşını kaldırarak bana baktı. "Konu ağabeyime gelince hemen savunmaya geçiyorsun, değil mi?"

Bakışlarımı kaçırdım, yanaklarımın kızardığını hissediyordum. "Hayır. Tek yaptığı seni düşünmek ama sen ona zorluk çıkarıyorsun."

"Bilmiyorum. Sadece benim sarhoş küçük bir pislik olduğumu düşünüyor, ki zaten öyleyim." Ağzı kulaklarına vardı ama sahte bir gülüştü bu. "Her neyse, doğum günü yaklaşıyor. Yirmi birine basacak ama otuzunda gibi davranıyor."

"Çünkü otuz çok büyük bir yaş," dedim. Tabii ki Aiden'ın doğum gününü unutmuştum. Cadılar Bayramı'ndan önceki gündü ve Konsey'e gitmek için yola çıkışımızdan bir hafta falan önceydi.

"Her neyse, onun için parti vermeyi düşünüyordum. Sen de gelsene."

Ağzım kulaklarımda başımı iki yana salladım. "Deacon, benim hiçbir yere gitmeme izin yok. Melezlerin hiçbirinin yok." Hem Aiden'ın da parti yapmaya niyetli olduğunu düşünmüyordum ama bunu dile getirmedim. Bence Deacon ciddi ciddi Aiden için bir şeyler yapmayı istiyordu ve ben de duygularını incitmek istemiyordum.

"Ee, Konsey'e gitme konusunda heyecanlı mısın? Duyduğuma göre oralarda nasıl eğleneceklerini iyi biliyorlarmış."

Öfkeyle midem altüst oldu. "Yerinde olsam heyecanlanma sözcüğünü kullanmazdım."

Eğitmenimiz nihayet ortaya çıktı ve arketiplerle Konsey'in ilk ortaya çıkışına dair bitmez tükenmez, yavan bir konuşma yapmaya başladı. Başımı sıraya vurmayı istememem dışında ders çocuk oyuncağıydı. Şüpheli bakışlara alışınca sabahın geriye kalanı da öyleydi. Sadece bana değil, bütün melezlere yönelti-

len bakışlar böyleydi.

Safkanlar paranoyak tiplerdi.

Silat antrenmanına giderken birkaç Muhafız odaya girip herkesi durdurdu. Birinci Muhafız duygusuz ve monoton bir ses tonuyla isimleri okumaya başladığında Caleb'le Luke'a endişeli bir bakış fırlattım. İsmim, okunan on isim içindeydi.

Çantamı alıp diğer melezlerin peşinden dışarı çıkarken midem bulandı. Yüzleri kireç gibiydi, gözlerindeyse tetikte bir ifade vardı. Sessizce üç Muhafız'ın peşinden revire gittim. Eskiden Kain'in tutulduğu odaya gittiğimizi görünce bulantım arttı. Sırf bu bile içimde kaçma isteği oluşmasına yeterliydi.

Kır saçlı bir safkan olan erkek hemşirelerden biri grubumuzu karşıladı. Bir yandan Lucian'ın Seth'e gerçekten de muayenelere girmek zorunda olmadığım konusunda söz vermiş olmasını umut ediyordu ama önce işin aslını bilmeliydim. Aramızda hiçbir bağ, beni önemsemesini gerektirecek hiçbir şey yoktu.

Safkan, düzgün dişlerini göstererek gülümsedi. Gülümsemesindeki bir şey yüzünden ciğerlerim sıkıştı. Grupta üç kadın safkan vardı ve erkek hemşire yapışkan bir şekilde sırıtıyordu. Bulantı hissi keskin bir şekilde arttı.

"Sizleri birer birer içeri alacağız. Bunu sizin için olabildiğince hızlı yapacağız," dedi safkan. "Sorusu olan?"

Kalbim deli gibi çarparak elimi kaldırdım.

"Evet?" Sesi şaşırmış gibi çıkıyordu.

"Ya bunu yapmayı kabul etmezsek?"

Safkan, bakışlarını hızla arkamdaki Muhafızlara çevirdi, sonra yine bana baktı. "Endişe edecek bir şey yok. Birkaç dakika içinde bitecek."

Başımı yavaşça öne salladım; diğer melezlerin bana baktığını, Muhafızların ise huzursuz huzursuz kıpırdandıklarını

hissediyordum. "Evet ama bunu istemiyorum."

"Ama... başka seçeneğin yok," dedi yavaşça.

"Ama var ve ben hayır seçeneğini seçiyorum. Bu hoşunuza gitmiyorsa, nasıl zorla yaptıracağınızı görmek istiyorum."

Laflarım ağır kaçmıştı ve arkamdaki Muhafızlar bana bunu zorla yaptırmaya karar verdiler. Ben de o anda birine tekrar vurmaya karar verdim.

KAKTÜS TEAM

Beşinci Bölüm

Dirseğimle birinci Muhafız'ın midesine vurdum. İkinci Muhafız beni zorla köşelerden birine götürmeye çalıştı ama döner tekmemi yiyip sedyeye uçtu. Üçüncü ve sonuncu Muhafız yumruk savurdu ve ne olduğundan emin değilim ama kendimi kaybettiğimi biliyorum.

İçimde derin ve korkunç bir öfke yükseldi. Zaman inanılmaz şekilde hızla akıyordu. Muhafız'ın elini yakaladım ve kolunu arkaya büküp etrafında döndürdüm. Ayağımı arkasına yerleştirdim ve onu masanın üzerine devirdim. Birinci Muhafız bana tekrar saldırdı. Tekmemden kurtuldu ama o daha sıradaki hamlemi tahmin edemeden etrafımda döndüm ve çenesine tekme attım. Tekmenin şiddetiyle sendeleyerek geri geri gitti.

Kadın melez hızla üstüme atıldı. Ürkütücü bir zarafetle tıbbi eldivenlerle ilaçlı pamukların durduğu masaya atladım. Bunu *yapmamam gerektiğini* bir anlığına kabul ettim. Bir buçuk metrelik masanın üstünden bir defada atlanmazdı, hele ki arkaya bakmadan, asla. Ama sonra ayakkabımın topuğuyla tekerlekli sehpaya vurdum ve araba kadının göğsüne çarptı. Üç Muhafız

değişen derecelerde acıyla yerde kıvranıyorlardı.

Arkama dönüp korkudan sinmiş safkana baktım, revirin beyaz duvarları fırıl fırıl dönüyordu.

"Hâlâ bir seçeneğim yok mu?"

Duvara sokuldu, yüzü beyaz önlüğüyle aynı rengi almıştı. Sanki *bu* beni durdurabilecekmiş gibi ellerini önüne uzatmıştı. Sırf kötülükten öne doğru bir adım attım. Gerçekten bir safkana... yine vuracağımdan değildi. Hızla kapıya koşarak, "Muhafızlar! Muhafızlar!" diye bağırdı.

Melezlerden birkaçı şoke olmuşlardı, sanki onlar da biraz önce yaptıklarıma inanamıyorlardı. İçlerinden ikisi kavgaya dâhil olmak istiyor gibiydi.

"Bunu yapmak zorunda değilsiniz," dedim içtenlikle. "İstemiyorsanız size zorla..."

Sözlerim birinci Muhafız tarafından kesildi. Kendine gelerek ayağa fırladı. "Bayan Andros, çok akılsızca bir karar verdiniz. Hiç kimse size zarar veremeyecekti."

Fırıldak gibi arkama döndüm. Artık teker teker saldırmayacaklardı bana. Sendeleyerek geri geri giderken öfkem biraz azaldı. Zaman artık o kadar hızlı akmıyordu. Üç tanesi aynı anda üstüme atladı. Muhafızlardan birini bir kenara devirmeyi başardıysam da bir diğeri kolumu yakaladı. Yemin ederim onun da icabına bakardım ama odaya giren Muhafız sürüsü dikkatimi dağıttı.

Muhafızların önünü kesen, iyi mücadele sergileyen iki melez de öyle. Neredeyse gülümseyecektim ama çok kısa süre sonra soğuk fayansa mıhlandım. Erkek Muhafızlardan ikisi kollarımı yere yapıştırmış, melez kadın ise resmen üstüme oturmuştu. Eğilip bükülüyor, kendimi kurtarmaya çalışıyordum.

"Dur." Kafamın iki yanını tuttu ve zorla geriye doğru çekti. "Bizimle mücadele etmeyi bırak. Kimse canını yakmayı istemiyor."

Kapıdaki itiş kakışı duyabiliyordum. "Şu an canımı yakıyorsunuz ama," dedim güçlükle. "Dalağımı patlatıyorsun."

Kavgadan kaynaklanan arbede çabucak sona erdi ve bir an için tek duyabildiğim acı verecek kadar hızlı atan kalbimin sesiydi. "Tamam, bitti."

Başını eğip bana dik dik baktı. "Ne zaman bittiğine biz karar veririz."

"Hayır. Ne zaman bittiğine ben karar veririm ve onunla işiniz bitti," diye yeni bir ses geldi; garip bir şekilde melodik olduğu kadar hem soğuk hem de sert bir sesti bu.

Göğsümün üzerindeki ağırlık, Muhafız'la birlikte aniden yok oldu. Kadın Muhafız odanın karşı ucuna uçtu, duvara dizili birçok tekerlekli sehpadan birine çarptı. Dizlerimin üstünde doğrulup derin derin nefes aldım.

Seth odaya daldı. Gözleri öfkeyle için için yanıyordu. "Sen. Hemen ayağa kaldır onu."

"Ama... emir aldık biz. İtaat etmeyi reddetti," dedi Muhafız.

"Yeterince dikkat etmemiş olmalısınız. Bakan, *üvey kızı* dışındaki bütün melezlerin araştırılması için emir verdi. Üçünüzün ona itaatsizlik ettiğinizi öğrenince memnun olacağını sanmam." Seth bakışlarını bana çevirdi. "Neden ayağa kalkmasına hâlâ yardım etmiyorsunuz?"

Daha önce konuşan Muhafız hızla öne atıldı ve beni nazikçe ayağa kaldırdı.

"Ondan özür dileyin. Hepiniz."

Şaşkınlıkla Seth'e baktım. Ciddiydi. İşlerini yaptıkları için cidden özür dilemelerini istiyordu. Görüşüne bakıldığında, şey, onları fiziksel olarak yaptıklarına pişman etmek istiyordu. Gözlerinde dengesiz bir şeyler vardı. "Seth, buna gerek..."

"Sessiz ol, Alex. Özür dilediklerini duymak istiyorum."

Kaşlarımı havaya kaldırdım. "Özür..."

"Özür dilerim, Bayan Andros," diye sözümü kesti erkek Muhafız, bir iblis gibi beyazdı rengi. "Affınıza sığınıyorum."

Seth diğer muhafızlara anlamlı anlamlı baktı. Kadın Muhafız topallayarak öne doğru yürüdü ve bolca özür diledi. Başımı öne salladığımda birkaç dakika için Seth'le beni yalnız bırakarak tek sıra halinde odadan çıktılar.

"Onlara özür diletmen gerekmiyordu, Seth. Sadece işlerini yapıyorlardı. Bunu yapman..."

Tam önümde durdu, o kadar hızlı hareket etmişti ki farkına bile varmamıştım. Parmak uçlarıyla çenemin ucunu yakaladı, beni süzdü. Yanağım biraz acıyordu ama çürüyeceğini sanmıyordum. "'Teşekkür ederim' demen hoş olurdu. Farkındaysan onları durdurdum."

Huzursuzca kıpırdandım. "Teşekkürler."

Seth, kafamı geriye bükerken tek kaşını kaldırdı. "Gerçekten teşekkür edebilirdin."

"Gerçekten ettim ama onları utandırdın."

Çenemi bıraktı, yüzümü mahvetmediğim için memnun gözükü yordu. "Sadece işlerini yaptılar diye patakladın onları. Galiba eşit durumdayız."

Lanet olsun. Seth'in hakkı vardı. İç çektim. "Lucian... gerçekten beni araştırmamaları için emir vermiş miydi?"

"Evet ama görünüşe göre bunu yeterince açık yapmamış."

"Peki ya diğer melezler? Buna maruz kalmak zorunda olmamalılar." Cevap vermek yerine uzandı ve gömleğimin yakasını düzelti. Dövüşürken aşağıya inmiş ve ısırık izlerini açığa çıkartmış olmalıydı. "Seth, onlara ne olacak?"

Ellerini indirip omuz silkti. "Bilmem. Kafamda sadece kendimi ve seni düşünecek kadar yer var."

Kıs kıs güldüm. "Kendin dışında birisini düşünecek yerin olmasına şaşırdım."

Alaycı gülüşü yeniden yüzündeydi işte. "Ben de. Bundan hazzettiğim pek söylenemez." Kolunu omzuma attı ve beni çıkışa doğru götürdü, dışarıda bekleyen melezlerin ve safkanların öfkeli, soğuk bakışlarının arasından geçirdi.

Aiden o akşam antrenmanı erken kesti. Pek konuşmadık ama olan bitenleri duyduğunu anlayabiliyordum. Akşamın tek keyifli yanı Caleb'le yediğim akşam yemeğiydi. Haberler ona ve muhtemelen Akit'in geri kalanına ulaşmıştı.

"Başın ne kadar belada?" diye sordu Caleb.

Omuz silktim ve kızartmayı mayonez yığınına batırdım. "Aslında hiç. Lucian onlara beni araştırmamalarını emretmiş."

Mayonez kaplı kızartmayı ağzıma tıkarken Caleb yüzünü buruşurdu. "Tanrıların eli değmiş sana. Yemin ederim."

"Tanrıların eli bana birden fazla şekilde değmiş," diye kıkırdadım. "Olivia nerede?"

"Kızartmalarını normal bir şeyin içine batırabilir misin, ketçap gibi mesela?"

Kızartmamı mayonezin içinde neşeli bir şekilde döndürdüm. "Ee, Olivia nerede?"

Caleb geriye yaslanıp sandalyeyi iki arka ayağı üstünde dengeledi, iç çekti. "Dünden dolayı bana köpürüyor. Bu sabah tartıştık."

"Ya. Kavga mı ettiniz siz?"

"Galiba öyle. Aptalca işte. Her neyse, iblisten haber var mı?"

Seth'in bana daha çok melezin saldırıya uğrayıp dönüştürüldüğüyle ilgili söylediklerini ona anlattım. Caleb da benimle aynı tepkiyi verdi: şaşkınlık ve öfke. Bazen gerçekten Konseylerin melezler tarafından kontrol edilse daha iyi işleyeceğine

inanıyordum. Görünüşe göre bizim eleştirel düşünme yeteneklerimiz daha iyiydi ve daha çok sağduyu sahibiydik.

Birkaç dakika sonra Caleb konuştu. "Bence yaptığın çok muhteşemdi."

Muhafızların ne kadar utanmış gözüktüklerini düşünerek omuz silktim. "Teşekkürler. Ama şu anda bana pek de muhteşem gelmiyor."

Caleb kaşlarını kaldırdı. "Eh, herkes bu sayede bunu konuşuyor ve düşünüyor. Hiçbirimiz buna maruz kalmak istemiyoruz. Bunun cesurca olduğunu düşünüyoruz."

"Cesurca falan değildi. Belki aptalcaydı ama cesurca değildi."

"Hayır," diye üsteledi. "Cesurcaydı."

"Caleb, safkanları gerçekten çok zorlarsak delirmeye başlayacaklarını biliyorsun. Bir melezin muayeneyi reddetmesi tamam ama ya düzinelercesinin? Onlar için bu ihanet demek. İhanet ettiğinden şüphelenilirse ne yapıyorlar, biliyorsun."

Bakışlarındaki kararlılık mavi gözlerine alışık olmadığım bir saldırganlık katmıştı. "Dediğim gibi, bence burada işler değişmeli."

Öne eğildim. "Caleb, başını derde sokma."

"Neden benimle bunu tartışıyorsun, Alex? Bugün onlara karşı çıktın ama sanki hiçbirimizin bunu yapmaması gerektiğini düşünüyor gibisin. Niye peki? Sadece senin böyle yapmaya iznin var, geri kalanımız kendilerine söyleneni yapmaya mecbur, öyle mi?"

"Hayır. Hiç de öyle demedim. Sadece bu iş ciddi, Caleb. Gizlice odaya girmeye ya da adadan ayrılmaya benzemiyor. İnsanlar okuldan atılabilirler ya da daha kötüsü olabilir."

"Ama sana bir şey olmadı."

"Evet, şey... ben farklıyım. Ve –ve bunu ben acayip süperim

falan anlamında da söylemiyorum. Başımın belaya girmemesinin tek nedeni Lucian'ın devreye girmesi– nedenini ben de bilmiyorum. Ama sizin başınız büyük belaya girer."

İnanmakta güçlük çekercesine başını iki yana sallayıp ellerini öne açtı. "Aşırı..."

"Aşırı ne?"

Caleb kaşlarını çattı. "Bilmiyorum, bu konuda aşırı mantıklı davranıyorsun."

Bir an için gözlerimi dikip ona bakmaktan başka bir şey yapmadım, sonra da katıla katıla gülmeye başladım. "Beni *aşırı* mantıklı olmakla suçlayan tek kişinin sen olduğunu biliyor musun?"

Yüzünde beliren gülümseme bana daha genç, daha tasasız olan Caleb'i; safkan Konsey'e karşı çıkma düşüncesinin heyecanlandırmadığı Caleb'i hatırlatıyordu. "Şey, galiba her şeyin bir ilki var."

Birbirimize kocaman gülümsedik ama sonra benim gülümsemem kayboldu. "Caleb, değiştin sen."

Gülümsemesi yok oldu. "Ne demek istiyorsun?"

"Bilmiyorum. Sadece artık farklısın." Cevap vereceğini düşünmüyordum, özellikle de ayağa kalkmışken.

Yanıma oturmak için masanın etrafını dolaştı ve bir an için düşünceli bir şekilde dudaklarını büzdü. "Farklıyım."

"Biliyorum," diye fısıldadım.

Yüzünde kısa bir gülümseme belirdi. "Bilirsin, hani o... kulübede olduğumuz ve benim sana yardım etmek için hiçbir şey yapamadığım anı düşünüp duruyorum. Bir iblisle karşılaşmanın nasıl bir şey olacağını bilmiyordum. Galiba aslında hiçbir fikrim yoktu." Parmaklarını masadaki çiziklere sürterken çenesinde bir kas seğirdi. "Durmadan düşündüğüm tek şey, canını yakmalarını engellemek için yapabileceğim bir şey ol-

ması gerektiğiydi. Acıyla mücadele etmeli ya da bir şeyler yapmalıydım."

"Caleb... hayır." Soğuk ellerini yakaladım. "Yapabileceğin hiçbir şey yoktu. Hem bütün o berbat durum benim suçumdu."

Bana döndü, dudakları alaycı bir gülümsemeyle büküldü. "Kendimi hiç o kadar... aciz hissetmemiştim. Bir daha o şekilde hissetmek istemiyorum."

"Sen aciz değilsin. Asla da olmadın." Yanına gittim, kollarımı kaskatı kesilmiş omuzlarına doladım.

Caleb önce ne yapacağını bilemedi ama sonra çenesini başımın üstüne koydu. Bir süre bu şekilde kaldık. "Saçında mayonez var," diye mırıldandı.

Kıkırdayarak geri çekildim. "Neresinde?"

Parmağıyla işaret etti. "Amma pasaklı yemek yiyorsun yahu."

Mayonezi saçımdan temizledikten sonra beni incelemeye başladı. "Ne? Saçımda başka mayonez mi var?"

"Hayır." Boş kafeteryaya göz gezdirdi. "Aiden'la... işler nasıl gidiyor?"

Peçeteyi bıraktım. Caleb genellikle Aiden hakkında konuşmak istemediğimi anlardı. "Bilmem. Her şey aynı herhalde."

Çenesini omzuma koydu. Yumuşak saçının uçları yanağımı gıdıklıyordu. "Muhafız olayına sinirlendi mi?"

"Bir şey söylemedi ama cevabın evet olduğunu düşünüyorum."

"Şey yaptınız mı? Anlarsın ya?"

"Hayır!" Kollarına hafifçe vurarak geriye sıçradım.

Caleb bana bilmiş bir bakış fırlattı.

"Bizim aramızda hiçbir şey olamaz, bunu biliyorsun. O yüzden bana böyle bakmayı kes."

"Sanki yasak olması daha önce seni durdurmuş gibi, Alex. Sadece... sadece dikkatli ol. Sana nutuk çekmeyeceğim..."

"Güzel."

Ağzı kulaklarına vardı. "Ama birisi, ikiniz arasında az kalsın neler yaşandığını öğrense..."

"Biliyorum." Kızartmalarımın geri kalanına dik dik baktım. "Bu konuda endişe edecek bir şey yok, tamam mı?"

Konu neyse ki daha az ciddi şeylere döndü. Vaktinden çok daha erken yurtlarımıza geri dönmek zorunda kaldık. Duş alınca olanlarla ilgili kendimi biraz daha iyi hissettim. Ama hâlâ Caleb için kaygılanıyor, Gatlinburg'te olanların ona zarar vermiş olmasından korkuyordum.

Üstümü değiştirdikten sonra yine o tuhaf karıncalanma hissi başladı. Tenime ateş bastı ve hemen arkasından karnıma yoğun bir acı saplandı. Gerçekten bunu görmezden gelmeye çalıştım. Hatta trigonometri kitabımı bile aldım ama dikkatimi veremedim. Televizyonu açtım ama beni etkisi altına alan bu şey her neyse onun gücü bir erkek arkadaşımın olmadığını düşünmekten başka bir şey düşünmemi neredeyse imkânsız kılıyordu. Belki de bu, vücudumun bana birini –boşta olan ve safkan olmayan birini– bulmam gerektiğini söyleme şekliydi.

Bu his nihayet azalınca huzursuz bir uykuya daldım; uyuyalı birkaç saat olmuştu ki kalbim güm güm atarak hızla yatakta doğruldum. Karanlık yatak odasını gözden geçirdim, Daniel'ın yüzünün görüntüsünü aklımdan atmaya, dokunuşunu anılarımdan silmeye çalışıyordum.

Öbür tarafıma dönüp pencereye baktım. Beynimin, panjurların arkasındaki karanlık gölgeyi algılaması bir saniye sürdü. Yüreğim ağzıma geldi. Sıçrayarak yatak örtüsünü fırlattım ve usulca pencereye gittim. Gölge hâlâ oradaydı, tüylerim diken diken olmuştu. Penceremden gizlice içeriye bakmaya çalışan kişi Seth miydi?

Eğer öyleyse kafasına vuracaktım.

Ya da iblis olabilirdi bu çünkü onu daha yakalamamışlardı. Lanet olsun, eğer öyleyse odama gizlice girmesine göz yummayacaktım.

Panjurları kaldırdım ve geriye sıçradım. Seth'e ait olmadığı kesin olan kireç rengi bir yüz bana bakıyordu. Ayın soluk ışığında, az daha karşımdakini kahrolası bir iblis sanmıştım.

Ama bir Avcı'ydı. Galiba Sandra'ydı, bu soğuk sarışının adı. İyi ama, yatak odamın penceresinde ne işi vardı? Bu beni çok rahatsız etmişti. Hemen kilidi açıp pencereyi ittim. "Her şey yolunda mı?"

Sandra'nın bakışları çıplak kollarımdaki ısırık izlerine kaydıktan sonra da tekrar yüzüme yöneldi. "Çığlık sesinin bu odadan geldiğini sanmıştım."

Rüyamda çığlık attığımı fark edince utançtan kıpkırmızı kesildim. "Üzgünüm. Her şey yolunda."

"Pencerenin kilitli olduğundan emin ol." Gülümsedi. "İyi geceler."

Başımı öne sallayıp pencereyi kapattım ve kilidi çektim. Tekrar yatağa çıkıp örtüyü kafama çektiğimde yanaklarım hâlâ kıpkırmızıydı. Çocukça çığlıklarım yatak odama bir iblisi değil de Avcı'yı getirmesine karşın ürperti gece boyu dinmek bilmedi.

Günüm kötü geçiyordu, keyifsiz ve hasta gibiydim. Öyle mide bulantım falan yoktu ama sinirlerim laçkalaşmıştı. Derste Deacon'ın yanında uyuyakaldım. Eğitmen uyuduğumu fark etmeden Deacon beni uyandırdı. Öğle yemeğinde içeceğimi alırken ellerim titriyordu; bu da, Caleb'le Olivia'nın bir sürü endişeli sorular sormalarına neden oldu.

Belki de hastalanıyordum. Ya da belki son iki gecedir gör-

düğüm kâbuslar yüzündendi. Gerçekten bilmiyordum ama tek yapmak istediğim tekrar yatağa girip uyumaktı.

Sokak Dövüşü'nde idman arkadaşımın hareketlerini takip etmek benim için güçtü. Luke üstüme gelmedi, sadece beni birkaç kez yere devirdi. Daha günümün bitmesine de çok vardı.

Hemen arkasından Aiden'la çalışmam başladı ve burada da berbattım.

Sola doğru bir aldatmaca yaptım ama hareketlerim sarsak ve çok yavaştı. Aiden bacaklarını hızla döndürüp vahşi bir darbeyi baldırıma indirdi. Vuruşun etkisiyle ileri devrildim ve yüz üstü minderlere çakıldım. Elimdeki gerçek bıçakları bırakıp beceriksizce yere serildim. Tüm ağırlığım bileklerime binince acıyla bağırdım.

"Alex! İyi misin?" Aiden yan tarafıma geldi ve uzandı.

Acıyı önemsemeden ayağa kalktım. "İyiyim."

Aiden'ın kolları hâlâ açıktı, sanki bana uzandığını unutmuş gibiydi. Orada öylece durup bana bakıyordu. "Bugün neyin var senin? Bu gidişle boynunu kıracaksın."

Hançerleri minderden alırken yanaklarımı ateş bastı. "İyiyim ben."

Hazır birkaç dakika ara vermişken onu diğer safkanlar gibi olmakla suçladığım için özür dilemek istedim ama "Özür dilerim," sözcükleri bir türlü dudaklarımdan çıkmıyordu, sonra da Aiden geri çekilip hücum pozisyonu aldı.

Hançerleri elinde hızla döndürdü. "Tekrar."

Saldırdım. Aiden'ın hançerleri benimkilere çarpıyor, metal sesi spor salonunda çınlıyordu. Beni geriye itti, bıçağın tekini karnıma doğru uzattı. Kolunu ön kolumla yakalayıp hamlesini kestim.

"Güzel," dedi. "Hareket etmeye devam et. Asla hareketsiz kalma."

Kolunun altına fırladım, hamlelerini incelerken vuruş alanının dışında kaldım. Hamleyi, tekniği hep ele veren bir şeyler oluyordu. Bu bazen sadece kas seğirmesi ya da göz hareketi oluyordu ama işaret hep oradaydı.

Aiden hançerini ileri uzattı ama kandırmacaydı bu. O eğilmeden bir an önce bunu fark ettim, bacaklarımı yerden kesmek için alçaktan bir tekme savuracaktı. Sıçrayarak yolundan çekildim, ölümcül darbeye hazırlandım. Minderde bu şekilde yakalanan eğitimsiz bir melez için bu oyun sona ererdi ama Aiden eğitimsiz değildi; üstelik parmak ısırtacak kadar hızlıydı. Tek bir çevik hareketle ayağa sıçradı, aynı anda da her iki hançeri tek eline aldı.

Sıçrayıp hançerleri aşağı indirdim. Aiden beni havada karşılayıp kolumu tuttu. Bir saniye içinde, sırtımı kendisine mıhlamış, iki hançeri boğazıma dayamıştı. Başını eğdi, nefesi yanağımda dans ediyordu. "Neyi yanlış yaptın?"

Kalbinin hızla çarptığını hissediyordum. *Bu kadar* yakındık işte. "Hı?.."

"Hançerleri tek elime aldığımı gördün ve bu saldırıya karşı açık bir hamleydi. Hançeri tutan ele saldırmalıydın. Tek bir temiz darbeyle beni silahsız bırakırdın.

Düşününce haklı olduğunu gördüm. "Şey, vay canına."

Başını daha da eğdi, daha uzun olan saç tutamları yanağıma değiyordu. İkimiz de kıpırdamadık. Sıcaklığı beni sarmalarken gözlerimin kapanmasına izin verdim. Galiba ona yaslanarak uyuyabilirdim. "Artık biliyorsun." Beni bıraktı. "Yeniden başla."

Başladım. Defalarca başlangıç pozisyonu aldık. Ben onun bir dizi yumruğunu kestim, o ise benimkilerin hepsini. Birkaç tur sonra soğuk tere batmış ve tükenmiştim. Tek istediğim oturmaktı.

Aiden hızla bana koştu, ben de onu geriye ittim. Aramız-

da mesafe olduğu için sağa zıpladım, parmaklarım hançerin sapını sıkıca sarıyordu. *Tekme. Tekme kullan,* diye emrettim kendime. Aiden yumruğumdan kaçtı ama tekmemden değil. Hançerlerden biri elinden kaydı ve tangırdayarak mindere düştü. Tek hançerle bana saldırmadan önce yüzünde şaşkınlık ve gurur belirdi. Hücumunu kollarım titreyerek engelledim. Alçaldı, ayaklarımı yerden kesmek için hazırlandı. Gelişini bir kilometre öteden gördüm.

Ama... bacaklarımın yeterince hızlı hareket etmesini sağlayamadım.

Her şey yavaşladı, az sonra olacak rezaleti unutmamamı sağladı. Geriye, minderin ucuna doğru sıçradım. Uzun bacağıyla çelme taktı ve iki ayağımı da yerden kesti. Hançerler elimden kaydı ve geriye düştüm. Bir saniye sonra başım yere çarptı.

Sersemlemiş ve kusacak halde sessizce yerde yatıyordum.

Aiden'ın yüzü gördüm ama yüz ifadesi biraz şaşkındı. "Alex, iyi misin?"

Yavaşça gözlerimi kırpıştırdım. Başım o kadar acıyordu ki dişlerim ağrıyordu. "Galiba."

"Doğrulabilecek misin?"

Her yanım buna karşı gelse de doğruldum. Aiden hemen çevik ve nazik parmaklarıyla başımın arkasını, yaralanma var mı diye kontrol etti. "Bu... benim hatamdı."

"Sorun değil. Çok iyi beceriyordun. Hatta beni silahsız bile bıraktın." Arkasına yaslandı; yanaklarımı ellerinin arasına aldı ve başımı arkaya yatırdı. Gülümsedi. "Kalıcı bir hasar olduğunu sanmıyorum."

Gülümsemeye çalıştım ama yapamadım. "Üzgünüm."

Kaşlarını çattı. "Alex, özür dileme. Olur böyle. Her zaman en hızlı..."

"Hamleni gördüm, Aiden. Kaçmak için bol zamanım vardı."

Gözlerimi yere indirdim. "Sadece ölesiye yorgunum."

Aiden öne yaklaştı, dizleri uyluklarıma değiyordu. Alex, bana bak." İç çekerek gözlerimi kaldırdım. Küçük bir gülümsemeyle saçlarımı geriye attı. "Bu çalışmalar çok mu fazla geliyor?"

"Hayır..."

"Alex, bana karşı dürüst ol. Sürekli antrenman yapıyorsun. Bu çok mu fazla geliyor?"

Saçıma dokunmaya devam ederse kabul etmeyeceğim şey yoktu. "Fazla geldiği falan yok, Aiden. Sadece... pek uyuyamıyorum."

Hareket etti, böylece tam yanıma geldi, diğer elini omzuma attı. Onun o eşsiz deniz ve yanan yaprak kokusunu içime çektim. Bana bu kadar yakınken, bir eli omzumda, diğeriyle de sürekli saçımı okşarken ellerinde macun gibiydim. Galiba o da bunu biliyordu.

"Neden uyumuyorsun, Alex?" diye sordu, sesi alçak ve yumuşaktı.

Kelimeler öylece ağzımdan dökülüverdi. "Kâbus görüyorum: her gece ve bütün gece."

"Kâbus mu?" diye tekrarladı. Sesi garip olduğunu düşünüyor gibi değil de anlamamış gibi çıkmıştı.

Gözlerimi kapattım, kısa bir nefes aldım. "Gatlinburg'teki... bütün o saatler neye benziyordu, elinden gerçekten hiçbir şey gelmemesi nasıl bir şeydi bilmiyorsun. Bir de bütün o ısırıklar; sanki *beni* parça parça koparıyorlar gibiydi. Onları durdurmak için –*sırf durmalarını sağlamak için*– neler yapardım bilmiyorsun."

Aiden kaskatı kesildi, parmaklarını enseme doladı. "Haklısın, Alex. Bilmiyorum ama keşke bilseydim."

"Ciddi değilsin," diye fısıldadım.

"Ciddiyim." Parmaklarını saçlarımda gezdirmeye devam etti. "O zaman belki sana bir şekilde yardım edebilirdim. Bunlarla ilgili kâbuslar mı görüyorsun?"

"Bazen annemle ilgili, bazen de o ikisiyle: Eric ve Daniel'le ilgili. Biliyor musun, kâbuslarım o kadar canlı ki? Sanki her şey yeniden oluyormuş gibi." Dudaklarımı birbirine bastırdım, o duygu yumağının boğazımı geçmesini engelledim. O gece hakkında, yaptıkları hakkında konuşmak midemi bozuk süt gibi ekşitmişti. "Yani evet, pek uyuyamıyorum."

"Bu... bu ne kadar zamandır devam ediyor?"

Omuz silktim. "Her şey olduktan bir iki hafta sonra başladı."

"Neden bir şey söylemedin? Bununla tek başına uğraşamayacağın kadar uzun bir süre bu, Alex."

"Ne diyecektim? Karabasan görmek zaten yeterince çocukça..."

"Bunlar karabasan değil. Stresten oluyor, Alex. Başa çıkman gereken şey..." Bakışlarını kaçırdı, çenesindeki bir kas seğiriyordu. "Kâbus görmene şaşmamalı. O bir iblisti, Alex ama aynı zamanda annendi de."

Geri çekilip yüzüne baktım. Aiden'ın yüzüne endişe yerleşmiş, gözlerinin rengini gök gürültüsü grisi yapmıştı. "Biliyorum."

Başını iki yana salladı. "Sonra da hiç durmadan koşturuyorsun. Bir an bile... durup nefes almaya vaktin olmadı. İblis saldırısı muhtemelen üstüne tuz biber ekti. Bunu neden düşünemediğimi –kimsenin düşünemediğini– bilmiyorum. Bunların hepsi çok fazla. Bizim..."

"Lütfen Marcus'a söyleme. *Lütfen.*" Ayağa kalkmaya davrandım ama o minderde kalmamı sağladı. "Bende bir sorun olduğunu düşünürse beni Akit'ten gönderir." Yapardı da. Marcus, hasarlı olduğumu düşünürse esarete girerdim. Melezler rehber-

liğe gitmezlerdi. Travma sonrası stres yaşamazlardı. Olayların *üstesinden gelirlerdi*. Uykusuz kalmaz, antrenmanda çuvallamazlardı. "Ah tanrılar aşkına, Marcus beni atacak buradan."

Aiden yine çenemi yakaladı. "Bunu söylemeyecektim. Aşırı kaygılanıyorsun, *Agapi*. Kimseye bir şey söyleyemeyeceğim. Bu konuda tek kelime etmeyeceğim ama bu, unutacağım anlamına gelmiyor."

"Ne demek bu?"

Gülümsedi ama gülümsemesi zayıf ve biraz da hüzünlüydü. "Biraz dinlenmen gerek, rahatlamak için zamana ihtiyacın var. Bilmiyorum. Bir şeyler düşüneceğim ben."

Elini tuttum. Hemen çenemi bıraktı ve parmaklarını benimkilerin arasından geçirdi. Küçük kalbim mutluluktan sıçrıyordu. "*Agapi* ne demek?"

Aiden havayı içine çekti. "Ne?"

"Bana... birkaç kez *Agapi* dedin. Kulağa güzel geliyor."

"Ah. Ben... ben öyle söylediğimin farkında değildim." Elini çekti. "Eski dilden bir şey. Bir anlamı yok."

Hayal kırıklığına uğramıştım. İstemeye istemeye ayağa kalktım. Derin bir nefes aldım ve Aiden'ın ayağa kalkmasını izledim. "Kendimi iyi hissediyorum..."

Spor salonunun kapıları hızla açılıp duvarlara çarptı. Seth buranın sahibiymiş gibi uzun adımlarla yürüyordu. "Neler oluyor?"

Ona ters ters baktım. "Neye benziyor?"

Aiden hançerleri minderden aldı. "Cidden bu kapılara parmaklık takmanın bir yolunu bulmalıyım."

Seth, Aiden'a bir bakış fırlattı. "Keşke denesen."

Aiden kollarını indirdi, parmakları hançerlerin saplarında yavaş yavaş hareket ediyordu. "Senin yapman gereken işler yok mu? Burada olmanın tek nedeninin Alex'i haftada birkaç gün

çalıştırmak ve kızlar yurdunun koridorlarında sinsice dolaşmak olduğuna inanamıyorum."

"Aslında, bu benim tek nedenim. Bilmiyor muydun? Buradayım çünkü..."

"Şey, çalışma bitti mi, Aiden?" İkisi birbirini gırtlaklamadan araya girdim.

"Evet." Bakışları hâlâ Seth'in üzerindeydi.

Seth'i bıçaklamasının yüksek bir ihtimal olduğunu düşünüyordum. Seth'in de Aiden'ı öldürmesi yüksek bir ihtimaldi. "Tamam. Çalışma... ve her şey için teşekkürler."

Seth pişmiş kelle gibi sırıttı ve kaşlarını kaldırarak Aiden'a baktı.

"Sorun değil," diye cevap verdi Aiden.

İçimden inleyerek hızla çantama gittim. Dışarı çıkarken Seth'in gömleğine yapıştım. "Hadi."

"Ne?" diye karşı çıktı Seth. "Galiba Aiden benimle takılmak istiyor."

"Seth!"

"Pekâlâ." Arkasına döndü, gömleğini düzeltti.

Arkama bakmadım. Binanın dışına çıkınca Seth'e bakmaya cesaret ettim. "Bir şey mi istiyordun?"

Sırıttı. "Hayır."

"Yani, antrenmanımı yoktan yere mi mahvettin? Seni bunun için öldürebilirim."

Seth kolunu, omzuma koydu. "Ne istersen yap. Hadi, gidip bir şeyler yiyelim. Bunu hâlâ yapabiliyorsun, değil mi? Yoksa kafeteryaya gitmeme cezası da mı aldın?"

"Arkadaşlarla takılmama izin yok."

"O zaman galiba ikimizin arkadaş olmaması iyi bir şey."

Altıncı Bölüm

Bir başka uzun ve sıkıcı ders gününden sonra Seth'le olan çalışmamı beklemeye başladım, kafamı yine kırmamayı umut ediyordum. Dün gece, Seth uğrayıp DVD getirdikten sonra yine güzel bir uyku çekmiştim. Kendimi çok zinde hissediyordum.

Antrenmandan önce birkaç dakika yalnız olduğum için kitle imha duvarına yaklaştım. Tam Aiden'ın sevdiği hançeri alacaktım ki duvarda eksik bir şeyler olduğunu fark etim.

Silahlar, küçük, siyah kancalara asılıydı ve şu anda birkaç yer boştu. Bu odada antrenman yaptığım hiçbir zaman boş yer görmemiştim. Hançerler ve bıçaklar burada yalnızca antrenman amacıyla tutulurdu. Her bir bıçak farklı bir tutuş tekniği gerektirirdi ve gün boyunca farklı zamanlarda kullanılırdı. Bıçakları temizlemek için mi kaldırmışlardı? Bu odada pek toz tutmuyorlardı.

"Hazır mısın, eğitimdeki küçük Apollyon'um?"

Çantamı bıraktım ve arkama döndüm. Seth ağır ağır yürüyerek minderlerin karşı ucuna geçti, kibirli bir gülümseme

yüzüne yayılmıştı. Saçlarından yağmur damlıyor, boynundan aşağıya ıniyor, ona vahşi bir görüntü veriyordu. Yüzündeki hınzır ifadeyi görünce kayıp bıçakları unuttum. Bir numara çevirdiği öyle meydandaydı ki. "Pek sayılmaz."

Seth parmaklarını çatırdattı. "Dışarıda sağanak yağmur var, o yüzden yakalama becerilerin üzerinde çalışabiliriz diye düşündüm, çünkü bu konuda berbatsın. Biliyorum, biliyorum... bugün elementlerle çalışmayacağımızı öğrenince mahvoldun ama iyi yanından bak. Minderlerde yuvarlanacağız. Birlikte."

Tek kaşımı kaldırdım. "Kulağa eğlenceli geliyor."

Arkamda durdu ve ellerini omuzlarıma koydu. "Hazır mısın?"

Omuzlarımı silkip ellerini ittim ve saç bağını bileğimden söktüm. "Evet, hasarlı değilim."

"Öylesin demedim ki."

"Bu işi sen konuşmadan yapabilir miyiz?"

Seth somurttu. "Ama bilmek isteyebileceğin bir şey var bende."

"Sanmam."

"İzin ver de sana bir soru sorayım: Melezlerin muayene olmayı reddetmeleri hakkında kendini kötü hissediyor musun? Bugün her yeri çürük içinde beş melez daha gördüm."

Caleb, birçok melezin muayeneleri reddetmeyi planladıklarını söylerken şaka yapmıyordu. Onları kolayca fark edebiliyordum. İblisin hâlâ kampüste olduğuna dair hiçbir iz olmamasına karşın safkanlar hâlâ kuralları uygulamaya ve muayenelere devam ediyorlardı. Galiba hiç kimsenin, melez bir iblisin etersiz ne kadar dayanabileceğini bilmemesinden kaynaklanıyordu bu.

"Ben onlara hiçbir şey yaptırmadım," diye homurdandım.

"Senin izinden gidiyorlar ve eğer doğru hatırlıyorsam seninle birlikte olanlara bunu yapmak zorunda olmadıklarını söylememiş miydin sen?"

Yanaklarım sinirden kıpkırmızı oldu. "Neyse ne. Kapa çeneni."

"O zaman, oynayalım, Alex."

İçinde sırf bir sürü yuvarlanma... ve bazen saç çekme olduğu için yakalamayı, "oynamak" olarak görüyordu. Hem bence Seth bunu izinsiz dokunmak için bir mazeret olarak kullanıyordu. Tıpkı şu an olduğu gibi. Vurup ellerini kıçımdan uzaklaştırdım. "Çok adisin."

"Senin de yakalama becerilerin berbat." Beni üçüncü kez yere mıhladı. Saçlarının büyük kısmı serbest kalmış, yüzüne dökülüyordu. "Çoğu kadının berbattır. Temel vücut gücü gerektiren bir şey bu. Erkeklerin vücut kütlesi daha fazla. O yüzden ayakta kalmalısın."

Kalçalarımı yuvarlayarak Seth'i yere devirmeyi becerdim. Tekrar ayağa kalktım. "Evet, galiba bunu kavradım bile."

Yan tarafına dönüp uzanarak başını yana yatırdı. "Ee, dün gece bir bebek Apollyon gibi uyudun. Neden acaba?"

Ona ters ters baktım. Seth gece yine odamda kalmıştı. "Senden nefret ediyorum."

Kıkırdadı. "İstemeden de olsa benden hoşlanıyorsun."

"Her neyse. Ee, bana neden hep Lucian'la birlikte olduğunu söyleyecek misin? O da artık senin hayran kulübünün üyesi mi?"

"*Hayranlarım* savaş hikâyelerimi dinlemeyi seviyorlar." Bana yumruk savurarak ayağa sıçradı. "Bana kafayı takmış durumdalar. Ne diyebilirim ki? Öyle süperim işte. Ayrıca, hep Lucian'la da değilim."

Kolunu yakaladım, geriye büküp onu esir aldım. "Bundan ciddi şüphelerim var."

Seth durdu. "Biliyor musun, Alex?"

Doğrularak kolunu gevşettim. "Neyi?"

Omzunun üzerinden bana baktı. "Daha çok dinlenmen ge-

rek senin. Uykusuzluk muhakemeni bulandırıyor. Ben bu kadar süperim ve sen biraz önce ölümcül bir hata yaptın."

"Hı?"

"Kolumu asla gevşetmemeliydin." Sonra beni çevirip omzundan attı. Yüksek sesli bir inlemeyle mindere çarptım. "Ay, düştün mü?"

"Yo." Yüzümü buruşturarak yuvarlanıp sırt üstü yattım. "Yere saldırdım."

Diz çöktü, iki bacağını birer yanıma koydu. Çenemi tuttu. "Dün Aiden'la antrenmanda ne yapıyordunuz öyle?"

Kırmak niyetiyle Seth'in bileğini kavradım. Seth niyetimi tahmin etmiş gibiydi çünkü gözleri birer çizgi halini aldı, sonra da ellerini çenemden çekti. "Çalışıyorduk, hem benimle konuşmak için üstüme oturmana ne gerek var?"

"Çünkü yapabiliyorum ve hoşuma gidiyor."

Ona vurmak istiyordum. "Ama benim hoşuma gitmiyor. O yüzden kalk üstümden."

Onun yerine öne eğildi, yüzü benimkinden sadece santimetrelerce ötedeydi. "Aiden'la çalışmandan hoşlanmıyorum. O yüzden hayır, üstünden kalkmayacağım."

Boğazım kurudu. "Aiden'ı sevmiyorsun da ondan."

"Haklısın. Onu sevmiyorum. Sana bakışlarını sevmiyorum, bana bakışlarını da hiç sevmiyorum."

Duygusuz bir ifade takınmaya gayret ediyordum ama yanaklarımın yandığını hissediyordum. "Aiden bana bakışlarında bir tuhaflık yok. Sana da öyle bakmasının nedeni senin *tuhaf* olman."

Güldü. "Hiç sanmıyorum."

Seth, ben Gatlinburg'teyken korkumu fark ettiği gibi Aiden'a olan duygularımı da fark ediyor olabilir miydi? Eğer öyleyse bu gerçekten çok kötü olurdu. "Nereye varmaya çalışıyorsun?"

Seth yuvarlanarak indi ve bağdaş kurup yanıma oturdu. "Bir yere varmaya çalışmıyorum. Aklıma gelmişken, sana bir şey söylemem gerek."

Yaşadığım sürece Seth'in böyle daldan dala atlayarak konuşmasına asla alışamayacaktım. Beynimi ağrıtıyordu. "Ne?"

"Dün gece Tennessee Akit'inde bir saldırı olmuş. Saldırgan, dönüştürülmüş bir melezmiş. Safkanın birini parçalamış, etlerini içmiş ve onu yedinci kattaki yurt penceresinden aşağı atmış."

Dehşete düşmüş bir halde yerimden fırladım. "Ah, tanrılar aşkına! Neden antrenmanın başında bir şey söylemedin?"

Bana baktı. "Sana ilgini çekecek bir şey bildiğimi söylemiştim; sen de hiç sanmadığını söylemiştin."

"Şey, bunu biraz daha iyi açıklayabilirdin." Minderlere uzandım. "Vay be, bu konuda ne yapıyorlar peki?"

"Burada yaptıklarının aynısını ama iblisi yakaladılar. Bir zamanlar Muhafız'mış ve safkan öldüğü için, daha aşırı önlemler alıyorlar."

"Ne gibi?"

"Safkanları melezlerden ayırmak konuşuluyor."

"Ne?" diye haykırdım.

Seth geri çekilip uzaklaştı. "Of. Aman be, Alex, çığlığını duyan da seni canlı canlı kesiyorlar sanır..."

"Ciddi misin sen?" Tekrar doğrulup bağdaş kurdum. "Nasıl yapabilirler bunu? Safkanlarla aynı yurtları paylaşıyoruz. Sınıfları da paylaşıyoruz. Her şeyimiz aynı!"

"Duyduğuma göre safkanlarla melezleri ayrı yurtlara yerleştireceklermiş, müfredatı da değiştireceklermiş."

Gözlerimi devirdim. "Ah, demek yurtları karma yapacaklar? Evet, bak bu işe yarar işte. Herkes seks yapar artık."

"Tam bana göre bir yere benziyor." Seth'in ağzı kulaklarına

vardı. "Belki oraya transfer olurum."

"Sen hiçbir şeyi ciddiye almaz mısın?" Ayağa kalktım. Seth ayağa fırlayıp tepeme dikildi. "Seni ciddiye alıyorum."

Yan gözle ona bakarak geri çekildim. "Bu ciddi bir konu, Seth. Ya burada da böyle bir şey yaparlarsa? Ya bu her şeyin değişmesinin bir başlangıcıysa?"

O tekinsiz altın rengi gözlerden hiç kaybolmayan –ve sinir bozucu olan– o kibir ve keyif karışımı gitti, yerine Seth'ten hiç ummadığım bir ciddiyet geldi. "Alex, her şey zaten değişti. Farkında değil misin?"

Yutkundum ve kollarımı kendime doladım ama sanki dışarıda dondurucu bir sağanağa yakalanmışım gibi vücudumu saran soğukluğa engel olmadı bu.

Aiden da aynısını söylemişti.

"Sadece ikimiz varız," dedi Seth sessizce. "Her şey sen doğduğun an değişti."

†

Parmağımı klavyenin ucuna hafif hafif vuruyordum. Yine şimdiye kadar olan her şeyi sorguladığım o gecelerden birini yaşıyordum ve kendi kendime sinir oluyordum.

Seth'i suçluyordum.

Her şey sen doğduğun an değişti.

Bütün bu Apollyon olayının çoğu zaman nasıl yürüdüğünü düşünmemeye çalışıyordum. Çoğunlukla büyütülecek bir şey değilmiş gibi yapıyordum. Ama, konuyla uğraşmadığım anlamına gelmezdi bu; sadece bu konuda elimden bir şey gelmeyeceğinin bilincindeydim. İçki masasında ağlamak gibi bir şey değildi bu. İnsanların mucizevi şeyler bekledikleri, aynı zamanda da ölesiye korktukları bir şey olma düşüncesi kimi

zaman –daha önce Seth'le olduğu gibi– beni korkutuyordu.

Apollyon meselesi ve Akitlerde olanlar konusunda kaygılanmamaya kendimi zorlayarak bilgisayarımın ekranına baktım. Sonra da kafamı dağıtmak için birkaç el mayın tarlası ve solitaire oynadım. Kısa süreliğine epey işe yaradı.

Derken başka bir soru kafamı kurcalamaya başladı. Lucian neden lehime bir müdahalede bulunmuştu? Bir de Lucian neden Seth'e bu kadar çok bilgi veriyordu? Evet, Seth, Apollyon olabilirdi ama Lucian da Bakan'dı ve Seth sonuçta melezdi. Neden Lucian, Seth'in bu kadar çok şeyi öğrenmesine izin veriyordu?

Sonra şu Konsey meselesi vardı. İçimden bir ses Konsey'de pek sevilmediğimi söylüyordu ve onlarla geçireceğim zaman rezil olacaktı.

Bütün bunlara kafa yormaktan başım çatlamak üzereydi.

Hiddetle inleyerek başımı klavyenin üzerine indirdim. Normalde sessiz olan odada telaşlı, tiz bir vızıltı duyuldu ama kafamda bir ampul yanıncaya dek bunu duymazdan geldim. Hem de bunun Apollyon'la, Akit'le ya da Lucian'la bir ilgisi yoktu.

Aiden'la ilgiliydi bu.

Başımı kaldırarak dudağımı ısırdım ve bir internet sayfası açtım. Geçen hafta boyunca Aiden'ın doğum günü için mükemmel hediyeyi bulmak adına internetin altını üstüne getirmiştim. Bu sadece doğum günü hediyesi değil, aynı zamanda barışma teklifi de olacaktı. Ne olduğunu bilmesem de, ona özel bir şey alabileceğimi düşünüyordum. Şimdiye kadar bir şey bulamamıştım ama bu gece kafamda bir ışık yanmıştı.

O gece kulübesinde gördüğüm şeylerle –akıl almaz sayıda kitap, çizgi roman, her renkten gitar penası– ilgili bir şey olmalıydı. O zaman pena koleksiyonu yapmasının tuhaf olduğunu düşünmüştüm ama en azından göbek pamuğu gibi iğrenç şey-

ler biriktirmiyordu. Her neyse, biri dışında –siyah– her renkten penasının olduğunu biliyordum. Ama ona boktan, eski bir pena almak istemiyordum. Özel bir şey almak istiyordum. Öyle yapmalıydım.

Bir saat sonra sadece ender bulunan penaların satıldığı bir internet mağazası çıktı karşıma ve mükemmel hediyeyi bulduğumu anladım. Oniks taşından yapılmış penaları vardı ve görünüşe göre acayip sıra dışı bir gitar penasıydı bu. Nedeni hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bu şeyi almak zor olacaktı ama. Her nedense, bankada hesabım yoktu.

Ertesi gün ders başlamadan önce Deacon'ı bir köşeye çektim. "Benim için bir şey yapabilir misin?"

"Ne istersen, gözde melezciğim benim." Yan gözle, sınıfın ön tarafında çılgın gibi el kol hareketleri yapan Luke'a bakarken hafifçe bana başını salladı.

"Melezciğim mi? Neyse. Unut gitsin. Kredi kartın var, değil mi?"

İnatçı bir bukleyi gözünün önünden çekip gülümsedi. "Hem de tonlarca."

Burnunun dibine bir kâğıt parçası sokuşturdum. Kâğıda internet sitesinin adını ve penanın stok numarasını yazmıştım. "Bunu benim için ısmarlar mısın? Sana nakit olarak öderim."

Deacon başını eğip kâğıda göz attı, sonra başını kaldırıp bana baktı. "Cevabını bilmeme gerek var mı?"

"Hayır."

"Ağabeyim için bu, değil mi?"

Yanaklarımın alev alev yandığını hissettim. "Bilmek istemiyorsun sanıyordum."

Kâğıdı katlayıp cebine soktu, başını iki yana salladı. "İstemiyorum. Bu gece siparişi veririm."

"Teşekkürler," diye mırıldandım, kendimi çıplak hissederek.

Sınıfın ön tarafına bakarken Eğitmen'in tahtaya yazdığı hiçbir şeyi aslında görmüyor ve penanın Aiden'ın hoşuna gideceğini, Aiden'ın penayı *seveceğini* umut ediyordum. Aiden'la sevmek sözcüklerinin aynı cümlede geçmesi bile kaslarımı kaskatı etmişti.

Sırf ona aptal, küçük bir pena alıyorum diye bunun bir anlamı olması gerekmiyordu. Sırf onunla yatmak istiyor olmam... onu sevdiğim anlamına gelmiyordu. Melezler, safkanlara âşık olmazlardı. O zaman bu düşünce de nereden çıkmıştı böyle?

Dersin geri kalanında Deacon'ı görmezden geldim ve bütün gün süren tuhaf bir ruh haline büründüm. Öğle yemeğinde Caleb'le Olivia'nın eğlenceli didişmesi bile beni kendime getiremedi. Hatta Lea'nın koridorda ayağının takılması bile. Aiden'la antrenman da üstümdeki o tuhaf hissi atmamı sağlamadı.

Aiden'ın gergin ve endişeli bakışları her hareketimi takip ediyordu. Galiba uyuyakalmamı ve kafamı kırmamı bekliyordu.

Ama kırmadım.

Antrenmanın sonuna geldiğimizde yüzü biraz rahatlamıştı ve spor çantamı yerden alırken yüzünde çarpık bir gülümseme belirdi. "Yarın farklı bir şey yapmak istiyorum."

"Cumartesi günkü antrenmandan beni azat mı edeceksin yoksa?" Yarı şaka, yarı ciddiydi bu sözlerim. Bütün gün yatakta yatmak kulağa hoş geliyordu.

"Hayır. Düşündüğüm bu değildi. Pek sayılmaz."

Çantama uzandım ama o geri çekti. Ağzım kulaklarıma vardı. "Aklında başka bir şey mi vardı?"

"Sürpriz."

"Ya." Birden canlandım. "Ne peki?"

Aiden kıkırdadı. "Sana söylersem sürpriz olmaz ki Alex."

"Yarın şaşırmış gibi yapabilirim."

"Olmaz." Tekrar güldü. "Tadı kaçar o zaman."

"Pekâlâ ama umarım iyi bir şeydir." Yine çantaya uzandım ama Aiden elimi yakaladı. Parmaklarıyla parmaklarımı kavradı. Ellerimiz birbirine mükemmel bir şekilde uyuyordu. Şey, en azından ben öyle düşünüyordum. Midemde kelebek sürüsü uçuştu. Gözlerimi açtım ve anında ona esir oldum. Aiden'ın ne düşündüğünü gözlerinin renginden daima anlayabiliyordum.

Genellikle soğuk grinin en açık tonuydu gözleri, fakat renkleri değişip yoğun gümüş rengi oldular mı bir şey yapmak üzere olduğunu anlıyordum. Bu da muhtemelen yapmaması gereken ama benim, yapmasını istediğim bir şey oluyordu. Tıpkı şu anda parlak cıva rengini aldıklarında olduğu gibi.

"Güzel olacak." Aiden'ın bakışları dudaklarıma kaydı. "Söz veriyorum."

"Tamam," diye fısıldadım.

"Yarın kalın bir şeyler giy ama eşofman olmasın."

"Eşofman giymeyeyim mi?" diye tekrarladım budalaca.

"Dokuzda burada buluşuruz." Çantamın askısını dikkatlice omzuma yerleştirdi. Parmakları, nefes almamı güçleştirmeye yetecek kadar omzumda kaldı. Aiden odadan çıktıktan çok sonra bile, tenim o kısacık, muhteşem temas yüzünden karıncalanıyordu hâlâ.

†

Yemekhaneden yiyecek bir şeyler aldıktan sonra Olivia'yla yurdun yolunu tuttuk. İkimiz de yemek saatinde kafeteryaya gidememiştik. Anlaşılan o ve Caleb yine kavga etmişlerdi.

"Başka ne yapacağımı bilmiyorum." Elindeki içecek kutusunu o kadar sıkı tutuyordu ki parçalaması an meselesiydi. "Bir bakıyorsun öfkeli, bir bakıyorsun sakin."

Caleb'in Gatlinburg'te olanların ne kadarını Olivia'ya an-

lattığını bilmiyordum, bu yüzden ona söyleyebileceklerim bir hayli kısıtlıydı. "Senden gerçekten hoşlandığını biliyorum." Bunun en iyi taktik olduğuna karar verdim. "Yaz boyunca senden başka bir şey yoktu kafasında."

Hafif bir esinti hacimli bukleleriyle oynayıp yüzüne savurdu. "Caleb'in benden hoşlandığını biliyorum ama son zamanlarda o kadar... nasıl desem, farklı biri gibi ki. Seth'i düşürmüyor dilinden. Tanrılar aşkına, sanki Seth'e âşık."

Gülmeme en gel olmaya çalışarak dikkatimi ufkun ve gökyüzünün birbirlerine nasıl pürüzsüzce karıştıklarına verdim. "Maalesef, Caleb galiba Seth'e hayran."

Olivia durdu. "Neden herkesin Seth'e abayı yaktığını anlamıyorum."

"Ben yakmadım."

"O zaman onun müthiş olduğunu düşünmeyen tek melezler bizleriz." Aniden tiz bir sesle bağırıp birkaç martıyı ürküttü. "Aklım almıyor! Seth kibirli, kaba ve herkese üstünlük taslıyor!"

Olivia'ya baktım, kız muhabbetini hiç beceremediğimi hemen fark ettim. Lafın nasıl olup da Caleb'den Seth'e geçtiğini takip edememiştim bile. "Caleb şu anda onun yanında mı?"

Yüzündeki öfke biraz dindi. Olivia iç çekti, başını iki yana salladı. "Hayır. Akşam yemeğinden önce dinlenme odasında takılıyorduk. Ona Avcılık görevini nerede yapmayı düşündüğünü sordum. Bilirsin işte, ciddi bir soru değildi ama önemliydi."

Başımı öne sallayarak içecek kutusunu diğer elime aldım, saçlarımı yüzümden çekmeye çalışıyor ama beceremiyordum.

"Yani, aramızda ciddi bir şey olmadığını söylüyoruz ama bence var." Yine yürümeye başladı. "Her neyse, baharda mezun olacağız ve seçme şansı veriyorlar. Caleb'le aynı yeri seçebile-

ceğimizi ya da birbirimizi görebilmemiz için yakın yerlere atanabileceğimizi düşünmüştüm."

"Tamam... Peki, ne oldu?"

"Bana bunu daha önce düşünmediğini söyledi, ben de neye uğradığımı şaşırdım. Onun için önemli olsaydım bunu düşünmez miydi? Haksızsam söyle. Ona da aynen böyle söyledim." Yanakları kızarmıştı. "Bana ne dedi, biliyor musun? 'Yer seçmenin ne anlamı var? Önünde sonunda nereye gideceğimize Konsey karar verecek.' Sağ ol be, söylemesen bilmiyorduk. Salak. Konu bu değil ki. Konu, aynı yere düşmeyi umut edebilmemiz, değil mi?"

"Olivia, bence bunun seninle bir ilgisi yok. Şu anda..." Kımıldadım, kapalı, serin bir gün olmasına rağmen birden sıcak basmıştı. "Caleb, sana şeyden..."

Her yanımı kaplayan yapış yapış sıcaklığı görmezden gelemeyerek durdum ve ağır ağır nefes aldım. Tüm tenim gerginleşmişti ve acı veriyordu.

"Alex?" Olivia yaklaştı. "İyi misin sen? Yüzün kıpkırmızı olmuş yahu."

Hayır. Ah. Hayır. Gün içinde ve Olivia'nın önünde oluyor olamazdı bu şey. Bu hiç adil değildi. Her şey bir kenara, kendimi...

Avludan keyifli bir kıkırdama yayıldı. Sonra son derece erkeksi ve memnun bir kıkırdama takip etti bunu. Arkasından, birilerinin ya çok acı çektiğini ya da çok eğlendiğini gösteren başka sesler duyuldu.

"Yok artık." Olivia yiyeceğini gevşek ellerime tutuşturdu. "Tanrılar aşkına, bu iş için boş sınıflar ve yataklar var."

Ben onu durduramadan, avluya açılan bahçe kapısını itip açtı. Yani, o biriyle yatmıyorsa başkasının bunu yapmaya hakkı yok muydu? "Olivia..."

"Hey!" diye bağırdı, ileri doğru hücum ederek. "Hey! Gidin kendinize oda falan bulun, aci sapıklar!"

Olivia sık bir gül ağacının etrafından geçip gözden kayboldu. Gözlerimi devirerek peşinden gittim. Avluda yürümek farklı bir dünyada yürümek gibiydi. Hepsi de ağır ve tatlı kokulu çiçeklerle keskin ıtırlı bitkilerin karışımı duyularımı altüst ediyordu. Buradaki bitkilerin eşsiz bir özelliği de, yaz kış yapraklarının hiç solup dökülmemesiydi. Tanrıların bir cilvesi olsa gerekti.

Tanrıların gözlerini üstümüzden eksik etmediğini hatırlatmak amacıyla Yunan heykelleri yol boyunca dizilmişlerdi. Yola runlar[1] ve tanrıları simgeleyen çeşitli semboller kazınmıştı. Bu çizimleri kim yaptıysa resim derslerinin epey faydasını görmüştü herhalde. Ama burası Cennet Bahçesi gibi bir yerdi.

Birileri de bu cennetin yasak meyvesini yiyordu.

"Siz var ya... *ayy.*"

Olivia öyle ani durmuştu ki neredeyse ona çarpıyordum. Güzelavratotunun, hani kâhinin "tanrıların arasında yürüyenlerin öpücükleri"ne ya da onun gibi çılgın bir şeye benzettiği bitki vardı ya, işte onun yanında durdu. Neden önce taçyapraklarının mor tonunu fark ettiğimi bilmiyorum. Belki de bir tür korunma içgüdüsüydü bu.

Ama sonra Elena'yı gördüm.

Ama onu hiç bu kadar çıplak görmemiştim. Eteği yukarı sıyrılmış, gömleğinin bütün düğmeleri açılmıştı ve... bu kadarını görmek benim için kesinlikle yeterliydi. Sonra bakışlarım partnerine kaydı.

"Ah, tanrılar aşkına!" diye çığlığı bastım, keşke ellerim boş olsaydı da gözlerimi kapatabilseydim ya da oysaydım.

---

1 III-XIII. yüzyıllarda İngiliz İskandinav dillerinde kullanılan alfabenin harflerinin her biri. (yay.n.)

Neşe dolu altın rengi gözlerini bana dikti. "Yardımcı olabileceğimiz bir şey var mı?" diye sordu Seth, kesintiye uğramaktan rahatsız olmadığı ortadaydı.

Hızla arkamı dönüp gözlerimi sımsıkı kapattım. Yüzüm alı al, moru mor olmuştu.

"Hayır. Bir şey yok." Olivia geriledi. "Böldüğümüz için özür dileriz."

"Emin misiniz? Her zaman bir –hatta iki kişilik– ya da daha fazla yerimiz var."

"Seth!" diye çığlık attı Elena, bu ihtimal onu çok da korkutmuşa benzemiyordu.

Patikanın yolunu tuttum. Olivia da hemen dibimde bitiverdi. Seth'in gür kahkahası biz avludan çıkana kadar arkamızdan geldi. Yurdumuzun önünde durana kadar hiç konuşmadık. Yaşadığım şok, o ilginç sıcak basmasını söndürmüş olmalıydı çünkü artık yoktu. Bir sürü sebepten müteşekkir hissediyordum.

"Şey," dedi Olivia, biraz sarsak bir şekilde.

"Evet..."

Dudaklarını büzdü. "Seth'ten nefret ediyorum. Bence pisliğin teki ama poposu cidden hoş."

"Evet..."

Olivia'nın gözleri kocaman açılmıştı. "Biliyor musun? Galiba gidip Caleb'i göreceğim. Hemen şimdi mesela."

Kıs kıs güldüm. "Evet, git tabii."

Yedinci Bölüm

Doğal olarak Seth o gece yatak odamın penceresine vurdu. Doğrusu, bu sokağa çıkma yasağı berbat bir olaydı. Odama tıkılıp kaldığım ve uyuyamadığımdan genelde sıkıntıdan patlıyor, bu yüzden de küçük ziyaretlerini hoş karşılıyordum. Özellikle de sadece film izlemek istediğinde ve ben uyuyakaldığımda.

Ama bu gece farklıydı.

Hâlâ yarın ne giyeceğime karar vermemiştim ve bu çok önemli bir konuydu. Aiden beni hep sadece sıkıcı eşofmanlarla görmüştü. Bana hoş, biraz da seksi bir şeyler lazımdı ama çok da abartmamalıydım. Bütün gardırobumu yatağın üstüne sermiştim. Tabii bir de daha yeni Seth'in, şey, bazı mahrem yerlerini görmüştüm. Bu gece onun suratını görmeyi istemiyordum.

Pencere tekrar, bu kez daha ısrarcı bir şekilde vuruldu. Neyse ki bu kez tamamen giyinikti. "Ne var?"

Seth içeri davet edilmeden pervazın üzerinden atladı. "Üstündekiler ne güzelmiş böyle."

"Kapa çeneni." Yataktan bir hırka alıp giydim, keşke şortla

ince atlet giyeceğime uzun pijama altı giyseymişim diye düşündüm.

"Biliyorsun, ısırık izleri umurumda değil. Seni aşırı seksi ve tehlikeli gösteriyor."

"Kapattığım şey ısırık izleri değil, bunu sen de biliyorsun."

"Kısmen doğru, kısmen yalan. Yara izleri seni utandırıyor çünkü Avcı olmak isteyen bir hatuna göre acayip kibirlisin. Bir de ben varken yarı çıplak olmak seni huzursuz ediyor..."

"Yarı çıplak değilim ben! Hem sen varken huzursuz falan olmuyorum. *Bir de* kendini beğenmiş değilim."

"Yalan söylemeyi hiç beceremiyorsun." Yatağıma oturdu.

Tamam. Yalan söylüyordum. Kibir en kötü günah değildi ve evet, Seth beni birçok sebepten huzursuz ediyordu ama konu bu değildi. "Ne işin var senin burada?"

"Sana bir bakmak istedim."

Kaşlarımı çattım. "Niyeymiş o?"

Odaya göz gezdirdi ve bakışları etrafa saçılmış giysilere takıldı. "Ne giyeceğine karar veremiyor musun?"

"Şey... sadece dolabımı elden geçiriyordum."

"Belli oluyor."

Bezgin bir şekilde alnımı sıvazlayarak iç çektim. "Ne istiyorsun? Gördüğün gibi işim var."

Tek kaşını kaldırdı. "Biliyorum. Ne heyecanlı bir hayatın var, Cuma gecesi gardırobunu elden geçiriyorsun, falan filan."

"Evet, ne yaparsın, hepimizin seninki gibi coşkulu bir hayatı yok işte."

Kendinden memnun bir tavırla gülümsedi. "Biliyordum."

"Neyi biliyordun?"

"Bana kızgınsın."

Ona baktım ve daha iyi bir açıklama bekleyerek kollarımı kaldırdım.

"Bu öğleden sonra olanlar için kızgınsın." Yarına giyebilirim diye ayırdığım kıyafetleri itip kendine yer açtı. "Hayrola, Alex? Kıskandın mı yoksa?"

Ağzım şaşkınlıktan bir karış açıldı. Cevap vermem biraz zaman aldı. "Kıskandığımı nereden çıkardın?"

Seth bana bilmiş bir bakış fırlattı. "Belki Elena'yı kıskanmışsındır?"

"Ne?" Tecrit edilmemizden önce satın aldığım güzel bir kazak aldım. "Ben, Elena'yı ve onun Tinkerbell saçlarını kıskanacağım ha? Hayatta olmaz."

Uzandı ve kazağı elimden çekti. "Ya, kıskanmadın mı kedicik?"

"Hem de hiç. Peter Pan kompleksin olduğunu bilsem şimdiye kadar sizi kırk defa tanıştırırdım." Kazağıma uzandım ama yumak haline getirip odanın karşısına fırlattı. "Öff! Çok sinir bozucusun."

"Hadi, kıskandığını itiraf et. Bu ilk adım, ikinci adımsa bu konuda bir şeyler yapmak."

Seth'e dik dik baktım. "Boş zamanlarında ne yaptığın ya da kimi yaptığın beni hiç enterese etmez." Derken birden aklıma bir şey geldi. "Dur. Ne diyeceğim, biliyor musun? Bu berbat."

"Söyle."

"Herkes, benim yaptığım her şeyin seni nasıl etkilediği konusunda bana çatıp duruyor, sense bahçede birilerini *götürüyorsun*! Bunun neresi adil?"

"Çok çirkinleştiriyorsun ama." Aynı bir kedi gibi gülümsüyordu. "Önce bir dene, sonra konuş. Ah. Dur. Sen *hiçbir şey* denemedin, değil mi, benim küçük bakire Apollyon'um?"

Ona olabildiğince sert bir yumruk savurdum. Tepkimi tahmin eden Seth elimi yakaladı. Beni ileri doğru fırlatırken gözleri tehlikeli bir şekilde parlıyordu. Kendi hızım tökezlememe

neden oldu. Sonunda öne doğru düştüm.

Seth yan dönüp bana sarıldı. "Her zaman vuruyorsun," dedi neşeyle. "Bence tavırların üzerinde çalışmamız lazım."

Yüzümün yan tarafı "belki" kategorisine giren gömlek yığınına bastırılmıştı. "Ah. Hadi ama. Bütün giysilerimi kırıştırıyorsun, aptal şey."

"Giysilerinin bir şeyi yok. Sohbet etmek istiyorum."

Ona dirsek atmaya çalıştıysam da beni tuttu. "Cidden, şimdi mi konuşmak istiyorsun?"

Daha yakınıma sokuldu. "Evet."

"Peki, hangi sebepten ötürü böyle uzanmak zorundayız?"

"Bilmem. Bana kendimi iyi hissettiriyor. Kastettiğimi sandığın şekilde de değil." Durakladı, göğsünün sırtımda inip kalkışını hissedebiliyordum. "Bir arada olduğumuzda bedenlerimiz gevşiyor."

Gösterdiği nedeni yutmayarak yüzümü buruşturdum. "Başka bir konuda konuşabilir miyiz?"

"Elbette." Sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordum. "Uyku sorunun hakkında konuşalım hadi."

"Ne?" Tek kolumu kurtarıp sırt üstü yatacak kadar eğilip bükülmeyi becerdim. "Ben... ben mışıl mışıl uyuyorum."

"Birkaç saat uyuyorsun. Sonra da uyanıyorsun. Kâbuslar yüzünden, değil mi?"

Ona baktım. "Niye hep böyle tüyler ürpertici olmak zorundasın?"

Dudakları titredi. Yüzünde bir keyif ifadesi belirdi, sonra da ifadesi her zamanki kibirli maske haline döndü. "Ne zaman moralin bozuk olsa beni de bunun içine çekiyorsun. Her gece uykumu kaçırıyorsun. Artık yanında kalmazsam gözüme uyku girmiyor."

Kenara kaydım ama koluyla beni yakaladı. "Üzgünüm. Bunu

nasıl durduracağımı bilmiyorum. Bilseydim seni o değerli güzellik uykundan etmezdim."

Seth sessizce kıkırdadı. "Galiba bunun nedeni, birlikte daha çok zaman geçirdiğimiz için aramızdaki bağın güçlenmesi. Bugünlerde sen duygusal bir enkaz halinde olduğun için, günümün yarısı Valium istemekle geçiyor."

İçimde onu tekmeleyip yataktan atmak için güçlü bir istek oluşmuştu. "Duygusal enkaz falan değilim ben."

Buna cevap verme zahmetine girmedi. "Gecenin sadece seninle kaldığım kısmında uyuyabilmen sana da garip gelmiyor mu?"

Garip ve sinir bozucu geliyordu. "Ne olmuş yani?"

Seth öne eğildi. "Bedenin ben varken gevşiyor, o sayede dinlenebiliyorsun. Hepsi senin şu çok sevdiğin şey, paylaştığımız bağ sayesinde. Moralin çok bozuk olursa bana ihtiyaç duyuyorsun. Sen Uyandığında bu çift taraflı işleyecek."

Ondan olabildiğince uzağa sıçradım ki bu pek de uzak sayılmazdı. "Ah, tanrılar aşkına, benimle kafa buluyorsun herhâlde."

"Alex, iblis saldırısı kadar ciddiyim ben."

Ben de onun ciddi olduğunu biliyordum. Sadece kabullenmek istemiyordum. Onun, duygularımı sezinlemesi düşüncesi beni çileden çıkarıyordu. Ağlamak istersem bunu bilecekti. Aynı şey, birini yumruklamak istediğimde de olacaktı ya da ateşli bir sevişmenin ortasındaysam bunu bilecekti ve...

Ansızın bir gerçeğin farkına vardım ve tuhaf bir his belirdi midemde. "Bekle. Bekle bir dakika, Seth. Çok sinirlendiğimde falan duygularımı hissedebiliyorsan, o zaman benim de seninkileri hissedebilmem lazım."

"Evet ama..."

O kadar hızlı hareket ettim ki kucağından kurtulup ayağa

dikildim. O yarı uzanmış bir şekilde yatakta kaldı. "Ah. Tanrılar aşkına. Seni *hissettim*."

Seth'in kaşları hafifçe kalktı. "İmkânsız. Kendimi nasıl korumam gerektiğini biliyorum ben, bu yüzden de senin gibi her dileğimi ve isteğimi neşretmiyorum."

"Yo, hayır. Çok yanılıyorsun." Bunu düşününce bile yanaklarım yanıyordu. Geceleri hissettiğim o ateş başması ve karıncalanma hissi... Onu Elena'yla onu basmadan hemen önce hissettiklerim... Sadece benim aşırı aktif hormonlarım değildi demek. "Aman, berbat bir şey bu."

Gözlerinde merak ifadesi belirdi ve doğrulup ellerini dizlerine koydu. "Neden bahsediyorsun sen?"

"Seni birkaç kez hissettim. Geceleri. Sen... şey yaparken yani."

Kısa bir kahkaha attı, sonra da jetonu düştü. Ağzı bir karış açık kaldı. "Şey yaparken mi?"

"Evet," dedim, giderek sinirleniyordum. Anlaması için açık açık söylemem mi gerekiyordu? "Dediklerimi unut gitsin."

"Hayır. Olamaz bu. Ne hissettin peki?"

Bu gerçekten de berbattı. Aynı zamanda küçük düşürücü ve acayip ötesiydi. "Bilirsin, sen dalgana bakarken. Seni... o zaman hissettim."

Seth bana o kadar uzun süre baktı ki konuşma kabiliyetini kaybettiğini sandım. Sonra, tam endişelenmeye başlamıştım ki başını arkaya attı ve güldü. Hem de yüksek sesle gülüyor, durmak bilmiyordu.

Hayretle ona baktım. "Hiç komik değil!"

"Bu uzun zamandır duyduğum en komik şey herhalde." Derin bir nefes almaya yetecek kadar durdu. "Muhteşem bu."

"Muhteşem falan değil. Böyle bağ mı olur? Tek yönlü seks hattı gibi bir şey mi?" Öne bir adım attım, iyice hızımı almış-

tım. "İğrenç bu. Acayıp... kes gülmeyi, Seth!"

"Kesemem," dedi soluk soluğa. "Benimle bağlantı kurabileceğin bütün zamanlar içinde bula bula bunu mu buldun? Aman be, böyle bir röntgenci olduğunu bilmiyordum hiç..."

Koluna sertçe vurdum. Öyle şaka yollu, hafifçe bir vuruş da değildi bu. Kolu çürüyecekti. Daha fazlasını yapmak istiyordum. Mesela, kafasına tekme atmak gibi.

"Vay canına. Amma vahşisin. Bunun ne kadar seksi..."

Ona tekrar bir yumruk savurdum ama Seth bu kez hazırlıklıydı. Yumruğumdan yana kaçıp kurtuldu, beni belimden yakaladı. Daha elinden kurtulamadan sırt üstü yatırdı beni. Bu kez tepemde duruyor, kollarımı başımın iki yanında tutuyordu. Vahşi ve güzel gülümsemesi yüzündeki soğukluğun birazını alıp götürmüştü. Hepsini değil ama birazını. "Buna paha biçilemez işte."

"Öyle gıcıksın ki."

Bu onu daha da keyiflendirmişe benziyordu. O kadar güçlü bir şekilde güldü ki kahkahası sanki içimde gürlüyordu. Aiden'ın gülmesinin genellikle yaptığı gibi değildi. Aiden'ın gülmesi bana kendimi tamamen hafiflemiş hissettiriyor, içimi kıpır kıpır ediyordu. Seth'in gülüşüyse kendimi tuhaf hissettiriyordu. Yanaklarım kızarıyordu ve yanlış bir şeyler yaptığımı hissediyordum. Bir yanımsa o kahkahayı tekrar duymak ya da tekrar hissetmek istiyordu. Ama bu yanlıştı, hem de tümüyle yanlıştı, çünkü onu o gözle bakmıyordum. En azından beynim öyle bakmıyordu. Öte yandan, bedenimin bu konudaki görüşü yüz seksen derece farklıydı.

Bedenim bedbahtı, yalnız bir şeydi anlaşılan.

"Biliyorsun," dedi Seth, ağzı kulaklarında, "muhtemelen bunu bana söylememeliydin. Bu durumdan faydalanacağım... Alex, ne *yapıyorsun*?"

İlk başta neden bahsettiğini anlamadım. Sonra bakışlarımı indirdim ve elimi midesine bastırdığımı, parmaklarımla gömleğini kavradığımı gördüm. Ellerim nasıl olup da oraya gitmişti çünkü kesinlikle... *kesinlikle* öyle bir şey yapmış olamazdım, değil mi?

Seth her zamanki gibi boş bir laf edecekti ki çok ama çok hareketsizleşti. Nefes alıp almadığını bile anlayamıyordum. Yavaşça gözlerimi kaldırdım ve beklediğim şeyi buldum. Yüzünün sol tarafına sarmal biçimli simgeler yayılmıştı. Karmaşık izler boynundan aşağıya doğru işlenerek siyah gömleğinin ucunun altında gözden kayboluyor, sol kolunda yeniden ortaya çıkıp elinin üstünde bitiyordu.

Seth ise, şey Seth artık gülmüyordu. O tuhaf gözleri benimkilere kilitlenmiş, büyüyerek öfkeli bir kehribar sarısına dönüşmüştü. Başını eğdi; başıboş bukleleri yanaklarıma sürünüyordu. Elimi hızla geri çektim ama hâlâ yakındı, hem de aşırı yakındı. Ben de bu tür durumlarda uygun olan tek şeyi yaptım. Dizimle midesine vurdum... sert bir şekilde.

Beni yuvarlayıp sırt üstü yattı, bir kez daha güldü. "Of ya, Alex, neden yaptın bunu? Canımı yaktı, biliyor musun?"

Yataktan apar topar kalktım, aramıza olabildiğince çok mesafe koydum. "Senden nefret ediyorum."

"Hayır, etmiyorsun." Başını arkaya eğdi, bakışları beni buldu. "Galiba bunun olması zorunlu. Ne kadar çok zaman geçirirsek daha çok bağlanmaya başlayacağız. Apollyon'lar böyle olurlar."

"Başka bir yere gitsene sen, neden gitmiyorsun?"

Seth midesinin üstüne yattı ve çenesini ellerinin arasına aldı. "Isterdim. Elena'nın yanına gitmeyi isterdim şimdi."

İnledim ve gözlerimi devirdim. "Seni durduran yok."

"Doğru ama sen odayı arşınlayıp insanı hayatından bezdi-

recek kadar sıkıcı bir ders kitabı okuduktan sonra uyuyacaksın ve annenle ilgili başka bir rüya daha göreceksin, sonra da bütün gece gözüme uyku girmeyecek." Tek kaşını kaldırarak bana baktı. "Güzellik uykumu almam lazım."

Ona dik dik baktım. "Yine burada kalmayacaksın, Seth. Yatağın var senin. Aslına bakarsan bütün yataklar senin. Git."

"Son birkaç sefer senin için sorun olmadı bu."

"Çünkü... şey, o zamanlar farklıydı," dedim heyecanla, elimi saçlarımda gezdirdim. Arkama dönerek giysileri yerden toplamaya başladım. "Kaldığından haberim yoktu. Kendi kendini davet ettin."

Seth iç çekti. "Bunların hiçbirisi hoşuna gitmiyor, değil mi?"

"Hayır. Kontrolün elimde olmamasını sevmiyorum. Sen de biliyorsun." Bir gömlek daha aldım. Ayrıca, kalbim ona tepki vermezken bedenimin vermesi de hiç hoşuma gitmiyordu. "Bu, kontrol sahibi..." Kıyafetleri bıraktım ve doğruldum. "Yazın, hani odamda olduğun gece bana ne dediğini hatırlıyor musun?"

Kafası karışmış gibiydi. "Pek değil."

Derin bir nefes aldım, olmayan sabrımı arıyordum. "İşler kontrolden çıkarsa gideceğine dair bana söz vermiştin. Bunu hatırlıyor musun?"

Seth dudaklarını büzdü. "Evet, hatırlıyorum."

"Hâlâ böyle mi düşünüyorsun?" Öne doğru yürüdüm, önünde durdum. "Söylesene."

"Evet. Hâlâ böyle düşünüyorum. Buna dair söz verdim. Sözlerimi tutarım ben." Seth uzandı ve elimi tuttu. Beni nazikçe aşağıya çekerek yanına oturttu. Hissettiğim ferahlama kısa sürdü. "Neyi ilginç buluyorum, biliyor musun?"

Onu bezgin bir şekilde izliyordum. "Ne?"

Başını bana doğru çevirdi. "Beni daha iyi tanımak için hiç-

bir çaba göstermedin. Hakkımda tek bir şey bilmiyorsun."

"Bu doğru değil."

Elimi bırakırken dudakları alaycı bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Soyadımı bile bilmiyorsun, Alex."

Eh, soyadı olmasına gerek yoktu. Benim için Seth, sadece *Seth*'ti işte.

"Nereli olduğumu, annemin mi yoksa babamın mı safkan olduğunu bile bilmiyorsun," diye devam etti. "Bahse varım yaşımı bile bilmiyorsundur."

İtiraz edecek gibi oldum ama Seth'in haklıydı. Birbirimizi neredeyse dört aydır tanıyorduk, belki bir iki hafta eksik ya da fazla olabilirdi. Ben ise onun hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Antrenmanda ya da odama geldiğinde birlikte geçirdiğimiz zamanlarda hiç kişisel konulara girmemiştik ve ben asla sormaya bile tenezzül etmemiştim. Kaşlarımı çattım. Gerçekten de bencilin teki miydim ben?

Seth içini çekti. "Yine aynı konuya takılıp kaldın."

Sert bir şekilde ona baktım. "Düşüncelerimi okuyor olamazsın, değil mi?"

"Hayır. Ama düşündüklerinin bazıları o kadar bariz ki, düşüncelerini okumaya gerek yok." Bana döndü. "Düşündüğün her şey, hissettiğin her şey her zaman yüzünden okunuyor. Duygularını gizlemekte çok kötüsün. Ya da düşüncelerini. Dediğim gibi: tek bir konuya odaklanıyorsun. Bu, Akıt'e geri dönmek, annenle ya da kaderinle savaşmak ya da hayatındaki... şu *özel* kişi olabilir."

"Hayatımda özel biri falan yok!" Yanaklarımın yine kızarmaya başladığını hissettim. "Bunlarla nereye varacağını hiç anlamıyorum."

Benimle göz göze geldiğinde dudağının bir tarafı yukarı doğru kıvrıldı. "Yaşım on dokuz."

Gözlerimi kırpıştırdım. "Hı?"

Seth gözlerini devirdi. "On dokuz yaşındayım."

"Ya. Ya. Sadece on dokuz ha? Vay be. Ben seni daha büyük sanıyordum."

"Şey, alınayım mı koltuklarım mı kabarsın, bilemedim."

"Koltukların kabarmalı herhalde."

Birkaç dakika sonra yeniden konuştu. "Yunanistan'ın bitişiğindeki küçük bir adadanım."

"Ya? Sesini ve aksanını açıklıyor bu. Hangi ada peki?"

Seth omuz silkti ve cevap vermedi. Paylaşma ve önem verme zamanı bitmişe benziyordu. Neden Seth'i daha iyi tanımaya çalışmamıştım hiç? Ne de olsa, bir süreliğine başıma kalacaktı.

Dudağımı ısırdım. "Sence ben bencil miyim?"

Şaşkın şaşkın güldü. "Neden soruyorsun?"

"Çünkü sabit fikirli olduğumu söyledin ve bütün saydıkların benimle ilgili, sanki kendimden başka hiçbir şeyi ya da hiç kimseyi düşünmüyormuşum gibi."

Seth kulağı tırmalayan bir ses çıkarıp ayağa kalktı. "Dürüst olmamı istiyor musun?"

"Evet."

Başını eğmiş bana bakarken dakikalar birbirini kovaladı. "Bazen, Alex, içinde melezlikten daha çok safkanlık taşıyorsun."

Ağzım bir karış açık kaldı, *benim* hakkımda böyle bir şey söylemesi beni çok şaşırtmıştı.

Elini kafasında gezdirdi. "Bak, yapmam gereken bazı işler var. Sonra görüşürüz."

Seth penceremden dışarı çıkarken tek kelime etmedim. Yatağa oturdum; yarına giyecek güzel bir şeyler bulma eğlencesi cazibesini yitirmişti.

İçinde melezlikten daha çok safkanlık taşıyorsun.

Saf kan

Bir meleze böyle bir şey söylenmesi çok kötüydü, sanki güvenilmez bir yüz karasıydım... hain, sahtekâr ve üçkâğıtçıydım sanki. Yani bu lafa göre, melez mi safkan mı diye seçmem gerekse safkanları seçerdim.

Galiba bir şey saçıma sürünerek girmiş ve gece boyunca orada yuvalanmıştı çünkü yaptığım hiçbir şey –ne kıvırma ne de düzleştirme– istediğim sonucu vermiyordu. Bir taraf dalgalı olmak istiyor, diğer tarafsa pörsümüş spagetti gibi gözüküyordu.

Belki de kendime karşı çok acımasız davranıyordum ama gözlerimin altındaki mor halkalar yüzünden sanki zombi enfeksiyonunun ilk safhasına girmişim gibi gözüküyordum. Çok fazla ruj sürmüştüm. Sonra dudaklarımı ovuşturarak sildim, yeni baştan ruj sürdüm. Şakağımdaki iğrenç büyüklükteki sivilcenin üzerine sürdüğüm tonlarca kapatıcı onun çok daha büyük görünmesine neden oldu.

Sonunda, yine ruja elimi atınca kendimi banyo aynasından çekip aldım. Dar bir kot pantolonda karar kıldım. Olivia'nın giydiği gibi pahalı marka kotlardan değil, daha çok süpermarket kotu gibi bir şeydi bu. Yakası biraz aşağıda olan koyu kırmızı bir kazağı ve Olivia'nın gardırobundan çaldığım çivi topukluları seçtim.

Aiden'la buluşmak için dışarı koşmadan önce bunun bir tür saha deneyimi olabileceğine dair korkutucu bir ihtimal yüzünden donakaldım. Bu kesinlikle bir randevu değildi, öyleyse ne halt ediyordum ben?

Idman yapacaksam topuklularla aptal gibi gözükecektim ve memelerim dışarı fırlayacaktı. Bir sürü insan için bu epey eğlenceli olurdu ama Aiden'ın hoşuna gideceğinden hiç emin değil-

dim. Bu yüzden hiç vakit kaybetmeden ekose düz ayakkabı ve daha mantıklı bir kazak –siyah, saç örgüsü bir kazak– giydim.

Elbette ki spor salonuna geç vardım.

"Üzgünüm," dedim, Aiden'ın koyu renkli kafasını, silah duvarının orada görür görmez. Avluyu koşarak geçtiğim için nefes nefeseydim. "Yapmam... yapmam gereken bir şey vardı da."

Yoldayken ezberlediğim her bir mazeret, Aiden'a adamakıllı baktığımda aklımdan uçuverdi. Eskitilmiş bir kot pantolon giymişti; pantolon o kadar rahat gözüküyordu ki insanın içine giresi geliyordu. Bir de gri kazak giyiyordu ve tanrılar aşkına, *ah, tanrılar aşkına*, üzerinde öyle iyi duruyordu ki, adeta geniş omuzları, göğsü, kolları ve geri kalanı için özel olarak yapılmıştı.

Aklımı başıma toplamam gerekliydi.

Bunun farkındaydım ama Aiden'ı eşofman ya da üniforma dışında bir kıyafet giydiğini çok nadir görmüştüm. Ruh kayıklarını denize uğurladığım akşam da farklı bir şeyler giyiyordu ama dikkatim onda değildi. Aklım başka şeylerle meşguldü.

Şimdiyse aklımın tamamen farklı bir şekilde meşgul olduğu barizdi.

"Sorun değil," dedi. "Hazır mısın?"

Tutuk bir şekilde kafamı salladım. Aniden, züccaciye dükkânına giren bir fil kadar beceriksiz hissetmiştim kendimi. "Ee, ne yapıyoruz?" diye sordum, sorunun ortasında sesimin çatladığını duyunca utandım.

Aiden ya bunu fark etmemişti ya da etmemiş gibi yapmıştı. "Orası sürpriz, Alex." Yürümeye başladı. "Geliyor musun, gelmiyor musun?"

Aceleyle peşinden gittim, beni arka yoldan dışarı çıkarınca şüphelerimde haklı olduğumu gördüm. "Akit'ten ayrılıyoruz, değil mi?"

Alnındaki saçı çekti, gülümsememeye çalıştığı belliydi. Elini cebine soktu, çıkardığı anahtarları yüzümün önünde salladı. "Evet."

"Saha deneyimi! Biliyordum." Ayakkabılarımı değiştirecek kadar sağduyu sahibi olduğum için bütün tanrılara içimden teker teker şükrettim.

Aiden bana tuhaf tuhaf baktı. "Herhâlde bunu saha deneyimi olarak da düşünebilirsin."

Peşinden, siyah Hummer'lardan birine gittim, sürprizini doğru tahmin ettiğim için kendimden epey memnundum. "Ee, ne yapacağız? Birkaç iblisi kovanlarına geri mi tıkacağız?" Yolcu tarafına bindim ve Aiden direksiyon başına geçene kadar bekledim. "İtiraf etmeliyim ki takip etme işinde pek iyi değilimdir. Ben daha çok..."

"Biliyorum." Motoru çalıştırdı ve dinozor büyüklüğündeki aracı, araba filosunun arasından yavaş yavaş çıkardı. "Sen, hanım hanımcık oturan kız tipinden ziyade, eylemci kız tipindensin."

Her ne kadar bunun iltifat olduğundan şüphe etsem de gülümsedim. "Şey, Ninja kadar sessiz olma konusunda biraz pratik yapmaktan hiç zarar gelmez."

Bir kez daha çabucak gülümsedi. "Ya diğer beceriler? O kadar değil. Bundan fazla ek çalışmaya ihtiyacın olduğunu düşünmüyorum. Kendin için, dinlenmek için daha çok zamanın olacak."

İşte şimdi cidden ağzım kulaklarıma varmıştı... ama yaklaşık üç saniye kadar sürdü bu. Ek çalışma yoksa Aiden da yok demekti. Ona bakarken yüzümdeki gülümseme kayboldu. Aniden, Aiden'ın artık hayatımda olmayacağı zamana doğru hızla geriye sayan, kocaman bir saat belirdi aramızda.

Epey moral bozucu bir düşünceydi bu.

"Ne oldu?"

Dosdoğru önüme baktım, boğazımda düğümlenen yumruyu yutkunarak atlatmaya çalıştım. "Yok bir şey."

İlk Muhafız takımı tarafından durdurulduğumuzda Aiden'a bir melezle ne yaptığını soracaklar diye korktum. Ama pek fazla açıklama istemeden geçmemize izin verdiler. İkinci ve İlah Adası'ndan Kel Kafa Adası'na uzanan köprüde de aynısı oldu.

"Tek bir soru bile sormadan adadan çıkmana izin verdiklerine inanamıyorum," dedim, Aiden ölümlüler adasında araba kullanırken. "Kurallara ne oldu?"

"Ben safkanım."

"Ama ben melezim. İlah Adası'nı bırak, Akit'ten bile burnunun ucunu çıkarmaması gereken bir melezim hem de. Şikâyet ediyor falan sanma beni. Sadece biraz şaşırdım."

"Saha çalışması yaptığımızı düşünüyorlar."

Ona bir bakış attım. "Yapmıyor muyuz?"

Aiden gülümseyerek eğildi ve radyoyu açtı. Bir rock kanalında karar kıldı ve ben ona baktım. Önceki o kendimden memnun halim yavaş yavaş yok oluyordu. Tekrar sorduğumda bana daha fazla açıklama yapmadı, ben de sormaktan vazgeçtim ve sıradan şeylerden konuşmaya başladık. Derslerim, *Sanford'la Oğlu* adlı bir TV dizisinin bir bölümü –ki, bu diziyi hiç duymamıştım– ama görünüşe göre adamın biri her bölümde kalp krizi geçirmiş gibi yapıyordu ve Aiden bunu eğlenceli buluyordu.

Dün antrenmanda onu yenmeme ramak kalmasından ve motosiklet istemesinden bahsettik. Bunu sonuna kadar destekliyordum çünkü Aiden'ı motosiklet dışında, olduğundan daha seksi kılacak başka ne olabilirdi ki?

Bir motosiklet.

"Ne tür bir motor bakıyorsun?"

Yüzünde o hayalci, dalgın ifade belirdi. Hemen hemen çikolata... ya da onu gördüğümde yüzümde beliren ifadeye benziyordu. "Hayabusa." Bir dizi arabayı hiç duraksamadan geçti.

"Roket gibi olanlardan mı?" Radyoya uzanıp kanalı değiştirdim. Aiden'ın da aklında aynı şey varmış çünkü parmakları benimkilere dokundu. Utançtan kıpkırmızı kesilerek hızla geri çekildim.

Aiden boğazını temizledi. "Roket demek hafif kalır. Şöyle diyeyim: Bana bir Bakan'ı mı kurtarırsın yoksa Hayabusa'yı mı deseler karar vermekte zorlanırdım."

Gülmekten kırıldım. "Ah, tanrılar aşkına, bunu itiraf ettiğine inanamıyorum."

Gülümsemeye başladı. "Şey."

"İnanılmaz," diye soludum.

Gülümsemesi yüzüne yayılıp yanaklarındaki derin gamzeleri ortaya çıkardı. Bir an için gülmeyi, gülümsemeyi –kahretsin, nefes almayı bile– bıraktım. Sonra otoyolda Asheboro levhasını gördüm ve birkaç saniye hakikaten nefes almadım.

Asheboro'dan kırk beş kilometre uzaklıktaydık. "Asheboro'yu biliyorum," diye fısıldadım.

"Biliyorum."

Gözlerini üzerimde hissedebiliyordum ama bakışlarımı camdan uzaklaştıramıyordum. Yol boyunca sıralanan ağaçlar, kahverengiler, kırmızılar ve sarılardan bir demet oluşturuyordu. En son Asheboro yakınlarındayken mevsim yazdı ve tepeler yemyeşildi.

Yedi yıl önceydi bu.

Kendimi camdan çekip alınca Aiden'a baktım. Dikkatini yola vermişti. "Nereye gittiğimizi biliyorum."

"Öyle mi?"

İçim heyecandan kıpır kıpırdı. Şaşkınlıktan da. Koltuğum-

da öne zıpladım. "Saha deneyimi değil bu."

Aiden'ın dudakları seğirdi. "Bunu, izin günü kullanma deneyimi –normal bir gün deneyimi– olarak düşün."

"Hayvanat bahçesine götürüyorsun beni!" diye bağırdım tiz bir sesle, tekrar zıplayarak. Emniyet kemeri beni yerime mıhladı.

Gülmesine engel olamadı. Gülümsemesi tüm yüzünü kapladı, gözlerini doldurdu. "Evet, hayvanat bahçesine gidiyoruz."

"Ama... ama neden?" Koltuğumda yan dönüp yüzümü cama dayadım. *Yüzümde* budalaca bir gülümseme vardı. "Bunu hak etmiyorum."

Aradan birkaç dakika geçti. "Evet, ediyorsun. Bence her şeyden kısa bir süre uzaklaşmayı hak ediyorsun. Deli gibi çalışıyorsun, iki, hatta üç sorumluluğu birden yerine getiriyorsun ve hiç şikayet etmiyorsun..."

Hızla dönüp ona baktım. "Şikâyet ediyorum. Hem de her zaman."

Aiden başını iki yana sallayarak güldü. "Geri alıyorum."

Yaşadığım şaşkınlık yüzünden ağzımdan başka aptalca laflar döküldü. "Ama başımı öyle çok derde soktum ki. Lea'nın yüzüne elma fırlattım. Muhafızlarla kapıştım. Trigonometri sınavımda kopya çektim."

Aiden kaşlarını çatarak bana baktı. "Matematik sınavında kopya mı çektin?"

"Şey, unut gitsin. Her neyse, vay canına, çok şaşkınım."

"Alex, arada bir bütün bunlardan uzaklaşman gerek. Bir molaya, hem de gerçek bir molaya ihtiyacın var. Tıpkı benim gibi," yola odaklanarak durakladı. "Birlikte kaçamak yapabiliriz diye düşündüm ben de."

Herhalde kalbim hemen oracıkta patlayabilirdi. Yaptığı şeyin önemi ve bundan çıkacak sonuç dikkatimden kaçmamış-

tı. Bu bizim için çok ama çok önemliydi. Safkanlarla melezler dinlendirici bir gün geçirmek için birlikte kaçmazlardı. Bir arada yaşıyor olabilirdik ama farklı dünyalara aittik. Öyle olmak zorundaydı. Kurallar, toplumun işleyişi bunu gerektiriyordu. Aiden bunu yaparak birçok şeyi riske atmıştı. Olur da kazara görülürsek başı bir sürü derde girerdi. Belki benim kadar sorun yaşamazdı ama lanet olsun, umurumda değildi. Tek umurumda olan, bunu *benim için* yapmak istemiş olmasıydı.

Bunun bir anlamı... gerçekten harika bir anlamı olmalıydı.

Aiden bana göz attı, gözleri parlıyordu... ama neyle? Bilmiyordum ama bir an tek düşünebildiğim Aiden için hissettiklerimdi. O zamana kadar bunun hoşlanma ya da arzudan öte bir şey olduğunu kabul etmeye istekli değildim çünkü cidden kim onu arzulamazdı ki? Ama göğsümde büyüyen, kalbimi dolduran şey aptalca bir tutulma değildi. Sadece fiziksel bir çekim de değildi.

Aşktı bu.

Aiden'ı seviyordum... bir safkana âşıktım ben.

Sekizinci Bölüm

Farkettiğim duygunun pençesinde, gözlerimi ona dikmiş bakıyordum. *Aiden'ı seviyordum.* Onu seviyordum, ona gerçekten âşıktım.

Ah, tanrılar aşkına, hapı yutmuştum ben. Aiden'ın yanakları kızarmıştı. "Yani, hepimizin kendi dünyamızdan bir gün uzaklaşmaya ihtiyacı vardır. Mola vermeye ve her şeyi boşlamaya ihtiyaç duyduğumuz zamanlar olur." Bana göz attı, uğruna herkesi bir iblisin önüne atmaktan çekinmeyeceğim gülüşünün yerini, kurnazca bir sırıtış aldı. "Her neyse, bugün normal bir gün. Antrenmanlardan ya da iblis saldırısından konuşmayacağız."

"Tamam." Rahatlamak için derin bir nefes aldım ve kendime duygularıma hâkim olmamı emrettim. Derken hayvanat bahçesi levhasını gördüm ve yine yüzümü cama yapıştırdım.

"Çok kalamayız –sadece bir, iki saat– yoksa Muhafızlar şüphelenirler. Bir de bunu sır olarak saklamalıyız. Kimsenin öğrenmesine izin veremeyiz."

Başımı öne salladım. "Elbette. Tek kelime etmem. Sadece

bunu hatırladığına inanamıyorum." Ayrıca, bir safkana âşık olduğuma da inanamıyordum.

Çıkış rampasına doğru yöneldi, ifadesi birdenbire ciddileşmişti. "Ağzından çıkan her şeyi hatırlarım."

Kendimi camdan çekip aldım. Ona, hayvan ve hayvanat bahçesi sevgimden bahsettiğim günü anımsamam benim için öylesine kolaydı ki. O küçük revir odasında çürüklerimin üzerine o yapışkan maddeyi sürdüğü gün söylemiştim. Ama Aiden'ın o günü, hatta başka bir günü hatırlamasını hiç ummamıştım. Kaldı ki, söylediğim her şeyi hatırlıyorsa, o zaman...

Kucağımda duran parmaklarımı kıvırdım. Kocaman bir pisliktim ben. Kötü şeyler söylemiştim. Hem de bir sürü. Derin bir nefes aldım. "Özür dilerim."

Aiden aniden bana baktı. "Neden?"

Suçluluk duygusu içimi kemirirken başımı eğip ellerime baktım. Nasıl olmuştu da daha önce özür dileyememiştim? "Diğer safkanlar gibi olduğunu söylediğim için özür dilerim. Böyle söylememeliydim. Çünkü sen... sen hiç de onlar gibi değilsin."

"Alex, özür dileme. Öfkeliydin. Ben de öyleydim. Geçmişte kaldı hem. Bitti."

Camdan bakarken hissettiğim suçluluk biraz hafifledi ama eski bir hasret yüreğime asılıverdi. Annem burayı severdi. Gördüklerim keder ve mutluluk karışımı duygular neden oldu. Bunlardan dolayı mutlu olmayı isteyerek ama kendimi kötü hissederek iç çektim.

Girişe giden dönemeçli yolun iki yanında yer yer ağaçlar dikiliydi. Annem bu ağaçların adını bilirdi. Ben bilmiyordum. Uzakta ana binanın çatısını seçebiliyordum.

"Ama bu canını sıktı," dedim, Aiden Hummer'ı park ederken. Park yeri yılın bu zamanına göre doluydu ama hava hâlâ yeterince sıcaktı. Hayvanat bahçesi epey kalabalık olacaktı. Emniyet

kemerini açtım ve ona döndüm. "Canını sıktığını biliyorum."

Aiden motoru durdurdu ve anahtarları çekip çıkardı. Bakışlarını ellerinden ayırdı ve o gözler beni delip geçti. "Evet, sıktı."

Dudağımı ısırdım, bir kez daha özür dilemeyi istiyordum.

"Beni öyle görmeni istemiyorum." Kısa ve kaba bir kahkaha attı ve anahtarları sıkıca tutarken direksiyona odaklandı. "Garip olansa, söylediğin şeyin canımı sıkmaması gerekirdi. Ben safkanım. Bu yüzden, tüm diğer safkanlar gibi olmalıyım. Beni öyle görmen umurumda olmamalı. Diğer safkanların hakkımdaki düşünceleri beni ilgilendirmemeli."

"Eminim, onlar da senin harika biri olduğunu düşünüyorlardır." Bunu söyledikten sonra utançtan kıpkırmızı oldum çünkü kulağa aptalca geliyordu. "Her neyse, kimin ne düşündüğünü salla gitsin. Kimin umurunda, değil mi ama?"

Ağzı kulaklarına varan Aiden bana baktı ve kalbim heyecandan duracak gibi oldu. "Evet, kimin umurunda? Hayvanat bahçesindeyiz. Salla gitsin."

"Evet, salla gitsin."

Aiden başını arkaya attı, ferahlamış bir şekilde iç çekti. "Burada turta satıyorlar mıdır acaba?"

"Bence vardır. Ben hamburgerle sosisli sandviç istiyorum." Durakladım. "Bir de şu waffle külahların içinde dondurma. Bir de... bir de şu koca kedileri görmek istiyorum."

"Amma çok şey istiyorsun," diye mırıldandı, kocaman gülümseyerek. "Eh, başlasak iyi olacak, o halde."

İlkin gömleğinde önündeki kazandan daha çok yağ olan seyrek saçlı, heybetli bir adamın önünde durduk. Turta pişiriyordu. Aiden, adamı çok sevdi. Ben ise, burger köftelerini ters yüz

eden bir satıcı gördüm. Hızla o yöne koştum, ondan sonra da Aiden beni daha önce bu kadar hızlı koşarken hiç görmediği yorumunu yaptı.

Nihayet yiyecek kısmını geçmeyi başarıp gerçek parka girince mutluluktan sarhoş oldum. Hafif hafif esen rüzgâr hayvanların ve insanların tuhaf bir biçimde cazip kokusunu getiriyordu. Güneş ışıkları ağaçların sık örtüsünden süzülüyor, biz bahçede ilerledikçe insanı ısıtan şeritler oluşturuyordu.

Zıplayarak yürüdüğüm ve geçtiğimiz herkese durmadan gülümsediğim için muhtemelen ahmak gibi gözüküyordum. Ama yeniden dış dünyada olmaktan ve herkes bir yana, Aiden'la birlikte olmaktan öylesine mutluydum ki. Hem, ölümlülerin Aiden'a tepkilerini görmek de çok eğlenceliydi. Kadınların ve erkeklerin durmalarına neden olan, boyunun korkutucu derecede uzun olması ya da tanrı gibi gözükmesi olabilirdi. Başını arkaya atıp, o gür, kalın sesiyle gülmesi de olabilirdi. Her iki şekilde de onları görmezden gelmek için elinden geleni yaptığını görmek beni neşelendiriyordu.

"Yerel halkla pek kaynaşmıyorsun, değil mi?" diye sordum. Ormandaki Açıklık sergisine girdik, bir kayanın üzerinde oturmuş, pirelerini ayıklayan gorili seyretmeye koyulduk. Burada böyle ilham verici şeyler vardı işte.

Aiden kıkırdadı. "Çok mu belli oluyor?"

"Birazcık."

Yakınlaştı ve sesini alçaltı. "Ölümlüler beni korkutuyor."

"Ne?" Hayretle güldüm.

Yüzümdeki ifadeye gülümseyerek kalçasıyla beni dürttü. "Öyle. Ne yapacağı belli olmayan yaratıklar. Seni kucaklayacaklar mı, yoksa bıçaklayacaklar mı, bilmiyorsun. Duyguları tarafından yönetiliyorlar."

"Biz de öyle değil miyiz?"

Aiden bunun üstünde düşündü. "Hayır. Onlar... yani, bize duygularımızı kontrol etmemiz öğretiliyor. Kararlarımızı belirlemelerine izin vermememiz. Bizim dünyamızdaki her şey –ikimizin de dünyasından bahsediyoru– mantıkla ve soylarımızı devam ettirmekle ilgili. Bunu biliyorsun."

Ona baktım, yüzündeki mağrur çizgilerin yumuşadığını fark ettim. Böyle anlarda, daha genç ve gamsız gözüküyordu. Bu hali hoşuma gidiyordu; gözleri ışık ve neşe dolu, etkileyici ağzı yukarı doğru kıvrılmıştı. Onu böyle görünce parktaki bütün hayvanlardan çok daha ölümcül olduğuna inanmak neredeyse imkânsızdı.

"Ama ölümlüler varken rahat gözüküyorsun." Kafesin diğer ucundaki bir gruba başıyla selam verdi. Bir anneyle baba, iki küçük çocuklarıyla birlikte duruyorlardı. Küçük kız, erkek kardeşine yarısı yenmiş bir dondurma külahı verdi. "Senin, onlarla benden daha çok deneyimin var."

Tekrar kafese dönerek başımı öne salladım. Tüylü bir goril daha kayanın üzerindekine gitmek için yola koyuldu. Belki de ilginç bir şeyler olurdu. "Aralarına karıştım ama asla uyum sağlayamadım. Sende yolunda olmayan bir şeyler olduğunu sezinleyebiliyorlar. Bu yüzden hiç kimse bize çok fazla yaklaşmaz."

"Aralarına karıştığını hayal bile edemiyorum."

"Neden? Üç yıl boyunca fark edilmeden yaşamakla iyi bir iş başardım bence."

"Hayal edemiyorum işte. Kimse senin gibi değil, Alex."

Ağzım kulaklarıma vardı. "Bunu iltifat kabul ediyorum."

"Öyle zaten." Beni yine dürttü ve sırıtmam, budalaca bir gülümsemeye dönüştü: hani, birbirlerinin gözünü oymadıklarında Caleb'in Olivia'ya gülümsemesi var ya, işte öyle. "İnanılmaz derecede zekisin, Alex. Komik ve..."

"Güzel miyim?" diye tamamladım, yarı şaka, yarı ciddi.

"Hayır, güzel değilsin."

"Sevimli?"

"Hayır."

Kaşlarımı çattım. "İyi o zaman."

Aiden'ın kahkahası beni ürpertti. "'Baş döndürücü' diyecektim. Baş döndürecek kadar güzelsin."

Kesik bir nefes aldım, yanaklarım alev alev yanıyordu. Başımı geriye attım ve bakışlarımız kesişti. Her nasılsa bu kadar yakın durduğumuzu fark etmemiştim. Aiden yakınımdaydı. Ilık nefesini yanağımda hissedecek, kalbimi hızla attıracak kadar yakınımdaydı.

"Ya," diye fısıldadım. Çok anlamlı bir cevap değildi ama elimden gelen buydu.

"Her neyse, nedir bu hayvanat bahçesi merakı?" Aiden gerindi.

Titrek bir şekilde iç çektim, bakışlarım oradaki aileye kaydı ve küçük kıza baktım. Atkuyruğu şimdiye kadar gördüklerimin en sevimlisiydi ve kız bana gülümsüyordu. Ben de ona gülümsedim.

"Hayvanları seviyorum," dedim sonunda.

Aiden başını eğip bana baktı, gözleri... özlem doluydu. "Bu yüzden mi arabada neredeyse kendini boğuyordun?"

İrkildim. "Fark ettin demek. Annem de hayvanları severdi. Bir keresinde kafestekilere çok benzediğimizi söylemişti. İyi beslenip bakılıyoruz ama yine de kafesteyiz, derdi. Bu konuda asla onunla hemfikir olmadım."

"Öyle mi?"

"Evet. Buradaki hayvanlar güvendeler. Vahşi doğadaysa birbirlerini öldürecekler ya da av olacaklardı. Özgürlüklerini kaybettiklerini biliyorum ama bazen bir şeylerin feda edilmesi gerekir."

"Senin gibi birine göre garip bir bakış açısı bu."

"Bir *melezin* böyle bir bakış açısı olması tuhaf demek istiyorsun. Biliyorum. Ama hepimiz bir şeyleri elde etmek için başka şeyleri feda etmek zorundayız."

Aiden uzanıp elimi tuttu ve beni, bebek arabası süren bir kadının yolundan çekti. Onu izlemeye kendimi o kadar kaptırmıştım ki kadını görmemiş, çığlık atan bebeğini duymamıştım. Başımı aşağıya eğdim. Hâlâ elimi tutuyordu. Bu basit, umulmadık hareket alev alev yanmama neden olmuştu.

Aiden beni durmadan artan ziyaretçi kalabalığının arasından geçirdi. Kalabalığı, Kızıl Deniz gibi yarıyordu. Biz, Kitera Ormanı'ndan ayrılıp Orman Kenarı sergisine girerken insanlar onu görünce yolumuzdan çekiliyorlardı.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" diye sordum.

"Elbette."

"Safkan olmasaydın şu anda ne yapıyor olurdun? Mesela, hayatınla ilgili ne yapmak isterdin?"

Aiden başını eğip ellerimize baktı, sonra da bakışlarımız birleşti. "Tam şu anda mı? İznim olandan çok daha fazlasını yapıyor olurdum."

Bütün vücudumu bir sıcaklık kapladı, düşüncelerim sarhoşça bir karmaşaya dönüşmüştü. Bu cevabı benim uydurduğuma ve uykusuzluğun beni delirttiğine neredeyse ikna olacaktım. İşitsel halüsinasyonlar çok can sıkıcıydı.

Parmaklarımı sıktı. "Ama eminim bundan daha fazlasını merak ediyordun. Eğer bir ölümlü olsaydım ne yapıyor olurdum? Gerçekten bilmiyorum. Bu üzerinde düşündüğüm bir konu değil."

Sesim yerine gelsin diye kendimi hayali olarak tekmelemem gerekti. "Hiç düşünmedin mi? Gerçekten mi?"

Aiden, fotoğraf çeken bir çifte engel olmamak için yana

çekildi, omuz silkti. "Hiç gerekmedi. Yaşım daha küçükken annemle babamın izinden gideceğimi biliyordum. Akit beni bunun için hazırladı. Gereken derslerin hepsini aldım: politika, adetler ve müzakereler. Temel olarak, hayal edebileceğin en sıkıcı dersleri aldım yani. Derken, iblis saldırısından sonra her şey değişti. Annemle babamın izinden gitme isteğimin yerini, Deacon'ın yaşamak zorunda kaldığı şeyleri başka bir ailenin yaşamasını engellemek için bir şeyler yapma isteği aldı."

"Ve senin yaşamak zorunda kaldıklarını," diye ekledim sessizce.

Başıyla onayladı. "Yarın uyansam ve bir seçeneğim olsa ne yapardım, bilmiyorum. Şey, kariyer meselesi dışında aklıma birkaç şey gelmiyor değil ama..."

"Seçeneğin var. Safkanlara bütün seçenekler açık."

Kaşlarını çatarak bana baktı. "Hayır, değil. Bu, ırklarımız arasındaki en büyük yanılgı. Melezler bize bütün seçeneklerin açık olduğunu sanıyorlar. Halbuki biz de sizin türünüz kadar kısıtlanmış durumdayız ama farklı şekillerde."

Buna pek inanmadım ama tartışmak ve bu anı mahvetmek istemiyordum. "Yani... cidden ne yapacağını bilmiyor musun?" Başını iki yana salladı, o yüzden ben teklifimi sundum. "Polis memuru."

Aiden kaşlarını kaldırdı. "Sence polis memuru mu olurdum?"

Başımı öne salladım. "İnsanlara yardım etmek istiyorsun. Bence yozlaşacak biri değilsin. Avcı olmakla polis memuru olmak aynı şey. Kötü adamlarla savaşmak, barışı korumak ve tüm diğer iyi şeyler işte."

"Haklısın galiba." Sonra gülümsedi. Benim yaşlarımda ölümlü bir kız yolda yanımızdan geçerken tökezledi. Aiden ona kayıtsız kaldı. "Hey, ben rozet alacağım. Hiç rozetim yok."

"Ben de rozet istiyorum."

Aiden gülerek başını yana yatırdı. "Tabii, sen de istersin. Dur, bak ne gördüm." Köşeyi işaret etti.

"Kediler!"

Elimi daha sıkı kavradı, sanki bir yanı bilinçsizce bana cevap veriyordu.

Birkaç metrelik boş alan ve parmaklıklar aslan kafesini ziyaretçilerden ayırıyordu. Önce, aslanı görmedim, sonra bir kayanın arkasından çıktı, yelesini sağa sola sallayarak gezinmeye başladı. Turuncu sarı kürkü bana Seth'in gözlerini hatırlatmıştı. Aslında, orada toplanan kalabalığın önünde durup, jilet kadar keskin bir dizi dişini göstererek esnemesi de bana Seth'i çağrıştırıyordu.

"Çok güzel," diye fısıldadım, keşke bir şekilde daha yakınına gidebilseydim diye içimden geçirerek. Şu, aslan kafesine tırmanıp içeri giren kaçıklardan değildim ama bir tanesine, insanların büyüttüğü, elimi parçalamayacak tamamen evcil bir tanesine dokunmayı da isterdim hani.

"Aklını kaçıracak kadar sıkılmış gözüküyor."

Bir süre orada kalıp koca kedinin çimlik alanda gezinmesini, sonra da büyük bir kayanın üzerine tırmanıp uzanmasını, kuyruğunu bir o yana bir bu yana sallamasını izledik. Sonunda, dişi aslanlardan birkaçı ortaya çıkmaya karar verdi. *Animal Planet*'ta dişilerin aslında erkeklerden daha belalı olduklarını duyduğumu hatırlayıp Aiden'a esas olayın dişiler olduğunu söyledim. Birkaç dakika içinde, iki tanesi kayanın üzerine çıkıp erkek aslana katıldı.

Erkeğin yanına uzanırlarken inledim. "Ah, hadi ama. Atın şu adamı kayadan."

Aiden kıkırdadı. "Galiba iki kız arkadaşı var."

"Köpek," diye mırıldandım.

Avustralya sergisinden ayrılıp Kuzey Amerika bölümüne girdik. Bu kısım diğerine kıyasla neredeyse boştu. Galiba ölümlüler, ayılardan ve diğer alışıldık mahlûklardan sıkılmışlardı. Aiden büyülenmiş gibiydi ve ben bir vaşak gördüm. Aiden'ın elini bıraktım ve dış taraftaki tel örgüye gittim. Hafif bir esinti çıktı. Bütün diğer hayvanlardan daha yakındaydık. Vaşağın kokumuzu almasına yetecek kadar yakındaydık.

O ana kadar görünmeyen bir avı takip ediyordu. Ama durup başını bizim tarafa çevirdi. Bir ya da iki saniye geçti ve yemin ederim göz göze geldik. Havayı koklarken uzun, ince bıyıkları titriyordu.

"Sence bizim ne olduğumuzu biliyor mu?" diye sordum.

Aiden parmaklıklara dayandı. "Bilmem."

Adada hayvan beslememize izin verilmiyordu. Bazı safkanlar, hayvanların hareketlerini kontrol etmek için zorlama büyüsü kullanabiliyorlardı, yani iblisler de bu büyüyü kullanabiliyorlardı. Bu nadiren oluyordu ve bunu yapabilmek için aşırı derecede güçlü bir safkan olmak gerekiyordu ama bu, hiç kimsenin gireceği bir risk değildi. Hep bir hayvan, özellikle de bir kedi beslemek istemiştim.

"Annem, bildiklerine inanırdı," dedim. "Hayvanların, özellikle kedilerin, ölümlülerden farklı olduğumuzu sezinleyebildiklerini söylerdi."

Birkaç dakika sessiz kaldı. Eminim ki kafası bir şeyle meşguldü. Bir bulmacayı çözmeye çalışıyordu. "Annen kedileri sever miydi?"

Omuz silktim. "Galiba bunun babamla bir ilgisi vardı. Ne zaman buraya gelsek gitmeden önce hep buraya gelirdik." Omzumun üzerinden bakıp başımla eskimiş bankları işaret ettim. "Orada oturup kedileri izlerdik."

Aiden yakına sokuldu ama konuşmadı.

Gülümseyerek tekrar kafese döndüm. "Annem yalnızca o zaman babamdan bahsederdi. Onun hakkında asla fazla bir şey anlatmadı. Sımsıcak kahverengi gözlere sahip olduğu dışında. Acaba hayvanlarla bir ilgisi var mıydı babamın?" Parmaklarımla, kafesin tel örgüsünü kavradım. "Her neyse, en son buraya geldiğimizde bana babamın öldüğünü ve onun adını söylemişti. Bana onun adını vermiş, bunu biliyor muydun? Galiba Lucian, annemin bana Alex demesinden bu yüzden nefret ediyordu. Annem bir süre sonra bana Lexie demeye başladı. Babamın adı Alexander'mış."

Birkaç dakika ikimiz de hiçbir şey söylemedik. Sessizliği bozan Aiden oldu. "Bu yüzden hayvanat bahçesini bu kadar çok seviyorsun."

"Evet, yakaladın beni." Sıkılgan bir şekilde güldüm.

"Sana sevdiklerini hatırlatan şeylere yakın olmayı istemenin utanılacak bir yanı yok."

"Onu tanımadım bile, Aiden."

"Yine de," dedi. "O senin babandı."

Vaşağı birkaç saniye daha izledim. Kafesinin kenarında geziniyordu, artık bizim varlığımızla ilgili merakını yitirmişti. Güçlü kasları benekli kürkünün altında kasılıyordu. Hareketlerinde inanılmaz derecede zarif bir şey vardı.

"Hiç istemiyorum ama dönmemiz gerek, Alex."

"Biliyorum."

Parkın içinden yürümeye koyulduk. Aiden bu sefer çok daha sessizdi. Düşüncelere gömülmüştü. Ön kapıya ulaşmak pek uzun sürmedi. Hummer'a doğru yürürken sık ağaçlar neredeyse gerçeküstü görünüyordu.

Sonra bir baktım, yolcu koltuğunda oturuyordum, Aiden ise anahtarı kontağa daha yeni takmış ama motoru çalıştırmamıştı. Koltuğunda yan dönüp bana baktı ve yüzündeki ifade

neredeyse kalbimin durmasına neden olacaktı.

"Ne kadar cesur olduğunu biliyorum, Alex. Ama her zaman cesur olmak zorunda değilsin. Arada sırada birilerinin senin için cesaret göstermesine izin vermek iyidir. Bu, onurun yitirilmesi anlamına gelmez. Senin için böyle olmaz. Sen zaten bir safkandan bile daha onurlu olduğunu kanıtladın."

Bunun nereden çıktığını merak ettim. "Kan şekerin falan yükseldi herhalde."

Aiden güldü. "Sen, bizim gördüğümüzü görmüyorsun, Alex. Bir konuda tamamen mantıksız davrandığında ya da hiçbir şey yapmadan ortalıkta dolanırken bile fark etmemek güç. Bir safkan olarak bu fark etmem gereken en son şey." Gözlerini kırpıştırarak kapattı, uzun kirpikleri yanaklarına yayıldı, sonra da yeniden açılan gözlerinden yoğun bir gümüş rengi yayıldı. "Bildiğini sanmıyorum."

Arabanın dışındaki dünya yok olmuştu. "Neyi bilmiyorum?"

"Seni tanıdığımda bütün kuralları çiğnemek istedim." Aiden başını çevirdi, boynundaki kaslar geriliyordu. İç çekti. "Günün birinde birisinin hayatının merkezi olacaksın ve o kişi, bu dünyadaki en şanslı orospu çocuğu olacak."

Sözcükleri içimde güçlü duygular uyanmasına neden oldu. Yanıyordum, alev alev yanıyordum. Tam o anda dünyanın sona erdiğini düşündüm. Aiden bana baktı, dudakları aralandı. Bakışlarındaki yoğunluk, gözlerindeki açlık beni serseme çevirdi. Göğsü aniden yükseldi.

"Teşekkür ederim." Sesim boğuk çıkıyordu. "Benim için bütün bunları yaptığın için teşekkürler."

"Bana teşekkür etmene gerek yok."

"Sana ne zaman teşekkür etmeliyim?"

"Gerçekten teşekkür etmene değecek bir şey yaptığımda."

Bu sözler içime işledi ve ilk kimin hareket ettiğini bilmiyorum. Kim ortadaki konsolun üzerinden eğildi; ilk kim, aramızdaki görünmez çizgiyi geçti? Kuralları ilk kim çiğnedi? Aiden mı? Ben mi? Tek bildiğim, ikimizin de hareket ettiğiydi. Aiden, yüzümü ellerinin arasına almıştı, ben de ellerimi göğsüne indirdim; kalbi, benimki kadar hızlı atıyordu. Bir anda dudaklarımız birleşti.

Bu öpücük, ilkine hiç benzemiyordu. Öyle şiddetliydi ki, ikimizi de nefessiz bıraktı. Bir anlık tereddüt ya da kararsızlık olmamıştı. Sadece istek, ihtiyaç ve bin tane daha güçlü, çılgın şey vardı. Dudakları benimkileri yakıp kavurmuştu. Ellerini omuzlarıma indirip kollarıma kaydırdı. Tenim, kazağımın altında yanıyordu ama ah, basit bir öpücükten çok daha fazlasıydı bu. Benliğimin en derin kısımlarına dokunmuştu. Kalbim ve ruhum bir daha asla aynı olmayacaktı. Böylesine güçlü bir şeyin farkına varmak ezici bir duyguydu ve beni bilinmezliğe iten bir zorunluluk hissi yaratıyordu.

Aiden geri çekilip alnını benimkine dayadı. Nefes nefeseydi. Ağzımdan dökülecek sözleri önceden planlamamıştım. O iki sözcük, güç duyulur bir sesle dudaklarımdan dökülüverdi.

"Seni seviyorum."

Aiden hızla geri çekildi, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Hayır. Alex. Bunu söyleme. Sen... beni *sevemezsin*."

Ona uzanmaya başladım ama sonra ellerimi geri göğsüme çektim. "Ama seviyorum."

Yüzü kaskatıydı, sanki büyük bir acı çekiyordu. Sonra gözlerini kapattı ve eğildi, dudaklarını alnıma bastırdı. Geri çekilmeden önce birkaç saniye orada kaldı. Ben ona bakarken göğsü inip kalkıyordu.

Aiden avuçlarıyla gözlerini ovaladı ve bölük pörçük bir nefes daha verdi. "Alex..."

"Ah, tanrılar aşkına," diye fısıldadım, arabanın ön tarafına dönerek. "Bunu hiç söylememem gerekirdi."

"Tamam." Aiden boğazını temizledi. "Sorun değil."

Tamam mı? Tamam falan değildi. Hem *tamam* ve *sorun değil* duymağı istediğim şeyler değildi. Onun da beni sevdiğini söylemesini istiyordum. İlanı aşk edildikten sonra bu söylenmez miydi? *Tamam* falan değildi. Bana değer verdiğini ve beni fiziksel olarak istediğini biliyordum ama o iki küçük sözcüğü söylemiyordu.

O iki sözcük öyle önemliydi ki. Her şeyi değiştirirdi onlar.

Kalbimin sızısını dindirmek için tüm irademi kullandım. Belki de yaşadığı şok yüzünden susmuştu. Belki bunu nasıl söyleyeceğini bilmiyordu. Belki o da böyle hissediyordu ama söyleyemeyeceğini düşünüyordu.

Belki koca ağzımı kapalı tutmalıydım.

Geri dönerken uyuyakaldım, bu da birkaç amaca hizmet etti. Gücümü topladım ve muhtemelen hayatımın en huzursuz edici araba yolculuğunu önlemiş oldum. Köprüleri geçerken hâlâ uyuyormuşum gibi yaptım.

Aiden serinkanlılığını korudu, sanki beni öpmemişti ve ben ona olan sonsuz aşkımı itiraf etmemiştim. Hatta ben daha emniyet kemerimi açmamışken dışarı atlayıp bana kapıyı açtı. Çok beyefendiydi ya da sadece beni başından atmaya can atıyordu.

Beceriksiz bir vedadan sonra yurduma doğru yola koyuldum. Bahçenin daha kalabalık yerlerinden uzak durmak için avludan geçtim. Aiden'ın yaptığı ve söylediği her şeyi tekrar tekrar aklımdan geçiriyordum.

O öpücükler yüzünden hâlâ mideme kramplar giriyordu. Beni öpme şeklinin bir anlamı olmalıydı çünkü insanlar öyle öpüşmezdi. Benimle birlikte kaçmayı istemiş, bütün o hayvanat bahçesi olayını planlamıştı. Bana karşı bir şeyler hissediyor olmalıydı, güçlü bir şeyler.

Ama beni sevdiğini söylememişti. Aslında ben bunu söyledikten sonra hiçbir şey söylememişti.

Bir mıcıra tekme atıp yakındaki leylak ağacına fırlattım. Aşırı tepki gösteriyor olma ihtimalim yüksekti. Bunu çok yapıyordum. Aiden'ın son birkaç saatte yaptıklarını düşününce hareketleri bana değer verdiğini kanıtlıyordu ve beni sevdiğinin söylememiş olmasına ağır basıyordu.

Gül ağacına gittim ve bir gülü sapından kopardım. Buradaki güller her nasılsa dikensizdi. Nasıl böyle yetiştiklerini bilmiyordum ama lanet olsun, hiçbir şey bilmiyordum ki. Gözlerimi kapatıp gülün temiz kokusunu içime çektim. Annem amberçiçeğini severdi ama ben gülleri seviyordum. Bana baharı ve bütün yeni şeyleri hatırlatıyorlardı.

"Çocuk, o gül, içini ferahlatmayacak. Devam mı etmelisin? Boş mu vermelisin? Kalbinin seçtiği yolda mı kalmalısın? Kalp talepte bulununca hiçbir şey kolay değildir."

Gözlerimi hızla açtım. "Yok artık."

Sahibi bir ayağı çukurdaymış gibi çıkan kuru ve kulak tırmalayıcı kıkırdama arkamda dikilen kişinin kim olduğunu anlamama yetti. Arkama döndüm. Yolun ortasında, budaklı bastonunun üzerine eğilmiş duran kişi sıra dışı kâhin Piperi Nine'ydi. Saçları, onu en son gördüğümdeki gibiydi, sanki saçlarının müthiş ağırlığı onu devirecekti.

Aşırı ince derisini gererek gülümsedi. Bu biraz grotesk ve çılgıncaydı. "Kalp neden talepte bulunur, biliyor musun? Varlığını sürdürmek için. Kalp, kendi türünün varlığını sürdürmek

için talepte bulunur."

İşte yine kâhinin önünde duruyordum ve o, şimdiye kadar duyduğum en deli saçması şeyleri yumurtluyordu. "Bana annemin iblis olduğunu neden söylemedin?" Gülün narin gövdesini avucumda sıkıca kavradım. "Neden gerçeği söylemedin bana?"

Piperi başını yana yatırdı. "Çocuk, ben sadece doğruları söylerim. Sana da doğruları söyledim."

"Bana hiçbir şey söylemedin sen!"

"Hayır. Hayır." Başını iki yana salladı. "Ben sana her şeyi söyledim."

Hayretle ona baktım. "Hiçbir anlamı olmayan bir yığın saçmalık söyledin sen bana! Sadece, 'Hey, sen 'un ikinci vücuda gelmiş halisin. Annen bir iblis ve seni dönüştürmeye çalışacak. Ah, bir de, aklıma gelmişken arkadaşını da öldürmeye çalışacak!' diyebilirdin."

"Ben sana öyle demedim mi, çocuk?"

"Hayır!" diye çığlık attım, elimdeki gülü yere fırlatarak. "Öyle söylemedin."

Piperi dilini şaklattı. "O halde, beni kulaklarınla dinlememişsin. Hiç kimse dinlemiyor zaten. Sadece duymak istediklerini duyuyorlar."

"Ah. Tanrılar. Aşkına. Kadın, her şeyden önce annemin burayı terk etmesinin nedeni sensin. Ona, beni anlatmasaydın..."

"Annen, seni kurtarmak istiyordu. Seni kaderinden kurtarmak istiyordu. Kurtarmasaydı, bir anıdan ve uzun süre önce unutulmuş bir korkudan ibaret olacaktın. Tıpkı ırkları karışan diğer herkes gibi. İkiniz için istedikleri, planladıkları." Başını tekrar iki yana salladı ve bana baktığında yüzüne keder işlemişti. "Senden korkuyorlar, çocuk. Sana, yolunun, yapılması gereken karanlık şeylerle dolu olduğunu söylemiştim."

Gözlerimi kırpıştırdım. "Şey... tamam."

Piperi ileri atılıp önüme dikildi. Boyu omuzlarıma geliyordu ama ne kadar güçlü olduğunu hatırladım. Bir adım geri çekildim. Kıkırdadı ama bu kez kahkahası berbat, hırıltılı bir oksürükle sona erdi. Tanrılar aşkına, umarım burada nalları dikmezdi. Başını kaldırdı, dişsiz ağzını göstererek bana kocaman gülümsedi. "Aşk hakkında bir şeyler öğrenmek ister misin, çocuk?"

"Ah, yapma ama." İnledim. "Senin yüzünden aşağı falan atlamak istiyorum."

"Ama aşk, çocuk, aşk iyi olan ve kötü olan her şeyin temelindedir. Aşk, 'un temelindedir."

Ağırlığımı diğer ayağıma verdim. "Evet, galiba hoşça kal deme zamanım geldi. Artık hangi delikten çıktıysan oraya giderken sana iyi yolculuklar dilerim."

Boştaki elini uzatıp benimkini tuttu. Teni, kâğıt kadar ince, kuru ve çok çirkindi. Elimi hızla geri çekmeye çalıştıysam da bırakmadı. Gücü anormaldi. Gözlerini üstüme dikti. "Bana kulak ver, çocuk. Kader iş başında. Olaylar geri alınamaz. Kader geçmişe ve geleceğe bakıı. Tarih tekerrür edecek ama şimdi 'dur' düğmesine basma zamanı. Her şeyi değiştirmek için."

"Neden bahsettiğini bilmiyorum. Üzgünüm. Söylediklerin..."

"Dinle beni!"

"Dinliyorum! Ama bir kez olsun mantıklı bir söz edemez misin?"

Piperi'nin parmakları benim parmaklarımın üzerinde dolaştı, sonra hırıltılı bir ses çıkararak bıraktı. "Ben artık hiçbir şey değilim. Sana gösterdiklerimi görmelisin. Konuştuklarımı dinle. Hiçbir şey göründüğü gibi değil. Kötülük, gölgelerde gizleniyor, sen iblislerden korkarken kumpas kuruyor."

Kaşlarımı çattım. "Ben iblislerden korkmuyorum."

Siyah gözleri beni delip geçti. "Geleneklerden ayrılmayanlardan korkmalısın. Yenilik aramayan ve işlerin olduğu gibi de-

vam etmesine izin veremeyenlerden. Ah, nasıl da bir yol seçmiş Güçler. Son, son yakındır. O adam," dedi gökyüzünü göstererek, "bunun çaresine bakacak."

Gözlerimi devirdim. "Ah, tanrılar aşkına, saçmalık bunlar."

Yine başını iki yana salladı. "Anlamıyorsun. Beni dinle." Piperi kemikli parmağıyla göğsümü dürttü. "Kaderinde yazanla bilinmez arasında bir seçim yapmalısın."

"Ay!" Geri çekildim. Beni tekrar dürttü. "Hey! Kes şunu!"

"Ya riske gir ya da sonuçlarına katlan!" Aniden durdu, bakışlarını normalde sessiz olan bahçede hızla gezdirirken gözleri fal taşı gibi açıldı. "Seni yok etmeye çalışanlardan hediye kabul etmemelisin."

"Ya da şeker," diye mırıldandım.

Piperi, alaycılığımı görmezden geldi. "Istırap ve ölümden başka şey getirmeyen kişiden uzak durmalısın. Beni duyuyor musun? O adam ölümden başka bir şey getirmez. Hep de öyle oldu. Gereksinimle aşk, kaderle gelecek arasındaki farkı öğren. Öğrenmediğin takdirde annenin feda ettiği her şey boşa gidecek."

İşte bu ilgimi çekmişti. Belki de bana söylediği en net şey olduğu içindi. "*O adam*, dediğin kim?"

"O, göründüğü gibi değil. Hepsini kandırıyor... *Onu* da kandırdı. Zavallı çocuk bunu görmüyor. Bunu görmüyor ve bu, onun kaderini mühürledi." İç çekti. "O, iki taraflı oynuyor. Bilmiyorsun, bilemezsin de. O kişi..." Aniden geriye sıçradı, bastonu elinden kayıp gitti. Bastonu mermer kaldırıma çarpıp bir düzine kalın parçaya ayrıldı.

Yüz üstü yere kapaklanacağını düşünerek onu tutmak için uzandım. Ama düşmeyince şaşırdım... ve kendi içine çökûp, toz yığınından başka bir şey kalmayıncaya kadar dökülünce şaşkınlığım bir kat daha arttı.

Dokuzuncu Bölüm

"Kâhin öldü." Lucian arkasına döndü, her birimize sesleniyordu. Beyaz cübbesi ince, uzun bedeninin etrafında hızla dönerken gülünç gözüküyordu. "Başka bir kâhin başa geçti."

Başım ağrıyordu.

Görünüşe göre, kâhinin ölmesi önemli bir olay değildi. Piperi Nine çok yaşlıydı. Ona öldüğü gün rastlamıştım; amma şanslıydım.

Rezalet.

Leon heybetli kolunu kaldırdı ve burnunun kemerini çimdikledi. Bu doğaçlama beyin fırtınası pek iyi gitmiyordu. Piperi Nine puf olup kaybolduktan sonra Marcus herkesi ofisine çağırmıştı. Maalesef Lucian'ın beraberinde getirdiği Seth çok aksiydi. Daha da kötüsü, Aiden her nedense Marcus'un ofisine önceden gelmişti.

Marcus derin bir nefes aldı. "Alex, tam olarak neler oldu?"

"Size her şeyi anlattım zaten. Ona bahçede rastladım. Konuşuyordu, sonra bir baktım puf diye yok oluverdi..."

"Puf diye yok mu oldu?" Seth güldü. Köşeye kurulmuş, kollarını göğsünde kavuşturmuştu ve yüzüne o lanet gülümseme yapışmıştı. "Cidden mi?"

"Evet, puf diye kayboldu. Sanki bir an oradaydı, sonra bir toz yığınına dönüştü."

"Biz öyle *puf* diye kaybolmayız, Alex. Bu olmaz."

"Ama oldu işte. Kemikli parmaklarıyla göğsümü dürttü ve çılgın şeyler söyledi. Sonra da puf diye ortadan kayboldu!"

Seth kaşlarını kaldırdı ve yine güldü. "Bugün ne yapıyordun? Kafayı neyle buldun?"

Marcus'a bakıp ellerimi iki yana açtım. Seth'in bana neden pislik yaptığını hiç bilmiyordum. Odaya adımını attığı an buna başlamıştı ve şu anda onu öldürmek istiyordum. "Burada olması şart mı onun?"

"Olmasını istediğim yerde," diye Lucian cevap verdi. "Onun burada olmasını istiyorum."

"En azından çenesini kapatamaz mı?" Seth'in daha sevimli halini özlüyordum. Bu hali berbattı. "Ağzımdan çıkan her şeye yorum yapmasına gerek yok!"

"Her şeye yorum yapıyorum çünkü sanki kafayı bulmuş gibi konuşuyorsun," diye karşılık verdi Seth. "Bütün gün neredeydin sen?"

"Seth," diye uyardı Aiden. Toplantı başladığından beri ilk kez konuşuyordu. Avcı kıyafetini giymişti ve ona bakmamak için çok zorlanıyordum. "Beş saniyeliğine sessiz olabilir misin?"

Seth'in sarı gözlerinden alev fışkırıyordu. "Onun burada olmasına gerek var mı? *Sadece* bir Avcı o."

"Hepinizden önce buradaydı o," diye cevap verdi Marcus, gergin bir gülümsemeyle. "Seth, lütfen yorumlarını kendine sakla."

Seth duvara yaslandı, tek elini teslim olurcasına kaldırdı.

"Tabii. Tabii. Devam et, *Alexandria*. Bize yine Piperi'nin nasıl *puf* diye ortadan kaybolduğunu anlat."

"Anlattım zaten," dedim. "Anlaşılmayacak bir şey yok. Senin için bile. Yoksa yatağın ters tarafından mı kalktın bu sabah?"

"Alex," diye iç çekti Aiden. "Sadece Marcus'la konuş."

Kaskatı kesildim. "Üzgünüm. Bana tek kelime daha ederse şu duvardan hançeri alıp gözüne sokarım."

Seth doğruldu, vücudundaki her bir hücre hazır ola geçti. "Eh, bu, eğitim gören küçük için cesurca bir hareket. Denemek istersen, ben varım."

"Seth!" diye bağırdı Marcus, avuçlarını masaya vurarak. Birkaç büyük defter ve kitap titredi.

Sabrım taşmak üzereydi. "Biliyor musun? Bahse varım sen doğduktan sonra annen seni boğmak istemiştir."

"Alexandria!" Marcus masanın etrafından dolaşmaya başladı. "Siz ikiniz..."

"Annelerin iblise dönüşüp kızlarını öldürmeye çalışmalarının da bir nedeni vardır."

Tam Marcus'un masasının arkasındaki hançeri hedefleyerek hızla odanın karşısına fırladım. Aiden yolumu kesti. Etrafından dönmeyi düşündüm ama Seth'i öldürmemi engellemek için mümkün olan her tedbiri alacağa benziyordu.

"Yapma," diye emretti Aiden, alçak sesle. "Görmezden gel onu."

"Bana ne yapacağımı söyleme," dedim köpürerek. "Onu kesmek için o hançeri istiyorum."

"Beni kesmek mi?" diye güldü Seth. "Nesin sen? Beni bıçaklamak üzere olan bir sokak eşkıyası mı?"

Lucian deri koltuklardan birine oturdu. "İkiniz arasında ne çok tutku var böyle," diye mırıldandı. "Herhalde bu beklenen bir şey. Siz bir bütünün iki yarısısınız. Bırakın gitsinler. Her ne

kadar eğlenceli olsalar da daha fazla kesintiye uğramadan bu konuşmaya devam edebiliriz."

Durdum. Seth de öyle. Aslında, aklı başında olan herkes durup Lucian'a baktı. "Ne?"

"Sanki büyük bir sır biliyormuşçasına gülümseyerek bileğini zarif bir hareketle salladı. "Bırakın gitsinler. Alexandria olanları bize anlattı zaten. Kâhin öldü ve yerine bir başkası geçti. Bırakalım âşıklar sorunlarını baş başa halletsin."

Bu sözler karşısında, Seth'in gözleri bile fal taşı gibi açıldı. Ben daha sesli bir tepki verdim; bunun üzerine Marcus, beni karanlık bir odaya itip asla dışarı çıkmama izin vermeyecekmiş gibi göründü.

"Kâhinin Alexandria'ya söylediklerini henüz bir karara bağlamadık," diye köşeden müdahale etti Leon. Orada olduğunu neredeyse unutmuştum.

"Bize anlatabildiklerini anlattı zaten. Neydi, canım?" Lucian bana dönüp pişmiş kelle gibi sırıttı. Kafasına bir tane patlatmak için kaşınıyordu ellerim. "Kaderin değiştirilebileceğini mi söylemişti? Bu harika bir haber değil mi? Kâhin, bizim iki Apollyon'u kastediyordu."

Ona dövecekmişim gibi baktım. "Neden kafandaki her şey otomatikman dönüp dolaşıp Apollyon meselesine takılıyor?"

Lucian elini tekrar salladı. "Bırakın gitsinler."

Aiden'ın sert bakışları ikimizin arasında dolaştı. "Şu anda bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmüyorum. İkisinden biri, diğerini ciddi biçimde yaralayabilir."

Acaba "âşıkların sorunlarını" baş başa "halletmeleri" fikrinin gerçekten canını sıkacağını mı düşünmüştü?

Marcus iç çekti. "Bence bu harika bir fikir çünkü ikisi odadayken bir yere varamı..."

"Lucian'ın, Seth'in burada olmasını istediğini sanıyordum,"

diye Marcus'un sözünü kesti Aiden, gözleri buz parçası gibiydi.

İçimde son derece aptalca bir duygu uyandı. Aiden kıskanıyor muydu? "Biliyor musun?" Aiden'a meydan okuyan bir bakış fırlattım. "Gidelim. Hadi, Seth. Âşık kavgamıza devam edelim biz."

Duvardan ayrılan Seth tek kaşını kaldırdı. "Evet, aşkım, bu kulağa çok harika geliyor. Hançeri almayı unutma da gözümü oyabilesin. Ah, doğru ya." Acıyan bir ifade takındı. "Sadece eğitimli bir Avcı hançer taşıyabilir."

Ona dudak büktüm, sonra da arkamı dönüp odadan çıktım. Şakaklarım deli gibi atıyordu ve her ne kadar gitmeyi kabul ettiysem de Seth'le konuşmaya devam etmek istemiyordum. İlk kata varmıştık ki kıyamet koptu.

Seth koluma yapıştı ve beni boş ofislerden birine sürükleyip kapıyı arkasından çarparak kapattı. "Seni küçük velet, bütün gün ne halt ediyordun sen?"

Kolumu çekip kurtardım ve ofisin diğer ucuna gittim. Seth ağır ağır peşimden geliyordu, aklıma bugün gördüğüm aslan takıldı. Tek ihtiyacı olan sağa sola sallayacağı bir kuyruktu. Kendimi tutamayıp güldüm. Seth'i kuyruklu hayal etmek komik gelmişti.

Seth kaşlarını çatarak birden durdu. "Bu kadar komik olan ne?"

Kendime geldim. "Ya, yok bir şey."

"Bütün gün ne yaptın, Alex?"

"Sen ne yaptın?" Yana kaçıp aramıza biraz mesafe koydum. "Hem, kâhinin ölümü niye umurunda olmadı?"

"Alex, kadın çok yaşlıydı. En azından iki yüz yaşında vardı. Er ya da geç olacaktı zaten. Lucian haklı. Başka bir kâhin göreve geldi, falan filan."

"Tam gözlerimin önünde öldü! Bu biraz sarsıcıydı."

Seth başını yana yatırdı. "Senin için bir merhamet partisi

düzenlememi ister misin? Eminim, acını paylaşacak birkaç kişi bulabilirim."

"Tanrılar aşkına, azıcık kibar olsan canın mı çıkar? Ha, çıkar ya. O yüzden kusuruma bakma, yapmam gereken işlerim var." Kapıya doğru ilerliyordum ki Seth kolumu yakaladı. Teni alev alevdi. "Seth, hadi ama. Başım korkunç ağrıyor ve..."

Gözlerini yüzümde gezdirdi. "Bugün ne yaptın?"

Huzursuz olmaya başladım. "Antrenman yaptım. Başka ne halt ediyor olabilirdim ki?"

"Antrenman mı?" Seth sert bir şekilde güldü. "Nerede?"

"Burada," dedim hemen.

Seth gözlerini kıstı. "Seni küçük yalancı, sana bakmak için antrenman odasına geldim. Orada değildin."

Eyvah. Çuvallamıştım.

Yüzüne yavaş yavaş kendini beğenmiş bir ifade yayıldı. "Ben de bütün diğer antrenman tesislerine, spor salonuna, kumsala ve son olarak da odana baktım. Hiçbir yerde yoktun."

Ah, çifte çuvallamıştım.

"O yüzden bana yalan söyleme." Beni geri geri itti, ta ki ben masanın ucuna çarpana kadar. "Yanakların kıpkırmızı, nabzın tavan yapmış ve korkunç bir yalancısın."

Masanın ucunu sıkıca tuttum. "Neden bahsettiğini hiç bilmiyorum."

Seth eğildi ve aynı göz hizasına geldik. "Bilmiyor musun?"

"Hayır."

"Sana bir kez daha soracağım, Alex. Bugün ne yapıyordun?"

"Yoksa ne?" diye sordum. "Ne yapacaksın? Hem, niye umurunda?"

"Çünkü bugün hissettiğin duygular korkunçtu."

"Tanrılar aşkına, bugün hiç sona ermeyecek," diye mırıldandım. Zonklayan şakaklarım bir yana, içimde Seth'i şura-

cıkta imha etmeye yetecek kadar saldırganlık vardı. "Kimi ne ilgilendirir?"

"Beni ilgilendirir çünkü bugün Aiden'la antrenman yapıyor olman lazımdı ve böyle duygular hissetmen için hiçbir..." Seth'in gözleri fal taşı gibi açıldı. Yemin ederim, Seth'in gözbeneklerini hiç bu kadar büyümüş görmemiştim ve beni durmadan kendine doğru sürükleyen biri için beni son derece hızlı bir şekilde bıraktı. "Yo. Hayır, hayır, hayır."

İçimi bir korku kapladı, buz gibi oldum. "Ne var?"

"Yok artık." Elini, yüzünün yan tarafında gezdirdi. "Bekle. Ne diyorum ben? Böyle akıl almaz derecede aptalca bir şeyi ancak sen yaparsın."

Masaya yaslandım. "Şey... vay canına, teşekkürler."

Seth hızla öne atılıp omuzlarımı tuttu. O doğal tepkiye hâkim olamayıp korkuyla büzüldüm. "Lütfen, bana yanıldığımı söyle. Lanet olası bir safkanla düşüp kalkmadığını söyle bana. Lanet olsun, Alex. O mu? Bu, birçok şeyi açıklıyor."

Kafamın içi boşalmıştı. Gerçekten hızlı düşünmem gerektiğinde beynimin böyle harika bir kabiliyeti vardı işte.

Sert bir tavırla güldü. "Hiç değilse artık neden benden nefret ettiğini biliyorum. Neden hep senin dibinde olduğunu biliyorum. Mecazi anlamıyla düşünmüş, gerçek olacağına ihtimal vermemiştim. Ne geçiyordu kafandan? Onun kafasından ne geçiyordu? Her şeyi çöpe atacaksın! Kendi geleceğini, benim geleceğimi, hem de ne uğruna? İçinde daha fazla safkanlık olması için mi?"

Elini birinci kez omuzlarımdan çekip kendimi toparladım. "Ağzından çıkanı kulağın duymuyor herhalde! Ben Aiden'la düşüp kalkmıyorum."

"Böyle bir konuda bana yalan söylemeye kalkışma sakın!" Parmağıyla yüzümü dürttü. O parmağı kırma istediği duy-

dum. "Bunu yapamazsın, Alex. Bunun devam etmesine izin vermeyeceğim." Seth kapıya doğru gitti.

"Hayır. Hayır! Seth, dur! Lütfen." Bu kez ben onu yakaladım ve kapıdan uzaklaştırdım. "Lütfen dinle beni. Düşündüğün gibi değil!"

O kadar öfkeliydi ki gözleri resmen alev almıştı. "Önemli olan benim düşündüklerim değil, bugün *hissettiklerim*!"

"Lütfen. Sadece beni bir saniye dinle." Parmaklarımı kollarına gömdüm. "Bir şey söyleyemezsin. Beni..."

"Konsey'e bir şey söylemeyeceğim, seni küçük budala. Göz açıp kapayana kadar seni köle olman için gönderirler." Sessizce söverek beni itip kurtuldu. "Gerçekten de Aiden'in, diğer safkanlardan farklı olabileceğini düşünmüştüm ama onlardan hiç de farklı davranmadığı kesin. Melezleri becer; melezleri esir et. Böyle söylüyorlar, Alex."

"Ne yapıyorsun? Yapamazsın..."

Hızla önüne atlayıp kapıya yapıştım. "Aiden'la konuşmayacaksın! Onunla dövüşmeye çalışmayacaksın."

"Bal gibi de öyle yapacağım. Şimdi çekil yolumdan."

"Hayır."

"Çekil yolumdan, Alex," diye homurdandı. Apollyon işaretlerinin kenarları normalde kusursuz olan cildini kırıştırmaya başladı.

"Tamam," nefes aldım, kapıya yaslandım. "Sana doğruyu söyleyeceğim. Pekâlâ, yeter ki... aptalca bir şey yapma."

"Bana aptalca bir şey yapmama konusunda nutuk çekmeye hakkın yok bence."

Ona kadar saydım. Şimdi sabrımın taşmasının hiç sırası değildi. "Aiden'la aramızda hiçbir şey olmadı. Tamam mı? Ona değer veriyorum, oldu mu? Bunun yanlış olduğunu biliyorum." Sözcüklerin canımı bu kadar yakmamasını dileyerek gözlerimi

kapattım. "Bunun aptalca olduğunu biliyorum ama aramızda hiçbir şey olduğu yok."

"Bugün senden hissettiklerim *hiçbir* şey değildi, Alex. Bana hâlâ yalan söylüyorsun."

"Tamam. Öpüştük ama... dur!" Beni kapıdan ayırmaya çalışırken, Seth'i geriye ittim. "Dinle beni. Öpüştük ama bir anlamı yoktu. Aptalcaydı, bir hataydı. Bunda bu kadar çileden çıkacak bir şey yok."

Başını eğip bana baktı, dudaklarını sıkıyordu. Sonra gözlerini kapattı. Aramızda gergin bir sessizlik oldu. "Onu... onu seviyorsun, değil mi?"

Kalbim güm güm çarparak ona baktım. "Hayır. Hayır, tabii ki sevmiyorum."

Seth elini tekrar yüzünde gezdirerek başını öne salladı. "Alex... Alex, sen delisin."

Bana inanmadığı ortadaydı. Seth'in, bu konuda bir şey yapılmasına gerek olmadığını anlamasını sağlamalıydım. Aiden'ın peşinden gidemezdi. Seth'in ya da Aiden'ın ne yapacağını sadece tanrılar bilirdi. Şu anda onları kumsalda dövüşürken hayal edebiliyordum. Olaylar birbirini takip edecek, Konsey her şeyi öğrenecekti. Safkanlar, içimdeki Apollyon'u bastırmak için beni uyuşturacaklardı ve hayatımın geri kalanında yerleri silecektim. Aiden kendini asla affetmeyecekti. Bunun olmasına izin veremezdim. Hem sonra karşımda duran şu ahmak vardı. Seth, bir safkana saldıracak olursa bardağı taşıran son damla olacaktı bu. Konsey, Seth'in aleyhine dönecekti ve her ne kadar onu boğazlamak istesem de ona... şey, ona bir şey olmasını istemiyordum.

Buna nefsi müdafaa diyebilirdiniz.

"Hiçbir şey olmuyor," dedim. "Bana hiçbir şey yapmayacağına dair söz ver."

Seth bana o kadar uzun baktı ki bizi çevreleyen sessizlik

sinirime dokunmaya başladı. Sonra dövme tenine geri gömülmeye başladı ve Seth insanı şaşırtacak kadar sakinleşti.

"Hiçbir şey yapmayacaksın, değil mi?"

"Hayır." Seth bana uzandı ve elimi tokmaktan çekti. "Hiçbir şey söylemeyeceğim."

Tatlı ve güzel rahatlama hissi içimi kapladı. Soluğumu bıraktım. "Teşekkür ederim."

"Nedenini sormayacak mısın?"

"Hayır." Başımı iki yana salladım. "Üzümünü ye, bağını sorma."

"Bunun anlamını biliyor musun bari?"

"Pek sayılmaz," dedim, "ama kulağa doğru geliyor."

Seth tek kaşını kaldırdı, sonra da beni kapıdan uzaklaştırdı. "Hadi, gidelim."

Birleşmiş ellerimize kısa bir bakış attım. "Nereye gidiyoruz?"

"Biraz antrenman yapacağız çünkü görünüşe göre bugün hiç yapmamışsın."

"Puf diye kayıplara mı karıştı? Vay canına, çok çılgınca."

Caleb'e baktım, onun da puf diye yok olmasını istiyordum. "Herkesin terminolojiyle derdi ne böyle? Tanrılara yemin ederim ki bir kişi daha bunu sorgularsa aklımı yitireceğim."

"Puf," diye fısıldadı Olivia, ağzı kulaklarında.

Ona ölümcül bir bakış fırlattım. "Hah. Çok komik."

"Pardon." Kolunu Caleb'e doladı. Görünüşe göre bir noktada yeniden barışmışlardı. Bu beni mutlu etmişti. Kavga etmediklerinde birbirlerine bakışları hoşuma gidiyordu. "Ama bahse girerim ürkütücüydü."

"Ürkütücü sözcüğü bunun yanından bile geçemez."

"Acayip yaşlıydı," dedi Caleb, "ama yine de ihtiyar kocakarı çok eğlenceliydi."

"Eğlenceli" Piperi Nine'yi tarif etmek için kullanacağım bir sözcük değildi. Yuvarlak koltukta geriye yaslandım ve Olivia'yla Caleb dün gece gizlice gittikleri partiden konuşmaya başladıklarında gözlerimi kapattım. Hafiften bir kıskançlık ve karamsarlık hissediyordum. Belki Caleb de içimde melezlikten çok safkanlık olduğunu düşünüyordu. Öğk.

Düşüncelerim yine Piperi'ye odaklandı. Üstünden birkaç gün geçmesine rağmen, Aiden'la var olmayan ilişkimizin az kalsın ortaya çıkacak olması düşüncesine kendimi öyle kaptırmıştım ki, kâhinin ölmeden önce söylediklerine pek kafa yormamıştım.

Onunla yaptığım konuşma pek anlam ifade etmiyordu. Bunda şaşılacak bir şey yoktu. Önemli olduğunu anladığım tek şey, göründüğü gibi olmayan, şu herkesi kandıran herifle ilgili kısımdı. Bir saniye sonra puf olup hiçliğe karışmamış olsaydı belki de onun adını söyleyecekti ki, bunun olağanüstü şekilde yardımı olurdu. Konuşmanın bu kısmını hiç kimseyle paylaşmamıştım. Görünüşe göre, bu her kimse benim dostum değildi. Üstelik emin de olamazdım. Bu düşüncelerden sonra kendimi uykunun kollarına bırakmış olmalıydım çünkü adımın söylendiğini duyunca sıçrayarak doğruldum.

"Bayan Andros."

Gözlerimi açtım ve Leon'un dinlenme odasının girişinde dikildiğini gördüm. "Evet?"

"Burada olmamanız gerekiyor."

Tuhaf. Leon'a ne zamandan beri bakıcım olma görevi verilmişti? Onu sadece kampüste, verilecek korkunç ve acil haberler olduğunda görüyordum. "Hadi ama," diye sızlandım.

Caleb koltuğun arkasından baktı. "Kimseye bir zararı yok."

Leon, Caleb'e bakmadı bile. "Kalkın."

Caleb bana döndü. "Günün birinde, dışarıda kalıp oynayabileceksin. O zaman dünyamızdaki her şey yoluna girecek."

Koltuktan kalkarken gözlerimi devirerek Caleb'e baktım. "Leon, arkadaşlarımla oyun oynamak için buluşabilir miyim?" Bu sözüm üzerine Olivia kıkırdadı.

Leon'un yüz ifadesi ağırbaşlılığını korudu. "Belki bütün hafta beladan uzak durursanız arkadaşlarınızla oyun oynamak için buluşabilirsiniz."

"Galiba bu hayır anlamına geliyor." Caleb başını kaldırıp bana sırıttı. "Ee, şimdi ne yapman gerektiğini biliyorsun. Bütün hafta beladan uzak dur, Alex. *Bütün hafta.*"

Koltuğun yanından geçerken Caleb'in ensesine vurdum. O da bana vurmaya kalktı ama Olivia araya girdi.

"Görüşürüz!" diye cıvıldadı Olivia, Caleb'in yanına sokulmuştu bile.

Onlara hafifçe el sallayarak Leon'un peşinden dinlenme odasından çıktım. Yanında yürürken kendimi biraz huzursuz hissediyordum. Adam neredeyse iki metre on santim vardı ve profesyonel güreş liginden çıkıp gelmişe benziyordu. Leon'un neyi ne kadar bildiğinden haberimin olmamasından bahsetmiyorum bile. Marcus, benim Apollyon olduğumdan bahsettiğinde hiç şaşırmadığını hatırladım.

Söyleyecek bir şey aradım ama aklıma bir şey gelmedi, ta ki gözüme Apollon'un bir heykeli çarpana kadar. "Hey, sen Apollon'a benziyorsun. Bunu sana söyleyen oldu mu? Tek ihtiyacın olan sarı saçlar ve azgın hormonlar. Belki de büyük-büyük-büyük-büyük baban falandır."

Leon, mermer heykele göz attı. "Hayır. Kimse bana bunu söylemedi."

"Ya. Tuhaf. Çünkü benziyorsun. Acaba Apollon'la ortak bir noktanız var mı?"

"Ne gibi?"

"Bilirsin işte. Apollon yakışıklı oğlanlardan hoşlanmaz mıydı?" Alaylı bir şekilde güldüm. "Bekle, Apollon yürüyen her şeyden hoşlanmaz mıydı? Ta ki hoşlandıkları ağaca ya da çiçeğe dönüşene kadar."

"*Ne?*" Leon bana aval aval bakarak olduğu yere çakıldı. "Doğru olan bazı mitler vardır ama çoğu abartılıdır."

Kaşlarımı merakla kaldırdım. "Apollon hayranı olduğunu bilmiyordum. Pardon."

"Hayran falan *değilim*."

"Tamam. Boş ver o zaman."

"Neyi ilginç bulduğumu biliyor musun, Alexandria?" diye sordu birkaç dakika sonra.

"Hayır. Pek sayılmaz." Çabucak soğuyan hava yüzünden titredim.

"Tam ölmeden önce kâhinle nasıl karşılaştığını."

Neredeyse boş olan kampüse göz attım, sadece Avcılarla Muhafızların olduğunu fark ettim. Saatin bu kadar geç olduğunu fark etmemiştim. "Hiç bilmiyorum. Galiba benim şansım da böyle."

"İki kere mi?"

Ona sert bir şekilde baktım. İşte, farkında olduğunu bilmediğim bir şey daha çıkmıştı. "Galiba."

Leon başını öne salladı, gözleri kız yurduna giden yolu tarıyordu. "Kâhinin sadece istediği kişileri aradığını biliyor muydun? Ya bir sürü safkanın bütün yaşamları boyunca kâhini bir kez bile görmediğini?"

"Hayır." Yaz mevsiminin nereye kaybolduğunu merak ederek kollarımı kendime sardım. Neredeyse Ekim sonuydu ama

genellikle hava *bu kadar* soğuk olmazdı.

"O zaman sana kesin çok önemli bir şey söyleyecekti," dedi Leon. "Tarihi değiştirebilmekten daha fazlasını söyleyecekti bence."

Kâhinin sözleri kafamda yankılanınca adımlarım yavaşladı. *O, göründüğü gibi bir değil. Hepsini kandırıyor. İki taraflı oynuyor.* Başımı kaldırıp Leon'a göz attım, bu konuşmanın nereye gideceği konusunda temkinliydim. Leon hakkında, onu etrafta istemezken birdenbire ortaya çıkıvermesi ve Apollon'a karşı olan aşırı sevgisi dışında hiçbir şey bilmiyordum. "Bir tek bunu söyledi."

Leon yurdun basamaklarının önünde durup devasa kollarını göğsünde kavuşturdu. "Epey belirsiz gözüküyor."

"Piperi her zaman belirsizdir, yani belirsizdi. Söyledikleri bana pek anlam ifade etmezdi."

Başını yana yatırdı ve yüzünde küçük bir gülümseme belirdi. Herhâlde onu ilk kez gülümserken görüyordum. "Kâhinler böyledir. Sana gerçeği söylerler, onları gerçekten duyman gerekir."

Kaşlarımı çattım. "Şey, galiba ben duymadım."

Leon bana baktı, bakışları ağır ve sertti. "Zamanı gelince duyacağından eminim." Sonra arkasına döndü ve yolda gözden kayboldu.

Birkaç dakika daha orada durup arkasından baktım. Bu, onunla yaptığım en uzun konuşmaydı ve kâhinle yaptığım muhabbetten aşağı kalır yanı yoktu. Hiç mantıklı değildi.

Bu, beni bir hayli huzursuz da etmişti. Leon'da hep farklı bir şey vardı. Adını tam olarak koyamadığım, bu dünyaya ait olmayan bir şey. Kâhinin bahsettiği gizemli adam o olabilir miydi?

Titreyerek merdivenlere yöneldim. Hiçbirimizin bu devasa bedeni savaşta yenmemize imkân yoktu.

Onuncu Bölüm

Dokunsalar patlayacak bir bomba gibiydim.

Bunun spor çantamdaki küçük kutuyla bir ilgisi vardı sanırım. Deacon, gitar penasını hediye paketi yapmakla kibarlık etmişti ama şimdi bunu Aiden'a verme fikri aptalca görünüyordu, özellikle de hayvanat bahçesinde aramızda geçenlerden sonra.

Ama almıştım bir kere ve ona vermem gerekiyordu. Vermezsem Deacon'ın hediyeden gelişigüzel söz etme olasılığı vardı. O zaman çok daha fazla utanacaktım. Hem altı üstü bir gitar penasıydı. Yani, seni seviyorum, diye bağıran bir şey değildi. Hoş, öyle olsa ne çıkardı ki? Sonuçta onu da kaçırmıştım ağzımdan.

Aiden'la antrenman yaparken donuk ve aşırı tetikteydim. Durmadan, "mutlu yıllar" deme ya da ona tanrının cezası kutuyu verme şansını kaçırıp duruyordum. Bir türlü bunu yapmayı beceremiyordum.

Ya bana gülerse? Ya hediyeyi hiç sevmezse? Ya bana bakıp, "Ne için bu şimdi?" derse ve paketi mindere atarsa? Sonra da ayağıyla ezerse? Aklımdan bunlar geçiyordu.

Bu işin yolunda gitmeme ihtimallerini düşünmekten kendimi alamıyordum. Tepkisi gerçekten önemli miydi? Hayvanat bahçesi gezimizden ve benim utanç verici ilanı aşkımdan beri hiçbir şey olmamış gibi davranıyordu. Sadece birkaç kez beni şahin misali, ilgiyle izlerken yakalamıştım. Öyle zamanlarda hep aklından geçenleri merak ediyordum.

Aiden bana tuhaf bir bakış daha fırlatınca yüzümün kıpkırmızı kesildiğini hissettim

Kendimden hiç bu kadar nefret etmemiştim.

Hiç de şaşılmayacak bir şekilde, süre bitmişti. Kalbim hızla atarken eğildim ve küçük beyaz kutuyu çantamdan çıkardım. Deacon, kutunun üzerine siyah bir fiyonk bile koymuştu. Bu kadar yetenekli biri olduğunu hiç bilmiyordum.

"Alex, ne yapıyorsun?"

Elimdeki kutuyu sıkıca kavrayarak doğruldum. "Ee, bu akşam... şey, özel bir şey yapacak mısın?"

Rulo yaptığı şilteyi yere attı. "Pek sayılmaz. Neden?"

Huzursuz bir şekilde kıpırdadım, kutuyu ellerim arasında gizlemeye devam ediyordum. "Bugün, doğum günün. Kutlaman gerekmiyor mu?"

Yüzünde şaşkınlık belirdi. "Bugün doğum günüm olduğunu nereden biliyorsun? Bekle." Hüzünlü bir şekilde gülümsedi. "Deacon söyledi sana."

"Şey, doğum günün, Cadılar Bayramı'ndan bir gün önce. Unutmak zor."

Aiden ellerini birbirine sürttü. "Birkaç kişiyle akşam yemeği yiyeceğiz ama öyle büyük bir şey değil."

Yaklaşarak gülümsedim. "Eh, bu da bir şeydir."

"Eve, öyle."

Ver şu aptal kutuyu, Alex. "Şey... bu akşam çalışman gerekmiyor, değil mi?" *Ver şu lanet olası kutuyu, Alex ve kes konuşmayı.*

Sonsuza dek mesela.

Aiden'in bakışları bana kayarken çabucak gülümsedi. "Hayır. Akşam izinliyim. Alex, sana söylemem gereken..."

Öne adım atıp ellerimi göğsüne sokuşturdum. Yani, kutuyu göğsüne sokuşturdum. "Mutlu yıllar!" Son derece aptal gözüküyor ve kendimi öyle hissediyordum.

Irkilmiş bakışlarını aşağı indirdi, sonra da tekrar bana baktı. Küçük kutuyu aldı. "Bu ne?"

"Sadece küçük bir hediye. Büyük bir şey değil," dedim aceleyle. "Doğum günün için. Şey, söylemeye gerek yok tabii."

"Alex, bunu yapmana gerçekten gerek yoktu." Zarif parmaklarını üzerinde gezdirerek kutuyu çevirdi. "Bana bir şey alman gerekmiyordu."

"Biliyorum." Birkaç tutam saçı yüzümden çektim. "Ama almak istedim."

"Sallayabilir miyim?"

"Evet, kırılmaz."

Ağzı kulaklarında kutuyu salladı. Pena, kenarlara vurarak ses çıkardı. Bana bir kez daha göz attı, sonra da siyah kurdeleyi çözdü. Nefesimi tutarak dikkatle, kapağı açışını ve kutunun içine bakışını izledim. Aiden gözlerini kıstı, dudaklarını araladı. Bu ifadenin ne anlama geldiğini bilmiyordum. Yavaşça elini içeriye uzattı ve penayı kutudan çıkardı.

Aiden değerli taştan yapılmış penayı iki uzun parmağının arasında tuttu. Şaşkınlığı yüzünden okunuyordu. "Siyah bu."

Odada göz gezdirdim. "Siyah ya. Şey, sende siyah dışında her renkten olduğunu gördüm." Yüzünde, o küçük dilini yutmuş ifadeyle penaya bakmaya devam etti. Aniden gelen bir ağlama isteğiyle kollarımı kavuşturdum. "Hoşuna gitmediyse geri verebileceğinden eminim. İnternetten satın aldım bunu. Değiştirme..."

"Hayır." Aiden başını kaldırdı ve göz göze geldik. Gümüşe çalan koyu griydi gözleri. "Hayır. Geri vermek istemiyorum." Penayı döndürüp başparmağını üzerinde gezdirdi. "Muhteşem bu."

Rengim kıpkırmızı oldu, hâlâ ağlamak istiyordum ama bu sefer tümüyle iyi anlamda. "Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?"

Aiden öne yürüdü, gözleri berrak gölcükler gibiydi. Yüzümü, tüm dünyamı içine alıyorlardı. Az sonra ne olacağını bilmiyordum. Tek bildiğim ona bağlandığımdı, hem de geri dönülemez bir şekilde.

"İşte buradasınız." Marcus antrenman odasının girişinde duruyordu. "Her yerde sizi arıyordum."

Aiden'ın hediyeyi hızla pantolonunun cebine sokmasında ve arkasını dönmesinde bir tür zarafet vardı. Yüzünü göremiyordum ama hiçbir duygudan eser olmadığından emindim. Sadece gözleri bir şeyleri ele veriyor olmalıydı ve benim aksime Marcus, onların renginden hiçbir anlam çıkartamazdı.

Öte yandan, suratımdan her şeyin kabak gibi ortada olduğundan da emindim. Hızla spor çantama koştum ve kayışıyla oynamaya başladım.

"Senin için ne yapabilirim?" diye sordu Aiden, rahat bir tavırla.

"Antrenman biraz uzamışa benziyor, değil mi?"

"Biz de tam bitirmek üzereydik."

"Alexandria, ne yapıyorsun orada?" diye sordu Marcus.

Sessizce söverek çantayı omzuma atıp dayıma döndüm. Üç parçalı takım elbise giyiyordu. Kampüste onun kadar şık giyinen bir kişi daha yoktu.

"Hiç, sadece eşyamı alıyordum."

Nazik bir biçimde kaşını kaldırdı. "Dersten geç çıkıp Aiden'ı

geciktirdin mi yoksa? Aiden'ın zamanına saygı göstermelisin."

Dayıma kötü kötü baktım ama çenemi kapalı tutmayı başardım.

"Sorun yok," diye cevap verdi Aiden çabucak. "O kadar da geç kalmadı."

Marcus başını öne salladı. "Eh, ikinizi bir arada bulduğuma sevindim."

Kaşlarımı kaldırdım ve gülme isteğimi zar zor bastırdım. Aiden benim kadar neşelenmiş gözükmüyordu.

"Bana sorduğun soru hakkında biraz düşündüm ve önerini kabul ediyorum, Aiden."

Aiden'ın ağzının etrafındaki çizgiler gerildi. "Bunu Alex'le tartışacak zamanım olmadı."

Marcus kaşlarını çattı. "Sen bunun için endişe etme. Onunla harika bir iş çıkardın. Kabul etmeliyim ki arayı kapatabileceğini sanmıyordum ama sen haklıydın. Ekstra antrenmanlara son verebiliriz."

Öne çıktım ama spor ayakkabılarımın altındaki yeri hissetmiyordum. "Antrenmanlarıma son vermek mi?"

"Aiden artık bu fazladan antrenmanlara ihtiyacın olmadığını düşünüyor ve ben de onunla aynı fikirdeyim. Seth'le çalışmaya devam edeceksin ama bu sayede biraz boş zamanın olacak; Aiden da Avcılık görevine tam randımanlı dönebilecek."

Marcus'a baktım, onu duyuyordum duymasına ama aslında anlamıyordum. Sonra Aiden'a doğru döndüm. Yüzü tamamen ifadesizdi. Biliyordum ki bu aslında bana kendimi iyi hissettirmeliydi. Çünkü doğru yönde atılmış çok büyük bir adımdı ve Marcus bir bakıma bana iltifat etmişti. Ne var ki yüreğimde açılan deliği görmezden gelemiyordum. Aiden'la antrenman yapmazsak asla birbirimizi göremeyecektik.

"Aiden, bu konuyu Seth'le konuştun mu?" diye sordu Mar-

cus. "Geliştirilmesi gereken noktaları tartıştınız mı?"

"Evet. Seth, Alex'in hangi konularda ekstra çalışmaya ihtiyaç duyduğunu biliyor." Aiden'ın sesi şaşırtıcı biçimde ifadesiz ve düzdü.

Bu konuyu Seth'le görüşmüştü bile, öyle mi? Nefes aldım ama hava, ciğerlerime ulaşmadı. Göğsüm tuhaf bir şekilde tutuldu ve beynim bana, bugünün geleceğini bildiğimi söylemeye çalıştı. Sadece *bu kadar erken* geleceğini düşünmemiştim.

"Eh, seni tutmayayım. Akşam yemeğin afiyet olsun." Marcus durakladı, hâlâ orada durduğumu hatırlamışa benziyordu. Kibarca gülümseyerek geri döndü. "İyi akşamlar, Alexandria."

Cevabımı beklemedi, ki bu da iyiydi çünkü verecek yanıtım yoktu. Duyamayacağından emin olduğum an hızla Aiden'a döndüm. "Artık birlikte çalışmayacak mıyız?"

Aiden hâlâ bana bakmıyordu. "Bundan bahsedecektim. Bence..."

"Bundan bana bahsedecek miydin? Neden Marcus'a gitmeden önce benimle konuşmadın?"

"Marcus'a geçen hafta gittim, Alex..."

"Yani... biz hayvanat bahçesinden döndükten sonra mı? O yüzden mi Marcus'un ofisine gittiğimde oradaydın?"

Aiden hâlâ bana bakmıyordu, Marcus bombayı patlattıktan sonra bir kez bile bakmamıştı. "Evet."

"Ben... ben anlamıyorum." Çantamın askısını sanki bir tür cankurtaran halatıymış gibi kavradım. "Neden artık benimle çalışmak istemiyorsun?"

"Alex, artık seni çalıştırmama ihtiyacın yok." Vücudu gerilmeye, kasılmaya başlamıştı. "Diğer öğrencilere yetiştin."

"Eğer bu doğruysa neden Seth'le, geliştirilmesi gereken noktaları tartışman gerekti? Onların üzerinde neden sen çalışmıyorsun?"

Aiden tamamen arkasını döndü, elini saçlarında gezdirdi. "Boş zamana ihtiyacın var. Sürekli yorgunsun ve bir şeylerden fedakârlık etmen gerekiyor. Seth'le, benimle çalıştığından çok daha fazla çalışman gerek. O, seninle elementleri çalışabilir, seni Uyanacağın zamana hazırlayabilir."

Kulaklarımdaki uğultu yüzünden tüm bunlar gerçek değilmiş gibi geliyordu. "Doğru değil bu. Benim Seth'e ihtiyacım yok."

Aiden başını hızla benim tarafıma döndürdü. "Bana ihtiyacın yok, Alex."

Düğümlenmiş boğazımdan şu sözcükleri çıkarabilmek için birkaç kere denemem gerekti: "Var. Birlikte çalışmazsak seni göremem."

"Beni Konsey'de görürsün Alex, hem buralarda da görürsün. Saçmalama."

Sesindeki soğukluğu duymazdan geldim. "Ama ondan sonra? Seni göremeyeceğim." Sesim çatladı. Hem kederli hem de aşağılayıcı bir sesti bu.

"Şey, galiba... en iyisi bu."

Sanki elini içime soktu da ciğerimi söküp çıkardı gibi hissettim. Derin bir nefes aldım ve sakinleşmeye çalıştım ama yüreğimde büyük bir sızı vardı. Yüreğimin sancısı elle tutulacak kadar somuttu. Ona bakıp kalmıştım, başka şey gelmiyordu elimden. "Sana... hayvanat bahçesinde söylediğim şey yüzünden mi? Neden artık beni çalıştırmak istemiyorsun?"

Aiden'ın ince vücudu yine gerildi ve çenesindeki bir kas seğirdi. "Evet, onunla ilgili."

Kalbim kırıldı. "Seni... seni sevdiğimi söylediğim için mi?"

Boğuk bir ses çıkardı. "Çünkü ben..." Durakladı, başını çevirdi. "Ben sana karşı aynı hisleri beslemiyorum. *Besleyemem.* Tamam mı? Kendime seni sevme iznini veremem. Verirsem her

şeyi senden alırım. Hem de *her* şeyi. Bunu sana yapamam. Bunu sana yapmayacağım."

"Ne? Bunun önemi..."

"Önemi var, Alex."

Koluna uzandım ama benden uzaklaştı. İncinmiş bir şekilde kollarımı belime doladım. "Bunları söyleme nedenin..."

"Dur." Elini yine saçında gezdirdi.

Sözlerindeki hırçınlık beni yaralamıştı. "O zaman neden bana hayvanat bahçesinde o şeyleri söyledin? Neden bana değer verdiğini söyledin? Benim için kuralları çiğnemek istediğini neden söyledin? Bütün bunları neden söyledin?"

Aiden kurşun rengi gözlerini bana çevirdi ve ben bir adım geriledim. Tanıdığım Aiden'a hiç benzemiyordu. Aiden bana hiç bu kadar soğuk, bu kadar uzak bakmazdı. "Sana değer veriyorum, Alex. Sana... kötü bir şey olduğunu ya da senin incindiğini görmek istemiyorum."

"Hayır." Başımı iki yana salladım. "Bundan fazlası var. Sen... elimi tuttun." Son kısım acıklı bir fısıltı şeklinde çıktı.

İrkildi. "O... aptalca bir hataydı."

Şimdi de ben irkildim ve ağzımdan çıkan kelimelere engel olamadım. "Hayır. Beni istiyorsun..."

"Elbette seni *istiyorum*," dedi sertçe. "Ben erkeğim, sen de güzel bir kızsın. Buna engel olamıyorum. Seni fiziksel olarak istiyor olmamın sana karşı hissettiklerimle alakası yok."

Ağzımı açtım ama hiçbir sözcük çıkmadı. Sıcak gözyaşlarıma engel oldum.

Aiden ellerini yumruk yaptı. "Sen melezsin, Alex. Bana âşık olamazsın ve safkanlar, melezlere âşık olmazlar."

Geriye doğru sendeledim, sanki suratıma yumruk yemiş gibi hissediyordum. O kadar utanmıştım, yerin öyle dibine girmiştim ki. Bana karşı hislerinde nasıl bu kadar yanılmıştım? *Her*

şeyi yanlış anlamıştım. Aiden tam gözlerini kapatıp başını öne eğerken kesik bir soluk verip arkamı döndüm. Midem bulanıyordu, uyurgezer gibi yurda geri döndüm. En kötü kısmı hissettiğim utançtı. Utancın ötesine bakamıyor, yok sayamıyordum. Gözlerimde, umutsuzca mücadele ettiğim bir yanma vardı. Ağlamak hiçbir şeyi çözmeyecekti ama lanet olsun, tek istediğim buydu. Sanki göğsüm ikiye yarılmış, kalbim paramparça olmuştu.

Oda kapımı açtığımda Seth'i koltukta otururken bulunca çok da şaşırmadım. Şaşırmadım ama kızdım. Yatak odamın penceresine parmaklık taktırmayı düşünmeliydim.

Başını kaldırmadı. "Selam."

"Git lütfen." Çantamı yere bıraktım.

Seth ileriye bakarken dudaklarını büzdü. "Bunun yapamam."

İçimi vahşi duygular kapladı, ıstırap verici ve şiddetliydi. Kontrolümü Seth'in önünde kaybedemezdim, kaybetmeyecektim de. "Seninle uğraşacak halim yok. Çık dışarı."

Başını kaldırıp baktı, gözleri sıcak günbatımı rengindeydi. "Üzgünüm... ama gidemem."

Yumruklarımı sıkarak öne yürüdüm. "Şu anda ne fırlatacağım, senin de bundan nasıl etkileneceğin umurumda değil. Git lütfen."

Seth yavaşça ayağa kalktı. "Gitmiyorum. Yalnız kalmak iyi gelmez."

Duygularımı Seth'e aktaran bağdan, hayatımda nefret ettiğim her şeyden daha çok nefret ediyor olabilirdim. "Beni zorlama, Seth. Git, yoksa ben seni göndermesini bilirim."

Göz açıp kapayana kadar dibimde bitti. Kollarımı tutarak başını eğdi, böylece burun buruna geldik. "Bak, bu odadan gidebilirim. Tamam. Ama yine de kendini berbat hissedeceksin ki bu durumda ben de hâlâ kendimi berbat hissedeceğim."

Sert bir şekilde soluk verdim, ondan kaçamıyordum. Gözyaşları, gözlerimi yakıyor ve genzimi tıkıyor, beni boğmakla tehdit ediyordu.

Derin bir nefes aldı. "Onu... sevmediğini söylediğinde bana yalan söylediğini biliyordum. Bunu kendine neden yapıyorsun? Aiden da diğer bütün safkanlar gibi, Alex. Elbette, öyle gözükmediği anlar olabilir ama yine de o bir *safkan*."

Başımı çevirdim, ağzıma kan tadı gelene kadar dudağımı ısırdım. Bir saat önce bunu asla kabul etmezdim ama Aiden da bana aynı şeyleri söylemişti.

"Hem seni sevse ne değişir, Alex? Ne olacak yani? Onun saklamak zorunda olduğu biri olmak memnun eder miydi seni? Herkese yalan söylemesini, seni umursamıyormuş gibi davranmasını gördükçe mutlu olur muydun? Sonra, yakalandığınızda onun için hayatından vazgeçmek nasıl olurdu?"

Bunların tümü de kendime defalarca sorduğum sorulardı.

"Sen, bir safkan uğruna her şeyi ziyan edemeyecek kadar önemli ve özelsin." Seth iç çekti, ellerini indirip ellerime koydu. "Şimdi, seyredelim diye içinde gösterişli vampirler olan bir film getirdim. İzlemek isteyeceğini düşündüm."

Onu sessizce inceledim. Her zamanki gibi gözüküyordu: yaşayan, nefes alan bir heykel gibi. İçinde bir gram insanlık barındırmayan bir mükemmellik abidesiydi ama yine de buradaydı. "Seni anlayamıyorum."

Cevap vermeyip beni koltuğa oturttu. Filmi koydu, sonra da kumanda elinde koltuğa döndü. "Bir dakikam diğerine uymuyor," dedi, kumandanın tuşlarıyla oynayarak.

Ona bakarken istemeden boğuk bir kahkaha attım. Bir dakikası diğerine uymuyor muydu? Daha çok sınırda kişilik bozukluğu falan vardı. Ama ben kim oluyordum da onu yargılıyordum? Aklımı kaçırmış olmalıydım, öyle değil mi? Kalbimi

bir safkana kaptırmıştım. Bu, muhtemel akıl hastalığı belirtilerinde, listenin başında yer alırdı.

Aiden'ı düşününce kalbime bir sancı saplandı. Kalbim antrenman odasında bir yerlerde kalmış, yerde, kanıyordu. Filme odaklanmaya çalışıyordum ama aklım orada değildi. Hemen, Aiden'la yaptığımız konuşmayı, aslında bütün konuşmalarımızı aklımdan geçirmeye koyuldum. Nasıl olmuştu da, içimi dökebileceğim, güvenebileceğim, ufacık bir gülümseme ya da iltifatla gururumu okşayabilen birinden, Seth'in olduğuna inandığım kadar soğuk birine dönüşebilmişti?

Ama Seth yanımda oturuyordu.

Belki de ne Seth gözüktüğü kadar soğuktu ne de Aiden sandığım kadar mükemmeldi. Belki de muhakeme gücüm, erkekler konusundaki zevkim kadar berbattı.

Seth yine, bu kez öncekinden daha sesli bir şekilde iç çekti. Sessizce ve epey rahat bir tavırla uzandı ve beni kendine doğru çekti. Yanağım, kalçasına dayandı ve ağır kolunu böğrüme koydu. "Ne yapıyorsun?.."

"Şşt," diye mırıldandı. "Filmi izliyorum."

Doğrulmaya çalıştıysam da pek uzağa gidemedim. Kolu bir ton vardı. Birkaç başarısız denemeden sonra vazgeçtim. "Yani... sen Edward Takımı'ndakiler gibi misin?"

Alaycı bir şekilde güldü. "Hayır. James Takımı'ndan ya da Tyler'ın Minibüsü takımındakiler gibiyim ama görünüşe göre ikisi de kazanmamış. Kadın hâlâ hayatta."

"Evet, öyle görünüyor."

Seth ondan sonra bir şey söylemedi ve sonunda vücudum gevşedi ve acı biraz hafifledi. Acı hâlâ oradaydı ama Seth'in neredeyse ezici varlığıyla dinmişti. Apollyon bağı etkisini gösteriyordu. Seth belki de bu yüzden buraya gelmişti. Ya da belki de sadece benim aptallığıma şahit olmak istemişti.

On Birinci Bölüm

Hayatımın bir sonraki haftası rezildi.

Hiç alışkın olmadığım bir şekilde rezildi hem de. Daha önce hoşlandıklarım olmuştu, hatta birkaç kişiyi deli gibi istemiştim. Ama daha önce annemle Caleb dışında hiç kimseyi sevmemiştim ve bu, farklı türden bir sevgiydi.

Bu türden bir sevgi insanın canını deli gibi yakıyordu.

Dersten sonra Aiden'ı görmemek tuhaf geldi, sanki bir şey eksikti ya da çok önemli bir şeyi unutmuştum. Onunla çalışmam gereken günlerde Caleb ve Olivia'yla vakit geçirmeyi denemiştim ama genellikle Seth ortaya çıkana kadar odama çekilip somurtuyordum.

Aiden'ı özlüyordum, deli gibi özlüyordum onu. Uyanık olduğum her saniye acının pençesindeydi, bir erkek tarafından reddedildiğinde dünya başına yıkılan kızlara dönmüştüm. Böylesi sefil bir haldeydim işte... sefil ve iğrenç.

"Bugün bir ara o yataktan çıkacak mısın?" Caleb yatak başına sırtını yaslamış oturuyordu. Kucağında açık duran bir Yunan edebiyatı ders kitabı vardı. Birkaç gün önce utanç verici

hikâyeyi bana anlattırmıştı. Tıpkı Seth gibi o da sonuca şaşırmamıştı. Öte yandan, bunca zamandır Aiden'la bir ilişki umudu taşımış olmam onu bir hayli korkutmuştu. Bense kendimi daha da aptal hissetmiştim.

Ben cevap vermeyince diziyle dürttü. "Alex, saat neredeyse yedi ve sen yerinden kıpırdamamışsın bile."

"Yapacak bir işim yok."

"Daha duş almadın mı?" diye sordu Caleb.

Yatakta dönüp yüzümü yastığa gömdüm. "Hayır."

"İğrenç."

"Hı hı," diye yanıt verdim boğuk bir sesle. Bir saniye sonra yatağımın yanındaki masada duran cep telefonu o sinir bozucu tiz sesiyle çaldı ve ders kitabı gürültüyle yere düştü. Kıpırdamadım. Caleb üzerime çıkıp dirseğiyle sırtımı dürttü.

"Tanrılar aşkına!" diye bağırdım yastığa. "Of."

"Şşt," dedi Caleb, hâlâ üstümde yatıyordu, telefonunu çevirip mesajlarına bakarken kemikli dirsekleri sırtıma batıyordu.

Kafamı yana çevirdim ama ancak o kadar yapabildim. "Vay canına, bir ton varsın. Kimmiş? Olivia mı?"

Caleb yana yuvarlandı, o sırada belim kütürdedi. Bu iyi gelmişti. "Evet, odasına yayılan bu kokunun nereden geldiğini bilmek istiyor."

"Kapa çeneni."

"Cidden, duş alıp almadığını öğrenmek istiyor." Karnının üstüne yattı. "Vay be, amma da rahatmışsın. Kilo almışsın, Alex."

"Almadım, hıyar."

Güldü. "Olivia, film izlemek ister miyiz diye soruyor."

"Bilmiyorum."

"Nasıl bilmiyorsun? Basit bir soru bu."

Omuz silkmeyi becerdim.

Caleb alaylı bir şekilde güldü. "Bak, sen ahmak gibi tavana

gözünü dikip bakarken ben bütün gün burada oturdum. Bu yataktan çıkacaksın, duş alacaksın ve *senin* yurdunda film izleyeceğiz. Sonra Olivia'yla ben gidip vahşi hayvanlar gibi seks yapacağız. Tartışma bitmiştir."

"Iyy, bu hafızamda bulunmasını hiç istemediğim bir görüntü. Teşekkürler."

"Her neyse. Ee, ne diyorsun? Var mısın?"

Gözlerimi devirdim. "Sokaga çıkma yasağı zamanı gelmiş neredeyse."

"Ne olmuş yani?" Telefonu başımın yanına bıraktı ve bir baktım iki eli, omuzlarımda, sırtımda oturuyor. "Eğlenceli bir şeyler yapmayalı asırlar oldu Alex ve senin eğlenmeye ihtiyacın var... DERHAL."

"Beni öldürüyorsun," diye ciyakladım. "Nefes... alamıyorum."

"Üçlü seks yapalım falan demiyorum ki. Gizlice kafeteryaya gidelim, yiyecek, içecek bir şeyler alalım, sonra da film izleyelim, diyorum."

Kafamı yastıktan kaldırdım. "Kahretsin, üçlü önermiyor musun? Hayatım bitti."

"Söylediklerimin daha güzel noktalarına ver dikkatini. Dahası, o boktan kurallar varken, oda hapsine çarptırılmışken," diye devam etti Caleb, telefonu kulağımda uğuldarken. "Hem, haftaya Konsey'e gideceksin ve haftalarca burada olmayacaksın. Bunu yapmamız gerek. Bunu yapman gerek. Bu bizim son eğlencemiz."

"Telefonuna bakar mısın? Sinirimi bozuyor."

Öne eğilip başını sırtıma bastırdı. "Tanıdığım ve sevdiğim Alex, benim vahşi ve çılgın arkadaşım nerede?"

Homurdandım, onu sırtımdan atamıyordum. "Caleb, hadi ama."

"Hadi, çık dışarı ve oyna. Başka ne yapacaksın?"

Başka ne mi? Bütün gece odamda yatıp kendime acıyacaktım... ve... bu berbattı. Caleb ve Olivia'yla takılmak bana iyi gelecekti. Bir süreliğine Aiden'ı, onu ne kadar çok sevdiğimi ve beni nasıl reddettiğini aklımdan çıkarabilirdim.

Gözlerimi sımsıkı yumdum. "Sence... Aiden konusunda aptallık mı ediyordum?"

Caleb öne eğilip yanağını yanağıma bastırdı. "Evet, öyleydi ve öyle. Ama yine de seni seviyorum."

Güldüm. "Tamam. Peki."

Üstümden yuvarlanıp yan yattı. "Ciddi misin?"

"Evet." Doğruldum. "Ama önce duş almam gerek."

"Tanrılara şükürler olsun. Berbat kokuyorsun."

Kolunu çimdikledim ve bacaklarımı yataktan aşağı sallandırdım. "Yine de senden güzel kokuyorum ama yine de seni seviyorum."

Caleb arkasına yaslandı. "Biliyorum. Bensiz ne yapardın acaba."

Olivia, mikrodalgada patlatılmış ve tereyağına bulanmış üç kutu patlamış mısır, bir paket Twizzler şekeri ve bir avuç şekerlemeyi sehpama bıraktı.

"Yiyecek falan mı stokluyorsun?" Kırmızı ip şekilli şekerlerden birini aldım.

Kapüşonlu kıyafetinin cebine elini sokup yumuşak şekerleme paketlerini çıkarırken kıkırdadı. "Hazırlıklı gezmeyi severim. Artık tek ihtiyacımız içecekler."

"İşte burada Alex'le ben devreye giriyoruz." Caleb kollarını Olivia'nın beline doladı.

Yan gözle şekerlere bakarken Twizzler'ımı kemiyordum. Tanrılar biliyor ya, bu geçtiğimiz hafta otomatlara saldırmıştım. Daha önce çikolataya hiç bu kadar ihtiyaç duymamıştım. "Çanta lazım bize." Arkamı döndüm ve yatak odama gittim. Dolabımı karıştırıp işimizi görecek lacivert bir alışveriş çantası buldum. Şekeri dudaklarımın arasında tutarak çantayı kıvırdım ve küçük oturma odasına geri döndüm.

Caleb sanki Olivia'nın ağzının içine düşmüştü; işte o kadar ateşli öpüşüyorlardı. Gözlerimi devirerek Twizzler'ı ağzımdan çıkardım ve Caleb'in ensesine fırlattım. Arkasına döndü ve elini saçlarında gezdirdi. Aşağıya bakınca yerdeki şekeri gördü. "İğrenç," dedi. "Bu cidden iğrenç, Alex."

Olivia gülerek Caleb'in arkasına saklandı. "Tadın tatlı ekşiydi, bebeğim."

"Ah, tanrılar aşkına," diye inledim, hâlâ nemli olan saçımı kıvırıp topuz yaptım. "Berbattı."

Olivia koltukta zıplarken bana hareket çekti. Bu akşam saçını omzundan dökülen tek bir örgü yapmıştı. Eskitilmiş kotunun ve gri sweatshirt'ünün epey pahalıya patladığını tahmin ediyordum. "Pekala. Eğer kabul edersen, görevimiz bir çanta dolusu kutu içecekle geri dönmek. Bu görevi kabul ediyor musun?"

Ağzım kulaklarımda Caleb'e baktım. "Bilmem. Tehlikeliymiş. Karanlıklarda gezinen, kutsal meşrubat sandığına erişmemizi engelleyecek Muhafızlar ve Avcılar olacaktır. Bunu yapabilir miyiz, Caleb?"

Bileğinden bir saç bağı çekti ve omuz hizasındaki saçlarını ensesinde toplayıp atkuyruğu yaptı. "Cesur, güçlü, kurnaz ve atik olmalıyız." Dramatik bir tavırla durakladı. "Bu görevde başarısızlığa uğramayacağız."

"Ah, maço ve ciddi olman hoşuma gidiyor. Çok seksi." Oli-

via eğilip Caleb'in yanağına bir öpücük kondurdu, bu da tam anlamıyla bir sevişme seansını başlattı.

Orada ne yapacağımı bilmez bir halde dikilirken dikkatimi ikisinden başka her şeye vermeye çalıştım. İşe yaramadı. "Olivia, umarım aşı olmayı unutmamışsındır. Çünkü bebek yapmanıza *ramak* kaldı."

Utançtan yüzü kıpkırmızı kesilen Caleb geri çekildi. "Pekâlâ, siparişleri alalım!"

"Bol kafeinli bir şeyler," diye yanıtladı Olivia, saçlarını düzeltirken. Gözleri ışıkta parlıyordu. "Çok geç kalmayın ve enselenmeyin."

Güldüm. "Biz mi enseleneceğiz? Azıcık güven bize."

Olivia elini salladı ve oturup uzaktan kumandayla oynamaya başladı. Caleb'e peşimden yatak odasına gelmesini işaret ettim. Seth'in komşu kapısına çevirdiği pencereyi açtım, çantayı aldım. "Hazır mısın?"

Caleb başını öne salladı, yanaklarında hâlâ tatlı bir pembelik vardı. "Önden buyur."

Bacaklarımı pencereden sarkıttım ve bir an orada durup etrafı kolaçan ettim. Boş olduğunu görünce bir buçuk metrelik mesafeden atladım, çömelmiş vaziyette yere indim. Hızla doğruldum. "Ortalık temiz, gitmeliyiz."

Başını dışarı uzattı. "Uyaklı oldu."

"Evet, öyle oldu. Çok dikkatlisin." Caleb pencereden atlarken geri çekildim.

Caleb yanımda durup omuzlarını silkti. "Ne tarafa gideceğiz?"

Arkama dönüp yurdun arka tarafına baktım. "Bu taraftan. Orası çok daha karanlık ve ışık yok."

Caleb başıyla onayladı ve kafeteryaya doğru yola çıktık. Soğuk hava nemli saçlarıma yapışıyor, tüylerimi ürpertiyordu.

Karanlıkta kalıp bina boyunca yavaş yavaş ilerledik. İş gizlice sıvışan öğrencilerin kökünü kazımaya gelince Muhafız ve Avcıların esrarengiz duyma kabiliyetleri olduğu için, konuşmamamız gerektiğini biliyorduk.

Kız yurdunun köşesinden gizlice baktım. Muhafızların, gizlice yaklaşıp üstlerine saldıran iblisleri nasıl olup da görebildiklerini merak ettim.

Caleb yanımda durup, bana anlayamadığım bir el hareketi yaptı. Trafik polisi gibiydi. "Bu da ne demek?" diye fısıldadım, şaşkına dönmüş bir halde.

Ağzı kulaklarına vardı. "Bilmem. Sadece bunu yapmak için doğru an gibi geldi."

Gözlerimi devirdim ama gülümsedim. "Hazır mısın?"

"Evet."

Yola çıktık, kız yurduyla antrenman tesisleri arasındaki geniş açıklığı geçmeye başladık. Yolun yarısında Caleb beni dikenli bir çalıya itti. Sessizce söverek peşinden koştum. Caleb hızlıydı, benden birkaç metre önce güvenli bir yere ulaştı. Antrenman alanının kenarına yaslanıp sessizce güldü.

Midesine yumruk attım. "Hıyar." Kotumdan küçük dikenleri toplamaya başladım.

Sonrasında, kenardan gitmeye devam ettik ve hızla revire koştuk. Seksek oyununun garip bir versiyonu gibiydi. Ardından, bütün silahları ve üniformaları sakladıkları binanın yanından geçmek zorundaydık, sonra kafeteryanın ve dinlenme odalarının arkasına gelecektik. Caleb ana giriş kapalı olduğunda bile oradan kafeteryaya nasıl girileceğini biliyordu. Burayı daha önce defalarca yağmalamıştı.

İleride bir gölge hareket etti ve gecenin karanlığına karıştı. Gölge bize doğru yaklaşırken binaya yaslandık ve Muhafız revirin köşesinden kaybolunca kadar bekledik. Neredeyse

yakalanacak olmak yapmamamız gereken bir şeyi yapıyor olmanın heyecanını ateşledi. Bunun, Caleb'i de gaza getirdiğini görebiliyordum. Mavi gözleri parlıyordu ve şeytani gülümsemesi tüm yüzünü kaplamıştı.

Ani bir ses –daha çok boğuk bir çığlık gibi– sessizliği bozdu. Şaşkınlıkla birbirimize baktık. Göz göze geldiğimizde yüzündeki gülümseme biraz silinmişti. Ona omuz silkerek başka bir şey duymaya çalıştım ama sadece yoğun bir sessizlik vardı. Yavaşça kenara gittim ve karanlıkta bir şeyler görmeye çalıştım.

"İyi gözüküyor," diye fısıldadım.

Patika boyunca koştuk, başka Muhafız var mı diye etrafı kolaçan ederek yemekhanenin arkasına vardık. Derin bir nefes aldım ve anında bu yaptığıma pişman oldum çünkü burun deliklerime çürüyen yiyeceklerin kokusu doldu. Birkaç çöp bidonunun devrildiği yerde siyah çöp poşetleri yatıyordu. "Tanrılar aşkına, arka taraf ne fena kokuyor."

"Biliyorum." Caleb sırtıma dayanıp etrafa bakındı. "Ya da kokusunu aldığım tek şey sen olabilirsin."

Midesine dirsek attım. Caleb inleyerek ikiye katlandı. Çöp bidonunun etrafından dolaştım ve donakaldım. Köleler tarafından kullanılan arka kapıdaki küçük ışık titreşip çöp bidonlarının üzerine iğrenç sarı bir ışık düşürdü. Bu daracık yerde yalnız değildik. Daha önce gördüğümüz Muhafız'dan daha küçük olan bir başka gölge ileri doğru hareket ediyordu. Elimi kaldırıp Caleb'in inlemelerini susturdum.

Caleb doğruldu ve omzumun üzerinden baktı. "Kahretsin," diye mırıldandı.

Gölge doğruca bize doğru geliyordu. Caleb'e doğru gerileyip onu duvara ittim. Gölge bize ulaşmadan önceki saniyelerde yarın sabah Marcus'un ofisine götürüldüğümde yüzünü hayal edebiliyordum. Ya da daha kötüsü, ona şimdi de haber verebi-

lirlerdi. Ah, tanrılar aşkına, bu efsane olurdu.

Caleb parmaklarını koluma gömerken kesik kesik soluk alıp veriyordu. Daha iyi saklanacak bir yer bulmak için umutsuzca etrafa bakındım. Tek seçeneğimiz çöp bidonunun içine saklanmaktı ama bu olmayacaktı. Bunu yapmaktansa öfkeli bir dayının karşısına çıkmayı yeğlerdim.

Gölge çöp bidonunun kenarından geçince ortaya çıktı. Ağzım şaşkınlıktan bir karış açık kaldı. "Lea?"

Lea küçük bir çığlık atarak geriye sıçradı. Çabucak kendine gelerek bize döndü. Gevşek çakıllar spor ayakkabılarının altında çıtırdıyordu. "Cidden," diye tısladı. "İkinizi çöplerle takılırken görünce niye şaşırmadım acaba?"

Caleb arkamdan çıkıp öne yürüdü. "Gerçekten orijinal bir laf ettin, Lea. Bunu tamamen kendi başına mı buldun?"

"Ne işin var burada?" Çöp bidonundan ve berbat kokudan uzaklaştım.

Dudaklarının kenarları yukarı kıvrıldı. "Asıl *sizin* burada ne işiniz var?"

"Muhtemelen Muhafızlardan biriyle yatmıştır da gizlice oradan dönüyordur." Caleb boynunu uzattı, gözünü temkinli bir şekilde karanlıktan ayırmıyordu.

"Hayır!" diye tiz bir sesle bağırıp ikimizi de ürküttü. "Böyle saçmalıklar söylemenizden nefret ediyorum! Ben fahişe değilim!"

Kaşlarımı kaldırdım. "Şey, bu tamamen tartışmaya açık..."

Lea elleriyle göğsüme vurunca birkaç adım geriye gittim. Çöp torbalarına takılıp düşmekten kendimi kurtardım ve pis yerdeki alışveriş çantasının üzerine indim, sonra da Lea'nın üzerine atladım. Parmaklarım ipeksi saçlarına sürünmüştü ki Caleb kollarını belime doladı ve beni geriye çekti.

"Ah, tanrılar aşkına, hadi ama." Caleb dişlerini gıcırdattı.

"Buna zamanımız yok."

"Sen beni ittin ha?" Bir kez daha Lea'ya uzandım ama ellerim boş döndüm. "Kafanda saç bırakmayacağım senin!"

Lea saçını omzuna atarken gözlerini kıstı. "Bu konuda ne yapacaksın, küçük ucube? Burnumu mu kıracaksın yine? Her neyse. Bir kavga daha çıkarırsan buradan postalanırsın."

Güldüm. "Bu teoriyi test etmek ister misin?"

Pişmiş kelle gibi sırıtıp bana orta parmağını gösterdi. "Muhtemelen istediğin bu. O zaman gidip iblis arkadaşlarınla sürtebilirsin."

"Ne *kaltaksın* ama!" Caleb'i devirip Lea'nın sıska, bronz boğazına sarılmak istedim. Caleb da bundan şüphe etmiş olmalı ki beni daha sıkı tutmaya başladı. "Annenle babana olanlar için üzgünüm, tamam mı? Annemin bu işle ilgisi olduğu için de üzgünüm. Ama bu kadar..."

Ara sokağın girişin gelen ayak seslerini duyunca sustuk. Caleb'in kollarında dönünce kalbim duracak gibi oldu. Bir kadın Avcı orada durmuş bizi izliyordu. Sımsıkı arkaya topladığı uzun sarı saçları, yüzüne keskin, köşeli bir ifade veriyordu. Zayıf ışıkta gözleri iki siyah, boş oyuğa benziyordu. Tüylerim ürperdi, duyularım sonuna kadar açıldı.

Caleb inleyerek beni bıraktı. Lea'ya pis pis bakarken gömleğimi düzelttim. Yakalanmamızdan yüzde yüz onu sorumlu tutuyordum. Etrafta sinsi sinsi dolaşıyor olmasaydı enselenmeyecektik. Çoktan içeriye girmiş, çantama sodaları dolduruyor olacaktık.

"Bunun kötü gözüktüğünü biliyorum ama..."

"Gizlice etrafta dolanıyorlardı," diye Lea araya girdi, ellerini kalçalarına koyarak.

Lea'ya baktım, tepesine bir tane patlatmak istiyordum. "Peki sen tam olarak ne yapıyorsun?"

Avcı başını yana yatırdı, dişlerini göstermeden, dudakları gergin bir şekilde gülümsedi. O zaman onu tanıdım. Uykumda çığlık attığım gece pencereme gelen Avcı Sandra'ydı bu.

Lea gözleri fal taşı gibi açılmış halde bize baktı. "Tamam. Tuhaf," diye mırıldandı, sadece bizim duyabileceğimiz kadar yüksek bir sesle. Kollarını kavuşturdu ve başını havaya kaldırdı. "Burası cidden çok fena kokuyor, tamam mı?" dedi muhtemelen şimdiye kadarki en kibirli sesiyle. "O yüzden çabucak bitirebilir miyiz şunu?"

Caleb'in kahkahası yarım kaldı.

Sandra, Akit hançerine uzanıp kancasından çıkarırken başını Caleb'e çevirdi. Parmaklarıyla kabzasını kavradı, gözleri hâlâ Caleb'in üzerindeydi.

"Şey..." Caleb geriledi. Yüzündeki ifadeden gülmek istediğini anlıyordum ama bunu yapmayacak kadar akıllıydı. "Hançeri bu meseleye karıştırmaya gerek yok. Sadece etrafta gizli gizli dolanıyorduk."

"Evet, biz mutlu melezleriz, hiç iblis falan yok aramızda." Lea bana sinsi bir bakış fırlattı. "Yani, ikimiz için öyle."

"Cidden canını yakacağım senin," diye çıkıştım, ona doğru dik dik bakarak.

Lea gözlerini devirdi ve tekrar Avcı'ya döndü. "Bu işle bir ilgim... ah, tanrılar aşkına!"

"Ne?" Lea'nın ağzı bir karış açık kalmış, dehşete düşmüş bakışını takip ettim.

Sandra yalnız değildi. Arkasında üç iblis saflkan duruyordu, iğrenç suratlarında koyu damarlar ve boş göz oyukları belirgindi.

Gördüklerime inanamamıştım. Beynim beni harekete geçirmeye çalışıyordu. Önceden duyduğumuz korku dolu çığlık ve Avcı'nın tuhaf hareketleri birden anlam kazandı. Sandra'nın

üzerinde hiç iz gözükmüyordu ama onun iblis olduğuna dair içimde en ufak bir şüphe yoktu. Hatta belki haftalar önce küçük safkana saldırılmasının arkasındaki iblis oydu. Ama nasıl olmuştu da muayene edilmemişti? Bu sırrı öğrenmek için beklemek zorundaydık.

"Olamaz," diye fısıldadım.

"Gizli gizli dolaşmak için çok yanlış bir gece seçmişiz." Caleb'in ince, uzun vücudu kasıldı ve gerginleşti.

İblis safkanlardan biri, kendini gizlemek için element büyüsü zahmetine bile girmeden öne yürüdü. Bu bana tuhaf geldi ama yine de iblis uzmanı değildim. "İki melez ve..." İblis havayı kokladı. "Başka bir şey daha. Ah, Sandra, harika iş çıkardın."

Tanrılar aşkına, Seth'in Apollyon bitleri bana da mı bulaşıyordu? Artık *kokumu* alabiliyorlar mıydı?

"Konuşuyorlar mı?" dedi Lea güçlükle, sanki bunu öğrenmek onu dehşete düşürmüş gibiydi. Bırakın konuşmayı daha önce hiç iblis görmemişti.

"Hem de çok," diye yanıtladı Caleb.

İblis safkan başını yana yatırdı. "Onları öldürelim mi?"

Hâlâ Caleb'e bakan Sandra hançerini kaldırdı. "Umurumda değil. Yeterince uzun bekledim, o yüzden içlerinden biri tamamen bana ait."

İblis kulağa sapkın gelen bir kahkaha attı. "Melezlerden birini yakalarsan bir tane sana yetmeyecektir, Sandra. Safkanların yanından geçemezler. Ama kız... farklı."

"Köprüdeki Muhafızları öldürdük zaten." Diğer iblisin bakışları bana ve Lea'ya kaydı, ağzı tebessüme benzer bir şekilde genişledi. Tek gördüğüm sivri dişlerdi. "O zaman biraz eter alabilirdin. Oğlanı öldür. Diğer ikisini yanımıza alacağız."

Midem tiksintiyle alt üst oldu. Benliğimin derinliklerinden güç aldım, neredeyse ezici olan dehşet duygusunu bastırmaya

çalıştım. Titanyum olmadan iblislerle mi savaşacaktık? Bu delilikti ve intihar demekti ama hâlâ devriye gezen Muhafızlar ve Avcılar olmalıydı, *olmak zorundaydı*. Bizi duyup geleceklerdi.

Tabii, eğer bu dördü, hepsini öldürmemişlerse. Ama kendime buna inanma izni veremiyordum çünkü Aiden'la Seth'in bir yerlerde olduklarını biliyordum ve Caleb'le benim sadece birkaç meşrubat almak ve Olivia'yla film izlemek istediğimiz böyle bir gecede yatmazlardı.

Lea bana çarptı, göğsü hızla inip kalkıyordu. "Hapı yuttuk biz."

"Belki." Eğildim ve bir çöp tenekesinin kapağını aldım. Doğrularak uzandım ve Lea'nın kolunu sıktım. Kesik bir şekilde soluk aldığını duydum, sonra da vücudunun kaskatı olduğunu hissettim. Onun da benimle aynı şeyi yaptığını, içgüdülere ve yılların eğitimine başvurduğunu biliyordum. Kolunu bıraktım.

Caleb önüme geçti. "Fırsatını bulunca kaç."

Gözlerimi iblislerden ayırmıyordum. "Seni bırakmam."

Bu sözler ağzımdan çıkarken iblis saflkanlar üzerimize uçtular.

On İkinci Bölüm

Uçtular derken şaka yapmıyordum.

Iblis, kafama doğru bir darbe savururken aşağıya eğildim. Kolunun altından geçip yumruğumu boğazına indirdim ve nefes borusu ezilirken çıkan iç bulandırıcı çatırtıyı işittim. Iblis, boğazını tutup hırıldayarak benden uzaklaştı.

"Kahretsin!" diye Caleb'in bağırdığını işittim, sonra da birisi yere düştü. Panikleyerek ara sokağa baktım ve Caleb'in, bir iblisin tepesinde dikildiğini görünce rahat bir nefes aldım.

Lea topuğunun üzerinde dönüp iblisin göğsüne tekmeyi indirdi. Iblis geriledi, Lea da onu tekrar tekmeledi. Vay canına, Lea hızlı, temkinli ve çok iyiydi. Dövüştüğü iblisin, Lea'nın darbelerinden kendini toparlama şansı olmuyordu. Darbe üstüne darbe indiriyordu.

Çöp tenekesinin kapağını ters çevirirken nefes borusu ezilen iblisin ayağa kalkışını izledim. Kafasına sert bir darbe indirdim, sonra da kafatasının kapakta bıraktığı güzel göçüğü izlemeye koyuldum. Çok fena değildi hani. Hiç konuşmayan iblisi tepesinden yakaladım. Delikten çıkan köstebeklerin ka-

fasına vurma oyunu oynamak gibi bir şeydi bu.

Sessizce savrulan ve omzuma inen darbe dışında. İblis asılıp beni öne çekti. Sendeleyerek kapağı elimden düşürdüm, bir yandan kendimi çekip kurtarmaya çalışıyordum. İblis diğer koluma asıldı ve daha sert çekti, omuzlarım kopacak gibi oldu. Ayaklarımı yere sıkıca bastım ama çakılın üstünde sürüklüyordu beni.

Lea iblisin arkasından öne fırladı ve üstüne atladı. Bacaklarını iblisin beline dolayarak kafasını tuttu ve çevirdi. Kemikler çatırdayarak kırıldı. İblis ellerini gevşetti ve bir yığın halinde yere düştü.

"Vay canına, Buffy," dedim, gözlerim fal taşı gibi açılarak. Bir yanım, Lea'nın araya girdiğine ve hayatımı kurtardığına inanamıyordu. "Teşekkürler. Sana borçluyum."

Lea bana vahşi bir şekilde güldü. "Tabanları yağlamamız lazım."

Güçlü bir hava akımı ona arkadan vurup duvara çarptırdı. Aşağıya kaydı, yana devrilip inledi.

"Lea!" Ona doğru gitmeye çalıştım ama iblis Avcı yolumu kesti. Sert bir şekilde soluyarak kayıp durdum. Caleb, Lea'yı uçuran iblisle mücadele ediyordu ama tüm dikkatim iblis melezdeydi. Onlarla, özellikle de Avcı eğitimi görmüş bir melezle dövüşmek, iblis safkanlarla dövüşmeye hiç benzemiyordu.

Bu iblis melez de bunun farkındaydı zaten.

Buz gibi gülümseyerek öne adım attı. "Oyun sona erdi, küçük kız. Beni yenemezsin."

Damarlarım buz kesmişti. Elini uzatıp beni göğsümden yakaladı. Yere düştüğümde yanıp sönen beyaz bir ışık dışında hiçbir şey görmedim. Sersem bir halde ve sendeleyerek hızla ayağa kalkarken keskin çakıllar avuçlarımı kesti.

Lea ayağa kalktı ve iblis meleze saldırdı. Dur düğmesine

basmak ve olanları başa sarmak istiyordum. Yeterince hızlı hareket edemedim. Yeterince güçlü bağıramadım. Belki olayları baştan alma şansım olsaydı Lea'yı durdurabilirdim. Ama her şey inanılmaz bir hızla hareket ediyor ve değişiyordu.

Lea, iblis meleze bir darbe savurdu, yumruğu melezin çenesine isabet etti. Darbenin etkisiyle melezin başı geriye savruldu ama hepsi buydu. İblis melez, yavaşça Lea'ya dönüp ikinci hamlesini yakaladı. Kolunu büktü ve parçalanan kemiklerin sesi, atan şakaklarımın sesini bastırdı. İleri atıldım ama ona yetişemedim.

Zaman... dünyada yeterince zaman yoktu.

Lea'nın rengi kireç gibi oldu ama bağırmadı. Tek ses bile çıkarmadı ama acı çektiğini biliyordum. Yere düşmedi, kılı bile kıpırdamadı. Hatta iblis melez, elinde Akit hançeriyle kolunu kaldırdığında bile.

Ama Caleb yanımdan yıldırım gibi geçti, öfke ve azim doluydu. Lea'yı bileğinden yakalayıp iblisin elinden kurtardı ve hançerin yolundan çekti.

Hançer kendine yeni bir yuva buldu.

Bir oğlanla bir kız, birisinin parlak ama kısa bir geleceği olacak.

"Hayır!" Attığım çığlık boğazımdan, ruhumdan kopup gelmişti.

Hançer, sapına kadar Caleb'in göğsüne gömüldü. Caleb başını eğip hançere baktı, geriye doğru sendeledi. Gömleğinin önü, sanki birisi siyah boya fırlatmış gibi sırılsıklamdı.

Tam düşmeye başlamıştı ki kollarımı beline doladım. "Caleb! Hayır. *Hayır!* Caleb, bana bak!"

Ağzını açtı ama hiçbir şey söyleyemedi. Ağırlığıyla ikimiz de soğuk, pis zemine düştük O parlak mavi gözler donuklaşıp belirsiz bir noktaya sabitlendi.

"Hayır," diye fısıldadım, nemli saç tutamlarını alnından çe-

kerek. "Hayır hayır hayır. Böyle olmamalıydı. Sadece içecek bir şeyler alıyorduk. Hepsi bu. *Lütfen!* Caleb, uyan."

Ama uyanmadı. Beynimin hâlâ çalışan kısmı ölen insanların uyanmadığını söylüyordu. Bir daha asla uyanmazlardı ve Caleb da ölmüştü. Daha yere düşmeden ölmüştü. Çok keskin ve çok gerçek olan acı içime işledi, ruhumun bir parçasını alıp götürdü.

Evren sona ermişti. İblisler yoktu, Lea yoktu. Sadece Caleb vardı. En iyi *arkadaşım*, asosyallikteki *ortağım*, beni *anlayan* tek kişi. Titreyen parmaklarımı çocuksu yanaklarında ve artık nabzının atmadığı boynunda gezdirdim. Dünyamın bir kısmı tam o anda sona ermiş, Caleb'le birlikte sonsuza dek yok olmuştu. Onu kucağıma çektim, yanağımı onunkine dayadım. Belki ona yeterince uzun sarılırsam ve çok istersem bunların hepsi kâbuslarımdan biri olabilir diye düşündüm. Güvenli bir şekilde yatağımda uyanırdım ve Caleb hayatta olurdu.

Eller saçlarıma iyice dolanıp beni hızla geri çekti. Caleb elimden kayıp gitti ve sırtüstü yere düştüm. Sersemlemiş, şaşalamış bir halde iblise baktım. Bir zamanlar iblisleri öldürmeye yemin etmiş bir *melezdi*. Avcı'ydı. Eskiden onlardan değildi.

Kafamı tutup betona vurdu. Hissetmedim bile. İçimi karanlık bir öfke kapladı. Öfke bedenimde hızla dolaşıyordu, öyle güçlüydü ki gözüm başka şey görmez olmuştu. Öldürecekti, hem de acı çekerek.

Yüzünün iki yanını tutarak başparmaklarımı gözlerine soktum. Beni bıraktı, ellerimi çekiştirdi. Birisi durmadan çığlık atıyordu... Daha çok bastırdım. Gözyaşları ve kan birbirine karışıp yüzümden aşağıya süzülüyordu. Duramıyordum. Tek görebildiğim hançeri Caleb'in göğsüne saplamasıydı.

Acı her şeydi. Fiziksel miydi yoksa zihinsel mi, bilmiyordum. Acı, dalgalar halinde üstüme çullanıyordu. Sonra iblis

geriye doğru uçtu ve birisi yanımda diz çöktü. Sert, güçlü eller bileklerimi nazikçe tutarak beni ayağa kaldırdı. Denizin ve yanan yaprakların tanıdık kokusunu aldım.

"Alex, sakin ol. Seni tuttum," dedi Aiden. "Sakin ol."

Çığlık atan, o iç parçalayan korkunç sesi çıkaran bendim ve duramıyordum. Aiden beni döndürüp çamur kaplı duvara yasladı. Dönüp hançerini iblisin göğsüne sapladı.

Aşağı kayıp yan döndüm. İblis melez de aynı duvar boyunca ilerliyordu.

Oyulmuş gözlerinden kan boşalıyordu ama hâlâ beni *hissedebiliyordu*. Mavi bir ışık fışkırıp kısa bir süre için etrafımdaki her şeyi yuttu. İblis geriye doğru uçup Caleb'in yanına düştü. Havayı çığlıklar ve yanan et kokusu doldurdu.

Sonra birileri sarılıp beni ayağa kaldırdı. Elleri benimkilere değer değmez onun Seth olduğunu anladım. Yemekhanenin arkasındaki ara sokaktan beni yarı taşıyarak, yarı sürükleyerek avlunun karanlığına çıkardı. Bütün yol boyunca onunla mücadele ettim, yumruk savurup tırmaladım. Avcılarla Muhafızlar hızla yanımızdan geçiyorlardı ama çok geç kalmışlardı.

Çok geç kalmışlardı.

Seth beni bırakınca yanından geçip gitmeye çalıştım ama omuzlarımı tuttu. "Caleb'i o halde bırakamam! Bırak beni!"

Seth başını iki yana salladı, bal rengi gözleri karanlıkta parlıyordu. "Onu orada bırakmayacağız, Alex. Öyle..."

Midesine yumruk attım. Homurdanmakla yetindi. "O zaman git al onu! Çıkar onu oradan!"

"Yapamam..."

Ona tekrar vurdum. Seth'in canına tak etti. Tek eliyle bileklerimi yakaladı ve aramızda tuttu. "Hayır! Onu almama izin vermek zorundasın! Anlamıyorsun! Lütfen..." Sözlerim aniden kesilip hıçkırığa döndü.

"Kes şunu, Alex. Caleb'in cesedini yemekhanenin arkasında bırakmayacağız. Sakinleşmen gerek. İyi olduğundan emin olmalıyım." Ben yanıt vermeyince sessizce sövdü. Parmaklarını başımın arkasında hissettim. Parmakları hızlı ve nazikti. "Başın kanıyor."

Yanıt veremedim. Gözlerimin açık olmasına ve Seth'in önümde duruyor olmasına rağmen tek gördüğüm Caleb'in yüzündeki şok ifadesiydi. Hançerin gelişini görmemişti.

Ben de öyle.

"Alex?" Seth beni saran kollarını gevşetti.

Dünya biraz daha aydınlanmaya başladı. "Seth!" diye fısıldadım. "Caleb öldü."

Parmaklarını yüzümde gezdirip akmaya devam eden gözyaşlarımı silerken bir şeyler mırıldandı. Uzunca bir süre tekrar konuşmadım.

Seth beni arabayla revire taşıdı. Doktorlar beni yoklayıp sadece temizlenmem gerektiğine ve dinlenmemin "zorunlu" olduğuna karar verdiler. Birisi ellerimdeki pıhtılaşmış kanı yıkayıp temizledi ve endişeyle bakıştılar.

İşleri bitince, beni bıraktıkları yerde kaldım. Beyaz duvarlar bulanıklaşıyordu. Tam tekrar oturmuştum ki Seth geri döndü. İçimde hiçbir şey hissetmeden ona baktım.

Yanıma geldi, saçları yüzüne dökülmüştü. "Aiden ve diğerleri iblisleri imha ettiler. Sadece üç taneydiler, bir de melez vardı, değil mi?" Durakladı, elini saçlarında gezdirdi. "Köprüdeki Muhafızların ikisini öldürmeyi başarmışlar ve Akıt'in içinde üç Avcı'yı yaralamışlar. Şanslısın, Alex... Çok şanslısın."

Başımı eğip parmaklarıma baktım. Tırnaklarımın altında

hâlâ kan vardı. Acaba bu kan benim miydi, iblisin mi, yoksa Caleb'in mi? Seth elimi tutup beni koridora çıkardı.

Kısa bir süre için durdu. "Caleb'in... cesedini aldılar. Şu anda onunla ilgileniyorlar."

Ağzıma kan tadı gelene kadar dudağımı ısırdım. Sadece oturmak ve yalnız kalmak istiyordum.

Seth iç çekti, revirden çıkarken elimi daha sıkı tuttu. Nereye gittiğimizi sormadım. Zaten biliyordum ama Seth anladığımdan emin olmak istedi.

"Başın büyük belada." Karanlık kampüste bana eşlik etti. Neredeyse gece yarısı olmuştu ve her yerde Muhafızlar vardı. Bazıları devriye geziyor, bazıları gruplar halinde duruyorlardı. "Uyarayım, Marcus küplere bindi. Lucian uykusundan uyandırıldı ve tanrılar şahit, bu durum hiç hoşuna gitmedi. Neden yurdundan çıktığını bilmek isteyecekler."

Vücudumu bir uyuşukluk kaplamıştı. Belki de bu yüzden Marcus konusundan endişe etmiyordum. Sendeleyerek Seth'in arkasından yürüyordum, Akademi kapılarını açınca durdum ve üç furilerin heykeli ortaya çıktı. Neden serbest kalmamışlardı? Akit'te yine güvenlik ihlali olmuştu.

Neye baktığımı gören Seth elimi sıktı. "Safkanlara bir şey olmadı, Alex. Kimsenin bu durumu umursadığı yok."

Ama Caleb ölmüştü.

Seth beni çekip heykellerden uzaklaştırdı. Marcus'un kapısında toplanmış kalabalığın güç bela farkındaydım. Odaya girdiğim anda Marcus açtı ağzını, yumdu gözünü. Lucian ayakta kaldı, ki bu onun için yeni bir şeydi. İkisi de bana aynı anda bağırıyorlardı, birisi nefes nefese kalınca ya da söyleyecek söz bulamayınca diğeri devam ediyordu. Söyledikleri, eskisinden çok da farklı değildi: Sorumsuzdum, düşüncesizdim ve kontrolden çıkmıştım. Normalde yapacağım gibi onları duymaz-

lıktan gelmiyordum. Söyledikleri her şeyi sünger gibi emdim, çünkü bütün sözleri doğruydu.

Orada oturmuş uzun zamandan beri ilk kez dayımın yüzünde gerçek bir duygu belirdiğine şahit oluyorken –bu duygu her ne kadar öfke de olsa– Piperi Nine'nin bana bıraktığı şifreli uyarılardan bir diğerini hatırladım.

Sevdiklerini öldüreceksin.

Gerektiği gibi odamda kalmalıydım. Sokağa çıkma yasağı konulmasının bir nedeni vardı. Akıt'in kutsallığına daha önce de bir kez leke sürülmüştü. Bunu unutmuştum ya da bunu düşünmemiş veya umursamamıştım.

Bir an olsun durup düşünmemiştim.

"Bunların bir faydası olduğunu sanmıyorum." Ben sandalyede otururken Seth arkamda ayakta duruyordu. "Ne kadar üzgün olduğunu görmüyor musunuz? Belki de dinlenmesine izin verip sorularınızı yarın sormalısınız."

Lucian arkasına döndü. "Tabii ki bunların bir faydası yok! Öldürülebilirdi! Biz –*sen*– Apollyon'u kaybedebilirdik. Sen ilk olduğuna göre onun yaptıklarının farkında olman gerekirdi. O senin sorumluluğunda!"

Seth'in arkamda kaskatı kesildiğini hissettim. "Bunu anlıyorum."

"Ya sen?" diye söylendi bana. "Ne geçiyordu aklından? Burada daha önce iblis saldırısı olduğunu biliyordun. Sen ya da başka bir öğrenci için gece dışarı çıkmak güvenli değildi!"

Söyleyecek hiçbir şey yoktu. Bunu anlamamışlar mıydı? Çok haksızdım, hem de çok ve bunun için yapabileceğim hiçbir şey yoktu artık. Gözlerimi kapatarak başımı çevirdim.

"Seninle konuşurken başını çevirme! Hık demiş annesinin..."

"Yeter!" Seth hızla koltuğun etrafından geçti, bu arada koltuğu neredeyse deviriyordu. "Şu anda onunla konuşmanın bir

anlamı olmadığını görmüyor musunuz? Arkadaşının kaybıyla başa çıkmak için biraz zamana ihtiyacı var!"

Birkaç Konsey Muhafızı müdahaleye hazır biçimde öne doğru hamle yaptı. Hiçbirisi bunu gerçekten yapmak istemiyor gibiydi. Eminim yazın Lucian'ın evinde olanları unutmamışlardı.

Lucian'ın burun delikleri öfkeyle genişledi ama geri çekildi. Bu kadar kederin arasında zihnim bir an berraklaştı. Lucian neden geri çekilmişti? Apollyon ya da değil, Seth altı üstü bir melezdi, Lucian ise Bakan'dı. Bu garipten de öteydi ama daha ben bu gerçeğe sarılamadan, bir başka düşünce su yüzüne çıktığı için kaybolup gitti.

Seth olduğu yerde, yani benimle odadaki diğer herkesin arasında durdu. Öfke duvarı gibiydi ve hiç kimse bir adım yaklaşmaya cesaret edemiyordu. O anda herkesin iki kişi olmamızdan neden korktuğu kafama dank etti. Sırf Seth'le bile başa çıkmak güçtü. Zaten korkuyorlardı ondan. Marcus bile gözle görünür biçimde etkileniyordu, bir de ben Uyandıktan sonra acaba Seth nasıl olacaktı?..

"Pekâlâ." Marcus boğazını temizledi. Seth'ten gözünü ayırmadan uzun adımlarla ileri doğru yürüdü. "Bu sorular daha müsait bir zamana kadar bekleyebilir."

"Kulağa iyi geliyor," diye cevap verdi Seth oldukça rahat bir tavırla ama Marcus'u yırtıcı bir kuş gibi izliyordu.

Seth'in yanından geçen Marcus durdu ve önümde çömeldi. Ona baktım. "Artık her yaptığın şeyin, her aldığın kararın, en küçüklerinin bile ne kadar büyük sonuçlar doğuracağını anladın mı?"

Anlamıştım, sadece Caleb'den değil Seth'ten de bahsettiğini anlamıştım. Ama Marcus bana en son nutuk çektiğinde bir konuda yanılıyordu. Hareketlerim Seth'i etkilemekle kalmıyor, onun nasıl tepki vereceğini de belirliyordu.

On Üçüncü Bölüm

Gözlerimi açıp da güneşin sabah her şeye rağmen doğduğunu gördüğümde kederim geçip gitmedi. Güneş batmaya başlayıp gökyüzünü yıldızlar kapladığında da geçmedi.

Ağzımı bıçak açmamıştı ve hiçbir şey hissetmemiştim, ta ki yurda dönüp sinema partimizden geriye kalanları görünceye kadar. Birileri, Olivia'yı odadan çıkarmıştı ama orada durup saatler önce Caleb'in kafasına attığım Twizzler'a bakarken dağılıverdim. Tek hatırladığım Seth'in beni tutup yatağıma taşıdığıydı.

Öğleden sonra bir ara Seth gitti. Akşam yemeğinden önce dönüp bir şeyler yemem için beni ikna etmeye çalıştı. Ama böyle şeylerin ardından gelen o karanlık uçurumun dibine vurmuştum. Belki de annemin ölümüyle hiç gerçek anlamda yüzleşmemiştim ve Caleb'in kaybı her şeyi yüzeye çıkarmıştı. Gerçekten bilmiyordum ama annemi düşündüğümde Caleb ve ruh kayıklarımız geliyordu aklıma.

Tek yaptığım uyumaktı; gerçekliğin kâbuslarının nihayet

bana ulaşamayacağı, derin bir uykuydu bu. Tesadüfen uyanık ve etrafımda olanların tamamen farkında olduğum anlarda Caleb'i ve annemi istiyordum. Annemin beni kucaklamasını istiyordum. Bana her şeyin yoluna gireceğini söylemesine ihtiyacım vardı ama bu asla olamazdı ve kalbim Caleb'in de yasını tutmayı kaldıramıyordu.

Seth yanı başımda kaldı, Marcus'un ya da herhangi bir Muhafız'ın odama girmesine izin vermeyen, o korumacı vahşi yaratığa dönüştü. Beni odamın dışında olanlardan haberdar ederek olaylardan kopmama izin vermedi. Melezler yine muayeneden geçiyordu ama o ilk saldırının sorumlusunun Sandra olduğuna inanıyorlardı. Sandra Avcı'ydı, o yüzden defalarca adaya girip çıkmıştı. Avcılarla Muhafızları aradıklarında onu gözden kaçırmalarına yetmişti bu. Bütün bu süre boyunca öğrencilerden şüphelenmişlerdi ama suçlu bir Avcı'ydı.

Seth ayrıca, Caleb'e olanların benim suçum olmadığını da anlatmaya çalıştı. Bu işe yaramayınca "Caleb bunu istemezdi," taktiğini kullandı. Sonra genellikle beni kışkırtan şeye, yani aşağılamalara ve zekice şakalara başvurdu. Galiba üçüncü gün olmuştu ki, bana kötü koktuğumu söyledi.

Sonunda Seth ne yapacağını bilemez oldu. Uzandı, bana sarıldı ve bekledi. Hissettiğim acının ona geçtiğini fark etmem biraz zaman aldı. Seth de bununla nasıl başa çıkacağını bilmiyordu ve dördüncü günün başında o da sanki en iyi arkadaşını kaybetmiş gibiydi. Böylece, ikimiz de sessizce ve kederli bir halde öylece uzandık.

Aynı madalyonun iki yüzü gibi.

Gece yarısı bir ara Seth üzerime eğildi. "Uyumadığını biliyorum." Birkaç saniye sonra dağınık saç tutamlarını yüzümden çekti. "Alex," dedi yumuşak bir şekilde. "Caleb'in cenaze töreni yarın öğlen."

"Neden... neden şafakta yapmıyorlar?" diye sordum boğuk bir sesle.

Seth yanıma sokuldu, nefesi sıcaktı. "Öldürülen Muhafızlar şafakta gömülecek ama Caleb sadece melez bir öğrenciydi."

"Caleb... şafakta yapılacak bir cenaze törenini hak ediyor, bu geleneği hak ediyor o."

"Biliyorum. Hak ettiğini biliyorum." Seth derin ve kederli bir şekilde iç çekti. "Bu yataktan çıkmak zorundasın, Alex. Cenazeye gitmek zorundasın."

Keskin acıya karşı kendimi hazırladım ama yine de içime işledi. "Hayır."

Başını yanıma koydu. "Hayır mı? Alex, ciddi olamazsın. Gitmen gerek."

"Gidemem işte. Gitmeyeceğim."

Seth bu konuda direnmeye devam etti, ta ki öfke ve hüsran onu ele geçirene kadar. Yataktan atladı. Sırt üstü döndüm ve ellerimi yüzümde gezdirdim. Cildim kir pas içindeydi.

Yatak ucunda duran Seth de elleriyle aynı şeyi yaptı. "Alex, bunun, tüm bunların, seni mahvettiğini biliyorum ama yapmaya mecbursun. Caleb'e borçlusun bunu. Kendine borçlusun."

"Anlamıyorsun. Gidemem."

"Saçmalıyorsun!" diye bağırdı, kattaki herkesi uyandırır mı diye umursamadan. "Buna ne kadar pişman olacağını biliyor musun? İçini kemirmesini mi istiyorsun bunun?"

Öfkeyle keder arasında ince bir çizgi vardı ve ben bu çizgide sendeliyordum. Bu kez öfkenin tarafına geçmiştim. Doğruldum, dizlerimin üzerine kalktım. "Cesedini yukarıya kaldırıp yaktıklarını görmek istemiyorum. Onun bedenini... Caleb'in bedenini!" Sesim çatladı, kalbim kırıldı.

Birden Seth'in yüzündeki öfke silindi. Öne bir adım attı. "Alex..."

"Hayır!" Titremesine aldırmadan kolumu kaldırdım. "Anlamıyorsun, Seth. O senin arkadaşın değildi! Onu neredeyse hiç tanımıyordun! Hem biliyor musun? En berbat kısmı ne, bilmek istiyor musun? Caleb sana hayranlık duyuyordu. Seni *idolleştirmişti*, peki sen ona hiç zaman ayırdın mı? Elbette, onunla ara sıra konuştun ama onu tanımadın! Umurunda değildi!"

Seth çenesini sıvazladı. "Bilmiyordum. Bilseydim..."

"Kızlarla takılmaya, kibirli bir ahmak gibi davranmaya kaptırmıştın kendini." Bu sözler ağzımdan çıkar çıkmaz pişman oldum. Tekrar yerime oturdum, kalbim acı verecek kadar hızlı çarpıyordu. "Bu konuda... hiçbir şey yapamazsın."

"Bir şeyler yapmaya çalışıyorum ama." Gözleri birden canlandı, kehribar rengi parladı. "Başka ne yapmam gerektiğini bilmiyorum! Yanında kaldım..."

"Sana kal diyen mi oldu?" Öyle yüksek sesle bağırdım ki boğazım acıdı. Sakinleşmem gerekiyordu. Böyle devam edersem Muhafızlar odaya koşacaklardı. "Git. Lütfen. Beni yalnız bırak."

Seth bana sonsuzluk gibi uzun gelen bir süre baktı, sonra da kapıyı arkasından çarparak gitti. Yatağa tekrar sırtüstü yıkılarak ellerimle gözlerimi kapattım.

O sözleri söylememeliydim.

Bütün bu zaman boyunca kontrolümü kaybetmekten korkmuştum. Ironik olarak, kontrolden çıktığım ilk günden beri. Öfkeme ya da kafama eseni yapma dürtüme söz geçirememiştim. Bunca zaman kendimi nasıl kandırmıştım? Kontrol sahibi olmak, en azından çoğu zaman doğru şekilde hareket etmek demekti ama ben vahşice, düşüncesizce davranmıştım. Annemle Akit'ten ayrıldıktan sonra Akit'le bağlantıya geçip geçmeme kararını kalbimin almasına izin vermiştim. Aldığım kararın arkasında hiç mantık yoktu. Kalbim, Aiden'la arkadaş-

lığımı mahvetmişti. Kalbim ve bencilliğim yüzünden Caleb'le gizlice dışarı çıkmıştım. Odamda kalmış olsaydık ya da ben bir hafta boyunca bunalım takılmış olmasaydım Caleb beni neşelendirme gereği hissetmeyecekti. İçecek almaya gitmeyecektik.

O ölmeyecekti.

Ne kadar süre battaniyeye dolanmış bir halde orada yattığımı bilmiyorum. Caleb'le geçirdiğim çocukluğum, onsuz geçen üç uzun yılım ve Akit'e döndüğümden beri onunla geçirdiğim her bir an zihnimden hızla akıyordu. Yuvarlanıp ıkı büklüm oldum. Caleb'i özlemiştim, annemi özlemiştim. Ikısının de ölümü benimle, aldığım ya da almadığım kararlarla bağlantılıydı. Eylem. Eylemsizlik. Marcus'un sözleri dönüp dolaşıp aklıma geliyor, beni rahatsız ediyordu. *Yaptığın her şey...*

Beşinci gün, yani Caleb'in cenazesinin olduğu gün, güneş doğdu ve bildiğim kadarıyla daha önce hiçbir Kasım ayında görmediğim kadar parlaktı. Dört saatten daha az bir süre içinde Caleb'in dünyevi kalıntıları sonsuza dek yok olacaktı. Ölümünün üzerinden beş gün, ona en son dokunmamın ve güldüğünü işitmemin üzerinden yüz yirmi saat, onun olmadığı bir dünyaya yavaş yavaş ayak uydurmaya başlamamın üzerinden yedi bin dakikadan fazla zaman geçmişti.

Asla kontrollü olmadığımın farkına varalı ise ancak birkaç kısa saat olmuştu.

Doğruldum, yatak örtüsünü kenara fırlattım ve bacaklarımı yataktan aşağıya sarkıttım. Ayağa kalkınca kendimi biraz sersemlemiş hissettim ama banyoya gidip yansımama baktım.

Berbat görünüyordum.

Iblislerden biri ardında, çenemde ve elmacık kemiğimde soluk, mora çalan çürükler bırakmıştı. Saçım kalın öbekler halindeydi. Gözlerimin kenarları kırmızıydı. Yavaşça, bitkin bir halde iğrenç giysilerimi çıkarıp yere attım. Duşta alnımı serin

fayansa dayadım, zihnimin keyifli bir şekilde boşalmasına izin verdim.

Duştan çıkıp vücuduma büyük, beyaz bir havlu sardığımda soğuk su vücudumdan akıp gitmişti. Tarağı düşünmeden dolaşmış saçlarıma daldırınca aklıma bir şey geldi.

Boynumu kaplayan yara izleri loş ışıkta parlak ve düzensiz gözüküyordu. Kollarımdaki kırmızı benekleri saklamak için hep uzun kollu gömlekler giyiyordum. Bu yara izleri hiç iyileşmeleri gerektiği gibi iyileşmiyorlardı sanki. Yara izlerini saklamak için her şeyi ama her şeyi yapıyordum. Kendi düşüncesiz, umarsız hareketlerimin ardından kalan yara izleri.

Eğitmen Romvi'nin sözleri geldi aklıma. *Bu kadar kibirli olmamalısın.*

Büyük dişli tarak parmaklarımdan kaydı. Banyodan hızla çıkarak doğruca küçük mutfakta, mikrodalganın yanındaki sepete gittim. Peçeteleri, pensleri ve asla kullanmadığım diğer eşyayı karıştırdım. Aralarında turuncu saplı bir makas buldum. Makası aldım, çoğu şeyi kesecek gibi görünmüyordu ama işime yarardı.

Banyoya geri döndüm ve saçımı tutup omzumdan önüme attım. İri kahverengi gözlerim bana bakıyordu. Islak ve gür saçlarım göğsümden aşağı uzanıyordu. Tekrar düşünmeden makası çıplak omuzlarımın hemen üzerine getirdim.

Bir el hızla uzanıp makası elimden kaptı. Öyle hızlı, öyle umulmadıktı ki, çığlık atıp geriye sıçradım. Baştan aşağıya siyahlara bürünmüş Seth orada duruyordu. Havlumun önünü tuttum ve ona baktım.

"Ne yapıyorsun?" Seth makası, sanki sivri dişlerini etine gömmek üzere olan bir yılanmış gibi tutuyordu.

"Ben... ben kibirliyim."

"Bu yüzden mi saçını kesiyordun?" Sesi hayret doluydu.

"Evet, planım öyleydi."

Bunu daha fazla sorgulamak ister gibiydi ama arkasını döndü ve makası şifonyere bıraktı. "Giyin hemen. Caleb'in cenazesine gidiyorsun."

Havluyu daha sıkı tuttum. "Gitmiyorum."

Bana aldırış etmeden yatak odama girdi. "Bunu seninle daha fazla tartışmayacağım. Seni oraya sürüklemem gerekse bile cenazeye gideceksin."

Onu ciddiye almadım. Bu yüzden banyo kapısını kilitlemeye çalışırken Seth'in aniden dönüp elimi kapıdan çekmesi ve beni banyodan sürükleyerek çıkarması beni şoke etti.

Bitkinlik ve açlık beni yavaşlatmıştı. Havluya sıkıca yapıştım. O yüzden de kendimi onun göğsüne yapışmış, ikimizi de yatağın önünde yerde yatarken buldum. Kalbinin hızla omzumda attığını ve nefesini yanağımda hissedebiliyordum.

Seth, suratına feci bir dirsek atmamı engellemek için ellerini, kollarıma kenetlemişti. "Neden... neden hep böyle davranıyorsun? Neden? Bunu kendine neden yaptın? Bunların hepsi önlenebilirdi."

Boğazımın aniden düğümlenmesi, ağzını açmış bekleyen o boşluğun hâlâ orada olduğunun belirtisiydi. "Biliyorum. Lütfen... lütfen bana kızma."

"Sana kızmıyorum, Alex. Tamam, belki birazcık kızmışımdır." Hafifçe kımıldayıp başını benimkine dayadı. Birkaç dakika sustuktan sonra konuştu. "Bunu kendine nasıl yapabildin? Senin, herkesten çok *senin*, bunu yapmayacak kadar akıllı davranman gerekirdi."

Gözlerimin yine yaşlarla dolduğunu hissettim. "Üzgünüm. Biz..."

"Orada ölebilirdin, Alex, daha beteri de olabilirdi." Seth kesik kesik soluk alıp verdi, parmaklarıyla üst kolumu sıktı. "Paniğini hissettiğimde ne düşündüğümü biliyor musun?"

"Üzgünüm..."

"Seni kaybetseydim üzgün olman bir halta yaramayacaktı. Hem de ne uğruna?" Yüzümü iki yanından tutup başımı çevirdi, böylece ona bakmaktan başka seçeneğim kalmamıştı. Gözlerini gözlerime dikti. "Neden? Aiden'la olanlar yüzünden mi?"

"Hayır." Gözyaşlarım artık yanaklarımdan aşağı süzülüyordu. "Yaptım çünkü aptalca davranıyordum. Sadece içecek bir şeyler almak istiyorduk. Kötü bir şey olacağı aklımın ucundan geçmedi. Olanları değiştirebilseydim yapardım. Bunun için her şeyi yapardım."

"Alex." Seth gözlerini kapattı.

"Ciddiyim. Olanları değiştirmek için her şeyi yapardım! Caleb bunu hak etmedi. Yapmamam gerektiğini biliyordum. Eğer odamda kalsaydık şu an hâlâ hayatta olacaktı. Bunu biliyorum."

"Alex, lütfen."

"Aptallık ettiğimi biliyorum." Sesim çatladı. "Zamanı geriye alabilseydim bunu yapardım. Onunla yer değiştirirdim. Ben..."

"Lütfen," diye fısıldadı, başparmaklarıyla gözyaşlarımı silerek. "Lütfen ağlama artık."

İçimdeki her şeyin gerilip bükülerek devasa bir düğüme dönüştüğünü hissettim. "Çok üzgünüm. Hepsini geri almak istiyorum. Her şeyi başa sarmak istiyorum çünkü bunu tekrar yapamam."

Boğuk bir ses çıkararak beni göğsüne çekti, kalp atışlarım yavaşlayana ve gözyaşlarım dinene kadar beni orada tuttu. "Bunu tekrar yapmak zorundasın ve başa saramazsın, Alex. Bunu hiçbirimiz yapamayız. Sadece buradan devam edebilirsin ve ilk adım cenazeye gitmek."

Derin bir nefes aldım. "Biliyorum."

Seth parmağının ucuyla çenemi yakaladı ve geriye yatırdı.

Galiba o zaman üzerimde havludan başka bir şey olmadığını fark etti. Bir an için yere baktı ve bütün vücudu kaskatı oldu. Belki ikimizin de içinde dolaşan o aşırı duygulardandı, belki de paylaştığımız o bağ yüzünden; ama vücudumun her santimini aniden sıcak bastı.

Bedenin bütün bu korkunç şeyleri bu kadar çabuk unutabilmesi tuhaftı. Ya da belki de ruh böyle işliyordu, sıcaklık ve temas istiyor, hâlâ yaşayanların dünyasında olduğumuzu ispat etme ihtiyacı duyuyordu. Eğildim, yanağımı omzuna koydum. Gözlerimi kapattım.

"Titriyorsun," diye mırıldandı Seth.

"Üşüyorum."

Ellerini omuzlarıma koydu. "Cidden üzerine bir şeyler giymen lazım. Böyle gezmemen gerek."

"İçeri sen girdin. Benim hatam değil."

"Olsun. Üstüne bir şeyler giymen gerek."

Dudağımı ısırdım ve geri çekildim. Seth bana baktı, gözleri aşırı parlaktı. "Tamam. Ama önce beni bırakman gerekiyor."

Sırtımda duran elimin kasıldığını hissettim ve bir saniye için... şey, sanki beni bırakmayacakmış gibi geldi. Bunun bana ne hissettirdiğinden emin değildim. Seth beni bıraktı ama eğilip alnını alnıma dayadı. "Şimdi daha güzel kokuyorsun. Galiba yol alıyoruz."

Dudaklarım seğirdi. "Teşekkürler."

Vücudumdaki gerginliğin birazı akıp gitmeye hazır gibiydi. "Hazır mısın?"

Derin bir nefes aldım. Sanki günlerden beri aldığım ilk nefesti. "Evet."

Jennifer L. ...

Ben küçükken annem bana bir keresinde bir safkanla bir melezin sadece ölümde eşit kabul edilebileceklerini söylemişti. İkisi de Styx Nehri'nin önünde duracak, ruhlarının öbür dünyaya taşınmasını bekleyecekti.

Seth'le ben vardığımızda herkes mezarlığa girmişti bile. Safkanlar ön tarafta, melezlerin önünde duruyorlardı, bu bana hiç mantıklı gelmiyordu. Caleb bizden biriydi, onlardan değil. O halde neden onlar daha yakın duruyorlardı? Aiden'a sorsan, bunun gelenek olduğunu söylerdi.

Yine de yanlıştı bu.

Meraklı, hatta birkaç suçlayıcı bakıştan sakınmaya çalışarak Seth'le birlikte kalabalığın kenarından yürüdüm. Bakışlarım öndeki gruba kayıp dururken kendimi, koyu renk saçlı, belirli bir safkanı aramadığıma ikna etmeye çalışıyordum. Aiden görmeyi isteyeceğim son kişiydi.

Seth nihayet durunca ben de durdum. Odadan ayrıldığımızdan beri konuşmamıştı ama bana bakıp duruyordu. Galiba yine tepemin atmasından endişe ediyordu. Hâlâ nemli olan saçlarımı geriye attım, dudaklarımı çiğneyerek başımı kaldırıp ona baktım.

"Bana teşekkür edeceksin, değil mi?" Seth'in sesi neşeli geliyordu.

"Şey... edecektim. Artık o kadar emin değilim."

"Hadi ama. Cidden bunu söylediğini duymak istiyorum. İlk ve son kez olacaktır muhtemelen."

Güneşin göz kamaştıran parıltısı karşısında gözlerimi kıstım. Uzakta odun yığınını, beyaz örtülere sarılmış cesedi görebiliyordum. "Benimle kaldığın için teşekkür ederim. Bir de, sana karşı öyle şirret olduğum için özür dilerim."

Seth kollarını çözüp dirseğiyle beni dürttü. "Biraz önce kendine..."

"Evet, dedim, çünkü öyleyim." Yüksek sesle iç çektim. "Sana bağırmamı... Caleb'le ilgili söylediklerimi hak etmiyordun."

Lucian odun yığınının önüne gitmek için hareket ettiğinde Seth yaklaştı. Lucian, Bakan olarak veda konuşmasını yapacak, ebedi hayattan ve diğer şeylerden bahsedecekti. "Bir sürü şeyi hak ediyorum," dedi Seth.

"Ama bunu değil." Bakışlarımı önümdeki manzaradan uzaklaştırdım. Dikkatimi yakındaki bir sümbül ağacına verdim. Tek bir demet halinde boy veren parlak kırmızı çiçeklerin şekli, küçük yıldızlar gibiydi. Keder ve yasa işaret ediyorlardı ve mezarlığın her yerindeydiler; bize, Apollon'un güzel Hyakinthos'a olan aşkının trajedisini hatırlatıyorlardı. O zamanlar, tanrılar dünyada serbestçe cirit atarlardı, trajik bir şekilde ölen insanlar, ister erkek ister kadın olsun genç ve güzellerse bir tanrının gözüne girer ve çiçeğe dönüşürlerdi.

Sapkınca.

Seth yakına sokuldu, kolu benimkine değiyordu. "Biliyorsun, aramızdaki bağ bana başka bir seçenek bırakmamıştı."

Gözlerimi devirdim. "Yine de teşekkürler."

Lucian anma konuşmasına başladı ve Caleb'in ruhundan ve gücünden bahsetti. Göğsümdeki acı büyüdü ve tatlı tatlı kokan hava nemli yanaklarımı ıslattı. Cenaze ateşi yakıldığında içim burkuldu ve vücudumda dolaşan titremeye engel olamadım. Hava odunların çıtırtısıyla, sessiz hıçkırıklarla dolunca yana doğru döndüm, beni bekleyen sıcaklığa yanaştım.

Hangisinin canımı daha çok acıttığını bilmiyorum: Onu bir daha asla göremeyecek olmam mı, yoksa bulaşıcı kahkahasını asla duyamayacak olmam mı? Her bir farkındalık içime keskin bir acı olarak saplanıyordu.

Kalabalık dağılmaya başlayınca bulduğum sıcaklığın aslında bir vücuda ait olduğunu ve bu vücudun Seth'e ait olduğunu fark

ettim. Yanaklarım kıpkırmızı kesilerek kollarından çekildim. Yanında hayatım boyunca yetecek kadar çok ağlamıştım. "Benim..."

"Anlıyorum." Seth geri çekildi. "Seni dışarıda bekleyeceğim."

Hiçbir şey söylememe gerek kalmadan beni anlamış olmasına minnettar bir halde mezarlığın kapısına doğru gidişini izledim. Tekrar gözlerimin altını sildim ve arkama döndüm.

Donakaldım.

Olivia önümde duruyordu, üstünde siyah pantolon ve kazak vardı. Rengi birkaç ton açılmıştı; genellikle sıcak ve içten olan gözleri şu anda soğuk ve öfkeliydi. Gözyaşları yanaklarından kontrolsüzce akıyordu.

Teselli etme isteğiyle ona doğru gittim. "Olivia, ben çok..."

"Neden hiçbir şey yapmadın?" Sesi çatladı. "Onun en iyi arkadaşıydın sen. Bir şey yapabilirdin!" Öne doğru hamle yaptı, beni işaret ederken kolu titriyordu.

Luke uzandı ve kolunu Olivia'nın omuzlarına koydu. "Yapma. Bu, Alex'in..."

"Sen Apollyon'sun!" diye bağırdı Olivia, sözleri kesik bir hıçkırıkla son buldu. "Evet, biliyorum! Caleb bana senin ne olduğunu söylemişti ve seni daha önce dövüşürken gördüm!" Yalvaran gözlerle Luke'a döndü. "Ne kadar hızlı hareket edebildiğini görmüştün. Neden bir şey yapmadı?"

Biliyordum, fiziksel olarak yapabileceğim hiçbir şey olmadığını *biliyordum*. Ben Apollyon değildim –henüz değildim– ama bunu söylediğini duymak, kafamın içinde Marcus'un sesini duymak gibiydi. *Olacağın şey yüzünden insanlar senden daha fazlasını bekliyorlar.*

"Üzgünüm, Olivia. Çok..."

"Sakın üzgün olduğunu söyleme bana! Caleb'i geri getirmez bu!"

İrkildim. "Biliyorum."

"Olivia, hadi. Odana geri dönelim." Luke, Olivia'yı çekmeye başladığında bana özür dileyen bir bakış fırlattı.

Elena gelip Olivia'nın elini tuttu. "İyi olacaksın. Her şey yoluna girecek."

Olivia, başı göğsüne düşerek ağırlığını Luke'a bıraktı. Kaybının ne kadar ağır olduğunu hepimiz görebiliyorduk.

Hissettiğim acı göğsüme yapıştı. Yakıcı gözyaşların hücum ettiğini hissedince başımı çevirdim. Etrafımı görmeden sendeleyerek onlardan uzaklaşıp mezarlığın derinliklerine yürüdüm. Ancak birine toslayınca gözlerimi sildim, başımı kaldırıp baktım. "Ah, pardon..." Özrümü yarıda kestim.

Çarptığım insan değil, heykeldi. Taştan oyulmuş, etkileyici ama kederli yüze bakarken boğazımdan küçük bir kahkaha çıkıverdi. Heykel belinden hafifçe eğilir şekilde yapılmıştı, tek eli bir şeye doğru uzatmıştı, avuç içi bir şey rica eder şekilde açıktı. Bakışlarım, Thanatos isminin yazıldığı alt kısma kaydı. İsmin altında bir sembol vardı: ters dönmüş bir meşale.

Bu sembolü daha önce... Eğitmen Romvi'nin kolunda görmüştüm.

On Dördüncü Bölüm

Hüsranla iç çekerek ellerimi kapüşonlu ceketimin cebine soktum ve yıldızlı gökyüzünü taradım. Bazıları diğerlerinden daha parlak olan yıldızlar karanlığı bozuyordu. Karanlık gökyüzünü en son görmemin üzerinden bir haftadan fazla zaman geçmişti. Yemekhanenin arkasında Caleb'in soğuk bedenini kucaklıyordum.

Caleb.

Kabaran keder ve pişmanlık dalgası beni yine yiyip bitirmeden önce dikkatimi, cenazeden beri beni rahatsız eden bir konuya vererek bastırdım. Romvi ne diye Barışçıl Ölüm tanrısının sembolünü koluna dövme yaptırmıştı ki? Eski kitabın iddiasına göre aynı tanrı, Solaris'i ve Birinci Apollyon'u öldürmekten sorumlu değil miydi? Bunun cidden bir önemi olup olmadığından emin değildim ama o şekil sürekli gözümün önüne geliyordu.

"İyi misin?"

Vücudumdaki her bir kas kilitleniverdi. Catskills'e varmanın sadece on bir saat süreceğini kendime hatırlattım. Sevdi-

gim adamla, beni sevmesi için neredeyse yalvardığım adamla bir arabaya tıkılıp kalacağım on bir saat. Belki bu kadar çok sözcükle ifade etmemiştim ama hissettiğim tam olarak buydu. Kolay olacaktı bu. Evet, çocuk oyuncağıydı.

"Alex?"

Arkama döndüm. Aiden, valizimi Hummer'ın bagajına koyarken, arkaya dönmüş beni izliyordu. Bakışlarımı kaçırdım, ona gerçekten, gerçekten bakamıyordum. "Evet, sadece düşünüyordum."

"Bunların hepsi senin eşyan mı?"

Başımla onaylayarak ayakkabımın burnunu asfalta vurdum. Normal davranmam gerekiyordu, yoksa bu hayatımın en uzun araba yolculuğu olacaktı. "Deacon... Deacon nasıl?"

Birkaç saniye sonra cevap verdi. "İyi." Arka kapıyı kapattı. "Olanlar için... gerçekten üzgün olduğunu sana iletmemi istedi."

Bakışlarımı omzuna dikerek ona döndüm. Gerçekten güzel bir omuzdu bu. O sırada boynunda gümüş bir kolye gördüm. Kolye, kazağının altında gözden kayboldu. Tuhaftı bu, Aiden asla ziynet eşyası takmazdı. "Ona teşekkür ettiğimi söyle."

Aiden aracın yanına giderken başıyla onayldı ama sonra o kadar beklenmedik bir şekilde durdu ki sırtına tosladım. Dönüp kolumu yakaladı, dengemi sağlamama yardım etti. Çok kısa bir an için gözlerimiz buluştu, sonra da kolumu bıraktı.

Geri çekildi. "Aklından ne geçiyordu, bilmiyorum." Birden bire durup, Akit'in tentesi altında bekleyen Leon'a doğru göz attı.

"Sadece kafeteryadan birkaç içecek almak istemiştik." Yutkundum ama boğazımdaki düğüm gitmedi. "Film izleyecektik."

"Hazır mıyız?" diye seslendi Leon. "Catskills'e öğlenden önce varmak istiyorsak artık gitmemiz gerek."

"Evet." Aiden başını çevirdi ama sonra yine bana döndü. "Alex?"

Yavaşça gözlerimi kaldırıp ona baktım. Bunun çok büyük bir hata olduğunu anladım. Farklı türden bir acı saplandı yüreğime.

Bakışları yüzümde gezindi. "Ben... Calep için çok, çok üzgünüm. Senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum."

Bakışlarımı kaçıramadım, hiçbir şey söyleyemedim.

Omzunun üzerinden baktı ve tekrar bana döndüğünde gözleri loş ışıkta parlak gümüş rengini almıştı. "Sakın... sakın bir daha böyle bir şey yapma. Lütfen. Söz ver bana."

Kendimi bir iblisin önüne atsam bunun neden umurunda olacağını sormak istedim ama o sözleri ağzımdan çıkmadı. Başka bir şey söyledim. "Söz veriyorum."

Aiden beni biraz daha izledi, sonra da ayrılıp uzaklaştı. Ondan sonra Hummer'a bindik. Ben arka koltuğa geçtim, Aiden ise önümdeki koltuğa oturdu. Arabayı Leon kullanıyordu ve diğer Muhafız yanımdaki koltuğa oturmuştu.

Başımı koltuğa yaslayarak gözlerimi kapattım. Seth'in Lucian, Marcus ve Konsey üyeleriyle birlikte özel jetle giderken benim neden arabayla yolculuk ettiğimi merak ediyordum. Bu sabah uçmuşlardı. Melezler –Avcılar bile– genelde uçakla yolculuk etmezlerdi ama Seth için bir istisna yapılmıştı.

Araba yolculuklarında, özellikle de aşırı uzun olanlarda beş yaşındaki yaramaz çocuklara dönüyordum ama bunu düşünemeyecek kadar yorgundum. Son zamanlarda o kadar çok uyumuştum ki, muhtemelen gözüme günler boyu uyku girmemesi gerekiyordu. Yine de çabucak uykuya daldım.

Yaklaşık iki saat sonra, Virginia'nın kuş uçmaz, kervan geçmez bir yerinde, benzin almak için durduğumuzda uyandım. Leon'la Muhafız benzin istasyonunun marketine girdiler, ben de bacaklarımı esnetmek için dışarı çıktım. Ağaçlar ve tarlalarla çevrili bu yer o kadar karanlıktı ki. Tek ses uzakta böğüren

ineklerin sesiydi. Hummer'ın etrafından dolaştım ve Aiden'ı çamurluğa yaslanmış bir halde buldum. Ben yanında durunca başını kaldırıp baktı. Gözleri neredeyse ay ışığı rengindeydi.

"Bir şeyler yemek istiyorsan Leon ya da Muhafız sana alır." Aiden bir su şişesini ellerinin arasında yuvarladı.

"Aç değilim." Yanından geçip sırtımı döndüm.

"Mecbur kalmadıkça durmak istemiyoruz."

"Ben iyiyim." Kaldırıma zıpladım ve yürümek için adımımı attım.

Tam adımımı atarken market dikkatimi çekti, tabii orayı market denilirse. Eski bir pizzacıya benziyordu ve yanıp sönen kırmızı levhada "OPE"[2] yazıyordu. Leon tezgâhta duruyordu.

"Yani... Marcus ilk saldırıdan Avcı'nın sorumlu olduğunu doğruladı mı?"

"Bunu doğrulamanın bir yolu yok, Alex. Öyle olduğuna inanıyoruz. Muayeneler tekrarlanıyor..." Ben kaskatı kesilince durakladı, "yani, yapanın o olduğundan emin olmak için."

Kaldırımın sonuna geldim. "Galiba muayenelerin neden bu kadar önemli olduğunu şimdi anlıyorum. Onu gözden kaçırdılar... ve olanlara bak. Muhtemelen köprüdeki Muhafızlar onu gördüklerinde hiçbir şeyden şüphelenmemişlerdir."

"Hayır. İblisler gittikçe akıllanıyorlar. Kampüse çok girip çıkıyordu, bu da onu baş aday yapıyordu. Hem ısırık izleri de gözükmüyordu."

Geriye doğru büküldüm, ellerimden güç alıp sıçradım ve daracık kaldırımın üstüne mükemmel bir şekilde indim. Farklı bir hayatta jimnastikçi olabilirdim. Ona bakmak için döndüğümde Aiden'ın bana baktığını gördüm.

Tuhaf, yüzünde neredeyse kederli bir ifade belirirken bakışlarını kaçırdı. Arabanın çamurluğundan ayrılıp ellerini kotunun

---

2 İng. Arkaik ve lirik dilde, açık anlamında. (yay.n.)

ceplerine soktu. "Seth'le aranız eskisinden çok daha iyi gibi."

Konuyu değiştirince kaşlarımı çattım. "Evet, öyle galiba."

Aiden önümde durdu. "Eskiden onu gözünden bıçaklamayı istiyordun ama epey bir yol kat etmişsiniz."

Kaldırımda durmama rağmen Aiden benden uzundu. Başımı arkaya attım, soluk renkli bakışlarına karşılık verdim. "Neden umursuyorsun ki?"

Kaşlarını hafifçe havaya kaldırdı. "Öylesine konuşuyorum, Alex. Umursamam ya da umursamamamla bir ilgisi yok."

Sertçe başımı öne sallarken yanaklarımın kızardığını hissettim. "Evet, galiba bütün o umursama ve umursamama konusunu anladım." Kaldırımdan zıplayarak indim ve benzin pompalarının etrafından dolaştım.

Aiden peşimden geldi. "İkinizi cenazede gördüm. Oraya senin için gelmişti. Bu iyi bir şey galiba. Sadece senin için değil, onun için de öyle. Herhalde Seth'in kendinden başka önemsediği tek kişi sensin."

Gülmek isteyerek durdum ama... utanmıştım. Sanki yanlış bir şey yaparken yakalanmıştım ama yanlış bir şey yapmamıştım. Aiden'ın nereye varmaya çalıştığını anlamıyordum; tekrar yürümeye başladım. "Seth'in önemsediği kişi kendisi. Olay bu."

"Hayır." Aiden hareketlerimi takip ediyordu, pompaların kenarında benimle buluştu. "Neredeyse hiç yanından ayrılmadı. Seth kimsenin yaklaşmasına, hatta bana bile izin vermedi."

Şaşkınlıkla arkama döndüm. "Beni görmeye mi geldin?"

Aiden başıyla onayladı. "Birkaç kez uğradım ama Seth, her şeyin üstesinden gelmek için zamana ihtiyacın olduğu konusunda ısrar etti. Sadece kendini önemseyen birine hiç benzemiyordu."

"Neden beni görmeye gelesin ki?" Ona yaklaştım, içimde umut ve heyecan yeşermişti. "Beni önemsemediğini söylemiştin."

Dişlerini sıkarak geriye bir adım attı. "Seni önemsemediğimi söylemedim hiç, Alex. Seni sevemeyeceğimi söyledim."

İrkildim, içimde aptalca bir umut penceresi açılmasına izin verdiğim için kendime lanet okuyordum. Gergin bir şekilde gülümseyerek Hummer'a gittim ve kapıyı arkamdan çarparak kapattım. Maalesef, Aiden peşimden geldi.

Önümdeki koltuğa oturdu ve bana döndü. "Seninle kavga etmeye çalışmıyorum, Alex."

Kızgınlığım ve incinmiş duygularım kontrolü ele aldı. "O zaman belki de benimle konuşmasan iyi edersin. Özellikle de beni başka bir erkeğe kakalamaya çalışıyor gibi gözükürken."

Aiden'ın gözleri karanlıkta ateş saçarak canlanıverdi. "Seni kimseye kakalamaya çalışmıyorum. Sen asla benim olmadın ki bunu yapayım."

Öne eğildim, acı dolu bir fısıltıyla konuşurken parmaklarımı uyluklarıma gömüyordum. "Asla senin olmadım mı? Bunu, beni odanda çırılçıplak soymadan önce düşünecektin!"

Kesik bir nefes aldı, sonra da sonra gözleri kapanarak o donuk griye dönüştü. "Geçici bir çılgınlık nöbetiydi o."

"Ya." Sert bir şekilde güldüm. "Geçici çılgınlık nöbetin aylarca mı sürdü? Bana hayvanat bahçesinde söylediğin bütün o şeyleri sana o mu söyletti? Sana..."

"Ne söylememi istiyorsun, Alex? Seni... ayarttığım için üzgün olduğumu mu?" Durakladı, öfkesini ve hayal kırıklığını kontrol etmeye çalıştığı belliydi. "Üzgünüm. Tamam mı? Özür dilerim."

"Bunu söylemeni istemedim," diye fısıldadım, midem alt üst olmuştu.

Aiden gözlerini kapatıp başını iki yana salladı. "Bak, şu anda böyle şeylerle uğraşmaman gerek. Caleb'e olanlardan sonra ve biz Konsey'e giderken bunlarla uğraşma. O yüzden, dur artık."

"Ama..."

"Seninle daha fazla tartışmayacağım, Alex. Ne şimdi, ne de sonra."

Ben cevap veremeden Leon'la Muhafız geri dönüp konuşmaya noktayı koydular. Kendimi koltuğa attım ve Aiden'ın ensesine dik dik baktım. Arkasına dik dik baktığımı hissedebildiğini biliyordum çünkü gözlerini önünde tutmaya çalışarak kaskatı oturuyordu.

Sonunda bundan sıkılıp koltuğun arkasına uzandım, müzik çalarımı çıkardım. Tekrar uykuya dalmayı denedim ama kafam fazlasıyla, Caleb'i, Aiden'la tartışmamızı ve Seth'in, hep olduğunu düşündüğüm kadar bencil biri olup olmadığını düşünmekle meşguldü.

Dokuz saat süren bir cehennem azabından sonra kenarında büyük çam ağaçları ve ladinler olan dönemeçli bir yola girdik; ağaçlar o kadar sıktı ki bana Yılbaşı ağacı tarlalarını anımsatıyordu. Catskills'in derinliklerindeydik. Burası tarafsız bölgeydi. Yaklaşık bir buçuk kilometre ilerledikten sonra, New York Akiti'ni çevrelediğini tahmin ettiğim, alelade bir tel örgü çıktı.

Alaylı bir şekilde güldüm. "Güvenlik iyiymiş."

Aiden yarım döndü. "Daha hiçbir şey görmedin."

Onu kale almadım ve öne eğildim, tel örgüyle ağaçlardan başka bir şey görmüyordum. Belki elektrik akımıyla insanları öldüren tel örgülerdendi bu çünkü cidden bundan fazlasını ummuştum.

Sonra zavallı görünümlü tel örgünün önünde duran Muhafızları gördüm, yarı otomatik benzeri silahları vardı. Silahlarını arabamıza yönelttiklerinde şaşkınlıktan gözlerim fal taşı gibi

açıldı. Dört Muhafız tedbirli bir şekilde bize yaklaşırken Leon yavaşladı.

"Alex, saçını çöz," dedi Aiden sessizce.

Nedenini anlamadım ama sesinin ciddiyeti zaman kaybetmememi söylüyordu. Dağınık topuzumu çözdüm ve saçlarım yüzüme döküldü. Leon bütün pencereleri açtı ve Muhafızlar hemen arabanın içine bakıp... *gözüken* ısırık izi var mı diye her birimizi taramaya başladılar.

Geri çekildim ama esmer tenli Muhafız'ın yoğun bakışlarıyla karşılaştım, beni bir kez, sonra da ikinci kez inceledi Damgalar gür saçlarımın altında yanıyordu sanki. Yara izlerini görseler ne yaparlardı, emin değildim. Vururlar mıydı beni?

Yeteri kadar hızlı olmasa da, geride kalan Muhafız'a işaret ettiler. Uzun kapı titredi ve gıcırdayarak açıldı. Tuttuğumu fark etmediğim nefesimi verdim. "Burada olduğum zaman boyunca saçlarımın açık kalması mı lazım?"

Aiden arkasını dönüp bana baktı, dudakları sımsıkı bir çizgi haline gelmişti. "Hayır. Ama tetiği çekmeye hazır bir Muhafız'ı tahrik etmemeni isterim."

Galiba bunu anlayabiliyordum.

Kapıdan geçtik ve sekiz yüz metre daha gittik, sonra ağaçlar seyrelmeye başladı. New York Akit'i nihayet ortaya çıktığında Aiden'ın koltuğunun arkasına dayandım.

Altı metreyi aşan, beyaz mermerden yapılmış duvar görünmüştü.

Silahlı bir grup askeri daha geçtikten sonra nihayet Akit arazisine girdik. Bizim Karolina şubesinden çok farklı gözükmüyordu burası. Her yerde tanrıların heykelleri vardı ama bizim heykeller toprağın üzerindeydi, onlarınkiyse şimdiye kadar gördüğüm en yeşil çimenlerin üzerinde duruyordu.

Gördüğüm ilk bina bir malikâneydi. Catskills'in ortasında

böyle bir bina görmeyi hiç ummamıştım. Bir keresinde Rockefeller'ların buralarda bir evi olduğunu duymuştum ama hiçbir şey bu devasa şeyle kıyaslanamazdı. Kumtaşından yapılmış malikânenin önünde durduğumuzda altı kat, tamamen camdan yapılmış bir sürü oda ve kubbe şeklinde cam tavanlı, balo salonu olduğunu tahmin ettiğim oda saydım. Peşlerinden gitmeye başladım ama Aiden beni durdurdu.

"Alex, dur bir dakika."

Parmaklarım kapı kolunda donup kaldı. "Ne var?"

Aiden tamamen durmuştu ve o gözler... Tanrılar aşkına, o gözleri beni hep benden alırdı, hep bana öyle bir sıcaklık verirdi ki sanki dudaklarını dudaklarımda hissederdim. Sözlerinin bu anı mahvetmesi çok kötü oldu.

"Burada gereksiz yere dikkat çekecek bir şey yapma."

Kapı kolunu sıkıca kavradım. "Böyle bir planım yok."

"Ciddiyim, Alex." Delici bakışlarını gözüme dikti. "Buradaki hiç kimse dayın ya da üvey baban kadar hoşgörülü olmayacaktır. Sıran gelince sana pek yumuşak davranacaklarını sanmıyorum. Konsey'in bir kısmı... şey, sana bayılmıyor."

O net, profesyonel ses tonu, göğsüme bir acı saplanmasına neden oldu. Şefkatli Aiden'in nereye kaybolduğunu hiç bilmiyordum. Aiden, her zaman yanımda olacağına yemin etmişti. Tanrılar aşkına, böyle daha bir sürü an vardı ama hepsi uçup gitmişti.

Aiden gitmişti. Caleb gibi ama farklı şekilde. İkisini de kaybetmiştim. O anda içimden büyük bir öfke taştı. İç çekerek pencereye döndüm. "Bayılmalarını da beklemiyordum zaten. Düzgün davranacağım. Benim için endişe etmene gerek yok."

"Alex?"

Yavaşça ona döndüm. Aiden o anda çok ihtiyatlı değildi ve bakışlarından derin, sarsıcı bir acı okunuyordu. Daha çok... ne-

redeyse kararsızlık ifadesiydi yüzündeki. Ama kendini topladı, sanki umarsızlık maskesi takıp, bütün duyguları örtmüştü.

"Dikkatli ol." Sesi tuhaf bir şekilde ifadesizdi.

Bir şey, herhangi bir şey söylemek istedim ama arabanın dışındaki telaşlı hareketlilik bunu imkansız kıldı. Bir yığın melez köle Hummer'a üşüşüp kapıları açtı ve bagajları çıkardı. Benim yaşlarımda sarışın bir oğlan uysalca kapımı açtığında ağzım şaşkınlıktan bir karış açık kaldı. Alnına, ortasından çizgi geçen siyah daire dövmesi yapılmıştı. Aiden'a göz attım ve bakışlarının hâlâ üzerimde olduğunu gördüm. Dışarı çıkmadan bana zoraki bir şekilde gülümsedi. Önceden yüzünde gördüğüm kararsızlığın benimle bir ilgisi olup olmadığını merak etmekten kendimi alamadım.

Bana beşinci katta, Marcus'un odasına bağlı bir oda verilmişti. Ya da en azından, geri çekilip karanlığa karışmadan önce konaktaki melez müstahdemin bana söylediği buydu. Bu konuda hiçbir fikrim yoktu, o yüzden sarışın oğlanın peşine takıldım. Aiden'la Leon'un nereye götürüldüklerini görmemiştim ama bahse varım onlara alt katlarda, büyük ve muhteşem odalar verilmişti.

İhtişamlı lobiden geçip camla kaplı geçide girdik. Solumuzda balo salonu gibi gözüken yerin girişi vardı ama yanıp sönen ışıklar dikkatimi çekmedi. Camla kaplı geçidin tam ortasında Kuzey Karolina'nın lobisinde duran şeyin aynısı vardı.

Furiler.

Kesik bir nefes aldım, melez köleye yetişmek için hızla heykellerin etrafından geçtim. Sıkıntı veren varlıkları camla kaplı geçitten çıktıktan sonra da devam etti, zihnimin bir köşesini

didikleyip durdu. Birkaç kat merdiven çıktık ve ben artık sessizliğe daha fazla dayanamadım.

"Ee... şey, burayı seviyor musun?" diye sordum, yağlıboya tablolarla süslenmiş dar koridora çıktığımızda.

Oğlan gözlerini şark halısından ayırmadı.

Tamam... "konuşmak yok" falan gibi bir kural mı vardı? Tablolara göz attım, yanlarından geçerken zihnimden tanrıları sıralıyordum: Zeus, Hera, Artemis, Hades, Apollo, Demeter, Thanatos, Ares... bir dakika. Thanatos mu? Resmine daha dikkatli bakmak için durdum.

Kanatları ve kılıcı vardı. Thanatos gayet esaslı bir meleğe benziyordu. Ama yukarıya bakarken yüzünde, mezarlıktaki Thanatos'unkiyle aynı kederli ifade göze çarpıyordu. Sol elinde baş aşağı, yanan bir meşale tutuyordu. Büyük Olimpus tanrılarından biri olmayan Thanatos'un resmi neden onların arasındaydı ki?

Dikkatim, tablodan açılan bir kapıya kaydı. Omzumun üzerinden baktım. Melez köle kapıyı açık tuttu, gözleri yerdeydi.

İç karartıcı beyaz dört duvarı incelerken dudaklarımı büzdüm. Buraya dolap demek... oda addedilen bu yeri tarif etmek için fazla iyi kalırdı. Köle, bavulumu içeri koyarken odaya girdim.

Odada bir yatak vardı. Kaşındıracakmış gibi görünen bir battaniye ve düz bir yastıkla kaplı bir yatakta bu. Küçük komodinin üzerinde bundan daha iyi günler görmüş, paslı bir lamba vardı. Odayı geçip banyoya bakmam iki saniye sürdü.

Banyo, tabut büyüklüğündeydi.

Gözlerim, yıpranmış fayanslara, kirli aynaya ve duş bölmesindeki boruyu çevreleyen pas lekelerine kaydı. "Yok artık," diye mırıldandım.

"Bu odada, bu yatakta uyumanı mı bekliyorlar?"

Birdenbire Seth'in sesini duyunca yerimden sıçradım ve kalçamı lavaboya çarptım. "Ay!" Arkama dönerken kalçamı ovuşturdum.

Seth, yüzünde alaycılıkla karışık her zamanki kibirli ifadeyle yatağın ayakucunda duruyordu. Onu görmeyeli daha bir gün olmuştu ama ne tuhaftır ki sanki daha uzun zaman geçmiş gibi geliyordu bana. Açık saçları, çenesini çevreliyordu. Üzerinde kot pantolon ve düz, siyah bir kazak vardı. Pek görüldük bir şey değildi bu.

Onu gördüğüme sevinmiştim.

"Evet, bu oda berbat." Banyodan çıktım.

Seth yatağın diğer tarafındaki kapıya yürüdü. Uzanıp kilidi açtı.

"Herhalde gömme dolap değil bu?"

"Hayır, Marcus'un odasına girilen kapı."

Tek kaşını kaldırdı. "Sana köle odası mı vermişler?"

"Güzel." Etrafıma bakınca bir gardırop ya da şifonyer bile olmadığını fark ettim. Burada kaldığım sürece bavuldan geçinecektim anlaşılan. Yaşasın. "Niye kilitledin kapıyı?"

Seth bana muzur bir şekilde güldü. "Marcus'un bizi bölmesini istemem. Bu soğuk New York gecelerinde sana sokulup yatmak istersem ne olacak?"

Kaşlarımı daha da çattım. "Biz sokulup yatmıyoruz."

Kolunu omzuma koydu ve naneyle vahşi bir şeylerin kokusu burnumu gıdıkladı. "Sarılsak nasıl olur?"

"Bunu da yapmıyoruz."

"Ama sen benim minik tavşanımsın. Benim küçük Apollyon tav..."

Böğrüne çimdik attım. Gülerek beni kapıya doğru götürdü. "Hadi, sana bir şey göstermek istiyorum."

"Ne?"

Kolunu çekip elimi tuttu. "Konseyin ilk oturumu bugün birde başlıyor. Bence gidip izlemeliyiz."

"Kulağa sıkıcı geliyor." Ama beni odadan sürükleyerek çıkarmasına izin verdim. Başka yapacak bir işim yoktu zaten.

"Her zaman çalışabiliriz değil mi?" Seth beni merdivene çekti, bir defada birkaç basamak birden iniyordu. "Kurbağa gibi hissediyorum kendimi. Son günlerde kimsenin kafasına ateş topu fırlatmadım."

"Bu, bir avuç safkanın kendilerinin ve kanunlarının ne kadar muhteşem olduğunu öne sürmelerini izlemekten daha ilginç geliyor kulağa."

"Öne sürmek mi?" Seth ağzı kulaklarında, omzunun üstünden baktı. "'Öne sürmek' sözcüğünü kullandığına inanamıyorum."

"Ne olmuş?" diye kaş çattım. "Böyle bir sözcük var."

Seth tek kaşını kaldırarak bana baktı, sonra da basamakları inmeye devam etti. Merdivenlerde kasvetli giysiler giyen birkaç kölenin yanından geçtik. Her biri aşağıya bakıyordu. Biz yanlarından geçince başlarını kaldırışlarını izledim.

Seth elimi çekiştirdi. "Hadi. Oturumu kaçıracağız."

Dışarıda acı rüzgâr kazağımın içine işleyip beni ürpertti. Bir defalığına Seth'in eline müteşekkirdim. Elimi cayır cayır ısıtıyordu.

"Her neyse, Konsey oturumu ilginç olmalı. Duruşmaymış."

"Tek duruşmanın benimki olduğunu sanıyordum?"

"Hayır." Seth beni malikânenin batı kanadından götürdü. "Bir sürü duruşma varmış. Seninki sadece onlardan biri."

Cevap vermeye başlamıştım ki arka tarafa çıktık ve ağzım açık kaldı. Bel hizasında mermer duvarlardan yapılmış bir labirent bizi Yunan nizamı amfiteatrdan ayırıyordu. Hepsi tamamen açmış ışıl ışıl çiçekler duvarları kaplayan sarmaşıklardan

çıkıyordu. Sürüngen bir bitkinin kalın dalları bankları ve heykelleri sarmalamış, her şeyi yemyeşil, kıpkırmızı bir kütleye dönüştürmüştü. "Vay canına."

Seth kıkırdadı. "Bu yolda kalırsan doğruca Konsey'e çıkarsın."

Tek bir yolda birleşen bir sürü yol gördüm. "Gerçek bir labirent mi bu?"

"Evet. Ama daha gözden geçirmedim."

"Eğlenceli gözüküyor, değil mi?" Başımı kaldırıp ona baktım. "Daha önce hiç labirente girmemiştim."

Kibirli gülümsemesinin yerini gerçek bir gülümseme aldı. "Belki iyi bir kız olursan –gerçekten iyi demek istiyorum– gelip labirentte oynayabiliriz."

Gözlerimi devirdim. "Vay canına, ciddi misin?"

Başını öne salladı. "Akşam yemeğini de yemen lazım ama."

Buna cevap vermeye gerek bile duymadım. Bir süre için kendimi manzaraya kaptırdım. Nasıl oluyordu da safkanlar bu narin çiçeklerin bütün yıl solmamasını sağlıyorlardı? Sihir kullanıyor olmalılardı, eski sihir. Yolun derinliklerine girdikçe sarmaşıklar sıklaşıyordu, yolun sonuna yaklaştığımızda Seth yavaşladı.

"İçeri gizlice girmemiz gerek," dedi. "Aslında Konsey'i dinlememiz gerekiyor."

"Ya yakalanırsak?"

"Yakalanmayacağız."

Seth'e güvenmek tuhaf geliyordu çünkü esas olarak... ona güveniyordum. Hayatımı Aiden'ın ellerine teslim ettiği şekilde değil ama neredeyse aynı şekilde.

Taştan yapılmış birçok kalın sütunun arkasında, amfiteatr girişinde İlahi Adalet Tanrıçası Themis duruyordu. Tek bronz elindeki kılıç ve diğer elinde yükseğe kaldırdığı dengeli terazi-

lerle oldukça tüyler ürperticiydi ama varlığı bana ironik geldi. Safkanların gerçek adaletten haberi yoktu çünkü.

Bina antik Yunanistan'dan fırlamış gibiydi. New York Akit'i gözlerden ırak olduğundan, alışveriş merkezleriyle, fast food dükkânlarıyla dolu civarda bulunmayan tarz binalar inşa edebilmişlerdi. Bizdeki buna en yakın şey, Karolina Akit'inin oturumlarını yaptığı amfiteatrdı.

Seth'in peşinden gittim ve kölelerin kullandığı yan girişten gizlice içeri girdik. Yanından geçtiğimiz melezlerin çoğunun gözleri yere dikiliydi ve kadehlerle küçük aperatifler taşıyorlardı. Onlara bakmakta zorlanıyordum, sandığımdan daha çok zorlanıyordum. Evde, nadiren bu kadar çok köle görüyorduk. Bizden ayrı tutuluyorlardı, sanki Karolina Akit'i diğer tarafın gerçekten nasıl olduğunu görmemizi istemiyordu.

Köleler beni ya da esarette olmayan başka melezleri gördüklerinde ne düşünüyorlardı? Düşünebiliyorlar mıydı acaba? Onlardan biri olsaydım ve biraz eleştirel düşünme kabiliyetim kalmış olsaydı "özgür" melezlere düpedüz düşman olurdum.

Midemdeki o acayip hissi kabullenmek istemiyordum, o yüzden Seth beni bir sürü küçük kapıdan geçirirken hızlı hızlı konuşmaya başladım. "Merdivenler mi? Daha merdiven mi çıkacağız? Bu binalardan birine lanet olası bir asansör koysalar olürler mi?"

Seth basamakları çıkmaya başladı. "Belki de asansörlerin, tanrıların hoşuna gitmeyeceğini düşünüyorlardır."

"Aptallık." Uzun araba yolculuğu bacaklarımı pelte gibi yapmıştı.

"Sadece sekiz kat merdiven çıkacağız. Söz veriyorum."

"Sekiz mi?" Merdivenden inen elleri boş iki köleye göz ucuyla baktım. Bir tanesi sade, gri elbiseli, orta yaşlı bir kadındı. Ayağında ince tabanlı ayakkabılar vardı ve çorapsızdı. Bi-

leklerinin etrafındaki deri örselenip kızarmıştı, tahriş olmuşa benziyordu. İrkilerek arkasındaki erkek köleye baktım.

Birdenbire tenim buz kesti.

Yaşça büyük olan erkek melezin kıvırcık koyu kahve saçları, güçlü çenesini ve çatlamış yanaklarını çevreliyordu. Yumuşak kahverengi gözlerinin kenarlarında ince çizgiler vardı... o gözler doğruca bana bakıyordu.

Gözleri kölelerin camlaşmış gözlerine benzemiyordu. Keskin, zeki, gören gözlerdi bunlar. Onda tanıdık gelen, *tanımam* gereken bir şey vardı.

KAKTÜS TEAM

On Beşinci Bölüm

"Hadi," diye dürtü Seth, elimi çekiştirerek. "Oturumu kaçıracağız."

Şaşırtıcı bir çabayla dikkatimi tekrar Seth'in sırtına verdim ve merdivenleri çıkmaya başladım. Seth'in omuzları aşırı derecede gergin gözüküyordu. Dördüncü katın merdiven sahanlığında omzumun üzerinden bir saniye baktım.

Melez köle aşağıda durmuş bize bakıyordu. Bir saniye için gözlerimiz buluştu ve melez gerileyip ellerini yumruk yaptı. Sonra arkasına döndü, basamaklardan inerek gözden kayboldu.

"Bu tuhaftı," diye mırıldandım.

"Hı?"

Seth, o kölenin ne kadar dikkatli olduğunu fark etmemiş miydi? Seth bana sanki az önce bir iblisle sevişmişim gibi baktı. Galiba fark etmemişti. "Hiç."

Seth bir kapıyı yavaş yavaş açtı. "Hazır mısın?"

"Galiba." Hâlâ o köledeydi aklım.

"Geride durmalıyız ama her şeyi buradan duyabilmemiz lazım." Gelmem için işaret etti.

Dışarı adımımı atınca aşağıdaki Konsey'e bakan bir balkonda olduğumu anladım. Öne yürümeye başladıysam da, Seth beni geriye çekti.

"Hayır." Nefesi, kulağımın etrafındaki saçları kımıldattı. "Duvara yaslı durmalıyız."

"Pardon." Debelenerek kurtuldum "Oturabilir miyim?"

Onaylayan bir şekilde gülümsedi. "Elbette."

Duvardan aşağıya kaydım ve acıyan bacaklarımı uzattım. Seth de aynısını yaptı ve bana mümkün olduğunca yakın olmayı başardı. Ona dirsek attım ama sadece sırıttı "Ee, ne olmuş yani?"

"Konsey duruşmasıyla hiç ilgilenmiyor musun?"

Aşağıdaki Konsey'e döndüm, kapüşonlu üstümle oynamaya koyuldum. "İlgilenmek" bu durumu tarif etmek için doğru sözcük değildi; "dehşete düşmek" demek daha doğruydu. Bu saşkanlar, bir melezi vezir de edebilirdi rezil de. Öne eğilerek balkon korkuluğunun parmaklıklarının arasından kalabalığı taradım.

Kırmızı, mavi, yeşil ve beyazlar zeminde dolaşıyor, onlarla ayni renk cübbeleri giyenlerin yanına oturuyorlardı. Beyaz cübbelere baktım ve bakır kızıl saçlı bir beyaz cübbelinin bir balerin zarafetiyle saşkan kalabalığının arasından geçişini izledim.

"Dawn Samos," diye fısıldadım. Beyaz cübbe bile yakışıyordu ona.

Seth öne eğildi. "Onu tanıyor musun?"

"Lea, onun kız kardeşi. Sence o da Dawn'la birlikte gelmiş midir?" Lea'nın nasıl yanımda dövüştüğünü anımsayarak durakladım. "Onunla... onunla konuşmak isterim."

"O gelmedi ama... olanlardan sonra odana uğradı."

"Öyle mi?" Şaşkınlık içinde saşkan kalabalığını izliyordum.

"Şaşırdım. Peki... iyi miydi?"

"Kolu kırıktı, biraz da çürükleri vardı ama iyileşecek."

Başımı öne salladım, Dawn'ın oturup cübbesini düzeltmesini izledim. Durmadan etrafına bakıyor, birisini arıyordu. Konsey'deki safkanları daha inceleyemeden Konsey üyesi olmayanların da geldiğini fark ettim. Marcus ve daha önce sadece bir kez gördüğüm kuzguni siyah saçlı güzel bir kadın arka sıralara doğru oturdular.

"Laadan. Marcus'la oturan kadın, Laadan. Akit'te kalma şansını tanıyan anlaşmayı öneren safkan." Saçımı geriye attım. "Burada olduğunu unutmuştum."

Seth bacağıyla bacağımı dürttü. "Onu duymuştum. Pek fena gözükmüyor."

Tanıdık koyu saçlı bir kafa, Laadan'ın yanındaki koltuğa oturdu. Aiden beyaz kumaş pantolon ve güçlü kollarının ön kollarını gösteren beyaz bir gömlek giymişti. Saçlarının ucu yakasının etrafında kıvrılmış, ona vahşi bir görüntü veriyordu. Laadan'a dönüp bir şey söylemesini izledim. Marcus başını iki yana sallarken Laadan güldü ve Aiden'ın omzuna hafifçe vurdu.

Bir şey dikkatimi çekti. Marcus her zamanki gibi giyinmişti. Koyu renk kumaş pantolonu ve takım ceketiyle yarı tanrıdan çok Wall Street borsacılarına benziyordu. Laadan ise buruşuk kadifeden yapılmış koyu kırmızı bir elbise giyiyordu. "Aiden niye beyazlar giymiş?"

"Konsey'de mevki sahibi çünkü."

Seth'e hızla dönüp baktım. "Ne demek bu?"

Seth tek kaşını kaldırdı. "Babasının yeri boş ve öyle de kalacağı için Konsey'de yeri var."

"Ne olmuş? O mevki istemiyor ki."

"Önemi yok. Aiden yine de şimdiki Konsey üyelerine say-

gısını göstermek zorunda. Bu yüzden tepeden tırnağa beyazlar içinde. Öyle giyinen diğer insanlar ne diye sorarsan: Onlar ya sıradalar ya da yer açıldığında o yerler için kampanya yapacaklar."

Aiden'a geri döndüm. Arkasına yaslanmış, bir kolunu yanındaki boş koltuğa uzatmıştı. "Bana bunu hiç söylemedi."

"Bunu bilmen gerekmez miydi?"

"Vatandaşlık bilgisi dersiyle pek ilgim yok."

Seth kıs kıs güldü. "Muhtemelen Aiden durulduğunda mevkisine oturacak. Bütün şafkanlar için böyledir bu."

Kollarımı belime sardım. "*Durulmakla* neyi kastediyorsun?"

Seth'in sert bakışları üzerime dikildi. "Hiçbir şey demek istemedim."

Ama istemişti. Söylemedikleri aramızda asılı kalmıştı. Çoğu şafkan iblis avlamanın ve öldürmenin konumlarına uygun olmadığını düşünürdü ama kadın şafkanlar bunu tehlikeli ve heyecan verici, hatta seksi bulurlardı. İçim allak bullak olmuştu. Onu bir başkasıyla düşünmek, içimde bir şeye ya da birine döner tekme atma isteği uyandırıyordu.

Dört Akit'in hepsinden gelen Bakan'lar içeri girince kalabalığa ani bir sessizlik hâkim oldu. Lucian'ı ve sadece birkaç kez Karolina'da gördüğüm uzun boylu bir kadın olan Bakan Nadia Callao'yu tanıdım. Geriye kalan Bakanlarla birlikte yerlerine oturdular. Şakakları kırlaşmaya başlayan siyah saçlı, toparlak suratlı ve delici bakışlı bir adam yükseltilmiş platformun ortasına yürüdü. Yeşil cübbesi kalın altın işlemelerle süslenmişti. Başının üstünde altından bir defne tacı vardı.

"Bu kim?" diye sordum.

"Bakan Gavril Telly. Kaldığın ev ona ait. Yeşilli kadınsa Diana Elders. New York'un diğer Bakan'ı. Ama Telly, Bakanların başı. Sorumluluk onda."

Telly açılış oturumunu eski Yunanca bir duayla başlattı. Ne

dediği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Güzel bir dildi, neredeyse ahenkliydi ama o kadar uzun sürdü ki arkama yaslanıp esnedim.

Seth'in ağzı kulaklarına vardı. "Üzerimde uyuyup kalma da."

"Garanti edemem."

Ama uyuya kalmadım. Bakan Telly nihayet ağır aksanlı bir İngilizceyle kalabalığa hitap etmeye başladı. Nereden olduğunu anlayamamıştım ama sesinde, Seth'inkinde olan aynı hoş iniş çıkış vardı, sadece onun sesi çok daha fazla otoriter bir sesti.

"Bu Konsey oturumunda konuşulacak bir sürü acil konu var." Telly'nin sesi binada yankılandı. "Her şeyden önemlisi, bugün... geçen yaz meydana gelen nahoş olayı tartışmak için buradayız."

"Kain'le ilgili konuşacaklar, değil mi?" Birden canlandım, safkanların bu durumu nasıl ele alacaklarını görmeye can atıyordum.

Seth omuz silkti. "Konuşabilecekleri yığınla şey var."

Telly, platformu arşınlıyor, uzun, yeşil cübbesi arkasından sürükleniyordu. Tek elini kaldırarak amfiteatrın altımızdaki kısmını işaret etti. Öne doğru uzandım ama Seth beni kazağımdan tutup hareket etmemi engelledi. Sonunda iki Muhafız ortaya çıktı; yanlarında, üzerinde diz üstü gri tunikten başka bir şey olmayan bir kadın vardı. Kadını konuşmacı kürsüsünün önüne getirdiler, sonra da zorla diz çöktürdüler.

İçimde korku filizlendi. Esmer tenli kadın anlayabildiğim kadarıyla iblis değildi. Sıradan bir meleze benziyordu. Belki Muhafız ya da Avcı'ydı. Bacakları yıllarca eğitim yapmış ve dövüşmüş birininki gibi adaleliydi.

Kadın, başını isyankâr bir şekilde kaldırdı ve safkan kalabalığında sessiz bir mırıltı yayıldı.

"Kelia Lothos." Telly'nin üst dudağı kıvrıldı. "Bir safkanla uygunsuz bir münasebette bulunmakla suçlanıyorsun."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Caleb bana bu kadından ve safkan sevgilisi Hector'dan bahsetmişti. Arkama dönüp Seth'e baktım. "Cidden mi? En acil konuları bir safkanla yatan melez mi?"

Seth'in kehribar gözleri gözlerime dikildi. "Öyle herhalde."

Hayretle başımı iki yana sallayarak aşağıda meydana gelen drama geri döndüm. "Lanet olsun Hematoi'ye."

"Savunman ne?" diye sordu Telly.

Kelia ayağa kalkmaya davranmıştı ki Muhafızlar onu yerde kalmaya zorladılar. "Savunmamın bir önemi var mı? Beni çoktan suçlu buldunuz siz."

"Kendini savunmaya hakkın var." Bakan Diana Elders kalkıp yavaşça platformun ortasına yaklaştı. Yüzünde apaçık bir şefkat vardı ve dudaklarının ifadesini yumuşatıyordu. "Suçlu olmadığını düşünüyorsan..."

"Bu onun suçu değil!" Seyircilerin arasından bir ses yankılandı ve yeşil cübbeli bir safkan ayağa kalktı. Tıpkı Jackson gibi esmer tenliydi. "Yanlış bir şey yapmadı o. Suçlanacak biri varsa o da benim."

"İşte başlıyor," diye mırıldandı Seth.

Onu kaale almadım. Kelia'yı savunan bu safkan beni afallatmıştı. Gündüz yayınlanan pembe dizileri izlemekten daha iyiydi.

Telly platformun soluna gitti. "Hector, burada hiç kimse seni suçlamıyor. Melezler, safkanlar kadar güzel... ve iblisler kadar manipülatif olabilir."

Kelia'nın safkan sevgilisi Hector koridorda ilerledi. "Evet, güzel ama manipülatif mi? Asla. Onu seviyorum, Bakan Telly. Bunda onun bir suçu yok."

Telly platformun ucuna gelirken dudak büktü. "Bir melezle bir safkan birbirlerine âşık olamazlar. Bu düşünce absürt olduğu kadar tiksindirici de. O kanunları çiğnedi. Belki bunu, so-

kak fahişesi gibi hareket etmeden önce düşünmesi gerekirdi."

"Onun hakkında böyle konuşmayın!" Hector'ın yüzü öfkeden kıpkırmızı kesildi.

"*Benimle* bu şekilde konuşmaya nasıl cüret edersin *sen*?" Telly dikleşti. "Dikkatli davran, yoksa bir sonraki davranışın hainlik olarak yanlış anlaşılabilir."

Kelia arkasına döndü. Gözlerinde endişe, korku ve aşk vardı. "Hector, yapma lütfen. Git buradan."

Hector kara gözleriyle Kelia'ya baktı, onun yüzünden de aynı duygular okunuyordu. "Hayır. Bunun olmasına izin veremem. Sen yanlış bir şey yapmadın. Ben asla..."

"Hector, lütfen git," diye yalvardı Kelia. "Beni bu şekilde... görmeni istemiyorum. Lütfen!"

"Bir yere gitmiyorum," dedi Hector. "Senin bir suçun yok!"

"Suçum seni sevmek!" Kollarını çekip Muhafızlardan kurtuldu. Duyguların tüm açıklığıyla dile getirilmesi bir şey yapamayacak kadar şaşkına çevirmişti onları. "Bunu yapma! Bunu yapmayacağına dair bana söz verdin!"

Neye söz vermişti? Hector'ın yaptığı şey kahramanca, romantik ve takdire şayandı. Sevdiği adamın onun için bütün Konsey'i karşısına almasını nasıl istemeyebilirdi?

Hector hızla anayolda ilerlemeye başladı ve Muhafızlar sonunda kendilerine gelip melezle safkanın arasına girdiler.

Hector ellerini iki yanında sıkarak durdu. "Yaklaşmayın."

"Bunun devam etmesine izin mi vereceksiniz, Bakan?" diye sordu Lucian, oturum başladığından beri ilk kez konuşmuştu.

Telly yavaşça soluğunu verdi. "Kelia Lothos, savunman nedir?"

Safkan kalabalığı heyecan ve dehşet içinde, dört gözle Kelia'nın nasıl cevap vereceğini bekliyorlardı. Ama cevap veren Hector oldu.

"Suçsuzluğunu iddia ediyor."

Yaşlıca bir kadın Bakan ayağa kalktı. Kırmızı cübbe, çelimsiz vücudunu yutmuştu. Bana, yedi yaşındayken karşılaştığım Kabir Bekçisi'ni hatırlatıyordu. "Yeter. Melezi esaret cezasına çarptırın ve bu safkanı oturumdan çıkarın!"

Binanın *içindeki* gök gürültüsü yüzünden korkuluktan geriye doğru sıçrayıp Seth'in kucağına düştüm. Hava, üzerimizde ağırlaşmaya ve kararmaya başladı. Ne kadar imkânsız gözükse de tehlikeli bulutlar oluşmaya başladı ve bunlar, Hector'dan geliyordu. Toprak elementini kullanıyordu, elektriksel güç içeride bir fırtına yaratıyordu.

Hector, Telly'nin afallamış suratına baktı. "Onu almanıza izin vermeyeceğim."

Aşağıda kıyamet koptu. Hector hızla öne fırladı ve üzerimizdeki bulutta şimşekler çakıp havayı elektrik akımıyla doldurdu. Bakanlar şok ve öfke içinde ayağa kalktılar.

"Lütfen! Bunu medeni bir şekilde tartışabiliriz!" diye bağırdı Diana. "Lütfen..."

Bir gök gürültüsü daha oldu ve Diana'nın sesini bastırdı. Aşağıda neler olup bittiğini daha iyi görebilmek için yüzümü parmaklıkların aralarına bastırdım. Doğal olarak, Kelia'yı tutan Muhafızlar bir safkana saldırmaya gönüllü değillerdi. Doğumumuzdan itibaren, bu tür uç durumlarda bile asla böyle yapmamak üzere eğitilirdik. Hector, Kelia'yı kavrayıp göğsüne çekerken Muhafızlar temkinli bir şekilde geriliediler.

"Melez suçlu bulunmuştur!" diye bağırdı Telly. "Melezi yakalayın ve Efendilere gönderin! Safkanı da çıkarın."

Bulut çatırdayıp bütün salona şimşekler saçarken Hector, Kelia'yı arkasına aldı. Safkanlar oturdukları yerlerden hızla fırladılar, birbirlerini iterek kenara çekildiler. Aiden için endişe ederek hengâmenin içinde onu aradım. Laadan'ın yanında or-

tada duruyordu, yüz ifadesi çelikten bir maskeydi.

"Onu almaya kalkışanın gözünün yaşına bakmam." Hector'ın sesi alçak ve kararlıydı.

"Bir melez uğruna kendi soyunu karşına mı alacaksın?" Öfkeden Telly'nin benzi atmıştı.

Hector tereddüt etmedi. "Evet. Sevdiğim *kadın* için alırım."

Telly geriledi. "Kaderini kendin çizdin."

Bu sözlerin ne anlama geldiğini anlamadım. Safkanlar asla melezlerle takıldıkları için cezalandırılmazlardı. Sadece zorlama ya da diğer element güçlerini başka safkanlara karşı kullandıklarında cezalandırılırlardı fakat...

Bulut kararmaya devam etti ve Seth kolumu çekiştirdi ama ben balkon korkuluğunun parmaklıklarına tutundum.

"Muhafızlar!" diye emretti Telly ve Muhafızlar bembeyaz bir dalga halinde her köşeden içeri doluştu. Hepsi melezdi, biri dışında.

Safkan Muhafız'ın gözleri koyu toprak rengiydi. Telly'ye baktı, parmaklarıyla Akit hançerini kavrıyordu. Diğer Muhafızlar, iki âşığa ulaşıp Kelia'yı Hector'ın elinden almayı başardılar. Kelia bir yandan çığlık atıyor bir yandan onlarla mücadele ediyordu, ellerinden bir süre için kurtulsa da yere devrildi.

Tepemizdeki bulut daha da kararmıştı. Buluttan yıldırım boşaldı ve Telly'nin yanına düştü. "İndirin şunu yere!" dedi Telly.

"Hayır!" diye bağırdı Kelia. "Kes şunu, Hector! Lütfen!"

Hector bir yıldırım daha gönderemeden safkan, ona yetişti. Boğazımda dehşet dolu bir çığlık yükseldi ama Seth eliyle beni susturdu. Safkan Muhafız, başka bir safkanı öldürebilecek tek kişi, titanyum hançeri Hector'ın sırtına sapladı ve çevirdi. Binada ıslak bir şıpırtı sesi duyuldu ve uğursuz bulut sönüp gitti.

Seth beni korkuluktan geriye çekti. "Çığlık atamazsın, ta-

mam mı? Bizi burada bulurlarsa pek hoşlarına gideceğini sanmam. Çığlık atmayacağına söz ver." Başımı öne sallayınca elini gevşetip çekti. "Buradan çıkmamız gerek."

Seth'i zar zor duydum. Korku ve öfke yüreğimi esir almıştı. Parmaklarımı Seth'in koluna gömdüm. Kelia'nın çığlıkları havayı doldurdu, ta ki birdenbire kesilene kadar. Bunların hepsi imkânsızdı, zalimce ve korkunçtu.

Seth bezgin bir şekilde iç çekti. "Galiba Aiden'ın aklını başına toplaması iyi olmuş."

Damarlarım buz kesti, ciğerlerimdeki nefes tükenmişti. Arkama dönüp ona baktım. "Bunun olacağını biliyordun. Beni buraya özellikle getirdin!"

Kehribar rengi gözleri parladı. "Işın buraya varacağını bilmiyordum."

"Sana inanmıyorum." Midem bulanarak göğsüne abandım. "Ne yapacaklarını biliyordun!"

Seth başını çevirdi, yanak çukurları kıpkırmızı oldu. "Sadece ikiniz bu çılgınlığa devam etseydiniz Aiden'ın başına neler geleceğini biliyorum."

Onu tekrar ittim ve bu kez Seth beni bıraktı.

New York'taki ilk günümü izbe odaya kapanarak geçirdim. Burada ya da buranın yakınlarında bir yerde olmak istemiyordum. Mideme kramplar giriyordu ve Seth'e çok öfkeliydim.

Ama kendime de öfkeliydim.

Sert şiltenin kenarına güm diye oturdum. *Sadece ikiniz bu çılgınlığa devam etseydiniz Aiden'ın geleceğinin neler getirirdi onu biliyorum.*

Her ne kadar bunu kabul etmekten nefret etsem de Seth

doğru söylüyordu.

Aiden tam da Hector'ın yaptığını yapacak türden bir erkekti. Aiden bana âşık olsaydı ve ben Kelia'nın durumuna düşseydim o da bir Muhafız ordusuyla savaşır ve sırtına hançeri yerdi.

Başımı eğip ellerimin arasına koyarak boğuk bir nefes aldım. Kalbim sanki nefes almam için gerekli havaymış gibi Aiden'ı istiyordu ama aynı zamanda Aiden da beni sevse bile asla birlikte olamayacağımızı anlamıştım, hem de gerçekten.

Spor salonunda bana ne demişti? Beni severse elimden her şeyimi alacağını söylemişti. Gördüklerim benim de onun her şeyini, hayatını bile elinden alacağımı kanıtlamıştı.

Hafifçe çalınan kapı beni düşüncelerimden çekip çıkardı. İki adım atıp kapıyı açtım.

Seth kollarını göğsünde kavuşturmuş duruyordu. "Alex..."

Kapıyı kapatıp kilitledim. Seth haklı olabilirdi ama yine de onu görmek istemiyordum. Onun o sinsi suratıyla uğraşmak zorunda kalırsam cidden yumruğu basardım. Yatağa geri oturdum ve somurtarak kapıya baktım.

Bir dakika geçti, sonra tokmak önce sola sonra sağa döndü. Gözlerimi kısarak öne eğildim. Şüphe götürmez bir şekilde kapı kilidinin açılma sesiydi bu.

"Ne oluyor yahu?" Ayağa fırladım.

Kapı açıldı. Seth küçük odaya girdi. "Kilidini bozdum da."

Ağzım hayretten bir karış açık kaldı. "Seni kendini beğenmiş..."

"Şşt." Kapıyı arkasından kapattı ve odaya tiksinti dolu bir bakış daha attı. "Hâlâ seni bu boktan yere tıktıklarına inanamıyorum. Lucian'la bunu konuşacağım."

"Lucian niye umursasın ki?"

Yürüyerek yanımdan geçti ve belinden kıvrılıp açık avucunu şilteye bastırdı. "Lucian sandığından daha çok önemsiyor

seni." Doğruldu ve gülümsedi. "Benim odama gelsene. Çok hoşuna gider."

Gözlerimi devirdim. "Öyle bir şey olmayacak."

Seth hayal kırıklığına uğramışa benziyordu, sonra bakışları iğrenç banyoma kaydı. "Banyomda jakuzili küvet var."

"Cidden mi?"

"Evet."

Güzel, uzun bir banyo fikri beni cezbetti. Bu hayali aklımdan defederek başımı iki yana salladım. "Seth, şu anda gerçekten seninle konuşmak istemiyorum."

Yatağa çöktü ve yüzünü astı. "Konuşmamız gerek."

İnleyerek başımı arkaya yatırdım. "Benim ne istediğimin senin için hiç önemi oldu mu ki?"

"Senin isteklerin benim için daima önemlidir." Yüzü ciddiydi. "Aklıma gelmişken, o gece giydiğin pijamaları sevmiştim. Oduncu gömleğiyle atlet çok albenili sayılmazdı ama o mini şort güzeldi."

Gözlerimi kısarak ona baktım. "Bu oda buz gibi ve bu şeye," yatağa gidip kaşındıran battaniyeyi çekiştirdim, "hayatta dokunmam. Muhtemelen pireli." Tekrar ona döndüm. "Ne istiyorsun, Seth?"

Bakışlarını yere indirdi. "Bugün olanları görmek zorunda kaldığın için üzgünüm."

Bunu hiç ummamıştım.

"Ama görmen gerekiyordu," diye devam etti, bakışlarını kaldırıp gözlerime baktı. "Onu... sevdiğini biliyorum. İnkâr etme, Alex, sevdiğini biliyorum. Bir de, Aiden sana ne söylerse söylesin sana hâlâ gerekenden fazla değer veriyor."

Buna itiraz etmek için ağzımı açtım çünkü Aiden bana birçok farklı yoldan bunun tersini söylemişti ama durdum. Aiden'ın gerçekten bana değer verip vermemesi önemli miydi?

Arkama döndüm ve yıpranmış halıya gözlerimi dikerek Seth'in yanına oturdum.

"Bence bunu biliyorsun, Alex," dedi yumuşak bir şekilde. "Bunu daha önce sana söyledim. Önünde sonunda ikiniz yakalanacaktınız. Hiç kimsenin gücü, hatta benimki bile Konsey'i durdurmaya yetmezdi. Aiden'ın ne yapacağını biliyorsun."

"Biliyorum." Avucumu kalçama sürdüm. "Aynı Hector'ın yaptığını yapardı. Sadece bunu kendi soylarından birine yapacaklarını düşünmezdim."

"Burası farklı bir dünya. Birkaç kere gelmiştim buraya. Düpedüz eski kafalı. Bakan Teliy çok alıngandır ve melezleri sevmez... Apollyon'u bile."

Başımı kaldırıp ona baktım. "Ne demek istiyorsun?"

Seth'in dudakları inceldi. "Bana böyle bir şey söylenmedi, sadece öyle bir izlenim edindim."

"İfadem sırasında beni o mu sorgulayacak?"

"Bilmiyorum." Sonra Seth gülümsedi. "Onu dert etmene gerek yok."

Aslında ona inanmamıştım ama daha fazla kurcalayamayacak kadar yorgundum. "Nefret ediyorum buradan."

Eğilip saçlarımı boynumdan çekti; yara izlerim ortaya çıktı. "Buraya geleli sadece bir gün oldu, Alex."

"Bunu bilmek için bir günden fazlasına gerek yok." Başımı çevirdim, yüzlerimizin birbirinden sadece birkaç santim uzakta olduğunu görünce irkildim. "Burayı seviyor musun?"

Seth gözkapaklarını indirdi, uzun kirpikleri yanaklarına yayıldı. "Öyle korkunç bir yer değil hani." Birkaç dakika bir şey söylemedi, sonra da gözlerini gözlerime dikti. "Aiden'ın ümitsiz vaka olduğunun farkındasın artık, değil mi?"

Gözlerimi sertçe kırpıştırıp başımı çevirdim. Aniden ağlamak istedim çünkü bu doğruydu. "Herhalde bu sana hastalıklı

bir keyif veriyordur, değil mi?"

"Ben kötü biri değilim, Alex."

Keskin ses tonunu duyunca ona geri döndüm. "Kötü birisin demedim."

Seth gergin bir biçimde gülümsedi. "O zaman neden acı çektiğini görmeyi istediğimi düşünüyorsun? Acı çektiğini biliyorum."

Şu anda suçluluk hissediyordum. "Bak, üzgünüm. Kusura bakma."

Rahatladı. "Bu benden ikinci özür dileyişin. Vay canına."

"Sonuncusuydu."

"Belki." Geriye kayıp yan yattı. Yanında kalan azıcık yeri işaret etti. "Bu berbat, cidden berbat. Daha iyisini istemediğinden emin misin?"

İç çektim. "Seth, burada kalamazsın."

Omuz silkti. "Nedenini anlamıyorum."

"Dayım bitişikte kalıyor."

"Ne olmuş?" Tekrar yatağa hafifçe vurdu. "Odasında bile değil. Diğer safkanlarla birlikte aşağıda. Açılış partisi şenliğindeler."

"Önemi yok." Bacaklarının üzerinden geçtim ve yanına oturdum. "Bu yatak paylaşma olayı sona ermeli."

Seth başını kaldırıp bana baktı, yüzü masumiyet timsali gibiydi. "Neden? Kabus görmeni engelliyor ama, değil mi?"

Yapıştıracağım laf dudaklarımda donup kaldı. Kahretsin.

"Bir süredir tek bir kabus görmedin. Sana ne demiştim?.."

"Of, kapa çeneni."

Seth kıkırdadı, sonra da bana New York Akiti'ne ilk gelişini anlattı. Ben de ona, annemle yaşadığımız kasabalardan birkaçını anlattım. Bir süre sonra gözleri kapandı ve başka hikaye anlatmadık. Onu birkaç dakika izledim. Onunla ne yapmam

gerekiyordu benim?

Onu uyandırmamaya dikkat ederek yan döndüm. Pis, beyaz duvarlara bana saatler kadar uzun gelen bir süre gözümü dikip baktım. Zihnim bir yürlü durmuyordu ki bu tuhaftı. Genellikle Seth yanımdayken kolayca uykunun kollarına bırakırdım kendimi.

Bu gece farklıydı. Caleb'i özlüyor, bulunduğum yerden nefret ediyor ve Aiden'la aramızdakilerin farklı olabilmesini her şeyden daha çok istiyordum. Bu gece kendimi her zamankinden daha çok yalnız hissediyordum. Belki her şey burada çok daha gerçek, çok daha soğuk ve çıplak gözüküyordu. Hector'ın katledildiğini görmek, Aiden söz konusu olduğunda içimde, bu işin vahşi, güzel bir peri masalı sonu olacağına dair taşıdığım küçücük umudu yok etmişti.

Yanımda Seth'in soluğu yavaşlayıp derin, sabit bir ritme dönüştü. Sırtüstü dönüp ona baktım.

Seth kesinlikle uyumuyor, bana bakıyordu. Meraklı ve biraz kafası karışmış gibiydi. Bu minicik yatakta sırtüstü yatınca ona çok az yer kalmıştı. Bu durumda zaten tek kolunu yastık yapmış, diğer kolunuysa yanına kenetlemişti. Alt dudağımı emdim ve doğruldum. Arkama uzanıp yastığı aldım ve ona verdim. Yastığı aldı, sorgular biçimde gözlerini kıstı. Birbirimize baktık, sonra da Seth anlamış gibi göründü. Kibirli ya da edepsiz bir laf etmesini bekliyordum.

Ama hiçbir şey söylemedi. Sessizce yukarı kalktı ve yastığı başının altına koydu. Sonra sırtüstü uzandı ve sağ kolunu uzattı. Beklerken göğsü hızla kalktı. Elimi yüzümde gezdirdim ve gözlerimi sımsıkı kapattım. *Ne yapıyordum ben?*

Gerçekten bilmiyordum. Yorgundum ve buradan nefret ediyordum. Oda soğuktu, kaba battaniye yerde kalmıştı, Aiden'ı *istiyordum*... ve bahane bulmayı bıraktım. Uzandım, başımı

omzuyla göğsü arasındaki boşluğa koydum. Kalbim tuhaf bir biçimde atıyordu.

Seth bir, belki iki dakika kıpırdamadı. Sonra kolunu aşağıya indirip belimi sardı ve beni daha yakına çekti. Vücudum vücuduna, elim göğsüne yaslıydı. Elimin altındaki kalbi benimki kadar hızlı çarpıyordu.

turk.co
a

On Altıncı Bölüm

"Kendini iyi hissetmiyor musun?"

"Hı?" Hiç dokunmadığım tabağımdan başımı kaldırdım.

Marcus merakla beni süzdü. "Kahvaltına elini bile sürmemişsin."

Aiden'a göz attım. O da beni izliyordu. Seth de öyle. Laadan'ın gözleri de benim üzerimdeydi, fakat gözlerinde aslında beni görmüyormuşçasına dalgın bir bakış vardı.

Bu kahvaltı cidden çok tuhaftı.

Bakışlarım tekrar Aiden'a kaydı. Safkan Muhafız'ın Aiden'ı sırtından bıçaklama görüntüsünün zihnimde belirmesine engel olamıyordum. Kanın yüzümden akıp gittiğini hissedebiliyordum.

Aiden portakal suyunu masaya koydu. "Alex?"

"Evet... dün gece pek uyuyamadım da." Seth'in bakışlarının beni delip geçtiğini hissedebiliyordum. "Yerimi falan yadırgadım herhalde."

"Odanı sevmedin mi?" diye sordu Marcus.

"Odamı gördün mü?" Ağzıma bir çatal yumurta tıksam mı, tıkmasam mı diye düşündüm. Ama Aiden'ın bardağın kenarından beni göz ucuyla süzüşüne bakılırsa bu iyi bir fikir değildi. "O kutuya oda diyebilirsen tabii."

Marcus arkasına yaslandı, bacak bacak üstüne attı. "Odanı görmedim ama eminim o kadar da kötü..."

"Marcus, bu sabahki oturumlar saat kaçta?" diye sordu Laadan.

Dikkati dağılan Marcus saatine göz attı. "Birazdan başlarlar."

Laadan'a minnettarlıkla gülümsedim, o da şampanya bardağını döndürürken goz kırptı. Sabah bu kadar erken saatte şampanya içmek bana sofistike ve havalı gözüküyordu, giydiği muhteşem yeşil elbise de öyle. Ağırbaşlı ve kısa kollu'ydu.

Seth'in sandalyesinin mermer fayansta çıkarttığı gıcırtı kulak tırmalayıcıydı. "Alex, çalışma zamanı."

Aiden omzunun üzerinden Seth'e baktı. "Hiçbir şey yemedi."

"O halde en azından öğle yemeğini yer."

Aiden'ın yüz ifadesi sertleşti. "Ya da çalışmaya başlamadan önce kahvaltısını yapması için ona birkaç dakika verebilirsin."

"Hımm... Şu déja vu denen tuhaf duyguyu yaşıyorum ama o zaman sen bana çalışmalarınızdan uzak durmamı söylemiştin, ben de sana bunun ne kadar tuhaf..."

"Garip." Aiden'ın dolgun dudakları alaylı bir gülümsemeyle bükûldü. "Ben de aynı şeyi hissettim ama sana demiştim ki..."

"Ah, bebek iblisler aşkına, çalışmaya başlamaya hazırım." Sandalyeyi itip kalktım.

Aiden arkasına döndü, gözleri birer çizgi halini almıştı. Laadan, olanları neşeli bir ilgiyle izlerken meyve suyumu alıp büyük bir yudum içtim. "Mutlu musun?"

"Bunu sık sık yapıyorlar mı?" diye sordu Laadan, kristal flüt

kadehinden bir yudum alarak.

Marcus boğazını temizledi. "Sormana gerek var mı?"

"Ne?" Seth kaşlarını çattı, güzelliği buz gibi bir hal aldı. "Biz ne..."

"Dekan Andros, ben de sizi arıyordum. Sizinle konuşmak istediğim şeyler var. Ha, kötü şöhretli Alexandria bu, değil mi?"

Sesi tanıyınca kaskatı kesildim. *Bakan Telly.* Bir an için Seth'le göz göze geldim, sonra da kendimi zorlayarak arkama döndüm. Hector'ın ölüm emrini verdikten sonra onu görmek midemi ekşitmişti. Gülümsedim. Muhtemelen daha çok suratımı ekşitmişe benziyordum ama denedim.

Telly beni bütünüyle suçlayıcı bir bakışla tepeden tırnağa süzdü. "Onca şey bunun başının altından mı çıktı yani?"

Bu söz damarıma bastı. "Öyle herhalde."

Belli belirsiz gülümsedi. "Eh, becerdiklerinle ilgili bir sürü şamata kopmuştu. Senin iblis öldürdüğünü iddia eden bir sürü söylenti dolaştı. Bu doğru mu diye merak ediyorum. Kaç iblis öldürdün?"

Belli belirsiz Seth'in masanın etrafından geçtiğini sezinledim. Odada olduğu yeri bilmem tuhaftı. "Üç tane öldürdüm."

"Ya." Telly kaşlarını havaya kaldırdı. "Etkileyici. Peki, kaç masum insanı tehlikeye attın? Ya da ölmesine neden oldun?"

Sinirden beynime kan sıçradı. Telly'nin gülümsemesi yüzüne yayılıp gerçek bir gülümseme halini aldı. Kıvrandığımı görmekten zevk alıyordu.

"Seth, Alex'in çalışma saati gelmedi mi?" diye sordu Aiden.

Aiden'daki bu ani değişiklik Seth'in hoşuna gittiyse bile bunu dile getirmedi. "Şey, evet. Müsaadenizle, Bakan Telly ama bizim gitmemiz..."

Telly'nin buz gibi gözlerine baktım. "Bir."

"Bir ne, hayatım?"

Arkamdaki herkes muhtemelen nefesini tutmuştu. "Bir masum insanın öldürülmesine neden oldum ve kaç kişiyi tehlikeye attığımı bilmiyorum. Belki düzinelercedir."

Seth sessizce sövdü.

Telly'nin şaşkınlık dolu gözleri bir an için fal taşı gibi açıldı. "Öyle mi?"

İlginçtir ki yardımıma Marcus koştu. Önüme geçip Bakan'ın düşmanca bakışlarını engelledi. "Bakan Telly, benim de sizinle konuşmayı istediğim birkaç şey vardı. Eğer sizin için uygunsa, şimdi konuşabilir miyiz?"

Seth, Telly'nin cevabını beklemeden kolumdan tuttuğu gibi beni masadan uzaklaştırdı. Kapılardan bir adım uzaklaşana kadar bekledi. "Tanrılar aşkına, şu çenene bir türlü sahip olamıyorsun."

"Sana ne." Kolumu çekip kurtardım ve dışarı çıktım. Giydiğim termal atlet ve sweatshirt beni o ısıran rüzgârdan korumaya yetmiyordu.

Seth soğuk havadan etkilenmemişe benziyordu. Labirente doğru yürürken elini yukarı kaldırdı ve açık avucunun içinde küçük mavi enerji topu oluştu. "Düşman edinmek isteyeceğin türden biri *değil* o."

Küçük top avucunun içinde bir aşağı, bir yukarı gidip geliyordu. İçimdeki o meraklı köpek gözlerini kaçıramıyordu. "Her şeyden önce, benden hoşlandığını sanmıyorum."

"Yine de işleri daha da beter hale getirmene gerek yok."

Ses tonu beni sinirlendirdi. "Biliyor musun, odamdan gitsen iyi olacak. Kendi odan var senin."

Gülümsedi. "Olduğunu biliyorum. Kendisini sık sık görüyorum. Ama senin yatağını tercih ederim. Daha güzel kokuyor."

Suratımı ekşittim. "Daha güzel mi kokuyor? Senin yatağın nasıl kokuyor? Pişmanlık ve zevksizlik mi?"

Seth kıkırdadı. "Uyuduğun her yer sen kokuyor."

"Tanrılar aşkına, bu uzun zamandır duyduğum en tüyler ürpertici şey olmalı. Bunu ben diyorsam sözüme inan, Seth."

"Güller ve yaz mevsimi gibi kokuyorsun." Topu biraz daha yükseğe attı. "Hoşuma gidiyor."

Nefesim kesildi. "Yaz mevsimi gibi mi kokuyorum? Gerçekten mi? Yaz gibi?"

"Evet, bilirsin işte. Sıcak. Her zaman sıcak bir kokun var."

Yanımızdan, omuzlarının üzerinden bu küçük güç gösterisine bakan iki safkan geçti. Şaşkınlık dolu bakışlarını görünce gülümsemeye başladım ama kızgın olmam gerektiğini hatırladım. "Kokumu sevip sevmemen umurumda değil, ucube."

"Marcus içeri girecek değil ya." Top daha da büyüdü, artık eli gözükmüyordu. "Kapıyı bu yüzden kilitledim. Sarılma şenliğimizi kesemesin diye."

"Konu bu değil, bundan konuşmayı bırakır mısın?" diye çıkıştım.

Seth bir dakika boyunca konuşmadı. Bu onun için yeni bir rekordu. "Endişe etme; günün birinde bunu sen de yapabileceksin. Sarılmak istemezsem beni özlersin ama."

"Doğru değil bu."

Bana yan yan baktı; dün gece ona *sarıldığımı* hatırladığını söylüyordu bu bakış. Tüm benliğimle ona patlatmayı isteyerek inledim. Ama labirentten çıkarken enerji topunu ortadan kaldırdı ve amfiteatrı gördük. Aniden bir titreme geldi ama bunun, havanın soğukluğuyla ilgisi yoktu. "Nereye gidiyoruz?"

"Oraya değil."

"O kadarını anladık." Onun peşinden binanın etrafından dolaştım; binaya bakmıyordum. Tıpkı, yolda yanlarından geçtiğimiz kölelerin bize bakmadığı gibi.

Konsey binasının arkasında nihayet gerçek Akit'i görebil-

dim. Süslü demir parmaklıklar kampüs alanını çevreliyordu. Bizim okul, tam güneşli bir günde Yunanistan'dan fırlamış gibi gözükürken onlarınki, sislerin arasından yükselen, tüyler ürpertici kuleleriyle bir ortaçağ kalesine benziyordu. Genişleyen binanın arkasında yurtlar olduğunu tahmin ettiğim gri binaların çatılarını görebiliyordum.

Parmaklıklara yaklaşınca desenleri fark ettim. "Şu meşale olayı nedir?"

"Hı?"

"Şu ters dönmüş meşaleler." Parmaklıklardaki meşale desenini gösterdim. "Burada her yerde bunlardan var."

"Evet, fark ettim. Thanatos'un sembolü."

"Akit'teki Eğitmenlerimden birinin kolunda bunun dövmesi var."

Dudaklarını büzdü. "Bakan Telly'nin kolunda da var."

"Nasıl oluyor da bunu biliyorsun?" Ağaçlıklı çayırı geçtik, küçük binaları ana binaya bağlayan, üstü örtülü yollardan birine girdik. "Gizlice odasına girip ona da mı sarılıyorsun yoksa?"

"Kıskanma. Tek minik tavşanım sensin. Ama soruna cevap vermek gerekirse, Lucian'la buraya geldiğimde Telly birkaç köleye bağırırken kolunu sallıyordu. Cübbesinin kolu geriye kaydı ve dövmeyi gördüm."

"Acaba gizli bir cemaate falan mı üyeler?"

"Aşağılık heriflerin gizli cemaatidir belki."

Kıs kıs güldüm. "Bak bu olabilir işte."

Derse giden iki melez yanlarından geçerken aniden oldukları yere çakıldılar. Gözleri fal taşı gibi açık bir halde aval aval bize bakıyorlardı. Oğlanlardan biri diğerine dirsek attı. "Bu, o! Bu da o kız olmalı... diğeri hani."

Diğer oğlanın ağzı bir karış açık kaldı. "O zaman doğruymuş! Gerçekten de iki Apollyon varmış."

"Tanrılar aşkına," arkadaşı elini göğsünde gezdirdi, "süper bu."

Seth başıyla onlara selam verdi. "Çok süper."

Gözlerimi devirerek onu kenara ittim. Seth'i hissetme olayı harbiden sinirime dokunuyordu. "Nereye gidiyoruz?"

"Sabahları burası dondurucu olduğu için ilk çalışmamızı bir antrenman odasında yapmayı düşündüm. Sonra dışarı çıkarız."

Omuzlarım birden düştü. "Bütün gün seninle çalışmak zorunda mıyım?"

Seth önümde etrafında döndü, yüzünde her zamanki kendini beğenmiş sırıtışı vardı. "*Bütün gününü* benimle geçirmek zorundasın. Her günü. Burada olduğumuz surece boyle."

Ona baktım.

Ellerini çırptı, elimi tutmadan önce bir hayli tiz bir çığlık attı. "Ah, öyle çok eğleneceğiz ki! Değil mi? Eğleneceğiz, Alex, çok eğleneceğiz."

Hiç de eğlenmiyorduk.

Etrafımda dönüp ilk tekmesini, sonra da yumruğunu engelledim. Her yerimden terler boşanıyordu ve adalelerim Seth'in ardı arkası kesilmeyen saldırıları yüzünden sızlıyordu..

Yine de, sabahki çalışmaları öğleden sonrakilere tercih ediyordum. Geçtiğimiz üç günde dışarıdaki antrenmanlardan korkar olmuştum. O zamana kadar hava pek fazla ısınmıyordu ve donmuş yer, üzerindeki büyüleyici yeşil çimlere rağmen merhametsizdi.

Seth bana bir şişe su attı. "Beş dakika."

Minderlerin kenarına çekildim ve sudan büyük bir yudum aldım. Susadığını hiç görmediğim Seth sayıları gittikçe artan

izleyicileri eğlendirmeye karar verdi. Teneffüslerde melez öğrenciler kapılarda toplanmaya başlamışlardı. Seth kapıları açık bırakıyordu çünkü bu egosunu okşuyordu. Ama bütün melezler iyiydi ve bana benim Akit'imdeki insanların davrandığı gibi davranmıyorlardı. Her nasılsa birkaç iblis öldürdüğümü öğrenmişlerdi –bundan Seth'i sorumlu tutuyordum– bu da onların gözündeki yerimi feci yükseltmişti. Öğrenciler ve Eğitmenler, Bizim birbirimizin kafasını koparmaya çalışmamızı izliyorlardı.

Bir bakıma bizim de aslında yapmak istediğimiz buydu.

Kavga etmediğimiz tek zaman uyuduğumuz zamandı. Seth'i yastık niyetine kullandığım gecenin bir tekrarı daha olmamıştı ve galiba bu onu çok kızdırıyordu.

Minderlerin üstünden yürüdüm, Seth'in o akıllara zarar uzunlukta kızıl saçları ve bana kendimi spor sutyen giyiyormuşum gibi hissettiren göğüsleri olan fıstık meleze söylediklerinin sonuna yetiştim.

"Antrenmandan sonra belki sana şey toplarımı..."

Su şişesini Seth'in ensesine fırlattım. Arkasına döndü ve şişe ona çarpmadan yakaladı. Küçük bir çığlık atan kız geriledi ve bana baktı. Başka biri olsaydım saçımı yolardı gibi bir hisse kapıldım.

"Hiç hoş değil." Seth şişeyi yere attı.

"Beş dakika doldu." Ağzım kulaklarımda birkaç adım geriye zıpladım.

Kapıdaki müdavim melezlerden Cross, arkadaşını dirseğiyle dürttü. "Hafta sonuna kadar bu işin, ölümüne dövüşle sonuçlanacağına bahse girerim."

"Kim kazanır sence?" Artık tanıdık diğer bir yüz olan Will sırıttı.

"Bahsimi şunun üzerine koyardım." Cross başıyla beni işaret etti.

Başımı geriye atıp Seth'e gülümsedim. "Benden bahsediyor," dedim dudaklarımı oynatarak.

Seth'in canı sıkılmışa benziyordu.

Koca Meme, beş saniyeliğine saçlarıyla oynamayı bıraktı. "Ah hayır, bence İlk, galip gelirdi."

Yüzümdeki gülümseme silindi ve onları kale almamaya karar verdim. Seth'e döndüm. "Hazır mısın, *hayatım*?"

Gelip önümde durdu, sırtı hayranlarına, yani hayranlarımıza dönüktü. "Senin için daima hazırım, *minik tavşanım*."

Darbemi engelleyemedi, sert bir şekilde karın boşluğuna vurdum. Arkaya doğru sendeleyip homurdandı. "Biraz ağır ol bakalım, Apollyon?"

Kapıda duran hayranlarına karşı altta kalmamak için elementlerden faydalandı. *Ahmak suratlı*, diye geçirdim içimden. İlk ani rüzgâr beni milimle ıskaladı ama ikincisi o kadar uzağımdan geçmişti ki durup güldüm. Üçüncüsü tam göğsüme isabet etti. Hızla minderlere düştüm ama beni yere mıhlamadan yuvarlanıp ayağa kalktım. Öğle yemeği arası verene kadar buna devam ettik. Seth, öğrencilerle yemeyi seviyordu. Daha çok pohpohlanma fırsatı veriyordu ona.

Cross'la Will bizi Cumartesi günü verdikleri bir partiye davet ettiler. "Gelebilirseniz muhteşem olur," dedi Cross. "Safkanlar kendi partileriyle meşgul olacaklar, böylece hiç kimse bizi kontrol etmeyecek."

Safkanlar her gece kendi partileriyle meşgul oluyorlardı. Beş kat yukarda olmama rağmen sabahın ilk ışıklarında boğuk kahkahalarını duyabiliyordum. Bunu düşünmek midemi ekşitti. *Onun* da eğlenen safkanlardan biri olup olmadığını merak ediyordum.

Seth, partinin harika bir fikir olduğunu düşünüyordu. Koca Meme de öyle. Ben o kadar emin değildim çünkü Seth'den

bulaşan sıcak basmaları uzaktan bile yeterince kötüydü. Aynı odadayken bunları yaşamak hiç istemezdim. Dışarıdaki öğleden sonra antrenmanımızın sonunda onsuz sıvışamadan Seth elimi yakaladı.

"Ne var?" Uzun, sıcak bir duş yapmayı o kadar çok istiyordum ki.

Giysilerimin her santimini kaplayan soğuk çamura aldırmadan beni kendine çekti. "Partiye benimle gelmen gerek."

Tek kaşımı kaldırarak ona baktım. "Gelmeyeceğimi söylemedim ki."

"Geleceğini de söylemedin ve bütün öğleden sonra huysuzluğun üzerindeydi."

"Çünkü gece gündüz tepemdesin."

"Buna inanmıyorum." Seth'in bakışları yukarı ve arkama kaydı ve bana daha da yaklaştı. Bir elimi omzuna koyup güç aldım ama bana gülümsedi. Farklı türden bir gülümsemeydi bu, genellikle Koca Meme'ye ve Elena gibi kızlara sakladığı türden. Ansızın ihtiyatlı bir havaya büründüm, boştaki eliyle uzanıp çenemi tutunca alarm zillerim çaldı.

Nabzım tavana vurdu. "Ne yapı?.."

Seth başparmağını alt dudağımda gezdirdi ve karmaşık duygularla ürperdim. Gözleri, gözlerime kilitlendi ve gözlerinin sarısı alevlendi. "Dudağında çamur var."

"Ya." Elimle ağzımı sildim ve eğilip bükülerek elinden kurtuldum. "Ben de..."

Aiden, Apollon heykelinin altında duruyordu ve onun kadar kıpırtısız ve hiddetli gözüküyordu. Dönüp Seth'in suratına bir tane patlatmamak için kendimi zor tuttum.

"Selam." Seth etrafımda döndü. "Antrenmanlarımızı kontrol ediyorsun, öyle mi? Endişe etme; ona gerçekten çok iyi göz kulak oluyorum."

Jennifer

Hemen oracıkta karar verdim: Uyanınca ilk işim Seth'i çarpmak olacaktı.

"Eminim öyledir." Aiden'ın sesi buz gibiydi.

Seth, Aiden'ın yanından geçerken omzuna hafifçe vurdu. "Konsey oturumları nasıl gidiyor? Dünyayı kurtarıyor musunuz bari?"

Aiden'ın bakışları önce Seth'in eline, sonra da yavaşça yüzüne kaydı. Seth orada her ne gördüyse, gördüğü şey ona elini bir an önce oradan çekmesini söylemiş olmalıydı. Sanki bu onu keyiflendirmiş gibi kıkırdayan Seth bana baktı. "Sonra görüşürüz, minik tavşanım."

Ağzımdan dökülenler Aiden'ın gözlerinin fal taşı gibi açılmasına, kampüse doğru yürüyen Seth'in ise sadece daha şiddetli gülmesine neden oldu.

"Selam," dedim, çamur alev alev yanan yüzümün yarısını *kapladığı* için minnettardım.

Aiden ellerini beyaz pantolonunun ceplerine soktu. "Onunla çalışmanın umduğum gibi gittiğini görebiliyorum."

"Ondan nefret ediyorum, cidden."

"'Nefret' çok güçlü bir sözcük."

Çenemi hızla yukarı kaldırdım. "Onunla beş saniye geçirmek zorunda kalsaydın anlardın."

Gri gözleriyle önce yüzüme, sonra dudaklarıma baktı... Seth'in dokunduğunu gördüğü dudaklara. "Öyledir herhalde."

"Ee, neden buradasın?" Sesim sertti ama gözlerindeki soğukluğa öfkeleniyor ve hâlâ Aiden'ın açtığı duygusal yaraların üstesinden gelmeye çalışıyordum.

"Seni birkaç gündür görmedim, bu yüzden aslında seni kontrol ediyordum."

Buz gibi havaya rağmen sıcaklıyordum ve bunun için kendimden nefret ediyordum. "Neden?"

Omuz silkti. "Yasak mı?"

İçten içe kalbim, Aiden beni arayıp bulduğu için mutlulukla hoplayıp zıplıyordu. Öte yandan beynim merhametsizce bana oradan çekip gitmemi buyuruyordu. Kaldım. "Galiba."

"Yürürken sana eşlik edeyim mi?"

"Sorun olmaz mı? Yani bir safkanın, bir melezle yürümesine kimse aldırış etmez mi? Pek böyle yapan göremiyorum da." Durakladım, kaşlarımı çattım. "Aslına bakarsan, burada safkanların melezlerle konuştuğunu hiç görmüyorum."

"Bakan Telly, Konsey'in ve Akit'in yönetilmesi konusunda biraz eski kafalıdır. Her şeyin sanki yüzyıllardır hiçbir şey değişmemiş gibi olmasını, soyların ve ırkların tamamen birbirinden ayrılmasını ister."

Ana binaya birlikte yürümeye başladık. "Bu yüzden burada hiç ölümlü görmedim."

Aiden başını öne salladı. "Bence Bakan Telly tamamen eski usullere, soyumuzun, yaşamımızın her yönünü tanrılara adadığımız zamana geri dönmek istiyordu. Ölümlülerle, zorlama büyüsü yoluyla bile bağlantı kurmamamız gerektiğine inanıyor."

"Peki, iblisleri öldüren melez ordusunu nasıl kurmayı düşünüyor?" Aiden bana ciddi bir bakış fırlattı. Kafama dank etti. "Melezlerin olması gerektiğine inanmıyor, değil mi?"

"Safkanların, küçük melezlerin ortaya çıkmasına yol açan cinsel ilişkilerden kaçınmaları gerektiğini ve iblislere karşı kendimizi savunmamız gerektiğini düşünüyor."

Çamur kaplı bir saç tutamını geriye attım. "O zaman köleler konusunda ne yapacaktınız? Kendi başınızın çaresine mi bakacaktınız?"

Bulutlu gökyüzüne baktı. "Şu anda dünyada safkanlara nesiller boyu yetecek kadar melez var. Ondan sonra Telly ne yapardı bilmiyorum."

"Yani bütün melezlerin esir edildiğini mi görmek istiyor? Güzel. Boşuna onun koca bir hıyar olduğunu düşünmemişim. Sağduyum sandığım kadar kötü değilmiş."

Aiden başını eğip bana baktı, çarpıcı yüzünde meraklı bir ifade vardı. "Neden sağduyunun kötü olduğunu düşünüyordun?"

Ona anlamlı bir şekilde baktım.

Dudaklarını büzdü ve katı bir tavırla başını öne salladı. "Anladım."

Birkaç dakika sessizce yolumuza devam ettik. "Ee... sevdin mi burayı?"

Hector'ı düşünerek dudaklarımı ıslattım. "Evi... özlüyorum."

Aiden kapalı havaya bakmaya devam etti. "Ben de özlüyorum."

Konsey binasına yaklaşırken ona sokuldum. Kendime bunun normal olduğunu söylüyordum. Aiden benim arkadaşımdı, sadece o kadar. "Burası beni huzursuz ediyor. Bir an önce duruşmam olsa da bitse. Bütün bu süre boyunca burada olmak zorunda olmam aptalca, üstelik duruşmam oturumun en sonunda bile değil. Her neyse, duruşmalar nasıl gidiyor?"

"Uzun. Konsey, her şeyden daha çok tartışmaya vakit harcıyor."

Bu beni şaşırtmamıştı. "Dönüşen melezlerle ilgili konuştular mı?"

Yüz ifadesi aniden anlamsızlaştı. "En çok tartışılan konu bu. Gece ne yapmayı planlıyorsun?"

"Ne yapmayı mı planlıyorum?" Başımı arkaya atıp iç çektim. "Duş almayı."

Aiden güldü ve midemi sıcak, uçuşan duygular kapladı. Sanki onu gülerken görmemin üzerinden yıllar geçmişti. "Şu anda çok pasaklı gözüküyorsun."

Acıklı bir şekilde iç çektim. "Biliyorum. Ağzımın içinde çamur var."

"Şey, sana kendini daha iyi hissettirebilecek bir şeyler olabilir bende." Elini cebine soktu ve yaklaşık on santim uzunluğunda ince, uzun, siyah bir tüp çıkardı.

"Ne bu?"

Aiden tüpü vücudundan uzakta tutarken gülümsedi. "Melezlerin dönüştürüldüğünü keşfettiklerinden beri yeni silahlar üzerinde çalışıyorlardı ve işte bunu geliştirdiler."

"Siyah bir tüp mü? Vay canına."

Gülümsemesi tüm yüzüne yayıldı. "Izle bak." Parmaklarını tüpün tabanına getirip küçük bir düğmeye bastı. Her bir yandan titanyum bıçaklar fırladı. Aiden bileğini salladı ve sağ taraftaki bıçak uzayıp içe doğru kıvrıldı.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Vay canına. Harika."

Güldü. "Saplanan şeyleri ne kadar çok sevdiğini biliyorum. Al." Bıçağı bana verdi. "Ama dikkat et. Felaket keskin."

Silahı alıp büyük bir saygıyla tuttum. Umduğumdan ağırdı ama yine de kontrol edilebilirdi. Parmaklarımla tüpün ortasındaki soğuk maddeyi kavradım. Bir tarafı sivri uçluydu, diğer tarafıysa bana orağı hatırlatıyordu. Bıçağa neden böyle bir şekil vermişlerdi acaba?

Sonra hemen farkına varamadığım için kendimi aptal gibi hissettim. İrkilerek orak tarafını gösterdim. "Bu kafa kesmek için, değil mi?"

"Evet, hepimiz Seth gibi akaşayı kullanamıyoruz. O bile bütün iblis melezleri çarpamıyor. Akaşa kullanmak enerjiyi emer, bu yüzden gerçekten ihtiyacı olduğunda onu kullanabilir."

"Ya." Geniş bir kavis çizerek savurdum. Silahın temsil ettiği o pis işe rağmen, ağzım kulaklarıma varmıştı. "Acaba ben Uyandıktan sonra akaşayı daha mı kolay kullanabilecek?"

"Bilmem." Aiden bıçağı temkinli bir şekilde süzdü. "Muhtemelen ona sorman gereken bir soru bu."

Lucian'ın, ben Uyanınca Seth'in benden enerji çekeceği konusunda söyledikleri aklıma geldi. "Muhtemelen varımı yoğumu alacak." Bu sözler ağzımdan çıktığı an donup kaldım. Annem böyle söylemişti. Böyle mi olacaktı?

Aiden ani sessizliğimi fark etti. "İyi misin?"

Gözlerimi kırpıştırdım. "Evet, iyiyim." Metal tüpün tabanındaki küçük düğmeye bastı. Orak tarafı düzleşti, sonra da iki ucu tekrar tüpün içine girdi. Tüpü Aiden'a geri verdim, kayıtsız bir şekilde gülümsemeye çalıştım. "Bunu görmeme izin verdiğin için teşekkürler."

"Sorun değil." Bir süre sessizce yürüdük, sonra tekrar konuştu. "İyi olduğundan emin misin?"

"Evet," dedim, Seth'le çok yakında bir konuşma yapacağımıza dair kendime söz verdim.

Aiden önüme geçip ana binanın kapısını açtı. İçeride, merdivenlere giderken az kullanılan yerlerden yürümeye özen gösterdik. Şu lanet olası, meşaleli tablolardan birinin yanından geçtik ama bunun üzerinde eski Yunanca bir şeyler yazıyordu.

"Baksana, sen eski Yunanca okuyabiliyorsun, değil mi?"

Aiden önümde durup arkasına döndü. "Evet."

Kirli parmağımla tabloyu gösterdim. "Ne diyor?"

Yakına sokuldu. "'Thanatos Mezhebi' yazıyor."

"Bunu bir yerlerden biliyorum." Kollarımı kavuşturdum. "Buradaki Thanatos olayı nedir?"

Saçının dağınık dalgalarını düzeltti. "Ne çekiciliği var bilmiyorum ama Mezhep yüzyıllar önce var olmuş mistik bir gruptu. Sana verdiğim Mitler ve Efsaneler kitabında vardı."

"Şey, o kitap şu anda yurdumda kapı tamponu olarak kullanılıyor."

Aiden buna güldü ve tartışmadığımızı ya da birbirimize kötü şeyler söylemediğimizi fark ettim. Gelişme kaydediyorduk. "Grup asırlar önce yok oldu. Onlar hakkında pek fazla bir şey hatırlamıyorum ama gelenekler ve eski usullerle ilgili bir hayli uçtaydılar."

Eğitmen Romvi'yle Telly'deki ortak dövmeyi düşündüm. "Birisinde Thanatos'un sembolünün dövmesi olsaydı ne düşünürdün?"

"Muhtemelen hiçbir şey düşünmezdim çünkü birçoğumuzda çeşitli sembollerin dövmeleri var."

"Sende yok." Bu sözler ağzımdan çıkar çıkmaz pişman oldum.

Gözleri bir anda griden gümüş rengine döndü. Galiba o anda gizli bir yerinde dövme olup olmadığını nereden bildiğim aklına geliyordu.

"Özür dilerim," diye fısıldadım.

"Sorun değil." Aiden geri çekildi, gözleri tekrar dudaklarıma indi, sonra da yukarıya çıktı.

Böyle gergin anlarda aramızda geçenler bütün binada yangın çıkarabilirdi. Derin ve güçlü bir özlem canlandı. Parmaklarımı kendi tenime gömdüm ama bu, ona yakın olma, kollarında olma isteğimi söndürmeye yaramadı. Onun yüzünde de aynı ifadeyi gördüğümü sandım.

Gözlerimi sımsıkı kapattım, bu çılgın arzunun kalbimi kasıp kavurmasına izin verdim. Gözlerimi yeniden açtığımda Aiden gitmişti. Dudaklarımı birbirine bastırarak kölelerin kullandığı merdiveni çıkmaya başladım çünkü Aiden'ın ana merdiveni kullandığından emindim ve onunla bir merdiven boşluğunda kapalı kalmak... şey, aşırı heyecanlanmış hayal gücüm asla gerçekleşmeyecek senaryolar üretiyordu. Beşinci katın sahanlığına çıktım, az daha katımın kapısından gelen bir hizmetkârı yere yıkıyordum.

"Üzgünüm! Ben..."

İlk günkü melez, o gözleri çok tanıdık gelen köle başını eğip inanılmaz tetikte bir şekilde bana baktı. "Hey!"

Durdu.

Bir basamak indim. "Seni bir yerden tanıyor muyum?"

Cevap vermedi.

"Senin konuşabildiğini biliyorum, özellikle senin." Bir basamak daha indim. "Diğerlerine benzemiyorsun." O kadar hızlı döndü ki arkaya eğildim. Gözleri yüzümü taradı ama hâlâ bir şey söylemiyordu. Derin bir nefes aldım. "Gözlerin... buradaki çoğu köleninki gibi camlaşmış değil."

Başını yana yatırdı ve bir basamak çıktı.

Ellerimi yukarı kaldırdım, kalbim deli gibi çarpıyordu. "Hiçbir şey söylemeyeceğim. Ben tümüyle melezlerin tarafındanım. Senin gibi başkaları, tamamen uyuşturulmamış başkaları var mı?"

Muhtemelen söylenebilecek en iyi şey değildi ama başını öne salladı.

Bunu kafamda evirip çevirdim, bir yandan yüz hatlarını inceliyordum. Esaret hayatı onu yıpratmadan önce yakışıklı olabilirdi ama durmadan gözlerine takılıyordum. O kadar sıcak bir kahverengiydi ki gözlerinin rengi. "Neden benimle konuşmuyorsun?" Yüzümü buruşturdum. "Neden hiçbiriniz benimle konuşmuyorsunuz?"

Elleriyle tırabzanı kavradı, eklemleri beyazladı.

"Tamam. Her neyse." Gergin bir şekilde yutkundum. Buradaki köleler dengesiz miydi yoksa? "Bana tanıdık geliyorsun."

Galiba yanlış bir laf etmiştim çünkü geriledi.

"Dur, dur bir saniye." Bir kez daha durdu ve beni izledi, dudaklarını incecik bir çizgi halinde sıktı. "Adın ne?"

Kapı açıldı ve Marcus'un sesi yankılandı. "Alex, merdiven-

lerdeki sen misin?"

Kölenin gözleri kısıldı, sonra da basamakları inip gözden kayboldu. Hayal kırıklığıyla inleyerek son birkaç basamağı çıktım. "Evet, benim."

"Kiminle konuşuyorsun?"

Başımı iki yana sallayarak yanından geçtim. "Hiç kimseyle."

KAKTÜS TEAM

On Yedinci Bölüm

Kırmızı et ve politika bir arada hiç gitmiyordu.

"Marcus, işler değişti ama bazı açılardan da değişmedi." Lucian şarap bardağını zarif parmaklarının arasında döndürdü. "Bakan Telly'nin ayrılma ve birleşme konularındaki duruşu başarı yolunda ilerliyor."

"Sırf tanrıların aramızda olduğuna inandığı için." Marcus öne eğildi, sesi alçaktı. "Telly bir fanatik. Her zaman öyleydi."

Lucian şarabından bir yudum aldı. "Seninle aynı fikirdeyim ama maalesef çoğu kişi değil."

"Çoğu kişinin, Telly'nin düşüncesindeki yanlışlığı gördüğüne inanmak istiyorum." Laadan karşımda oturuyordu, saçını zarif bir topuz yapmıştı. Soluk mavi ipek elbisesi uğrunda ölünecek kadar güzeldi. "Değişimin eşiğindeyiz. Irk Kastı da değişmeli."

Bıçağımı bifteğime batırdım, etin suyunun akmasını izledim. Burada oturup senden tek kelime etmemen beklenmesi berbattı. Seth burada olsaydı ağzından çıkacak kelimeleri hayal bile edemiyordum ama ortalıklarda yoktu.

Onu özlüyor gibiydim.

Önüme bir tabak tiramisu itildi. Politikayı unutup yanımda oturan gri gözlü safkana baktım. Oturma düzenini her kim yaptıysa öldürülmesi gerekiyordu. "Teşekkürler," diye mırıldandım.

Aiden başını öne salladı ve konuşmayı takip etmeye devam etti. Kaşığımı kâseye daldırdım ve hareketinden fazla bir anlam çıkarmamaya çalıştım.

"Nadia'yla ben, Irk Kastı'nın değişmesini sağlamak için her şeyi yapacağız," dedi Lucian, "ama korkarım bunun aleyhinde çalışan ve her şeyin aynı kaldığını görmek için hiçbir engel tanımayacak çok kişi var."

Tatlı genzime kaçtı ve herkes durup bana baktı. "Üzgünüm," dedim güçlükle soluyup elimi yüzümün önünde sallayarak.

Lucian kaşlarını çattı. "İyi misin, hayatım?"

"Sen... sen Irk Kastı'nın değişmesini mi istiyorsun?"

"Elbette," diye yanıt verdi. "Melezlerin Konsey'de temsil edilme zamanları geldi. Daha birkaç saat önce Seth'e, ikimizle bu değişime her zamankinden daha da yakın olduğumuzu söylüyordum. Bu harikulade şeyleri yapacak olanlar biz safkanlar değil, siz melezler olacaksınız. Sen ve Seth."

Hayretle kaşlarımı havaya kaldırdım.

Lucian hafifçe elime vurdu. "Telly gibi safkanlar, tanrıların eski usule dönmekten yana olduğuna inanıyorlar."

Lucian'ın beyaz eline baktım; söz konusu Lucian olduğunda içimdeki onunla ilgili doğal şüpheyi boş veremiyordum. Elime bir kez daha vurdu ve gülümsedi. "Canım, gelecek haftaki baloya ne giyeceğini hiç düşündün mü?"

"Ne?" Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Yıllık Sonbahar Balosu? Siz de davetlisiniz, ki bu Seth'le senin için büyük bir onur. İkiniz bu baloya katılan ilk melezler

olacaksınız. Giyecek münasip bir şey bulman gerek." Masanın karşısına baktı. "Laadan, ona yardım eder misin?"

Laadan başıyla onayladı. "Elbette."

Balo mu, ne balosu? Afallamış bir halde masadakilere göz attım. Balolarına katılma fikri Aiden'ı hafifçe keyiflendirmişe benziyordu. Suratımı astım.

"O zaman bu iş halloldu." Lucian, Marcus'a geri döndü, beni unutmuştu bile. "Güney Dakota'daki Dekan'dan hiç haber aldın mı?"

Marcus başını iki yana salladı. "Dönüşen, öğrenciymiş, bir melez. Safkan öldürülmemiş."

Nasıl önce politikadan baloya, şimdi de iblis saldırılarına atlamışlardı? Ben de *kendim* için dikkat aralığımın Red Bull içmiş karınca kadar olduğunu düşünürdüm.

Aiden öne eğildi. "Yani her bir Akit saldırıya uğradı ama Konsey bu olaylardan hiçbirinin bağlantılı olmadığına mı inanıyor?"

Lucian, Aiden'ı inceleyerek sandalyesinde arkasına yaslandı. "İblislerin gizli bir planları olmadığına inanacak kadar aptal değiliz ama ne? Ciddi ciddi Akitler'i ele geçirebileceklerine inanıyor olamazlar, değil mi?"

Aiden parmaklarıyla bardağın sapını sıkıca kavradı. "Bunu zaten denemediler mi Sayın Bakan? Konsey'in tartıştığını duyduğum tek şey baloda hangi içkilerin servis edileceği, Orta Batı'da yeni bir Akit açıp açmamak ve incir çekirdeğini doldurmayacak diğer önemsiz konular."

Lucian bardağının kenarından onu süzdü. "Konsey'deki yerine hiç ilgi göstermeyen birisi için Konsey'in nasıl yol aldığına dair kuvvetli fikirlerin var."

Aiden'ın yanakları kızardı. Hemen onu savunma isteğine kapıldım. "Haklı ama, biliyorsunuz." Dört çift göz bana döndü.

Tüh. "Evde olanlara baksanıza. Muhafızları atlatıp insanları öldürdüler. Bir şey planlıyorlar, büyük bir şey. Konsey'in aptal bir balo yerine bununla meşgul olması gerekmez mi?"

Marcus bana ters ters baktı. "Yemeğini bitirdiysen gidebilirsin."

Kaşığımı hızla tabağa koydum. "Fikrimi söylememi istemiyorsanız o zaman belki böyle şeyleri benim önümde konuşmamalısınız."

"Mesaj alındı." Marcus öfkeli bakışıma aynen karşılık verdi. "İyi geceler, Alexandria."

Bu şekilde kovulmaktan utanarak ayağa fırladım. Süslü yemek salonunda oturan safkanların hiçbirisi, yanlarından geçerken başını kaldırıp bakmadı, tepsileri götüren ve içkileri tazeleyen köleler de öyle. Yemek salonunu taradım ama bulmayı istediğim köle masaları toplamıyordu.

Odama gitmekten başka yapacak bir şeyim yoktu ve oraya gitmektense kafamı fırına sokmayı yeğlerdim. Bu muhteşem cehennem çukurunda diğer melezler kadar göze çarpmadan koridorlarda amaçsızca dolaştım.

Kuzey Karolina'yı ve Caleb'i çok daha fazla özlüyordum. Planladığımız gibi internete bağlanıp onunla sohbet edebilmeyi istedim. Gözlerimi kırpıştırarak sıcak gözyaşlarıma engel oldum ve büyük, küf kokulu bir odaya girdim. Bir kütüphaneydi burası.

Kendimi bir kütüphanede bulmam tuhaftı çünkü okumakla pek işim yoktu. Antika lambaların yanında birkaç boş sandalye duruyordu ama tozla kaplı gibiydiler. Parmaklarımı kitapların sırtlarında gezdirerek kitap raflarının arasından geçtim. Belki şu açık saçık tarihi aşk romanlarından, annemin okuduklarından bir tane bulabilirdim.

Pek olası değildi.

Odadaki hiçbir şeye yıllarca dokunulmamıştı sanki. Çoğu kitabın adını bile anlayamamıştım. Ama devam ettim, Caleb'in bende her zaman yarattığı ıstırabı engellemek için uğraşıyordum. Kitap adlarını söylemeye çalıştım ama beş taneden sonra pes ettim. İç çekerek saçımı geriye attım ve çömeldim.

"Telaffuzu imkânsız. Telaffuzu imkânsız. Telaffuzu imkânsız." Başımı yana yatırdım. "Gerçekten telaffuz etmek imkânsız. Şu, gerçek bir sözcük bile olamaz. "Ah, işte..." Elimi yaldızlı harflerle yazılmış kalın, siyah bir kitabın üzerinde durdurdum. Sözcüklerin anlamı hakkında hiçbir fikrim yoktu ama kitabın sırtındaki sembolü tanımıştım. "Ters duran meşale..." Kitabı eğip bükerek diğer kitapların arasından çıkardım.

Bedenimde hafif bir ürperti oldu. Başımı hızla yukarı kaldırıp kütüphaneyi taradım. İzlendiğime hiç şüphe yoktu.

"Alexandria, burada mısın?"

Kitabı bırakıp doğruldum. "Laadan?"

Kitap raflarının ucunda ortaya çıktı. Loş ışıkta, soluk renkli elbisesiyle ruhani bir varlık gibi görünüyordu. Yüzünde hafif bir tebessüm belirdi. "Herhangi bir şeyi bölmüyorum, değil mi?"

"Hayır. Sadece okuyacak bir şeyler arıyordum ama neye baksam Eski Yunanca."

Gri gözlerini kitaplara indirdi. "Telly'nin kütüphaneyi neden çoğumuzun okuyamadığı şeylerle doldurduğunu bilmiyorum."

Ona yaklaştım ama aramızda uygun bir mesafe bıraktım. "Bütün safkanların eski dili okuyabildiklerini sanıyordum."

Laadan hafifçe güldü. "Hepimize okulda öğretiliyor ama benim öğrenmemle unutmam bir oldu. Çoğumuz okuyamıyoruz."

Aiden hariç, diye düşündüm. Onu düşünmek bana Laadan'ı ilk kez gördüğüm zamanı hatırlattı; Leon'un yanında durup

Marcus'la kalmam için pazarlık ediyordu. "Sana teşekkür etme şansım hiç olmadı."

"Ne için?"

"Marcus'u bana bir şans vermesi için ikna ettin. Sen orada olmasaydın bence Akit'e dönmeme izin vermezdi." Alt dudağımı ısırdım ve rafların sonuna doğru bir adım daha attım. "Neden arkamda durdun? Ne olduğumu... biliyor muydun?"

Kapıya doğru göz atarken elleriyle elbisesinin önünü düzeltti. "Apollyon olacağını biliyor muydum? Hayır ama bir bakıma seni tanıyordum."

Büyük bir merakla kitap raflarından dışarı çıktım.

"Senin yaşındayken Kuzey Karolina'daki Akit'e gidiyordum. Annenle ben çok yakındık. Hâlâ keşke hiç ayrılmasaydık, Kuzey Karolina'da kalsaydım diyorum. Belki o zaman işler farklı olurdu."

Şaşkınlıktan dilim tutuldu. Laadan tekrar gülümsedi. Anında, bana baktığında yüzündeki nostaljik ifadesinin nedenini anladım.

Başını öne salladı. "Rachel'ın senin yaşındaki haline o kadar benziyorsun ki. Sen biraz daha vahşisin ama galiba bu özelliğini babandan almışsın."

Göğsüm sıkıştı. "Sen... sen babamı tanıyor musun?"

"Evet." Sesini alçaltarak yaklaştı. "Lucian'dan çok daha iyi bir seçimdi ve ona çok daha fazla uygundu ama annenin başka seçeneği yoktu. Birçok insan sana, annenin babanla, Lucian'la evlendikten sonra tanıştığını söyleyecektir ama bu doğru değil. Önce babanı tanıdı. Lucian sahneye girmeden çok uzun zaman önce babanı *seviyordu* o."

"Ama... anlamıyorum. Lucian'la gençken evlenmiş ve ben doğmadan en az beş yıl önceymiş bu."

Benim bilmediğim bir geçmişi hatırlarken gözlerinde dal-

gın bir bakış vardı. "O zaman doğduğunda yaşanan skandalı tahmin edebilirsin ama bunun anne babanın yaşadıklarına leke düşürmesine izin verme. Onların aşkı, annenin okuduğu o aptal kitaplarda yazılan türdeydi. O ve Alexander başlangıçta sadece arkadaşlardı. Aslında üçümüz arkadaştık ama yıllar içinde arkadaşlıkları çok daha derin bir duyguya dönüştü."

Babamın adını duymak bana hem tuhaf, hem de garip bir şekilde harika bir his vermişti. Sanki bir zamanlar yaşamış gerçek bir insanmış gibi.

"Rachelle doğru şeyi yapmaya çalıştı. Lucian'la evlendikten sonra elinden geldiği kadar babandan uzak durmaya çalıştı. Lucian'la evlenmek ondan yapması beklenen şeydi. Toplumumuzun kurallarına uymaya kararlıydı ama onlarınki gibi bir aşk, ne kadar yanlış olursa olsun çok uzun bir süre inkâr edilemezdi." Gözlerini kocaman açarak durakladı. "Alexandria, iyi misin?"

"Evet." Başımı iki yana salladım. "Üzgünüm. Annem, babam hakkında hiç konuşmazdı. Hem de hiç. Onların dillere destan aşklarından haberim yoktu."

Dudaklarını birbirine bastırdı ve arkasını döndü. Yeşil ve altın rengi vitray camlı lambalardan birine doğru yürürken başını iki yana salladı. "Galiba her şeyden sonra annen için babanla ilgili konuşmak çok zordu."

Peşinden gittim. "Nasıl biriydi?"

"Alexander mı?" Laadan hüzünlü bir gülümsemeyle omzunun üzerinden baktı. "Çok sadık, çok yakışıklı, iyi bir adamdı ve Rachelle onun bütün dünyasıydı." Arkasına döndü, ince uzun kollarını belinde kavuşturdu. "Annene çok benziyorsun ama babanın kişiliğini almışsın. O gün Marcus ofisinde senin dosyalarını okurken, tek düşünebildiğim Alexander'dı. Akıllara ziyan derecede inatçı, biraz düşüncesiz ve vahşidir."

Alexander hakkında, sanki hâlâ buradaymış gibi konuşması eskiden ona karşı bir şeyler hissediyor mu diye merak etmeme neden oldu. "Benim hakkımda ne düşünürdü acaba?" Mahcup bir şekilde güldüm. "Bu çok aptalcaydı."

"Hayır, hiç de değil. Seninle gurur duyardı, Alexandria. Umarım bunu biliyorsundur."

"Şey, Apollyon'um tabii."

Uzanıp hafifçe koluma vurdu. "Seninle gurur duymasının nedeni ne olacağın değil, şu anda kim olduğun olurdu."

Gözlerim yaşlarla doldu. Zayıflık belirtisiydi bu. Uzaklaştım, lambanın üzerindeki zincirle oynamaya başladım. "Bundan emin değilim. Annem Akit'ten ayrıldığında bir şey yapmalıydım. Bir de, geri döndüğünde, peşinden gitmemem lazımdı ya da en azından Caleb ortaya çıkınca Akit'e geri dönmeliydim ama yapmadım. Yani, ne geçiyordu aklımdan, bilmiyorum."

"Doğru olduğuna inandığın şeyi yaptın sen." Yanıma geldi, ellerini, lambanın üzerinde durduğu eski, yıpranmış masaya koydu. "Rachelle bu kadar tehlikeli bir şey yaptığın için muhtemelen seni yere sererdi ama onun huzura kavuşmasını sağladın."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Evet."

Göğsümün üzerindeki ağırlık birazı kalkmıştı ama hâlâ kesik kesik nefes alıyordum. "Defalarca, hem de çok kötü bir şekilde, bir çuvar inciri berbat ettim." Zinciri parmaklarımın arasında sıktım. "Benimle çok gurur duyacağını sanmam."

Laadan elini elimin üzerine koydu. "Gurur duyardı. Rachelle konusunda kalbinin sesini dinledin ve evet, verdiğin kararlar bazen doğru kararlar değildi ama bunu biliyorsun. Onlardan ders aldın. Ya, Telly'ye, arkadaşının başına gelenler konusundaki rolünü itiraf etmen? Bu cesurca ve olgun bir davranıştı."

Başımı kaldırıp ona baktım, o bir safkandı. Bunların hep-

si bana tuhaf geliyordu. Annemle babam hakkında anlattıklarından sonra, içimde beliren karma karışık duygulara ve düşüncelere bir anlam vermem birkaç dakikamı aldı. "Onunla –babamla yani– nasıl tanıştı? Akitler'in etrafında pek ölümlü olmaz. Kel Kafa'da mı çalışıyordu?"

Laadan'ın gülümsemesinde bir acayiplik vardı, neredeyse gergin gibiydi. Ellerini kollarında gezdirerek masadan uzaklaştı. "Onunla Kuzey Karolina'da tanıştı."

Bundan fazlası vardı ve bu, merakımı daha da arttırıyordu. Demek annem uzun yıllar bir ölümlüyü sevmişti. Ne ilklerdi, ne de son olacaklardı. "Orada ne işi vardı? Nasıl öldü?"

Büyük bir gürültüyle ikimiz de yerimizden sıçradık. "Burada görünmeden hareket eden şeyler olduğunu unutuyorum."

Ona birden başımı kaldırıp baktım. "Ne demek istiyorsun? Ruhlar mı yani?"

Gözlerini kırpıştırıp yine güldü. "Evet, ruhlar. Ben biraz batıl inançlıyımdır. Bu kütüphane de zaten insanı ürkütüyor. Galiba raflardan biri çöktü." Laadan sıraları çabucak tarayarak yanıma geldi, biraz gergin olduğunu düşündüm. "Ara sıra oluyor. Her neyse, Rachelle'a biraz benziyorsan dondurma ve turta seviyorsundur."

Ona döndüm. "Vanilya..."

"Ve balkabağı turtası," diye bitirdi, gülümseyerek. "Nereden bulabileceğimizi biliyorum. İster misin?"

Ağzım sulandı. "Yiyecek söz konusuysa her zaman isterim."

"Güzel." Kolunu koluma geçirdi. "Gidip, bir daha yememeye tövbe edene kadar tıka basa yiyelim."

Kapıda titredim ve omzumun üzerinden baktım. Sırtımı delip geçen gözlerin verdiği his tekinsizdi ama orada hiç kimse –görebildiğim hiç kimse– yoktu.

Yaptığım ve muhtemelen yapacağım bütün aptalca şeylerden sonra bile babam benimle gurur duyardı, öyle mi? Buna inanmak zordu ama Laadan, babamı tanıyordu ve bana yalan söylemek için bir nedeni yoktu.

"Alex, dikkatini bana veriyor musun sen?"

"Hı?" Gözlerimi kırpıştırdım, başımı kayadan yukarı kaldırdım. Labirentin ağaçlıklı bir yerindeydik, akşam antrenmanına başlayalı birkaç saat olmuştu. "Evet, seni duydum. Eğil. Kaç. Falan filan."

Seth kollarını kavuşturdu.

"Ne var?" Kalkıp popomun tozunu aldım.

"Galiba biraz önce uyuyakaldın. Duygularım olsaydı incinirdi."

"Üzgünüm. Beni biraz sıkıyorsun."

"Tamam o zaman. İşe koyulalım." Seth sanki bir beysbol topu fırlatacakmış gibi elini havaya kaldırdı. Açık olan avucunda mavi bir alev topu ortaya çıktı. Küçük topu serbest bırakıp doğruca kafama fırlattı.

Kolayca kafamı eğdim. "Sıkıcı."

Seth bir top daha bıraktı ama bu kez topu ayaklarıma yolladı. Kayanın üstüne zıpladım ve yüksek sesle esnedim. Bana yavaşça yaklaşırken dudaklarında şeytani bir gülümseme belirdi. Ulaşabileceğim mesafeye gelince ayağımla omzuna vurdum. İki alev topu fırlatarak karşılık verdi; birini kafama, diğerini ise bacaklarıma fırlattı. Engellemek için ayaklarımı bir hayli kullanmam gerekti ama engelledim ve kayanın üzerinde kalmayı başardım.

Dilimi çıkardım. "Bundan daha iyisini yapabilirsin."

Ellerini iki yana açtı ve ani bir rüzgâr tam göğsüme çarptı.

Böyle bir şeyi engellemek için yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

"Önce yuvarlanıp takla atmayı unutma," diye seslendi Seth, sesinden güldüğü anlaşılıyordu.

Havada uçuyor olmasaydım ona hareket çekerdim. Ama yuvarlanıp takla atmayı unutmadım. Soğuk çimlere önce omzumu çarptım. Vücudumun çarpmayı algılamasına izin vermedim. Yuvarlanıp ayağa kalkarken Seth'in hamlesini yapıyor olduğunu tahmin ettim.

Haklıydım da.

Ben hızla yana fırlarken bir ateş topu kafamı sıyırıp geçti. Buna devam ettik, ta ki hava elementiyle beni vurup yere devirene ve beni orada hareketsiz bırakana kadar. Pıs yere mıhlanmışken ona dik dik baktım.

"Kalk ayağa," diye emretti, üzerimde dikilerek.

"Kalkamıyorum, sen de bunu biliyorsun."

Seth başını yana yatırıp iç çekti. "İyiye gidiyorsun, Alex. Her yönüyle dövüşte ustalaşıyorsun. Benim kadar iyi değilsin ama kimi kandırıyorum ki? Hiç kimse benden daha iyi olamaz."

Gözlerimi devirdim. "Kendi sesini duymak hoşuna gidiyor, değil mi?"

"Evet. Evet, seviyorum."

"Bu yüzden hiç arkadaşın yok."

"En son baktığımda *senin* tek arkadaşın bendim."

Çenem kapandı. Seth bir sıfır öne geçmişti.

"Ama konumuz bu değil. Konumuz, hava elementini yarıp geçememen ve bu, safkanlarla iblislerin en sık kullandıkları element. Bu bir sorun."

"Vay canına, öyle mi düşünüyorsun?"

Göğsümün üzerinde biri oturuyormuş gibi hissedene kadar baskıyı arttırdı. Eğilip büküldüm ama hepsi buydu. "Sana elementler hakkında ne söylemiştim, Alex?"

"Sihrin... sadece... beyinde olduğuyla ilgili bir şeydi," diye güçlükle soludum.

"Hayır. Elementler çok gerçektir, şekilde görüldüğü gibi. Yarıp geçmen gerek, Alex. İt hadi."

İt demekle neyi kastettiğini hâlâ anlamamıştım ama bu ne zaman olsa aynı şeyi söyleyip duruyordu.

"Yarıp geçemezsen, o zaman yine iblislere çerez olursun, Alex. Sendeki o eterin kokusunu alıp çılgına dönerler. Avcı olmak istediğinden emin misin, Alex?"

İşte şimdi beni kızdırmaya başlıyordu. "Kapa çeneni, Seth."

Bacağını üzerimden geçirip bacaklarını yerde yatan vücudumun iki yanına koydu. Çömelerek yüzünü yüzüme yaklaştırdı. "Unutma, sen onlar için abur cubur değilsin; kıtanın bu kısmındaki en iyi biftek gibisin."

"Sanki bu... iyi bir şeymiş gibi söylüyorsun."

Seth sanki müstehcen bir fıkra biliyormuşçasına gülümsedi. "Odaklan. İleriye hareket etmeye odaklanmalısın. Kendini doğrulurken hayal et, Alex."

Ona baktım.

Gözlerini devirerek iç çekti. "Gözlerini kapat ve kendini doğrulurken hayal et."

Sessizce söverek istediğini yaptım. Gözlerimi kapatıp doğrulduğumu düşündüm. "Tamam."

"Bu görüntüye odaklan. Bunu aklında tut. Odaklan."

İstediğini yaptım ama tek becerebildiğim bir bacağımı bükmek oldu ve bu beni helak etti. "Saçmalık bu. İblis şimdiye kadar öldürürdü beni."

"İblis şimdiye kadar etini dişlemişti." Gözlerini gözlerime dikti, beni bırakmaya niyeti yoktu. "Ama bunu zaten biliyorsun, değil mi?"

Birbirine sıkıca bastırdığım dudaklarımdan kesik bir soluk

dışarı sızdı. Tenim o anıyla neredeyse yanıyordu ve Seth de farkındaydı.

"Kaç kez damgalandın, Alex?" Seth uzandı ve saçımı boynumdan çekti. "Boynunun bu tarafında en az üç tane sayabiliyorum."

"Kes," diye tısladım.

Parmaklarını diğer taraftaki yara izlerinde dolaştırdı. "Üç tane daha görüyorum, Alex."

Sonra parmaklarını termal içliğimin yakasının altına sokup parmaklarını başka yara izlerinin üzerinde gezdirdi. "Burada kaç tane var? İki mi, yoksa üç mü... yoksa çok daha mı fazla? Daha çok olsunlar ister misin? Hayır mı? Doğrul o zaman."

Uğraşıyordum çünkü kafasının üstüne bir tane patlatmak için içimde büyük bir istek vardı. Vücudumdaki her bir kas gerilmişti ama yine de engeli yarıp geçemiyordum. "Kes şunu artık."

Gözleri kızgınlıkla parladı. "Kollarında kaç tane var?"

"Kes şunu!" İçimde bir şey kıpırdadı, derin bir farkındalık hissiydi bu. Aniden çevremdeki her şey berrak ve canlı gözüktü. Kapalı gökyüzü daha karışıktı, kargaların gaklaması daha yakından geliyordu ve Seth'in teninin altın rengi incimsi bir parlaklığa büründü.

"O zaman doğrul! Kır şu engeli, Alex!"

Benliğimin derinliklerinden bir öfke fışkırdı, sımsıkı bir enerji yumağı serbest kaldı. O kadar güçlü, o kadar coşkundu ki Seth'le ben ilk kez temas ettiğimizde ikimizin etrafına sarıldığını gördüğüm kordona benzediğini düşündüm.

Seth eğildi, bu sefer koluma uzandı. Çok yakındı, *aşırı derecede* yakındı. Yumak yükseldi, kalbim durdu ve bir şey –üstünde durduğum kaya– infilak etti.

Çatırdayan kaya Seth'i yeterince ürküttü ve ezici rüzgârı sa-

liverdi. Vücudumdaki her bir kas doğrulmak için uğraşıyordu. Bu yüzden, rüzgârı kesince o kadar hızlı havaya fırladım ki doğruca ona tosladım. Vücudumun ona çarpmasının etkisiyle Seth sırtüstü yere devrildi. Hemen bana sarıldı.

Bunun antrenmanla ne ilgisi olduğunu anlamamıştım.

Bir saniye için bu şekilde kaldık, ikimiz de nefes almaya çabalıyorduk. Olan biteni kavrayamamış, neler olduğunu daha anlamaya bile başlamamıştım.

"Alex?.."

Göğsünü itip ona baktım. Apollyon'un işaretleri son derece hızlı bir şekilde vücuduna yayılıyordu. Bunların daha önce hiç bu şekilde yayıldıklarını görmemiştim. "Şey..."

Seth'in gözleri çılgın gibiydi, resmen alev alev yanıyordu. "Bunu ben yapmadım."

"Ben de."

"Zırva." Yüz ifadesi şaşkındı.

Yutkundum. "Tamam. Belki de yaptım."

"Bu olduğunda içinde neler hissettin?"

"Bilmem, sanki midemde bir şey çöreklenmiş gibi."

Dudakları aralandı, ağır ağır konuştu. "Bu mümkün olamaz ama oluyor işte. Uyanıyorsun. Buna inanmıyorum ama bu, duygularımı nasıl hissedebildiğini açıklıyor."

"Ne?" Doğrulmaya başladım ama ellerini kalçalarıma indirip beni durdurdu. "Uyanıyorum da ne demek? Programın ilerisinde falan mıyım yani?"

Seth gülmeye çalıştı ama daha çok küçük bir çığlık çıktı. "Hayır. Bilmiyorum. Yani, kim bilir? Değil mi? Solaris Uyanmadan önce diğer iki Apollyon asla birbirlerini görmemişlerdi. İlk, ancak Solaris Uyandıktan sonra onu hissetti. Belki... belki olan budur. Daha önce böyle bir şey oldu mu hiç?"

"Evet, boş zamanımda kayaları havaya uçuruyorum. Tan-

rılar aşkına. Hayır." Tekrar kıpırdamaya başladım. "Seth, beni bırakabilirsin."

Yüz hatlarına samimilik veren bir şekilde gülümsedi. "Bırakmaya hazır olduğumu sanmıyorum. Yüzündeki şu dehşet ifadesini de sil. Kötü bir şey değil bu, Alex. Hayır, hayır, hiç değil. İyi bir şey bu. Güçlerinin üzerinde çalışmaya başlayabiliriz ve..."

Onu üstümden attım. Yüzümdeki dehşet ifadesinin kayaları havaya uçurmakla bir ilgisi yoktu. Günün birinde bir tür kitle imha silahı olacağım fikrini kabulleneli çok olmuştu. Bu ifadenin nedeni vücutlarımızın hoşuna gidecek şekilde bütün stratejik noktalarda birbirlerine dokunuyor olmalarıydı.

"Alex, beni dinliyor musun sen?"

"Evet." Boynundan aşağıya yayılan runlara baktım. Şah damarına ulaştıklarında atmaya başladılar. Ağırlığımı başka yana kaydırdım. Feci bir acı saplandı. Onlara dokunmak istiyordum, dokunmam gerekiyordu. Dokunursam bir şey olacağından emindim.

"Pek dikkatini vermiyorsun bana." Seth iç çekti. Hareketi bizi birbirimize daha da yaklaştırdı. "Biliyorsun," diyordu Seth, "bu birçok olanak açacak. Biz..."

Sağ elimi uzatıp boynundaki runa, nabzının attığı yere sadece tek parmağımın ucuyla dokundum. Aniden çatırdayan mavi bir ışık belirdi. Işık ikiye ayrıldı, bir çatalı parmağımın ucuna yapıştı, diğeri onun boynunda nabız gibi atmaya başladı. Elimde yoğun, yakıcı bir iğnelenme hissettim.

Seth parmaklarını bana gömerken sırtı eğildi. Sol elimin altında göğsü hızla kalkıp iniyordu. Gözleri aniden açıldı, kocamandılar ve görmeden bakıyorlardı. Yüzündeki semboller şekil ve renk değiştirip alacakaranlıktan saniyeler öncesinin gökyüzünü yansıtan bir mavi tonuna dönüştü.

Mavi ışık yere dökülünce hava patlayıp hışırdadı ve o mavi

ışıktan çok daha parlak, çok daha yogun başka bir ışık ortaya çıktı. Seth'in boynundaki sembolden kehribar rengi bir kordon saçıldı, hemen parmağıma, elime, bileğime sarılıp... bizi bir kez daha bağlamaya çalıştı.

KAKTÜS TEAM

On Sekizinci Bölüm

Başımı hızla geriye attım ve kordon beni takip etti, aramızdaki boşlukta kehribar rengi bir çizgi kavis çiziyordu. Ayağa kalkmam, kaçmam ve aramıza olabildiğince fazla mesafe koymam gerekiyordu çünkü bu çok acayipti. "Ben..."

Kehribar rengindeki kordon da mavi ışık da kayboldu. Seth kesik kesik soluyarak sırtüstü yere düştü.

"Seth? İyi misin?" Zonklayan elimi göğsüme yapıştırdım. Seth ne hareket ediyor ne de konuşuyordu. İçimi bir korku kapladı. Ya Seth'i öldürdüysem ne olurdu? Onu öldürmek istediğimi söylediğimi biliyordum, bunu defalarca söylemiştim ama ciddi değildim. Değildim işte. "Seth, lütfen bir şey söyle."

Gözlerini açması sonsuzluk kadar uzun sürdü. "Bu... harika bir histi."

Ani bir dalga halinde baş dönmesine tutuldum, midem aşağı düşermiş gibi oldu.

Seth başını yana yatırdı. Yüzünde tembel ve bitkin bir gülümseme vardı. "Şu anda elimle bir kamyonu durdurabilece-

gimden bir hayli eminim."

"Tamam." Kısa bir nefes aldım. "Bu bana bir şey ifade etmiyor. İşaretlerine dokunduğum zaman ne olduğunu bilmek istiyorum..."

Seth kıvrıldı, tek bir hareketle üstüme çıktı. Tek kolunu kendini desteklemek için kullanarak tepemde dikildi. Sadece bacaklarımız değiyordu ama hâlâ... şey, hâlâ sanki her yerimiz birbirine değiyor gibi geliyordu. "Meleğim, sanki Apollyon ön sevişmesi gibiydi."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten." Uzanıp yanağımdaki saç tutamını yüzümden çekti.

Yutkundum. "Bunu bilmiyordum. Benim hatam ama tuhaf. Genellikle çoğu erkekle daha uzun sürer." Neden böyle bir laf ettiğimi bilmiyordum.

Seth parmaklarını saçlarımda gezdirip oradan çeneme indi. "Öyle mi, meleğim? Ee, ne kadar sürer?"

Bu muhtemelen Seth'le konuşulmaması gereken bir konuydu, özellikle de resmen üzerimde yatarken. "Bence herkesten iyi sen bilirsin."

Eli boynuma indi. "Sana bir sır vereceğim. Apollyon ön sevişmesi değil; sadece seninle kafa buluyorum. Ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok."

"Tanrılar aşkına, senden nefret ediyorum." Utançtan kıpkırmızı kesilmiş bir halde eline vurup ittim.

Seth elimi yakaladı ve beni de kendisiyle birlikte çekerek doğruldu. "Kendini nasıl hissediyorsun?"

"İyiyim. Sadece biraz sersem gibiyim."

Başını öne salladı. "Ne diyeceğim bak, tenim hâlâ karıncalanıyor. Vay canına... Bu acayip bir şeydi. Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım." Avuçlarım yukarıya bakacak şekilde

elimi çevirdi. "Bunu denemeliyiz, *bu da nesi*?" Avucumu inceliyor, parmaklarını üzerinde gezdiriyordu, sonra gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ah. Vay canına."

"Ne?"

Elimi yukarıya kaldırdı. "Baksana."

Gözlerimi kısarak elime baktım. "Hiçbir şey görmüyorum." İç çekerek elimi ters çevirdi ve şaşkınlıktan ağzım bir karış açık kaldı. Avucumun ortasında, içinden daha küçük bir çizgi geçen soluk mavi bir çizgi vardı. Artıya benziyordu ama yatay olan çizgi eğikti. "Bunu görebiliyorsun, değil mi? Şu anda görebiliyor musun?"

"Evet, silinmemiş." Seth öne eğilip elimi yakaladı. "Sanki lanet olası bir beyaz tahta gibi titreyip durmasana. Kaybolmalarına yaramaz bu."

Fal taşı gibi açılmış gözlerimle ona baktım. "Nasıl kayboluyorlar? Seninkiler kayboluyor. Hep ortada değiller. Ben daha Uyanmadım, değil mi? Bekle, ya Uyandıysam? Bir şeye ihtiyaç duy ya da bir şey iste, bakalım ben de isteyecek miyim? Hadi. Dene bir."

Kaşlarını kaldırdı. "Vay canına. Alex, sakin ol. Derin bir nefes al. Ciddiyim. Güzel, uzun ve derin bir nefes al."

Soluk alıp yavaşça bıraktım. "Faydası olmadı."

Gülmek istiyor gibi bir hali vardı. "Alex, delirip durma. Henüz Uyanmadın. Olsa bilirdim ve bir şekilde farklı hissedersem..."

"Nasıl farklı hissediyorsun?"

"Kendimi daha bir... dolu hissediyorum ama sen daha Uyanmadın."

Sert bir şekilde nefes aldım. "Ne oldu o zaman?"

Seth'in yüzü yumuşadı, kibir ve soğukluğun bütün izleri silindi, yerine daha önce hiç görmediğim genç, içten bir ifade gel-

di. "Bence... bu sadece aramızdaki bağın başka bir ürünü. Dakikalar önce toprak elementini kullandın. Toprak, Alex. En güçlü elementlerden biridir bu. Nasıl yaptığını bilmiyorum ama bence muhtemelen benden besleniyordun. Bu mantıklı geliyor."

"Öyle mi?"

Başını öne salladı. "Galiba. Ayrıca bence bana dokunduğunda olan da buydu; aklıma gelmişken, niye dokundun bana?"

Utançtan kıpkırmızı kesilerek başımı eğdim ve işarete baktım. "Ben... bilmiyorum."

"Gerçekten bilmiyor musun?"

Kaşlarımı çattım. "Hayır."

"Her neyse." Seth bana inanmamış gibiydi. "Pekâlâ, delirmeni gerektirecek bir şey değil bu, tamam mı?"

"Tamam."

"Hiçbir şey değişmedi, gerçekten. Her şey yolunda. Anlıyor musun beni? Her şey yolunda. Bu işte beraberiz."

O anda bana Aiden'ı, Apollyon olduğumu öğrendiğimde beni buna hazırladığı zamanı hatırlattı. Ayağa kalktım. Bacaklarım kauçuk gibiydi. "Antrenman bitti mi?"

Dizlerinin üzerinde kaldı, başını kaldırdı. "Evet."

Başımı eğdim ve dönüp gittim ama Seth bana seslendi. "Alex, bence bunu kimseye söylememeliyiz, tamam mı?"

"Tamam." O konuda hemfikirdik. Ana binaya yürümeye başladım, sersem gibiydim. Başımı eğip elime baktım. Şimdiden bir Apollyon işaretim olmuştu.

Hem de silinmeye niyeti yoktu.

†

Akşam yemeğinde servis edilen ilk yemeklerden sonra izin isteyip kalktım. Dört farklı yemek servis ediyorlardı ve ben de

bir yere gitmeyip tatlıyı bekliyordum. Ama bu akşam farklıydı. Aklım, karıncalanan avucumdaydı.

Aiden beni merakla süzüyordu ama iştahsızlığımla ilgili bir yorumda bulunmadı. Seth'in kalkıp yemek salonundan dışarıya peşimden geldiğini hissettim.

"İyi misin?" diye sordu Seth.

Başımı kaldırıp gözlerine baktım. Bu gece anormal derecede parlaktı, sanki parıldayan iki küçük güneş gibiydi. "Evet, aç değilim, o kadar."

Uzanıp sağ elimi tutarken bana bilmiş bir bakış fırlattı. Elimi çevirdi. "Hâlâ orada."

Başımı öne salladım. "Yıkayıp çıkarmaya çalıştım."

Seth irkilerek güldü. "Yapma be Alex, yıkamakla çıkar mı hiç?"

Yanaklarım kızardı. "Evet, çıkmadığını artık biliyorum."

Başparmağını runun düz çizgisi üzerinde gezdirince küçük bir çığlık attım. O karıncalanma hissini elimin kemiklerine kadar hissetmiştim. Elimi çekip kurtardım ve gerilerim.

Gözlerini kısarak bana baktı. "Ne hissettin?"

Elimi kıvırıp runu kapattım. "Acayip bir histi."

Seth tekrar elime uzandı ama ondan kaçtım. Bana sinirli bir bakış fırlattı. "Şimdi ne yapmayı planlıyorsun?"

Ona bunun onu ilgilendirmediğini söylemekle söylememek arasında gittim geldim. "Kendimi biraz huzursuz hissediyorum. Herhalde zamanla geçer."

Gülümsedi. "Seninle geleyim mi?"

"Hayır." Başımı iki yana salladım. "Biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var."

Seth ne ilginçtir ki ısrar etmeyip yemek salonuna geri döndü. Hızla yukarı çıkıp kapüşonlu sweatshirt'ümü aldım, antrenman sahasının yolunu tuttum.

Çok geçmeden işe koyulmuş, bir mankeni tekme yumruk yağmuruna tutmuştum. Seth bunlarla çalışmayı tercih etmiyordu. Temasa meraklıydı o.

Anlayın artık.

Mankenin canına okurken ne kadar zaman geçtiğini bilmiyorum ama durduğumda nefes nefese ve ter içindeydim. Ellerimi dizlerime koydum. Manken önümde sallanıyordu. Dövüşmek... her şeyin öfkesini çıkarmak için işe yaramamıştı.

Doğruldum ve sağ elimi çevirdim.

Mavi run belli belirsizdi ama oradaydı. Kapüşonlu sweatshirt'ümü bıraktığım yere gidip üstüme giydim.

Birden üstüme bir titreme geldi. Arkama dönüp boş antrenman salonunu taradım. Bu, Marcus'un ofisinden çıktığım gece hissettiğim duyguyla aynıydı. Uyarı gibi bir şeydi, bana yalnız olmadığımı söylüyordu. Bunu görmezden gelmeyecektim.

Tepedeki ışıklar bir kez titredi, sonra söndü ve oda karanlığa gömüldü. Keşke süper görüş yeteneğim olsaydı diye düşündüm çünkü burnumun ucunu bile göremiyordum. Kapının yerini bile bulamıyor ama bu odadan cidden çıkmak istiyordum. Bütün duyularım bana gitmem için bağırıyordu. Bir tuhaflık vardı, acayip bir şeyler...

Arkamda hava kıpırdadı, ensemdeki nemli saçları kaldırıp tenimi bir sevgili dokunuşuyla okşadı. Hızla arkamı döndüm, sağa sola yumruklar yağdırdım ama ortada havadan başka bir şey yoktu.

Soluk soluğaydım, sesim incecik çıkmıştı. "Kim var orada?"

Hiçbir şey yoktu... ve sonra şunu duydum: "*Alexandria, dinle beni.*"

Bu sözcükler, ah tanrılar aşkına, bu sözcükler en değerli ipek gibi tenimin üzerinde gezindi. Kollarım iki yanıma düştü ve gözlerim kapandı. Beynimin hâlâ çalışan küçük bir bölümü

bunun bir zorlama büyüsü olduğunu anladı ama bu düşünce yavaş yavaş söndü.

Havanın tekrar kıpırdadığını hissettim. Ensemde bir el gezindi, yumuşak bir ses kulağıma fısıldadı. Düşüncelerim hiçbir anlam ifade etmeyene kadar yanıp söndü, sonra bilinci yerinde olan kısmımın anlayamadığı emirlerle doldu ama yine de emirleri yerine getirecektim.

"Tamam," dediğimi duydum, bu rüya gibi sesle.

Etrafımdaki havanın hareketsizleştiğinin ve ışıkların geri geldiğinin belli belirsiz farkındaydım. Antrenman salonundan dışarı süzüldüm. Dışarıda, neredeyse dondurucu soğukta belki de uçup göğe yükselmiştim.

Galiba öyle olsa hoşuma giderdi.

Kendimi karanlık labirentin ağzında dikilirken buldum. Burada olmam gerekiyordu. Bedenim bunu biliyordu. Yavaşça eğilip ayakkabı bağlarımı çözdüm. Parmaklarım bağların üzerinden birkaç kez kaydı ama sonunda ayakkabılarımı ve çoraplarımı çıkardım ve dondurucu yerin üzerine yan yana koydum. Sweatshirt'ümü çıkarıp düzgünce katladım ve ayakkabılarımın üstüne koydum.

Sonra labirente girdim, hava terden hâlâ kaygan olan çıplak kollarımın üstünden akıp giderken gülümsüyordum. Amaçsızca dolaşıyordum; yürümeye devam etmekten başka belli bir amacım yoktu, ta ki yürüyemeyecek kadar çok yorulana dek. Yapmam gereken buydu. Bir ayağımı diğerinin önüne koymak.

Kar yağmaya başladı.

Büyük, güzel kar taneleri gökyüzünden yere iniyor, kollarıma konuyordu. Her bir parça sanki oraya aitmiş hissini veriyordu. Sanki ben de buraya aittim. Labirentin derinliklerine yürümeye devam ederken çimler ayaklarımın altında çıtırdıyordu. Kar saçlarımı kaplıyor, soğuk tenime yapışıyordu. Nefe-

sim buharlaşıyor, giderek de ağırlaşıyordu.

Saatler geçmiş olmalıydı çünkü attığım her adım diğerinden daha zor oluyordu. Sendeleyip dizlerimin ve avuçlarımın üzerinde sert bir şekilde yere düştüm. Karla kaplı yerin yanındaki bedenim tuhaf gözüküyordu. Mavi miydi? Tamamen mavi değildi ama sanki tenimin altındaki damarlar sızıntı yapıyor, etimi açık menekşe rengine boyuyordu.

O kadar güzeldi ki.

Ayağa kalktım ve dengemi kaybedip sallandım. Yorgundum ama biraz daha ilerleyebilirdim. Yürümeye devam ettim. Şey, aslında tökezliyordum. Ayak parmaklarımı hissedemiyordum ama tenim hoş bir şekilde hissizleşmişti. Bu kez buz gibi bir heykele tosladım, mermerden aşağıya kaydım, keskin köşelerin tenime takıldığını hissettim. Canımın acımış olması gerekirdi ama oraya oturduğumda hiçbir şey hissetmediğimi fark ettim.

Her nasılsa sırtüstü yatmış, kanatlı heykele bakıyordum. Heykel bana bakıyordu, kollarını iki yana uzatmış, avuçlarını açmıştı. Kollarımı oynatmayı istedim ama yerlerinden kalkmıyorlardı. Ciğerlerime dolmayan kısa bir nefes alırken bakışlarım heykelin ötesine kaydı. Gökyüzü, önünde sonunda bana ulaşan kar taneleriyle doluydu. Göz kapaklarım açık tutamayacağım kadar çok ağırlaşmıştı ve kar saniyeler içinde kirpiklerimi kapladı. Güzel bir dilde perişan bir çığlık duyduğumu sandım ama sonra hiçbir şey yoktu.

On Dokuzuncu Bölüm

"Ne işi varmış dışarıda?"

"Bilmiyorum. Her nasılsa mevsimi yaz zannetmiş olmasına inanasım gelmiyor! Neden daha uyanmadı?"

Sesler bana tanıdık geliyordu. Sağ avucum yanıyordu. Aslında her yerim yanıyordu; cidden fena yanıyordu.

Birisi, üzerimde ılık ve ağır bir şey gezdirdi. Tenimde feci bir acı hissettim.

"İyileşecek," dedi bir kadın. "Sadece biraz dinlemesi gerek."

"Dinlenmesi mi gerek?" Bu ses, Seth'e ait gibiydi ama sesi bir acayipti doğrusu. Normalde nağmeli olan o sesi farklı bir perdeden çıkıyordu. "Leon onu getirdiğinde rengi *mosmordu*."

Beni Leon mu getirmişti? Nereden? Rengim neden maviydi? Mosmor kulağa hoş gelmiyordu.

"Kız şanslıymış. Birkaç dakika daha geç kalınsaydı üç dört parmağını kaybederdi ama bir şeyi yok," dedi kadın tekrar, sözlerinden kızgınlık okunuyordu. "Daha fazla yapılacak bir şey yok."

Nasıl yani? Bu da ne demekti? Parmaklarımı kaybetmek mi?

Bir kapının kapandığını duydum, sonra da yatağın yanımdaki kısmı çöktü. Birisi yüzümdeki saçları çekti. Seth'ti bu. Gözlerimi açmaya çalıştım ama sinir bozucu bir şekilde ağırdılar.

"Akşam yemeğinden ayrıldığında nereye gideceğini söylemişti?"

Aiden'ın sesini tanıyınca kalbim hızla çarpmaya başladı. Gözlerimi neden açamıyordum? Hem neden bu kadar yorgundum?

"Çalışacağını söyledi," diye yanıtladı Seth.

"Sen de yalnız gitmesine izin mi verdin?" Konuşan dayımdı. Sadece o hem bu kadar soğuk ve memnuniyetsiz, aynı anda da kibar olabilirdi.

"Dadısı değilim ki ben," diye çıkıştı Seth. "Onunla gitmemi istemedi."

"Alex burada tek başına dolaşmamalıydı." Aiden'ın sesi öfke doluydu. "Kahretsin, bunu yapmayacak kadar akıllıdır o."

Seth burnundan soludu.

"Alex her ne kadar budalaca hareketlere meyilli olsa da bu seferkinden onun sorumlu olduğundan ciddi şüphelerim var," dedi Aiden.

Vay be, sağ ol, diye düşündüm, uykulu bir halde. Hepsinin çenelerini kapatmalarını ve yeniden uykuya dalabilmeyi istiyordum. Uyuduğumda tenim yanmıyordu.

"Sanki yaz mevsimindeymiş gibi soyunup labirentte dolaşmaz, neredeyse hipotermiden ölmezdi o," diye devam etti Aiden. "Bunu ona birisi yapmış."

"Zorlama büyüsü mü demek istiyorsun?" Seth sesini alçaltı. "Safkanların, köle olmayan melezlere zorlama büyüsü yapmalarının yasak olduğunu biliyorsun. Buna cesaret edebilirler mi?"

"Sen ne düşünüyorsun?" diye sordu Aiden.

"Birisini öldüreceğimi düşünüyorum," diye yanıtladı Seth, lakayt bir şekilde.

Marcus iç çekti. "Sabah ilk iş Bakan Telly'yle konuşacağım. Burada hiç sorun olmayacağına beni temin etmişti."

Birkaç dakika daha konuşmaya devam ettiler, süzüldüm, tenimin yanmadığı o mutluluk dolu karanlığa gömüldüm. Çok geçmeden uyandım, kontrol edilemez bir şekilde titriyordum. Gözlerimi açtığımda oda sessiz ve karanlıktı.

Kalkıp üstüme bir şeyler giymek istedim ama kaslarım işbirliği yapmaya yanaşmıyordu. İnleyerek sert şilteye düştüm ve kalın bir battaniyenin gökten zembille inmesini istedim. Bu tür güçlerimin olmaması ne fenaydı.

Aniden yatak kımıldadı ve karanlık bir gölge üzerime eğildi. Parlak sarı gözleri görmeseydim çığlığı basardım. "Nasıl hissediyorsun kendini?"

"Ü–üşüyorum," dedim güçlükle.

"Fazladan battaniye getirdiler. Hâlâ mı üşüyorsun?"

"Hı–hı." Dişlerim takırdıyordu. Seth'in iç çektiğini duydum, sonra da ellerini altıma sokup beni yan çevirdi. "N–ne yapıyorsun?"

"Seni ısıtıyorum çünkü bu boktan yatağa insanoğlunun bilgisi dâhilindeki tüm battaniyeleri örttük." Beni göğsüne yasladı ve kollarını bana doladı. "Vay canına, soğuksun. Küçük bir buzlu şeker gibisin."

Gözlerimi sımsıkı kapattım. "B–bunu kastetmemiştim."

Çenesini kafamın üstüne dayadı. "Daha iyi bir önerin var mı?"

"Evet, g–gidip daha fazla battaniye alsan?"

"Hayatta bunun kadar eğlenceli olmaz."

Buna cevap vermedim çünkü doğrusunu söylemek gerekir-

se Seth çok sıcaktı. Tamamen platonik ve vücudu ısıtan bir şekilde hem de. Derken bacaklarını bacaklarımın arasına soktu, gözlerimi hızla açtım. "S–Seth!"

"Sadece ısınmanı garantiliyorum. İşe yarıyor mu?" Seth ellerini battaniyenin altında hareket ettirdi, bir eliyle kalça kıvrımımı buldu.

Dudağımı ısırdım. Evet, ısınıyordum.

"Alex?"

"Evet?" Huzursuz bir şekilde kıpırdandım ve Seth'ın kalçamdaki elini sıkınca durdum.

"Bu gece yarı çıplak bir halde labirentte ne işin vardı?"

"Ne?" diye bağırdım tiz bir sesle.

"Hatırlamıyor musun... yani?" Seth elini tişörtümün altına soktu. "Karnın buz gibi."

Onun eliyse çok sıcaktı. Kendi kendime, kolunu kırmamamın nedeninin bu olduğunu söyledim. "H–hayır, neden bahsettiğini b–bilmiyorum."

"Tamam. Akşam yemeğinden sonra benimle konuştuğunu hatırlıyor musun?"

Ne aptalca bir soruydu bu böyle "Evet."

"Antrenman salonuna gittin mi?"

"Evet."

"Ya sonra ne oldu, Alex?"

"Bir süre mankenle çalıştım, sonra da..." Kaşlarımı çattım. Sonra ne olmuştu? Köşeden döndüğümü ve kapüşonlu sweatshirt'ümü giydiğimi hatırlıyordum. "Işıklar söndü."

"Antrenman odasında mı?"

Başımla onayladım, hâlâ konsantre olmuştum. Anılar uzanma mesafemin hemen dışında yüzüyordu, tıpkı dilimin ucuna gelmeyen bir sözcük gibi. "Bilmiyorum."

Seth kaskatı oldu. "Başka bir şey hatırlamıyor musun?"

Hiçbir şeyin bulunmadığı koca bir boşluk vardı. Sırt üstü döndüm, karanlıkta sadece gözlerini seçebiliyordum. "Beni neler olduğu konusunda aydınlatabilir misin?"

"Bunu senin yapabileceğini umuyordum, Alex. Leon ayakkabılarınla kazağını labirentin girişinde bulmuş. Doğal olarak bu onu çok endişelendirmiş. Seni orada, yarı donmuş bir halde bulmuş."

"Ne? Bunu ben yapmadım." Aşağıya uzandım ve sürünen elinin üstüne elimi koydum. Eli biraz fazla kuzeye gidiyordu da. "Bunu yaptığımı hatırlamıyorum. Hiç akıllıca gelmiyor."

Seth parmaklarını kaburgalarımın altında kıvırdı. "Bir safkanla konuştuğunu hatırlıyor musun?"

"Hayır. Işıklar kesildikten sonra hiçbir şey hatırlamıyorum." Durakladım, Seth'in şüphelerini anladığında midem hafifçe bulandı. "Bir... bir safkanın bana zorlama büyüsü yaptığını mı düşünüyorsun?"

Hemen cevap vermedi. "Evet."

"Ama bu hiç mantıklı değil. Neden bir safkan labirentte yürümem için beni zorlasın ki? Beni zorlayabilecekleri onca şey varken ve onlar..." Ağzımı kapattım. O safkanın beni neye zorladığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Labirentten geçmek zorladığı şeyin sadece bir parçası olabilirdi. Her şey olabilirdi. Hiçbir fikrim yoktu ve bu midemi bulandırıyordu. Zorlama büyüsü kelimenin tam anlamıyla tecavüzdü. İnsanın özgür iradesini ve hayır deme yetisini elinden alıyordu.

Bu basbayağı zihin tecavüzüydü.

Ama olanları neden hatırlayamıyordum? Bana daha önce sadece bir kez zorlama büyüsü yapılmıştı; beni ambarda buldukları gece Aiden beni uyutmak için kullanmıştı. Onunla ilgili her şeyi hatırlıyordum.

"Alex?" Seth elini battaniyenin altından çıkarıp yüzümü

kavradı. Karnım elini özlemiş gibi oldu. "Bir şeyler mi hatırlıyorsun?"

"Sence zorlama büyüsünü bana bu büyünün yapıldığını unutturmak için mi yapıldı? Bu mümkün mü?"

"Mümkün. Zorlama büyüsünün sınırı yoktur."

Yutkundum. "Üzerimde giysilerim vardı, değil mi? Sadece ayakkabılarımla kazağım yoktu?"

"Evet." Sesi gergin çıkıyordu. "Bence yanında biri olmadan bir yere gitmemen en doğrusu, Alex. Bu düşünceden nefret ettiğini biliyorum..."

"Beni donarak öleyim diye oraya gönderdiler," dedim, farkına vardığım şey beni afallatmıştı. "Leon beni bulmasaydı ölecektim."

"Dediğim gibi, yanında kimse olmadan bir yere gitmemen en doğrusu."

Birine yumruk atmak istiyordum. Ağlamak da istiyordum. Böyle çaresiz hissetmekten, hiçbir şey bilmemekten nefret ediyordum. Nefes alıp yavaşça bıraktım. "Bunu kimin yaptığını öğrenmek istiyorum."

"Öğreneceğiz. Bana güven. Ama şimdi dinlenmelisin."

Uyku uyumak gibi bir seçeneğim yoktu ama Seth sırtüstü yuvarlandı, beni de yanına çekti. Sahiplenmeciliğine karşı çıkamayacak kadar kendi düşüncelerime gömülmüştüm. Gözlerimi dikip karanlığa bakarken başımı göğsüne yasladım.

Her ne kadar sessiz olsa da Seth'in de o gece uyumadığını biliyordum.

†

Hafif bir antrenmana başlamamızdan birkaç saat sonra Konsey Muhafızları gelip Bakan Telly'nin beni görmek istediğini bildir-

diler. Sadece benim çağırıldığım ortadaydı ama Seth yanımdan ayrılmayı kabul etmedi.

Konsey oturumuna öğle yemeği için ara verilmişti ve Konsey binasının içindeki gösterişli bir ofise götürüldük. Ömrümde bu kadar altın kaplamalı şeyi bir arada hiç görmemiştim. Ailemden geriye kalanlar oradalardı: Marcus ile Lucian. Lüks, deri koltuklarda oturuyorlardı. Ayakta durmaya karar verdim, bu durumda Seth de hemen arkamda durdu.

Telly yuvarlak bir pencereden dışarıya bakıyordu, elinde bir kadeh kırmızı şarap vardı. Arkasını döndü, donuk bakışları beni geçti, gözlerini kısarak Seth'e baktı. "Bayan Andros, çalışmanızı böldüğüm için özür dilerim ama bu kadar talihsiz bir olay yüzünden kalıcı olarak zarar görmemiş olduğunuzu görmekten duyduğum içten rahatlamayı ifade etmek istedim."

Kulağa hiç samimi gelmiyordu. "Birisi bana zorlama büyüsü yaptı," dedim. "Bunun *talihsiz bir olay* olduğunu düşünmüyorum."

"Katılıyorum," dedi Lucian. "Üvey kızım böyle delilikler yapmaz."

Telly pencereden uzaklaştı, gözleri üvey babamın üzerindeydi. "Umarım yapmaz ama benim misafirime karşı zorlama büyüsü kullanacak kadar saygısız birinin olmadığına sizi temin edebilirim."

"O zaman iddianız ne, Sayın Bakan?" diye sordu Marcus. Bugün denizci mavisi bir takım giyiyordu. Bu adamı kot pantolonlu görmek için cinayet işlerdim.

"Bayan Andros'un kendini nasıl o müşkül durumda bulduğunu öğrenmek için ben de en az sizler kadar hevesliyim," dedi Telly. "Bu konuyu en iyi Muhafızlarım araştırıyor. Belki onlar gerçekte neler olduğunu öğrenirler."

"Sanki olanlardan bir şekilde ben sorumluymuşum gibi ko-

nuşuyorsunuz," dedim ve karşılığında Telly bana ters ters baktı.

"İçki konusunda burada biraz gevşek davrandığımızı biliyorum." Telly hiç acele etmeden şarabından bir yudum aldı "Akşam yemeğinde bir şey içtin mi?"

Ağzım şaşkınlıktan bir karış açık kaldı. "Sarhoş değildim!"

"Alexandria," Marcus başını aniden bana çevirdi. Tekrar Bakan'a dönerek kibarca gülümsedi. "Alexandria'nın hiçbir şey içmediğine şahitlik edebilirim."

"Hımm? Peki ya sonrası?" diye sordu Telly.

"Sonra onunla ben konuştum ve doğruca antrenman alanına gitti." Seth'in bütün bunlara olan öfkesi üstünden dalga dalga yayılıyordu.

Telly kaşlarını kaldırdı. "Onu korursun, değil mi? Çünkü o senin, kaderleriniz de ayrılmaz bir biçimde birbirine bağlı, değil mi?"

"Ben kimsenin..."

"Bana yalancı mı diyorsunuz?" diye sözümü kesti Seth, kızgınlığı anında hiddete döndü.

Lucian ayağa kalktı, cübbesini düzeltti. "Bakan Telly, bu olayı ciddiye aldığınıza eminim. Yoksa Alexandria'nın burada kalmasını kabul etmezdim."

"Konsey'e ifade vermek zorunda."

"Aynı zamanda güvenliği sağlanmalı ve öncelikli olan da bu," diye cevap verdi Lucian. "İfadesi değil."

Telly içkisinden bir yudum daha aldı, soluk bakışları yine Seth'le bana kaydı. "Tabii ki güvenliğini çok ciddiye alıyorum. Ne de olsa, o çok nadide ve Konsey'in değerli Apollyon'una bir şey olmasını istemeyiz.

"Konsey'in *değerli Apollyon*'uymuş," dedim öfkeyle, muhtemelen gereğinden daha sert bir yumruk salladım. Bunlar Seth'in sözleri değildi ama karşımdaki tek hedef oydu. Benden güç bela kaçtı. "Bu 'değerli Apollyon' onun bacaklarını alıp ta..."

Seth yumruğumu yakaladı. "Alex, eğer biraz ağırdan almazsan bırakacağız. Böyle bir ruh halindeyken seninle dövüşmeyi neden kabul ettim bilmiyorum."

Gerileyerek kolumla alnımı sildim. "Konuşma şeklinden, bizi çarpıp yok edebilecekmiş gibi bakmasından nefret ediyorum."

"Bu kadar sert dövüşmemelisin," diye devam etti Seth sanki beni duymamış gibi. "Kısa bir süre önce bir buz küpünden farksızdın. Ağırdan alman gerek."

"Bana bebek muamelesi yapmayı kes. Kendimi harika hissediyorum." Yalan değildi bu, her ne kadar meydanda kamçı gibi esen soğuk hava bana kendimi biraz kötü hissettiriyordu.

Seth iç çekti. Bu iç çekme olayında gerçekten giderek iyi oluyordu. Bu seferki, *bazen seninle ne yapacağımı bilmiyorum*, diyordu.

"Adam, melezlerden nefret ediyor. Bunu biliyor muydun?" diye devam ettim, vahşi bir tekme savurdum. Seth tekmemi savuşturdu. "Aiden bana öyle söyledi. Bütün melezlerin esir edildiklerini görmeyi istediğini de biliyor muydun? Lucian bile, Telly'nin eski usullere dönülmesini istediğini düşünüyor. Geri zekâlı, aptal şerefsiz..."

Seth beni omuzlarımdan yakalayıp hafifçe salladı. "Tamam. Anladım. Telly'den nefret ediyorsun. Herkes ediyor ama bütün Konsey'i o kontrol ediyor, Alex."

Nefes nefeseydim, soğuk havayı içime çektim. "Bunu biliyorum!"

Gülümsedi. "O, Konsey'i kontrol ederken hiçbir şey de-

gişmeyecek. Irk Kastı aynı kalacak. Bilakis, melezlerin hayatı daha çekilmez olacak."

"Ah, bak bu bana kendimi daha iyi hissettirdi. Teşekkürler."

"Ama... ama dinle beni Alex." Yüzünde bir heves ifadesi belirdi. "Sen Uyandığında Konsey'i değiştirebiliriz. Bizi destekleyenler var, Alex. Seni şaşırtacak insanlar." Saçımı yanağımdan çekti.

Eline vurup uzaklaştırdım. "Dokunma bana. O asla geçmeyen sihirli runların ortaya çıkmasını istemiyorum."

Seth ağzı kulaklarında elini indirdi. "Hâlâ geçmedi mi?"

Elimi yüzüne soktum. "Hâlâ orada mı?"

"Evet."

"Bu kadar mutlu olmak zorunda değilsin."

Etrafında döndüm, durdum. Yalnız değildik.

Cross, Will ve Koca Meme sahanın kenarında duruyordu. Will'in elinde küçük bir buz kovası vardı. "Partiyi kaçırdığınız için birkaç içki içebilirsiniz diye düşündük."

Seth onlarla hemen muhabbeti kurmuştu, bense pantolonumun ipiyle oynuyordum. "İçecekler" dediği Caleb'in güleceği ucuz, şaraplı içeceklerdi ama o kadar susamıştım ki şikâyet etmedim. Seth başkasının konuşmasına imkân verecek kadar uzun bir süre sustuğunda Will, müdahil olduğum iblis savaşları hakkında beni sorguya çekmeye başladı. Cross, yüzündeki kahraman hayranı bakışıyla izliyordu. Kuzey Karolina'dakilerden çok farklıydılar. Buradaki hiç kimse ünümü nasıl edindiğimi ya da o yolda nasıl ve kaç defa düştüğümü bilmiyorlardı. Böyle de kalsın istiyordum. Bir yandan kayanın üzerinde dinlenip içkimi yudumluyor, bir yandan sorularını cevaplıyordum.

"Ee, kaç kez damgalandın?" diye sordu Cross, elindeki içki şişesiyle.

Will yavaşça arkadaşına döndü. "Ahbap, bu birine sorula-

cak bir soru değil. Çuvalladın."

Donakaldım. Farkında olmadan saçımı arkaya atarak boynumu açtım. Kıpkırmızı kesilerek başımı yana yatırdım, böylece saçlarım kalın bir perde gibi öne düştü. Koca Meme'yle derin bir muhabbette olan Seth –muhabbetin konusu muhtemelen kendisiydi– kafasını tanrılar bilir nereden çekip bize döndü.

Cross yüzünü ekşitti. "Üzgünüm. Kabalık... etmek istemedim. İblislerle savaşıp hayatta kalmış olman bence harika. Damgalanman değil, tabii. Bu harika değil. Çok berbat."

Will inleyerek gözlerini devirdi. "Kapa çeneni, Cross."

"Hayır, sorun değil." Boğazımı temizledim, ben bunu sorun etmezsem kimse etmez diye düşünüyordum. "Kaç kere damgalandığımı bilmiyorum. Birkaç kez herhalde."

Cross rahatlamış gözükü yordu ama sonra Seth ayağa kalktı ve Cross daha geriye kaydı. Aramızda yürüyüp durmasını izledim; bana bakarken hem Cross'u hem Will'i kapatıyordu. Ne yaptığı hakkında hiçbir fikrim yoktu ama ağzından dökülenler ihtimaller listemde bile değildi.

"Dans et benimle."

Ona bakakaldım. "Ne?"

Seth zarif bir şekilde eğilip bir kolunu bana uzattı. "Benimle dans eder misin, *lütfen*?"

"Neden bir sahanın ortasında dans etmek istiyorsun Seth?"

"Neden olmasın?" Parmaklarını eğdi. "Dans et benimle, *ne olur*."

"Yalvarırım," diye ekledi Will, kıkırdayarak.

Seth'in iyice ağzı kulaklarına varmıştı. "Dans et benimle, Alexandria."

Omzunun üzerinden Koca Meme'nin olanları somurtkan ve hoşnutsuz bir ifadeyle izlediğini gördüm. Seth'in elini tutmama bu mu sebep olmuştu yoksa beni çok utandırması mı

bilmiyorum. Seth beni çekip ayağa kaldırdı, bir kolumu açtı, diğerini ise sırtına koydu.

Sonra sahada vals yapmaya başladı, müziksiz.

Bu o kadar gülünçtü ki kendimi tutamadım. Büyük bir kayanın etrafını döndük, ayağımız engebeli zemine takılıyordu. Seth dans etmeyi biliyordu, hem de ciddi şekilde. Aynı balo salonlarındaki insanlar gibiydi. Bir koluyla beni etrafımda döndürdü.

Kıkırdadım. "Bunu, *Yıldızlarla Dans* yarışmasından mı öğrendin?"

"Benimle alay ediyorsun." Seth beni döndürdü ve sırtım, göğsüne yaslandı. "Ben sana yardım etmeye çalışıyorum, sen ise duygularımı incitiyorsun."

"Hangi konuda yardım ediyorsun bana?"

Seth beni etrafımda döndürdü. "Baloya gideceksen direk olmadan nasıl dans edileceğini öğrenmen gerek."

Göğsüne vurdum. "Ben striptizci gibi dans etmiyorum, o baloya da gitmeyeceğim hem."

Cevap vermedi. Kocaman gülümseyerek, elini sırtıma koydu ve beni koluna yatırdı. Güldüm ve başımın geriye düşmesine izin verdim. Koca Meme'nin kayanın üstünde oturduğunu görebiliyordum. Çok yavaşça, Seth'in beni arkaya yatırdığı o kısacık sürede, Seth'in dikkatinin üzerinde olduğundan emin oldu ve dudaklarını yaladı.

Seth beni düşürdü.

Çok daha sonra, güneş battıktan ve her yanımız çamurla kaplandıktan sonra Seth'le ben yemek salonunun yanından geçtik. Dikkatleri üzerimize çekmemeye çalıştığımız için mümkün ol-

duğunca sessiz hareket ediyorduk.

Acıyan popomu ovuşturdum ve Seth'i beni izlerken yakaladım. "Senin suçun," diye fısıldadım.

"Unutmama asla izin vermeyeceksin, değil mi?"

"Beni kıçımın üzerine düşürdün."

Başını geriye atıp hafifçe güldü. "İçkinin suçu."

"Koca Meme'nin suçu."

Ağzı kulaklarına varan Seth elimi tuttu ve beni hızla koridorda yürüttü. Birkaç sessiz odanın önünden geçtik, sonra da açık ve net bir şekilde Marcus'u duyduk. "Lucian'ın bir şey planlayıp planlamadığını bilmiyorum!"

Durup birbirimize baktık.

"Onunla yakın değil misiniz?" diye sorduğunu duydum Telly'nin.

"Lucian'ın, tıpkı hepinizin olduğu gibi birçok sırrı vardır," diye yanıtladı Marcus kızgınlıkla.

Seth beni, Marcus'la Telly'nin bulunduğu odanın yanındaki revakın altına çekti ve beni duvara yapıştırdı. Bana *bu kadar* yaklaşmasına gerek yoktu. "Hadi, Seth. Geri..."

"Şşt." Başını başıma doğru eğdi, saçları yanaklarıma sürünüyordu. "Bu hiç doğru değil."

Ona pis bir bakış fırlattım.

"Onun bir şeylerin peşinde olduğunu biliyorum!" dedi Telly. "Oğlanı kontrol edebileceğini sanıyor ama buna inanmakla aptallık ediyor."

Seth hafifçe doğruldu, dudakları yavaşça aşağı kıvrıldı.

"Lucian bile o kadar aptal değildir," diye cevap verdi Marcus.

Telly bezgin bir ses çıkardı. "Onları korumak Bakan olarak benim görevim! Eğer bir şey biliyorsan..."

"Hiçbir şey bilmiyorum!" Marcus bir şeyi güm diye masaya vurdu. "Paranoyakça davranıyorsunuz, Sayın Bakan."

"Sen buna paranoyakça davranmak diyorsun, ben ise geleceği planlamak. Alabileceğimiz belli önlemler var, ne olur ne olmaz. Onların asla tehdit edilmemelerini sağlamak için yapılabilecekler var."

"Ne ima ediyorsunuz, Sayın Bakan?"

"Tehdidi ortadan kaldırmanın yolları var. Kimsenin zarar görmeyeceği yollar. Konsey üyelerinden bazıları bunun yapılacak en iyi şey olduğunu kabul ediyorlar."

Marcus birazdan konuştuğunda sözleri soğuk ve ifadesizdi. "Konsey bu konuda harekete geçti mi yoksa?"

Telly dudak büktü. "Ne ima ediyorsun, Marcus?"

Uzun bir sessizlik oldu. "Tehdidi nasıl ortadan kaldıracaksınız, lütfen söyler misiniz?"

Marcus'un sorusunu takip eden gerilim o kadar yoğundu ki hissedebiliyordum. "Elimizde zaten bir tane var," diye yanıtladı Telly. "Neden ikisini de burada tutmayalım?"

Uzun bir sessizlik oldu. "Bu söz konusu bile olamaz. Üzgünüm ama bunu kabul edemem."

"Belki biraz zamana ve motivasyona ihtiyacın vardır. Konsey'de bir yer edinmeyi çok istiyorsun. Bunun olmasını sağlayabilirim."

Seth başını indirdi, sıcak nefesini boynumda hissediyordum. Geri çekilmeye çalıştım ama gidecek hiçbir yer yoktu. "Ne hakkında konuştuklarını biliyor musun?" diye fısıldadı.

Bir saniye için sorduğunu düşünmem gerekti. Olayların dışında kalmıştım sanki. "Hiç bilmiyorum."

"Kararımın değişeceğini sanmıyorum," diye yanıtladı Marcus sonunda. "Geç oldu, Sayın Bakan ve bu konuşma sona erdi."

Seth'in dudakları boynuma, tam kulağımın altına sürtündü. Bu umulmadık dokunuş beni yerimden sıçrattı, sonra da

midesine bir tane patlattım. Hafifçe kıkırdadı.

Telly neşesiz bir kahkaha attı. "Teklifim, oturumlar bitene kadar geçerli."

"İyi geceler, Bakan Telly."

Bitişik odaya daldık ve kapıyı tam vaktinde kapattık. Telly saniyeler sonra çıktı, peşinden de Marcus. Seth'le ben birbirimize baktık. Gözlerinde bir şey vardı, muzurluk olduğu kesindi ama başka bir şey daha vardı. Ağzı kulaklarında bana doğru sinsi sinsi yaklaştı.

Elimi kaldırıp göğsüne dayadım. Nabzım deli gibi atıyordu. "Oyun zamanı bitti, Seth."

Elini elime koydu. "Sanki ortada rüşvet dönüyor."

"Bu beni şaşırtmaz." Odaya kısa bir bakış attım. Başka bir oturma odasındaydık. Bu şeylerden kaç tane vardı böyle? "Marcus'un Telly'den bu kadar nefret etmesine biraz şaşırdım."

Omuz silken Seth kapıya gidip dışarıyı dikizledi. "Tehlike geçti." Durakladı, dönüp sırıttı. "Tabii biraz burada kalmak istiyorsan o başka. Şu koltuk da pek rahat gözüküyor."

Onu itip geçtim. "Aklın başka bir şeye çalışmaz mı senin?"

Peşimden dışarıya çıktı. "Hayır. Pek sayılmaz."

"Vay canına. Ne kadar da derinsin, Seth."

Kıkırdayarak yanıma sokuldu ve kolunu omuzlarıma attı. "Sen de çok oyunbozansın."

Yirminci Bölüm

Önümüzdeki birkaç gün Seth zamanımın çoğunu aldı. Aiden'la Marcus'u çok az gördüm. Bir keresinde, Seth burnumun dibinde değilken, Laadan balo için manikür pedikür yaptırırken onunla takıldım. Bu zevkten kendimi mahrum bıraktım.

İnsanların ayaklarıma dokunması tüylerimi diken diken ediyordu.

Geçen gün Seth'le ben çalışmalarımızın arasında antrenman sınıflarından birine gizlice girmiş ve birkaç melezle boks antrenmanı yapmıştık. Bence başka hiçbir şey bu kadar kargaşa yaratamazdı ama Seth'ten başka insanlarla dövüşmeyi seviyordum. Böyle zaman öldürmek bu mekânda kapalı kalmanın, burada olmanın ve Konsey oturumum yaklaştıkça içimde büyüyen huzursuzluğun yol açtığı öfkeyi salıvermemi sağlıyordu.

Ama Seth'le geçen zaman sadece eğlence ve oyunlardan ibaret değildi. Antrenman zamanlarımızın çoğunu dövüşte elementlerin kullanılmasını engellemeye harcıyorduk. Etrafa alev topları fırlatmak pek kapalı mekân sporu sayılmazdı, o yüzden

dışarıda çalışmak zorunda kalıyorduk.

Bir de didişiyorduk. Hem de gece gündüz.

Seth bir keresinde sinirlenmişti çünkü Aiden çalışmamız sırasında ortaya çıkıp yanımızda antrenman yaptığında, gözümü ondan alamadığımı iddia ediyordu. O sırada salyamın aktığını da öne sürüyordu.

Doğru değildi bu.

Utanç ve öfkeden kıpkırmızı kesilerek öfkeyle çıkıp gittim ve onu antrenman yaptığımız sahanın ortasında terk ettim. Bir saat sonra Seth elinde favorilerim olan hamburgerler ve patates kızartmalarıyla çıkageldi ve onu affettim. Hamburger getirmişti; başka ne yapabilirdim ki?

Hâlâ nasıl olup da kendimi labirentte bulduğumu anımsamıyordum. Ne olduğunu ya da bir safkanın neden böyle bir şey yaptığını bilmemek sürekli kafamı meşgul ediyordu. Marcus'la Telly arasındaki, kulak misafirliği ettiğimiz konuşma da. Bu iki olayın bağlantılı olduğu hissini içimden atamıyordum.

Ama bu sadece benim paranoyam da olabilirdi.

Bugünkü antrenman, Seth'in Lucian'la konuşacak önemli bir şeyi olduğu için yarıda kesilmişti. Konunun ne olduğunu sorduğumda küçük güzel popomu buna takmamamı ve gidip Laadan'la takılmamı söyledi.

Erkeklerden nefret ediyorum.

Laadan'ı da hiçbir yerde bulamamıştım.

Her ne kadar yalnız dolaşmamın istenmemesi beni sinir etse de, tekrar bir safkanın zorlama büyüsünün oyuncağı olmak istemiyordum. Bunu düşünmek beni, yumruğumu duvardan geçirmeye yetecek kadar öfkelendirmişti. Bir milyon tane oturma odasına baktıktan sonra Laadan'ı aramaktan vazgeçtim. Odamdaki beyaz duvarlara bakarak geçireceğim bir uzun ve sıkıcı gece daha beni bekliyordu.

Öfkemi hiç gizlemeden köşeyi döndüm ve donakaldım.

İleride dizleri tir tir titreyen bir kız köle vardı. Bir tabak yığınını halıya düşürmüştü. Tepesinde dikilen adamın üzerinde şüpheye yer bırakmayan, dehşet verici Efendi giysileri vardı. Daha önce sadece bir kere Efendi görmüştüm, o da yedi yaşındayken annemin beni Konsey'in önüne getirdiği zamandı.

Kan kırmızısı tunikleri ya da kafalarını ve yüzlerindeki bütün tüyleri nasıl tıraş ettikleri hiç aklımdan çıkmamıştı.

Efendi, boş tabaklardan birini tekmeleyerek kırdı. "Seni dikkatsiz, salak melez. Tabak taşımak çok mu zor geldi?"

Kız korkudan sinip başını eğdi ve dizlerini kenetledi. Konuşmuyordu ama inceden inceye ağladığını duyabiliyordum.

"Kalk ayağa." Efendi'nin sesinden tiksinti akıyordu. Kız, onun istediği kadar hızlı hareket etmedi. Efendi eğildi ve ellerini karmakarışık saçlarına dolayıp çekerek kızı ayağa kaldırdı. Kızın küçük çığlığı şaşkınlık ve acı doluydu; bu, Efendi'nin zalim bir şekilde gülmesine ve çok daha kötü bir şeye neden oldu. Efendi, kıza vurmak için elini kaldırdı.

Durup düşünmedim bile.

Öfkem beni harekete geçirdi. Atıldım, Efendi'nin elini kıza vurmadan önce yakaladım. Efendi arkasını döndü. Kaşlarının olmaması ürkmüş yüz ifadesine neredeyse gülünç bir hava veriyordu. Çabucak kendine geldi ve elini çekip kurtarmaya çalıştı.

Elini tutmaya devam ettim. "Annen sana hanımlara vurulmayacağını öğretmedi mi?"

Gözleri öfke ve küçümsemeyle doldu, bakışları keskinleşti. "Bana dokunmaya, seni alakadar etmeyen bir duruma müdahale etmeye cüret mi ediyorsun sen? Canın iksir mi çekiyor yoksa, melez?"

Gülümsedim, kemiklerinin birbirine sürtündüğünü hissedinceye dek elini sıkmaya devam ettim. Dudakları acıdan in-

celdi, bu da bana hastalıklı bir tatmin verdi. "Ben sıradan bir melez değilim ama."

"Ne olduğunu biliyorum." Elini büküp kurtardı, dudakları tiksintiyle büküldü. "Bunun seni kurtaracağını mı sanıyorsun? Bilakis, bu günün birinde Efendi'lerin kontrolü altında olacağını... ya da daha kötüsünü garantiliyor."

Sözleri beni korkutmalıydı ama sadece tepemi attırdı. "Cehennemin dibine git, kaşsız ucube."

Efendi, sus pus duran kıza dönerken güldü ama sonra dönüp yumruğunu o kadar hızlı savurdu ki, kendimi korumak için ellerimi kaldırma şansı bulamadım. Kıza atmaya niyetlendiği yumruğunu tam çeneme indirdi.

Arkadaki duvara çarparken yüzümde feci bir acı hissettim. Gözlerim anında yaşlarla doldu; zonklamayla elim ayağım çözülüvermişti bir anda. Çenemi tuttum, kırıldığından adım gibi emindim. Sonra bir de baktım ki Seth önümde dikilmiş, hiddetinden alev alev yanıyordu. Nereden çıktığını, buraya nasıl bu kadar çabuk geldiğini hiç bilmiyordum.

"Bu, yaptığın son şey olacak," diye homurdandı Seth. Elini geriye attı. Saflkana vurmak için değil, saflkanı öldürmek için.

Daha önce antrenmanda birçok kez elinde akaşanın oluştuğunu görmüştüm ama hep sadece küçük bir enerji topu olarak kalmıştı. Kain'i devirdiğinde Aiden akaşanın çoğunu engellemişti ama şimdi tek görebildiğim oydu. Mavi enerji tişört kolunun altından bir yerden fırlamış, elini doldurmuştu, çatırdayan mavi bir ateşti.

Acımı unutmuş bir halde duvardan çekilip Seth'in diğer elini tuttum. "Hayır! Hayır!"

"Geri çekil, Alex, hemen."

Önüne geçip Efendi'yi kapattım. Apollyon işareti soluk yüzüyle tezat oluşturuyordu. "Bunu yapamazsın, Seth! Sakinleş-

men gerek.

"Yap hadi," diye kışkırttı Efendi. "Kaderini tayin et, Apollyon. Senin sürtüğün kaderi belirlendi bile."

Seth'in gözleri alevlendi, öfkeyle dişlerini gösterip hırladı. Akaşa alevler saçarak uzandı.

"Boş ver onu." Ellerimi gömleğinin önünde birleştirdim. "Lütfen! Bunu yapamazsın!" İşe yaramıyordu. Bana kulak asmıyordu. İnsanlığın bildiği en güçlü elementi serbest bırakmaya hazır bir şekilde kolunu geriye attı. Arkamı döndüm. "Çıkıp git şuradan! Hemen!"

Köle alelacele uzaklaşmıştı ama Efendi oradaydı, sanki hiç kendini koruma hissi yokmuş gibi gülümsemesiyle Seth'e meydan okuyordu. Sonra bende jeton düştü. Seth'in bunu yapmasını istiyordu çünkü durum ne olursa olsun, bir melezin bir safkanı öldürmesinin cezası, melezin ölümüydü.

Muhtemelen Apollyon için bile.

Ellerim titreyerek Seth'e geri döndüm. Sanki bir şekilde tünel kazıp içine girebilir, bana vurmanın cezasının idam olmadığını ona anlatabilirmişim gibi göğsüne yaslandım. Boğazımın gerisindeki korkunun tadını alabiliyordum; panik duygusu fiziksel acıyı gölgede bırakmıştı.

Seth titredi, sonra da bana sarıldı. Hissettiğim rahatlamayla neredeyse ağlayacaktım. Efendi'nin zalim kahkahası etrafımızda yankılandı, koridordan ayrıldıktan uzun zaman sonra bile havada asılı kalmıştı sanki.

Hâlâ öfkeli bir şekilde başını eğip bana baktı. "Onu gebertmek istiyorum."

"Biliyorum," diye fısıldadım, gözlerimi kırpıştırarak gözyaşlarımı engelledim.

"Hayır, bilmiyorsun. Hâlâ istiyorum."

"Ama yapamazsın. Bu benim hatamdı. Bir köleye vurmak

üzereydi ve ben ona engel oldum. O..."

"Senin hatan mıydı?" dedi gözleri hayretle kocaman açıldı. Uzandı ve çenemi yakalayıp yana çevirdi. "Hayır, senin hatan değildi."

Yutkunarak gözlerimi kapattım. Kriz bertaraf edilmişti... şimdilik. "Moraracak mı?"

"Hiç şüphesiz."

"Galiba... başım derde girecek." Gerileyip yere baktım. Seth –bu sert ve ölümcül Seth– korkutucuydu. "Senin de başın derde girecek."

"Evet." Seth'in sesi, sanki bu hiç umurunda değilmiş gibiydi.

Yüzümün sol tarafına dokundum ve yüzümü buruşturdum. "Of, kahretsin."

Seth elimi yüzümden çekti. "Bence kimseye bir şey söylemeden akşam yemeğine kadar dayanırsak paçayı sıyırırız."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

Seth gülümsedi ama hâlâ bir şeyleri yok etmenin kıyısında gibiydi.

Akşam yemeğine kalmadı.

Yaklaşık yirmi dakika sonra Marcus'la tayfası Seth'le benim bir bakıma saklandığımız oturma odasına daldı. Aiden da yanlarındaydı, gözleri beni anında buldu. Bakışları yüzümde dolaştı ve berbat gözüktüğünü bildiğim morlukta durdu. Aiden olduğu yere mıhlandı ve ani bir nefes aldı. Dalgalar halinde yayılan güçlü öfkesi, neredeyse yanımdakinden hâlâ yayılan öfke kadar eziciydi.

"Aklından ne geçiyordu, Alexandria?" diye sordu Marcus.

Bakışlarımı Aiden'dan çektim ama Marcus'a bakmadım. Onun yerine Seth'i izledim. Yüzü keskin hatların, buz gibi bir güzelliğin portresiydi hâlâ. "Efendi'ye karşı gelmemem gerekirdi, biliyorum ama kızı tabakları düşürdüğü için dövecekti. Buna mecburdum..."

Kapı hızla açıldı ve içeri Bakan Telly'yle yığınla Konsey Muhafızı girdi. Kaskatı oldum ama Seth ayağa kalktı. "Nedir bu?" diye sordu, ellerini yumruk yaparak.

"Nedir bu?" diye tekrarladı Bakan Telly, odada uzun adımlarla yürürken; Uzun boylu ve endamlıydı, yeşil cübbesi dalgalanıyordu. Marcus'la Lucian'ın önünde durdu. "Bu öğleden sonra Alexandria'nın bir Efendi'ye saldırmasıyla ilgili duyduklarım nedir?"

"Saldırmak mı?" dedim heyecanla. "Ben kimseye saldırmadım. Sadece..."

"Efendi'ye müdahale etmiş ama adama saldırmamış," diye araya girdi Marcus, bana tehlikeli bir bakış fırlatarak. "Ama o, Alexandria'ya vurmuş."

Telly bana kısa bir bakış attı. "Melezler, Efendilerin işine ve kölelere muamelesine karışmamaları gerektiğini bilirler. Böyle yapmak, Irk Kastı'nın ihlalidir!"

Şaşkınlıktan dona kaldım. Başımın derde girmesini bekliyor muydum? Evet. Ama Kast'ı bozmaktan değil.

"Ciddi misiniz?" Seth öne çıktı, gözleri ince birer çizgi halini almıştı.

"Apollyon'unu hemen şimdi kontrol altına al, Lucian," diye çıkıştı Telly, "yoksa Muhafızlarım almasını bilirler."

Lucian, Seth'e doğru döndü ama söyleyebileceği ya da yapabileceği hiçbir şey olmadığını biliyordum. Seth'in kolunu tutup sertçe çekiştirdim. "Otur," diye fısıldadım.

Kaşlarını kaldırarak omzunun üzerinden bana baktı. "Ayak-

ta durmayı yeğlerim."

Tanrılar aşkına, hiç yardımcı olmuyordu. Onu durdurabileceğinden değil ama yine de koluna yapıştım.

"Bakan Telly, Alexandria'nın buna karışmaması gerektiğini anlıyorum ama onu kanunu çiğnemekle suçlamak mı?" Marcus başını iki yana salladı. "Bence bu biraz aşırı."

"Aşırıya kaçan, bu melezin ta kendisi," diye cevap verdi Telly. "İkiniz de ona söz geçiremiyorsunuz. Daha şimdiden Efendiler'i tehdit ediyor, öyle mi? Yarın öbür gün Apollyon olduğunda neler yapacak acaba? Onları uykularında topluca öldürecek mi?"

Güldüm. Herkes bana baktı. "Üzgünüm ama bu çok gülünç. Tek yaptığım bir kıza vurmasını engellemekti. Bu kadar! Ben ona vurmadım, o bana vurdu." Çenemi gösterdim. "Ayrıca insanları uykularında katletmem ben."

Telly döndü, yüzü tamamen bana dönüktü. "Sen, küçük kız, nefes almaya başladığın andan itibaren kanun ya da kurallara hiç saygı göstermedin. Evet, dosyalarını gördüm."

Dosyalarımı görmeyen kalmamıştı herhalde. Hah. Kendimi çıplak gibi hissediyordum.

"Zapt edilemiyorsun ve Konsey için sürekli sorun çıkarıyorsun," diye devam etti Telly, Lucian'a dönerek. "Onun yeri Konsey'in onu kontrol edebileceği bir yer, yani burası. Çünkü ikiniz de kıza saygıyı öğretememişsiniz." Korkudan olduğum yerde kalakaldım. "Ne?"

"Böyle bir şey olmayacak," dedi Seth, o kadar alçak sesle konuştu ki başka kimsenin onu duyduğunda emin değildim. Ama odadaki herkes donmuştu.

"Beni tehdit mi ediyorsun, Apollyon? Konsey'i tehdit mi ediyorsun?" diye sordu Telly. Yemin ederim, sesi buna mutlu olmuş gibi çıkıyordu ama bu delilikti çünkü Seth onu öldürürdü.

Seth'in işi bittiğinde Telly'yi yerden kazırlardı.

Bakışlarımı Baş Bakan'dan çektim ve Apollyon işaretlerinin fırıl fırıl dönerek Seth'in yüzüne yayıldığını gördüm. Sonra da Aiden'ın hareket edip benim diğer tarafıma geçtiğini fark ettim. Tanrılara şükür ki herkes Seth'in kontrolünü yitireceğinden korktuğu için ona odaklanmıştı. Aiden'ın yüzündeki ifade, odadaki herkesi kasıp kavuracağını söylüyordu.

Bakışlarım Aiden'la Seth'in arasında gidip gelirken kalbim duracak gibi oldu. Bu işin sonu hiç iyiye varmayacaktı. Dizlerim titreyerek ayağa kalktım. "Özür dilerim."

"Özür dileme. Yanlış bir şey yapmadın sen," diye tısladı Seth.

"Ama yaptım. Efendi'ye müdahale etmemeliydim." Telly'yle göz göze geldim ve aynı zamanda gururumu çiğneyip attım. "Yerimi... yerimi unuttum."

Seth bana öyle hızlı döndü ki *beni* gerçekten çarpabileceğini düşündüm. Öfkeli bakışlarına karşılık verdim ve oturup çenesini kapamasını sağladım.

"Sayın Bakan, gördüğünüz gibi Alexandria hatasını anladı." Lucian, ellerini kenetleyerek Seth'in önüne geçti. "Bildiğinden şaşmayan, hatta inatçı bir kız ama bugün hiçbir kanunu çiğnemedi. Bildiğiniz gibi, Efendi'ye saldırmış olsaydı adam etrafa böylesine iğrenç mübalağalar yayacak kadar iyi durumda olmazdı bence."

"Bazen düşünmeden hareket ediyor," diye lafa karıştı Marcus. "Düşüncesizdir ama asla kötü niyeti yoktur. Onu kontrol etmeye gelince, burada kaldığı sürece kendisine söz verilmeden konuşmayacak bile."

Ağzımı açtım ama tekrar kapattım.

Telly, Lucian'a dönmeden önce bir nefes daha aldı. "Üst üste sergilediği böylesi davranışları sadece beni değil Konsey'i de

endişelendiriyor. Ama bu zaten farkında olduğun bir şey, Lucian." Durakladı, odayı taradı. Suçlayıcı bakışları bana yöneldi. "Bunu unutmayacağım." Bunu söyledikten sonra dönüp odadan çıktı. Dimdik duran sessiz Muhafızlar da onu takip ettiler.

Bitkin bir halde koltuğa çöktüm. Bu işten kıl payı kurtulmuştum. Seth'in geri oturduğunu hissettim ama ona bakmadım.

"Alexandria, sana defalarca ne dedim ben?" diye sordu Marcus.

"Yeter," dedi Lucian. "Artık geçmişte kaldı. Bitti."

"Biraz önce oldu," diye cevabı yapıştırdı Marcus, "ve şurada duran da, Efendi'yi bağırdığı için akaşayla tehdit etmiş! Efendi, onu rapor etmediği için şanslı."

"Ne bekliyordun?" diye karşılık verdi bıkkınlıkla. "Ona ait olanı koruyacak tabii."

Üvey babama zehir gibi bir bakış fırlattım. "Ben *ona ait* değilim. Benden insan değil de eşyaymışım gibi bahsetmekten vazgeçer misin lütfen?"

Lucian gülümsedi. "Her halükarda Seth onu savunmakta haklı. Bıraksaydı da Efendi, Alexandria'yı dövmeye devam mı etseydi?"

"Bu mantık dışı, Lucian!" Marcus ellerini sıkıp yumruk yaptı.

Bir süre daha atıştılar. Sonunda başım, çenem kadar şiddetli ağrımaya başladı. İşin iyi yanı, Seth gevşemeye başlamıştı ve artık bütün bir safkan milletini yok etmek istiyormuş gibi gözükmüyordu. Başımın *o kadar* da büyük dertte olmadığını anlayınca çift kanatlı kapıdan usulca çıktım ve serin havada derin derin nefes aldım.

Çok fazla uzaklaşmadım, oturma odasının hemen köşesindeydim. Efendi'nin söylediklerini düşünüp duruyordum. Kaderim çoktan belirlenmiş miydi? Efendi'nin bildiği bir şey mi

vardı, yoksa sadece Seth'e mi satışıyordu?

"Alex?"

Aiden'ın sesine döndüm. Gözleri zalim bir gümüş renginde-ydi. "Selam," diye mırıldandım. "Biliyorum, yine bir çuval inciri berbat ettim ve..."

"Buraya sana bağırmaya gelmedim, Alex. Sadece iyi olduğundan emin olmak için geldim."

"Ah. Pardon. Herkesin bana gülmesine alıştım da."

Başını yana yatırdı, gözleri koyu griydi. "Yaptığın şeyi neden yaptığını anlıyorum. Doğrusunu söylemek gerekirse, farklı bir şekilde davranmanı beklemezdim."

"Gerçekten mi?" Etrafıma şüpheyle baktım. "Kafan iyi mi senin?"

Aiden gülümsedi ama sonra gözleri çeneme kaydı. Gülümsemesi silindi. "Acıyor mu?"

"Hayır," diye yalan söyledim.

Doğrusunu biliyor gibiydi. Daha ben ne yaptığını anlayamadan uzandı ve parmaklarını morluğun etrafında gezdirdi. "Şişiyor. Üzerine buz koydun mu?"

Aslında koymuştum ama Seth'in bir yerlerden bulup getirdiği buz torbasını tutmaktan sıkılmıştım. Aiden'a bakmak nefesimi kesiyordu. Biraz önce bana ne sorduğunu tamamen unutmuştum. Parmakları hâlâ çenemdeydi ve bu dünyadaki en önemli şeydi.

"Hâlâ o kadar güçlüsün ki." Dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. Sonra elini indirdi, o sarhoş edici bağlantı kısa sürdü. "Senin yaptığını başka hiçbir melez yapmazdı."

"Neden bunu söyleyip durduğunu bilmiyorum." Sanki beni bir şekilde gerçekliğe geri döndürebilirmiş gibi pürüzsüz duvara yaslandım.

"Gerçek bu, Alex ve o melez için yaptığın şeyden bahsetmi-

yorum bile. Biraz önce içeride yaptığın şeyi söylüyorum. Özür dilemenin ve söylediklerini söylemenin senin için ne kadar güç olduğunu adım gibi biliyorum. Bu, güç gerektiren bir şeydi."

"Güçlü olmakla ilgisi yoktu. Aslına bakarsan, ödüm patlamıştı. Belki biraz akıl dışı davrandım."

Aiden başını labirente doğru çevirdi. Buradan tek görebildiğim sarmaşıklarla kaplı heykellerin başlarıydı. "Yanılmışım."

Nefesim kesildi. "Hangi konuda yanılmışsın?"

Tekrar bana döndü, gözleri gümüş rengiydi. "Birçok konuda. Mantıksız doğanın bir kusur olduğunu düşünmüştüm hep. Değilmiş. Seni bu kadar güçlü kılan oymuş."

Ona bakarken kalbim göğsümde her türlü çılgın şeyi yapıyordu. "Teşekkür... ederim."

"Teşekkür etmene..."

"Biliyorum." Her ne kadar çenemi acıtsa da gülümsedim. "Sana bunun için teşekkür etmeme gerek yok ama ettim işte."

Aiden başını öne salladı. "İçeri dönsem iyi olur. Çok uzaklaşma buralardan, tamam mı?"

Başımla onayladım ve arkasını dönmesini izledim. Çift kanatlı camlı kapıya gitti ve durdu. Arkasını döndüğünde yüzündeki ifade anlaşılmazdı ama sözcükleri açıktı.

"Bir yanım, keşke Seth, sana dokunduğu için o Efendi'yi öldürmüş olsaydı, diyor."

†

Balo gecesi akşam yemeği servisi erken yapıldı. Kölelerin hummalı koşturmacasına dayanamayıp odamın yolunu tuttum. Sinirlerim, yaklaşan Konsey oturumum, Efendi'den yediğim yumruk, Seth'in psikopat ve ölümcül akaşa gücü ve Aiden'in giderken söylediği sözleri yüzünden yay gibi gerilmişti.

Bir yanım, keşke Seth, sana dokunduğu için o Efendi'yi öldürmüş olsaydı, diyor.

Üstünden iki gün geçmişti ama ben hâlâ dediklerini unutamamıştım.

Bu ciddi bir ifadeydi ama ne anlama geliyor olabilirdi? Önemi var mıydı? Hayır, dedim kendi kendime. Aiden beni, benim pasta sevdiğim kadar seviyor olsaydı bile bunun bir önemi yoktu. Orada bir gelecek yoktu, yalnızca ölüm ve umutsuzluk vardı.

Hafifçe vurulan kapı beni düşüncelerimden çekip çıkardı. Seth'in asla kapıyı çalma huyu olmadığı için gelenin o olamayacağını biliyordum. Aceleyle yataktan inip kapıya gittim.

Laadan koridorda duruyordu, kalçalarına iyice oturan, sonra yumuşacık tüllerle bollaşan koyu yeşil, enfes bir elbise giymişti. Saçını bir sürü taze gülle süslenmiş, dağınık bir topuz yapmıştı.

Başımı eğip eşofmanımla tişörtüme baktım. Ömrümde kendimi hiç bu kadar sıkıcı ve çirkin hissetmemiştim. Bir de bu tür duyguları sadece Lea uyandırabilir sanıyordum.

Laadan belli belirsiz gülümsedi. "Meşgul değilsen ki olmadığını görebiliyorum, sana bir şey göstermek istiyorum."

Yatağıma göz attım ve omuz silktim. Yapacak bir işim yoktu zaten. Üst kattaki odasına giderken birçok kölenin yanından geçtik ve Laadan, her birine iyi niyetli bir biçimde gülümsedi.

Odasına girdiğimizde kolunu omuzlarıma attı ve beni dolabının yanındaki tıka basa dolu koltuğa götürdü. Oturup bacaklarımı göğsüme çektim. "Bana... dolap kapağını mı göstermek istiyordun?"

Laadan'ın kahkahası genizden ve bulaşıcıydı. Kendimi ona gülümserken buldum. "Annene o kadar çok benziyorsun ki." Dolap kapaklarına yaslanırken başını iki yana salladı. "Söyle-

diklerini duymak, sanki Rachelle'i konuşurken duymak gibi."

Gülümsemem biraz kayboldu ve kollarımı dizlerime doladım. "Annem ağzımdan çıkan aptalca şeylerin yarısını bile söylemezdi."

"Bu konuda seni şaşırtırdı." Durakladı, yüz hatlarına yavaşça içli bir bakış yerleşti. "Annen Konsey oturumlarının nesini severdi, biliyor musun?"

"Hayır."

Laadan arkasını döndü ve dolap kapaklarını açtı. Geri çekildi ve kollarını coşkulu bir tavırla iki yana açtı. "Dansları ve harika kıyafetleri."

Dolabın içine bir göz atmak için merakla öne eğildim ve az kalsın koltuktan düşüyordum. "Vay canına. Amma da çok elbise var."

Omzunu üzerinden şımarık bir şekilde gülümsedi. "Bir kızın asla çok fazla elbisesi olamaz. Hadi. Gel de bak şunlara."

Koltuktan kalktım. Uzun elbiseler dikkatimi çekti. Beni tam iki saniyede hanım hanımcık bir kıza dönüştüren bir zorlama büyüsünün etkisi altındaymışım gibi öne yürüdüm ve elimi yumuşak kumaşın üzerinde gezdirdim.

"Sevdin mi?" Buruşuk kadifeden koyu mor bir elbiseyi çekiştirdi.

Parmaklarım kırmızı, ipek bir elbisenin üzerinde dolaşıyordu. Modelini göremiyordum ama renk muazzamdı. "Bunlar, uğruna ilk doğurduğun çocuğundan vazgeçeceğin türden elbiseler."

Mor elbiseyi bırakarak güldü ve kırmızı elbiseyi nazikçe askısından çıkardı. Üstüme tuttu. "Baloya gitmemeye neden bu kadar kararlısın?"

Kolsuz elbiseyi süzerek omuz silktim. Yüksek belli elbisenin üst kısmının kenarları fistoluydu ve bacakları saran bir

etek kesimi vardı. "Neden davet edildiğimi bile bilmiyorum çünkü melezler davet edilmiyor."

"Ama sen farklısın." Elbiseyi dolap kapağına astı ve ipek kumaşı düzeltti. "Apollyon olmak seni kendi türünün geri kalanından ayırıyor, Alex. Uyandığında hem senin hem de Seth'in Konsey oturumlarına bile katılabileceğiniz söylendi bana."

Bunu bilmiyordum ama on sekizimde böyle güçlü bir pozisyonda olmamın gerekliliğinden ciddi şüphelerim vardı. Olgunluk bir gecede kazanılan bir şey değildi. Gözlerim ve aklım *bu* elbiseye takılıp kalmıştı. "Tanıdığım kimse olmayacak. Hem gücenme ama eğlence anlayışımda geceyi bir avuç safkanla geçirmek yok."

"Gücenmedim." Laadan eteği çekiştirdi. Kırmızı kumaşa ışık vurunca elbisenin üstünde hafif bir ışıltı belirdi. Seth orada olacak. Aiden da öyle."

Ona hayretler içinde baktım. "Aiden'ın orada olmasını niye umursayayım? O bir safkan. Bu gece başka nerede olacaktı ki?"

Laadan belli belirsiz gülümsedi. Elbiseyi denemek ister misin?"

"Hayır, teşekkür ederim."

"Kırma beni, olmaz mı? Annen bir keresinde böyle bir elbise giymişti ve aşağıda olmak için çok az zamanım var."

Elbiseyi deneme arzusuyla yanıp tutuşuyordum ama başımı iki yana salladım. Laadan ısrar etmeye devam etti, ta ki kendimi üzerimde kırmızı elbiseyle bir boy aynasının önünde buluna dek. Laadan, elleri omuzlarımda arkamda duruyordu. "Güzel gözüküyorsun."

Elbise göz kamaştırıcıydı. Üstüme özel dikilmiş ya da benim için tadilattan geçmiş gibiydi. İpek göğsümü ta kalçalarıma kadar sıkıca sarmalıyor, sonra bacaklarımdan aşağı süzülüp gidiyordu. Ağzım kulaklarımda yan döndüm. Arkası da önü kadar

güzel gözüküyordu. Kırmızı kesinlikle benim rengimdi. Bir an için, Aiden'in beni bu zarif ve seksi elbisenin içinde gördüğü hayaline kapılmak için kendime izin verdim.

Peki ya Seth beni bu elbisenin içinde görseydi? En terbiyesiz hayal gücüm bile onun tepkisini kesin olarak kestiremiyordu.

"Mahvetmeden çıkarsam iyi olacak herhalde."

Laadan beni aynanın önünden çekip makyaj malzemesi ve diğer şüpheli görünümlü şeylerle dolu bir masanın önüne oturttu. Kalkmaya davrandım ama yine ellerini omuzlarıma koydu. "Alex, bu gece herkes baloda eğlenirken senin odanda kalman için bir neden yok. O yüzden kıpırdama ve saçına bir şeyler yapmama izin ver."

"Gitmek istemiyorum." Arkamı dönüp ona baktım.

Beni tekrar önüme döndürdü ve bir saç fırçası aldı. "Neden? Yarın duruşman var diye mi? Felekten bir gece çalmak için bir neden değil mi bu?"

Kaşlarımı çattım ve saç fırçasının saçımdaki yumaklarda huzur verici bir şekilde dolaşmasını görmezden gelmeye çalıştım. "Yarınki duruşma yüzünden değil. Sadece... gitmek istemiyorum işte."

Beni kaale almayan Laadan saç maşasını aldı ve makaranın etrafına uzun saç tutamlarını sarmaya başladı. Süslenip püslenmeye oldukça çabuk razı oldum, hâlâ baloya gitmek gibi bir niyetim yoktu. Bütün bu emek yatağımda ziyan olup gidecek olsa bile. Beni lafa tutarken makyaja devam etti; bitirdiğinde bana dumanlı gözlerle bakan kızı neredeyse tanıyamıyordum.

Laadan kendini aşmıştı.

Bukleleri saçımın tepesinde topladı ama birkaç kalın tutamı boynumu kapatsın, elbisemin üst kısmına doğru sarksın diye aşağıya çekti. Lüleler yara izlerini örtmek üzere en stratejik noktalara yerleştirilmişti.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu, elinde pudra fırçasıyla

Ne diyeceğimi bilmiyordum. Allık, elmacık kemiklerimi vurgulamış, onları normalden daha çıkık hale getirmişti. Çenemdeki morluğu, yüzümü makyaja bulamadan kapatmıştı. Rimel ve ustaca uygulanmış far, gözlerimin genellikle tercih ettiği toprak rengi yerine, en sıcak çikolata rengine dönüştürmüştü. Dudaklarım kırmızı rujla dolgunlaşmış, öpülmek için yalvarıyordu.

"Vay canına. Burnum küçülmüş."

Laadan gülerek fırçayı masaya bıraktı. "Bekle. Tek eksik olan..." Şifonyere gidip büyük kadife bir kutu açtı. Birkaç dakika kutunun altını üstüne getirdikten sonra siyah taşlarla çevrelenmiş yakutlu kolyeyi çıkardı.

Kolye muhtemelen benim hayatımdan daha değerliydi ama kolyeyi boynuma taktı ve kelepçesini geçirdi. "İşte! Şimdi balonun yıldızı olacaksın."

Kendime baktım, bu anın bir fotoğrafını istiyordum. Bir daha hiç bu kadar... kendime benzemeyen bir halde olacağımı sanmıyordum. Caleb bunu görebilseydi bana iltifat edebilirdi galiba.

Laadan altın yaldızlı bir saate göz attı. "Tam da zamanında bitirdik. Balo daha yeni başladı ve sen modaya uygun bir şekilde geç gideceksin."

Bakışlarım aynadan aşağıya kaydı. "Gidemem."

"Aptallık ediyorsun. O odadaki bütün safkanlardan daha güzel gözükeceksin, Alex. Oraya aitsin."

Başımı iki yana sallayarak ayağa kalktım. "Anlamıyorsun, Laadan. Bunların hepsi için teşekkür ederim ve çok da eğlenceliydi ama ben... ben gidemem."

Kaşlarını çattı. "Belki anlamıyorum. Bana açıklar mısın peki?"

Yavaşça aynaya döndüm. Aynadan bana bakan kız, kimse çok fazla dikkatli ve çok fazla yakından bakmazsa güzel gözüküyordu. Yakından bakılırsa bu mükemmellik illüzyonu dağılmaya başlardı. Laadan'ın dolabındaki güzel elbiseler bunu engelleyemezdi.

"Alex?"

"Bana bak," dedim sessizce. "Onları... görmüyor musun? Oraya gidip de herkesin bana bakmasını istemem."

Aynada, tepemde Laadan'ın endişeli yüzü görünüyordu. "Tatlım, herkes sana güzel olduğun için bakacak."

"Herkes yara izlerime bakacak."

Gözlerini kırpıştırdı ve geriye bir adım attı. "Hayır. Belli bile..."

"Bakacaklarını biliyorum." Arkamı dönüp parmaklarımla boynumdaki narin kolyeye dokundum. "Çünkü birinde ilk fark ettiğim şeydir bu. Kollarıma baksana, çok çirkinler."

Öyleydiler. Tenim hiç de öyle doğal orijinal ten rengine dönmemişti. Bütün iblis damgaları gibi renkleri açılmıştı ama geriye kalan küçük diş izleri pürüzlü ve kırmızıydı, kollarımın aşağı kısımları boyunca uzanıyor, dirseğimin iç kısmındaki hassas deride sona eriyordu. Boynumdaki deri de aynı derecede pürüzlü ve yamalıydı ama en azından boğazımdaki yara izleri solmuş, cildimin normal renginden bir iki ton açık, parlak bir görünüm kazanmıştı. Elbisenin göğüs dekoltesi dikkatleri bu yara izlerinden uzaklaştırsa da, kollarım tam tersini yapıyordu

Laadan aniden gülümsedi; bu bana çok uygunsuz gelmişti çünkü yapması gereken ne kadar ucubeye benzediğim konusunda benimle birlikte kederlenmekti. Dolabına gidip üst raftan büyük bir kutu aldı. Kutuyu yatağına götürürken gülümsemesi bütün yüzüne yayıldı. "Bende bu iş için mükemmel bir şey var."

Şüpheyle peşinden yatağa gittim.

Kapağı açtı ve dirsege kadar uzanan, siyah ipekten iki eldiven çıkardı. "Sorun çözüldü."

Eldivenleri büyük bir dikkatle aldım. "*X-Men*'deki Rogue'a benzeyeceğim."

Dudaklarını büktü. "Kime? Neyse, boş ver. Hadi dene şunları. Eldivenler işe yarar. Yaz olsaydı birazcık şüphe çekerdi ama."

Bir tanesini taktım ve yara izlerini gayet güzel kapattı. Ama ihtiyar büyükannelerden başka kim eldiven takardı ki? "Pek bilemedim."

Laadan iç çekip başını iki yana salladı. "Bu resmi bir balo, Alex. Daha önce böyle bir baloya gittin mi?"

"Şey, hayır."

"Eldiven giymiş tek kız olmayacağın konusunda bana güven. Hadi artık. Burada durup kendimize acıyacak zamanımız yok. Güzel gözüküyorsun, Alex. Annenden bile güzelsin."

İpek eldivenlerin içinde parmaklarımı oynattım, içimde büyüyen coşkuyu ilk defa tattım. Melezler ihtişamlı balolara gitmezlerdi ve safkanlar iyilik meleği de olmazlardı. Bu yüzden böylesi bir şeye katılmayı hiç ummamıştım, özellikle de bu muhteşem elbiseyle.

Ama işte buradaydım.

Yavaşça yüzüme bir gülümseme yayıldı. "Laadan?"

"Evet?" Kapıda durdu.

"Teşekkür ederim."

Elini hızla kalbine götürdü. "Tatlım, bana teşekkür etmene gerek yok. Senin için bunu yapabilmek beni mutlu etti."

"Lucian kahvaltıda bu olaydan bahsettiğinden beri bunu planlamıştın, değil mi? O yüzden bu elbise bana bu kadar iyi uydu."

Laadan muzip bir şekilde gülümsedi. "Şey, hep kırmızının sende çok iyi duracağını düşünmüşümdür."

Laadan'la ben aşağıya indiğimizde balo tüm hızıyla devam ediyordu. Balo salonuna yaklaşırken orkestranın yumuşak uğultusu koridorları dolduruyordu. Sıralanmış göz alıcı mumlar yolu aydınlatıyordu.

Heyecanım yerini çabucak gerginliğe bıraktı. Daha önce ne böyle bir elbise giymiştim ve ne de böyle bir baloya katılmıştım. Bunlar bir melezin bildiği her şeye ters düşüyordu. Ayrıca, orkestra müziği benim zevkime hitap etmiyordu.

Vals yapmam bekleniyor muydu acaba? En son –ve ilk defa– Seth'le vals yapmıştım ve beni düşürmüştü. Böyle bir elbiseyle yere düşemezdim, elbiseye karşı büyük bir saygısızlık olurdu bu. Hem benimle kim dans ederdi ki? Bütün gece duvara mı sarılacaktım?

İşte o zaman terlemeye başladım.

Laadan elimi tuttu ve beni sürükledi. "İblislerle savaştın da şimdi balo mu korkutuyor seni?"

"Evet," diye fısıldadım.

Güldü, sesi bana rüzgâr çanlarını çağrıştırdı. "Alnının akıyla çıkacaksın. Yerinin onların arasında olduğunu unutma sakın. Onların farkında bile olmadıkları kadar aitsin buraya."

Temkinli bir şekilde ona baktım. "Melezleri cidden seviyorsun, değil mi?"

Yanakları pancar kırmızısı oldu. "Ben... ben sadece hepimizin eşit olduğuna ve öyle de muamele görmemiz gerektiğine inanıyorum."

Bunun gerçek neden olduğundan şüphe ettim ama zorla-

madım. Beni koridorun hafif karanlıklarından çekip çıkardı, donmuş furilerin yanından geçirdi ve doğruca balo salonuna soktu. Galiba orada durup etrafı seyrederken küçük bir kalp krizi geçirmiş olabilirim.

Devasa bir odaydı burası, duvarlarsa tamamen camdandı. Her köşede ve her masada güllerle dolu kristal vazolar duruyordu. Tavana dizili avizelerden sarkan çiçekli sarmaşıklar göz kamaştırıcı ışık gölge oyunları yapıyordu. Odanın öteki ucunda, ölümlü müzisyenlerden oluşan küçük bir orkestra vardı. Ölümleri ayırt etmek hem safkanlar hem de melezler için kolaydı. Onları farklı kılan sadece fiziksel özellikleri değildi. Hareketleri sarsak ve yavaştı, safkanlar ise etraflarında zarif bir şekilde süzülüyorlardı. Safkanlara kıyasla yüz ifadeleri boştu. Muhtemelen burada çalmaları ve bir gariplik algılamamaları için zorlama büyüsü yapılmıştı.

Safkanlar birkaç içkiden sonra biraz tuhaflaşabiliyorlardı.

Orkestranın arkasında Thanatos, ölümlülerin tepesinde bir tür ölüm meleği gibi dikiliyordu. Kanat açıklığı en az iki buçuk metre olmalıydı ve yüzündeki her zamanki kederli ifade mermere oyulmuştu. Birileri, tanrının başına gülden bir çelenk koymuştu.

Güzel bir ayrıntıydı.

Önümüzde iki köle belirdi. Bir tanesi şampanya kadehlerinin olduğu tepsiyi taşıyor, diğeriyse bir servis tabağının içinde kanepeler ve çiğ balık gibi kokan bir şeyler taşıyordu. Canım aniden deli gibi patates köftesi çekti.

Laadan iyi niyetli bir şekilde iki kadeh şampanya kabul etti ve birini bana verdi. İçkiyi mideme indiremeden elimi yakaladı. "Dikkatli ol," diye uyardı nazikçe. "Ölümlülerin şampanyasına benzemez bu. Çok daha güçlüdür."

Başımı eğip fokurdayan sıvıya baktım. "Ne kadar daha güçlü?"

Başıyla bir masayı işaret etti; safkan bir kız isterik bir şekilde gülüyor, yanındakiler ise öfkeyle onu seyrediyordu. Kızın elinde bir şampanya kadehi vardı. "Muhtemelen ikinci kadehi. Bu şampanyayı azar azar iç."

"Öğüdünü tutacağım."

Lucian, safkan kalabalığının arasından çıktı ve boştaki elimi tuttu. Gözleri şaşkınlık ve beğeniyle süzdü beni. "Laadan, kendini aşmışsın. Rachelle'in tam da bu baloya katıldığı zamanki haline çok benziyor."

Artık resmiyet mertebesine ulaşmıştı. Tedirginliğim ayrı bir boyuta taşınmıştı.

"Ayrıca yara izleri gözükmüyor bile," diye devam etti Lucian. Gözlerinde tuhaf bir pırıltı vardı ve sarhoş mu diye merak ettim. "Gerçekten muhteşem bir iş çıkarmışsın, Laadan."

Geriye doğru eğilerek kibar gülümsememi devam ettirmeye çalıştım. "Şey... teşekkürler."

Laadan'ın da benim kadar canı sıkılmış gibiydi. Belli etmeden Lucian'ın bakışlarını üzerine çekti. Parmaklarım bardağın narin gövdesini kavrarken dostane yüzler görmek için odayı tarıyordum.

Herkes, bütün safkanlar, süslü elbiselerinin içinde muhteşem gözüküyorlardı. Kadınların çoğu tamamen pürüzsüz tenlerini ve uzun, zarif boyunlarını gözler önüne seren, benim sevdiğim türden, açık saçık elbiseler giyinmişti.

Ben buraya ait değildim. Laadan ne derse desin ben buraya ait değildim.

Derin bir nefes alarak bakışlarımı kalabalıkta gezdirdim. İçlerinden Bakan Diana Elders'ı tanıdım. Bana bir tanrıçanın elbisesini hatırlatan şeffaf, beyaz bir elbise giyiyordu. Yanında duran dayım, kadının söyledikleriyle aşırı ilgileniyor gibiydi. Dayım gerçekten gülümsediğinde onu huşu içinde seyrettim ve

bize doğru döndüklerinde zümrüt yeşili gözlerinin mücevher gibi parladığını gördüm.

Yani, beni görünceye kadar öyleydi.

Marcus gözlerini kırpıştırarak geriledi. Yüzünden, büyük bir şok yaşadığı anlaşılıyordu. Yavaş yavaş kendini toparlayınca o ve Bakan bize yaklaştılar. Lucian'la Laadan'a başıyla selam verdi. "Alexandria, demek bize katılmaya karar verdin."

Huzursuzca başımı öne salladım ve şampanyamı *yudumladım*.

Diana gayet sıcak bir şekilde gülümsedi ama bana hitap ederken gergin bir hali vardı. "Bayan Andros, sizinle tanıştığıma sevindim."

"Ben de öyle," diye mırıldandım dilimi yutmuş gibi. Böyle latif sözler söylemeyi hiç beceremezdim ama neyse ki beni çevreleyen safkanlar birbirlerine doğru yöneldiler, ben de kenara çekilebildim. Kalabalığı... şey, kendime karşı dürüst olmam gerekirse Aiden'ı bulma umuduyla taramaya devam ettim. Benimle konuşmayacağını biliyordum ama... onu görmek istiyordum. Zavallılıktı belki ama evet, istiyordum.

Bak şu işe, ilk Seth'i gördüm.

Ya da o ilk beni gördü. Öyle ya da böyle, tanımadığım bir safkanla duran Aiden ve Seth'i görünce şaşırdım. Etraflarına bir sürü güzel kadın üşüşmüştü, muhtemelen aralarında bir Apollyon olması onları cezbetmişti ya da sadece bu üçlünün genel seksiliğine kapılmışlardı.

O güzel safkanlardan biri Dawn Samos'tu. Diz üstü, daracık beyaz bir elbise giymişti. Aiden'a sokulmuştu, konuşurken ince, uzun ve bronz tenli kolu Aiden'a sürünüyordu. Oturumların ilk gününden beri onu görmemiştim ve varlığını unutmuştum ama işte oradaydı.

Seth'in yüzü Aiden'a ve girişe dönüktü. Bütün safkanlar

Başıyla bir masayı işaret etti; safkan bir kız isterik bir şekilde gülüyor, yanındakiler ise öfkeyle onu seyrediyordu. Kızın elinde bir şampanya kadehi vardı. "Muhtemelen ikinci kadehi. Bu şampanyayı azar azar iç."

"Öğüdünü tutacağım."

Lucian, safkan kalabalığının arasından çıktı ve boştaki elimi tuttu. Gözleri şaşkınlık ve beğeniyle süzdü beni. "Laadan, kendini aşmışsın. Rachelle'in tam da bu baloya katıldığı zamanki haline çok benziyor."

Artık resmiyet mertebesine ulaşmıştı. Tedirginliğim ayrı bir boyuta taşınmıştı.

"Ayrıca yara izleri gözükmüyor bile," diye devam etti Lucian. Gözlerinde tuhaf bir pırıltı vardı ve sarhoş mu diye merak ettim. "Gerçekten muhteşem bir iş çıkarmışsın, Laadan."

Geriye doğru eğilerek kibar gülümsememi devam ettirmeye çalıştım. "Şey... teşekkürler."

Laadan'ın da benim kadar canı sıkılmış gibiydi. Belli etmeden Lucian'ın bakışlarını üzerine çekti. Parmaklarım bardağın narin gövdesini kavrarken dostane yüzler görmek için odayı tarıyordum.

Herkes, bütün safkanlar, süslü elbiselerinin içinde muhteşem gözüküyorlardı. Kadınların çoğu tamamen pürüzsüz tenlerini ve uzun, zarif boyunlarını gözler önüne seren, benim sevdiğim türden, açık saçık elbiseler giyinmişti.

Ben buraya ait değildim. Laadan ne derse desin ben buraya ait değildim.

Derin bir nefes alarak bakışlarımı kalabalıkta gezdirdim. İçlerinden Bakan Diana Elders'ı tanıdım. Bana bir tanrıçanın elbisesini hatırlatan şeffaf, beyaz bir elbise giyiyordu. Yanında duran dayım, kadının söyledikleriyle aşırı ilgileniyor gibiydi. Dayım gerçekten gülümsediğinde onu huşu içinde seyrettim ve

bize doğru döndüklerinde zümrüt yeşili gözlerinin mücevher gibi parladığını gördüm.

Yani, beni görünceye kadar öyleydi.

Marcus gözlerini kırpıştırarak geriledi. Yüzünden, büyük bir şok yaşadığı anlaşılıyordu. Yavaş yavaş kendini toparlayınca o ve Bakan bize yaklaştılar. Lucian'la Laadan'a başıyla selam verdi. "Alexandria, demek bize katılmaya karar verdin."

Huzursuzca başımı öne salladım ve şampanyamı *yudumladım*.

Diana gayet sıcak bir şekilde gülümsedi ama bana hitap ederken gergin bir hali vardı. "Bayan Andros, sizinle tanıştığıma sevindim."

"Ben de öyle," diye mırıldandım dilimi yutmuş gibi. Böyle latif sözler söylemeyi hiç beceremezdim ama neyse ki beni çevreleyen safkanlar birbirlerine doğru yöneldiler, ben de kenara çekilebildim. Kalabalığı... şey, kendime karşı dürüst olmam gerekirse Aiden'ı bulma umuduyla taramaya devam ettim. Benimle konuşmayacağını biliyordum ama... onu görmek istiyordum. Zavallılıktı belki ama evet, istiyordum.

Bak şu işe, ilk Seth'i gördüm.

Ya da o ilk beni gördü. Öyle ya da böyle, tanımadığım bir safkanla duran Aiden ve Seth'i görünce şaşırdım. Etraflarına bir sürü güzel kadın üşüşmüştü, muhtemelen aralarında bir Apollyon olması onları cezbetmişti ya da sadece bu üçlünün genel seksiliğine kapılmışlardı.

O güzel safkanlardan biri Dawn Samos'tu. Diz üstü, daracık beyaz bir elbise giymişti. Aiden'a sokulmuştu, konuşurken ince, uzun ve bronz tenli kolu Aiden'a sürünüyordu. Oturumların ilk gününden beri onu görmemiştim ve varlığını unutmuştum ama işte oradaydı.

Seth'in yüzü Aiden'a ve girişe dönüktü. Bütün safkanlar

gibi o da beyaz bir smokin giyiyordu ama tepeden tırnağa beyaz bir smokin bulmayı becermişti. Ağzım kulaklarıma vardı.

Sanki Seth'in dikkat çekmek için ekstra yardıma ihtiyacı varmış gibi.

Bakışları balo salonunun kenarlarında dolaştı ve bana gelince durdu. Yüz ifadesi neredeyse komikti. Kaşları havaya fırladı, gözleriyse şaşkınlıktan fal taşı gibi açıldı. Bu haliyle ahmağa benziyordu. Elbise giymiş halim bakılmayacak gibi değildi anlaşılan. Yüzündeki ürkmüş ifadenin yerini çabucak kendini beğenmiş bir tavır aldı. Beğeniyle başını bana doğru öne salladı.

Kadehimi Seth'e doğru eğdim.

Bir şey söylemiş olmalıydı çünkü Aiden'ın kasları siyah smokinin altında kaskatı oldu. Sonra Aiden yavaşça, neredeyse gönülsüzce, omzunun üzerinden baktı. Bakışlarımız birleştiği anda kendimi Külkedisi gibi hissettim.

Aiden'ın bakışları titrememe neden olacak şekilde üzerimde dolaşırken dudakları aralandı. Bakışlarını yavaşça tekrar gözlerime yönelttiğinde ciğerlerimdeki tüm hava uçup gitti. Gümüş gözleri öyle ateşli, öyle sıcaktı ki tüm tenim utançtan kıpkırmızı oldu. Elim yan tarafıma düştü, neredeyse hiç dokunmadığım şampanya kadehi unutulmuş, parmak uçlarımda asılı kalmıştı.

Aiden tamamen arkasına döndü, göğsü hızla kalkıp iniyordu. Gülümsemiyordu. Sanki tek yapabildiği bakmaktan ibaretti. Tıpkı benim gibi yani. Sivri kesimli siyah smokini, alnına düşen asi dalgaları, hâlâ şaşkınlıktan aralanmış dudakları ve yiyecekmiş gibi bakan gözleriyle kesinlikle muhteşem gözüküyordu.

Aiden sanki uykuda gibi dans pistini geçti, delici bakışları hâlâ üzerimdeydi. İyi göründüğümü biliyordum ama *o kadar da* değildi. Aiden'ın gözünün benden başkasını görmeyeceği kadar değildi. Oturma odasının dışında birçok konuda ne ka-

dar yanıldığını söylediğini hatırladım.

Galiba yanıldığı konulardan birini biliyordum

Aiden'a o kadar odaklanmıştım ki Seth'in hareket ettiğini fark etmemiştim ama elini çıplak omzuma koyup sıkmadan önce onu hissettim. Aiden'in yüzünden öfke okunuyordu. Durdu, gümüş rengi gözleri omzuma indi. O ilkel kıskançlığı, fiziksel olarak Seth'in elini çekmek için hissettiği vahşice isteği neredeyse havada hissediyordum.

Seth sokuldu, ılık nefesi ensemdeki saçları oynattı. "İnsanlar bakmaya başlıyor."

Öyle miydi? Çok da umurumda olduğunu söyleyemezdim, gerçi bu yanlıştı ama Aiden bana bakıyordu. O kadar tutkulu ve istekli bakıyordu ki, başka şey düşünemiyordum.

Sonra Aiden kendine geldi. Tam adımını atarken durup ağzını kapattı. Hâlâ civa rengi olan gözleri loş ışıkta için için yanıyordu. Duyguların yoğunluğu karşısında ürperiyor ve görüntümü adeta zihnine kazıyordu.

Seth elini kolumdan aşağıya kaydırdı, parmaklarını parmaklarıma kenetledi. "Onun sana uygun olmadığını biliyorsun."

"Biliyorum," diye fısıldadım, belki de içimde bu kadar büyük bir boşluk hissetmemin nedeni buydu.

Sonra Aiden başını çevirdi ve Dawn'ın söylediği bir şeye gülümsedi. Ama sahte bir gülümsemeydi bu. Ne de olsa, ben bu gülüşler için yaşıyordum.

"Dans etmek ister misin?" diye sordu Seth.

Baloya gelmek kötü bir fikirdi. Hissettiğim boşluk büyümüş, koskoca bir delik bırakmıştı ardında. Aiden'in yeri Dawn gibi safkanların yanıydı. Benim, yani bir melezin yanı değildi.

Bakışlarımı Aiden'dan çekip Seth'e baktım. "Dans etmek istemiyorum."

Seth'in kehribar rengi gözleri üzerimde dolaştı. "Burada kalmak istiyor musun?"

"Bilmiyorum."

Gülümseyip öne eğildi. Konuştuğunda dudakları kulağıma süründü. "Buraya ait değiliz biz, Alex. Yerimiz onların yanı değil."

Tam olarak nereye ait olduğumuzu sormak istiyordum ama Seth'in cevabının ne olacağını biliyordum. Bizim birbirimize ait olduğumuzu söyleyecekti. Aiden'a ait olmak istediğim şekilde değil. Daha çözemediğim bir şekilde.

"Gidelim," dedi beni ikna etmek istercesine.

Burada kalabilir ve buraya aitmişim gibi yapabilirdim ya da Seth'le birlikte gidebilirdim. Peki ya sonra? Kadehimi en yakın masaya bırakırken parmaklarım titriyordu. Seth'in beni balodan götürmesine izin verdim. Üzerime birden ağırlık çöktü. Sanki geriye dönüşü olmayan bir seçim yapmışım gibi geldi.

Belki de yapmıştım.

Yirmi Birinci Bölüm

"Hadi aptalca bir şeyler yapalım."

Seth'e döndüm, garip bir şekilde gergindim. "Şu anda aptalca bir şey mi yapmak istiyorsun?"

"Aptalca bir şey yapmak için daha iyi bir zaman düşünebiliyor musun?"

Bunu düşündüm. Haklı gibiydi. "Tamam. Aptallığa varım"

"Güzel." Yürümeye başladı, labirentte beni çekerek götürdü. Konsey odalarının etrafından geçip kampüse yöneldik. Seth, uyanık olduğum zamanın çoğunu geçirdiğim karanlık ve sessiz binaya doğru yürüdü.

"Antrenman mı yapmak istiyorsun?"

Çenesi kenetlenmiş bir şekilde başını iki yana salladı. "Hayır. Antrenman yapmak istemiyorum."

Seth hızını arttırdı. Neyin peşinde olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama bir süre önce ona uymam gerektiğini öğrenmiştim. Spor kompleksinin kapısı kilitliydi. Karanlık koridorun içindeki kanatlı kapıyı görünce ağzı kulaklarına vardı.

"Yüzmeye gitmek mi istiyorsun?" diye sordum

"Kesinlikle."

"Dışarısı 5 derece falan."

Seth kapıyı itip açtı. Her yerde klor kokusu vardı. "Öyle mi? Ama burası dört derece değil, değil mi? Daha çok 15 derece gibi."

Ondan uzaklaştım ve havuzun kenarına adımımı attım. Omzumun üzerinden bakınca Seth'in ayakkabılarını çıkarıp attığını gördüm. Göz göze geldik ve bana göz kırptı.

"Çok komiksin," dedim, gülmemeye çalışarak.

"Sen de." Elbisesinin ceketini çıkarıp betona attı. "Biz birbirimize çok benziyoruz, Alex."

İtiraz etmeye başladım ama durup, bunu kabul etmemek yerine ciddi ciddi düşündüm. Seth'te benim daha vahşi ve evet daha aptal yanıma hitap eden bir şey *vardı*. İkimiz de düşüncesiz, biraz vahşi ve asabiydik ve ikimiz de ne zaman susmamız gerektiğini bilmiyorduk. Galiba dünyada iki tip insan vardı: ateşin çevresinde oturup izleyenler ve o ateşi yakanlar.

Seth'le ben ateşi yakıp sonra da etrafında dans ederdik.

"Baloda çok mu belli ettim?" diye sordum sessizce.

Seth beyaz gömleğini pantolonunun içinden çekip çıkarıyordu ama durdu ve kafasını kaldırıp baktı. "Kafandan neler geçtiğini bilmiyorum, Alex. Düşüncelerini okuyamıyorum. Sadece hislerini fark ettim."

"Bunu bilmek güzel."

"Katılıyorum." Gömleğinin düğmelerini açmaya başladı. "Her neyse, bilmek için duygularını sezinlememe gerek bile yok. Neye benzediğini duymak isteyeceğini sanmam."

"Hayır. İstiyorum." Ağırlığımı diğer ayağıma verdim. Bu topuklar beni öldürüyordu.

Başını iki yana sallayan Seth iç çekti. "Barın kapanacağını duyurduklarında çirkin hatunun birinin, bardaki son yakışıklı

erkeğe baktığı gibi bakıyordun Aiden'a."

Gülmemek için kendimi zor tuttum. "Ya. Vay be. Teşekkürler."

Çaresizliğini belirtmek için ellerini iki yana açtı, onun için alışılmadık bir şeydi bu. "Sana demedim miydim?"

"Evet." Boynumdaki saç tutamlarını oradan çektim. "Yani herkesin gözüne budala gibi mi gözüktüm?"

"Hayır, herkes güzel bir melez gördü. Gördükleri sadece buydu." Yüzünde kurnazca bir gülümseme vardı. "Sana bir şey söyleyebilir miyim?"

Tekrar havuza döndüm. "Tabii."

"Seni eldivensiz tercih ederim." Nefesi boynumdaki saç filizlerini oynatıyordu. Nasıl bu kadar sessiz hareket ettiğini bilmiyordum.

"Ya," dedim, Seth'in yanıma geçmesini izleyerek. Sessizce önce bir eldiveni, sonra da diğerini çıkardı, ikisini de sudan uzağa attı. Kolumu bırakıp geriye adım atmadan önce parmaklarını yara izlerinin üzerinde gezdirdi. Damgalarım onu asla rahatsız etmiyor gibiydi. Kirpiklerimin arasından ona baktım. "Daha mı iyi?"

"Çok daha iyi."

Başımı eğip güzel elbiseye baktım. Elbisesini mahvedersem Laadan çok üzülürdü. Yavaşça dönüp havuz odasının pencerelerinde yansımamı yakaladım. Hiç bana benzemiyordu. Oyuncak bebek gibiydim, annemin tıpatıp aynısı olmuştum. O kadar ki, Lucian bile bana öyle bir bakmıştı ki kusasım gelmişti. Laadan'ın istediği bu muydu? Beni uzun zaman önce kaybettiği arkadaşı gibi biçimlendirmek mi?

"Ipek ıslanır mı?" diye sordum.

Seth arkamdan komik bir ses çıkardı. "Bence muhtemelen ıslatamazsın."

"Çok yazık." Ayakkabılarımı çıkarıp fırlattım. Ayak parmaklarım anında rahat bir nefes alıp bana teşekkür ettiler.

"Cidden havuza..."

Havuza daldım. Su sandığım kadar sıcak değildi ve vücudum şok yaşadı ama birkaç saniye sonra alıştım. Suyun altında kalıp havuzun diğer ucuna yüzdüm.

Su, Laadan'ın onca emeğini bir çırpıda mahvetti. Arkamı dönünce Seth'i havuzun kenarında buldum. Yüzünde memnuniyet ve keyif vardı, bunlar normal gösteriyordu onu.

"Çok çocukça, Alex. Elbisesini mahvettin."

Suyu arşınlarken parlak kırmızı ipek etrafımda süzülüyordu. "Biliyorum. Çok kötüyüm."

"Hem de çok." Beni azarlıyor değil de, onaylıyor gibiydi sesi.

Gülücükler saçarak suya dalıp gözlerimi kapattım. Suyun altında sessiz, mutlu bir dünya vardı. Düşünmem, endişe etmem... ya da sevmem gerekmiyordu.

Yavaşça yukarıya çıkmaya başladım ve Seth'i gömleğini çıkarırken yakaladım. Vücudunun üst kısmını belki sadece bir saniyeliğine çıplak gördüm, sonra da aceleyle suyun altına daldım. Hiç fena değildi. Altın gibi bir teni ve sıkı kasları vardı.

Üstünü çıplak görmek büyütülecek bir şey değildi.

Tanrılara şükürler olsun, Seth benimle kaldığı gecelerde tamamen giyinik oluyordu ama bu tuhaftı. Seth tuhaftı –*ben tuhaftım*– ve bütün gece suyun altında kalamazdım. Bacaklarımı kullanarak havuzun dibinden kendimi yukarı ittim.

Seth odanın ortasına gelmişti. Başını arkaya atmış, kollarını yükseğe kaldırmış, gevşemiş bir şekilde ayakuçlarında yükselmişti. "Kes bana öyle bakmayı."

Öne doğru süzüldüm. "Bakmıyorum."

Kıkırdadı. "Su nasıl?"

"Güzel."

Kollarını yanlarına indirdi. "Sana antrenmanda söylediğim en son şeyi hatırlıyor musun?"

Kendimi suda itip durduğu yere geldim. "Antrenmanda bana bir sürü şey söylüyorsun. Dürüst olmam gerekirse, bir kulağımdan giriyor, diğerinden çıkıyor."

Burnundan soludu. "Gururumu okşuyorsun."

Gözlerimi devirerek beton duvardan ayrıldım ve suda sırtüstü süzüldüm. Su tenimden kayarken elbise etrafımda dalgalanıyordu. "Kendimi denizkızı gibi hissediyorum."

Seth oralı olmadı. "Yarın sana Gatlinburg'te olanları sorduklarında sorularına cevap ver, yeter."

İç çekti. "Biliyorum. Siz ne söyleyeceğimi sanıyorsunuz? İblisleri sevdiğimi mi?"

"Sadece ayrıntılara inme. Evet ya da hayır diye cevap ver, hepsi bu."

"Ben aptal değilim, Seth."

Seth tek kaşını kaldırdı. "Aptalsın demedim. Ama... çeneni tutmakta güçlük çektiğini..."

"Bak şu konuşana. Sanki..."

Seth suya daldı, çıkarttığı dalga bana çarptı ve dengemi kaybettim. Suya battığımda onu yanımda yüzerken buldum. Yüzüne yapışmış vahşice sırıtışı tanıyınca geri çekildim ama elbisemin ucunu yakaladı. Eline vurup uzaklaştırdım ve yeniden suyun üstüne çıktım. Az ileride yüzeye çıktı, başını iki yana sallayıp etrafa su damlaları savurdu.

Ona su attım. "Senin çenen benimkinden de düşük."

Yana süzüldü ve tek elini kenardan sarkıttı. Suyun ve saçlarının arasından gözlerini kısarak baktı, yüzünü buruşturdu. "Islak sıçana benzemişsin."

"Ne? Benzemiyorum." Elimi önce saçlarımda, sonra da gözaltlarımda gezdirdim. Düşününce, şu anda rakunlarınkine

benzeyen korkunç gözlerim vardı. "Bekle. Benziyor muyum?"

Seth başıyla onayladı. "Dürüst olmam gerekirse berbat görünüyorsun. Bu kötü bir fikirdi. Aklıma nereden estiyse..."

"Kapa çeneni."

"Sen de pek seksi sayılmazsın hani."

Tam olarak doğru değildi bu. Seth daha çok... güzelce ıslanmıştı. Üstünün çıplak olmasının muhtemelen etkisi vardı. Birazcık. Çok değil. Garip bir nedenden ötürü, runun ortaya çıktığı günü anımsadım.

Elini suyun üzerine koyarken dudakları çılgın bir sırıtışla kıvrıldı. "İzle bak."

Elbisemin kenarlarının ta yukarıya kadar şişmesini engellemeye çalışıyordum. "Neyi izleyeyim?"

Elinin altındaki su, aynı oluktan akar gibi dönmeye başladı. Sonra doğruca havaya fırlayıp tavana erişti. Su konisi havada kıvrıldı, sonra kavis çizip aşağı indi.

Yeterince hızlı geri çekilemedim.

Etrafımda dönmeye başlayan su nabız gibi atıyor, her şeyi boğuyordu. Sonra donakaldım. Kıpırtısız duran suyun ötesini göremiyordum. Başımı arkaya yatırdım ve gülümsedim. Seth'in elinden çıkma bir tayfunun içinde mahsur kalmak tuhaftı ama güzeldi de. Çekinerek uzandım ve suyun arasından parmağımı geçirdim. Yanlış bir hamleydi bu. Hepsi parçalanarak aşağı indi.

Suyun ağırlığı beni aşağıya itti, tekrar yukarıya çıktığımdaysa alabildiğine büyük bir su savaşı başladı. Anne babalarından gizlice kaçan iki canı sıkılmış çocuk gibiydik ama bu *eğlenceliydi*. Seth'in su sahasında feci şekilde bana üstün gelmesi ve beni boğmaya niyetli olmasının bir önemi yoktu.

Aiden ya da Konsey ya da *başka şeyler* aklıma gelmiyordu.

Gülerek ve çok fazla su yutarak geri çekildim. Seth ise kum-

ral saçlarını gözlerinin önünden çekti. "Aynı kız çocukları gibisin, Seth. Tımar molası verelim mi?"

"Pes etmen gerek." Şaha kalktı, elini suyun yüzeyine çarptı. "Beni yenemezsin. Asla. Hiçbir konuda. Pes et."

Geri yüzdüm, suya daldım ve tekrar çabucak yüzeye çıktım. "Ben pes etmem, Seth."

Yavaşça yaklaştı. "Eh, günün birinde hepimizin pes etmeyi öğrenmesi gerekir. Benim dışımda. Mükemmelliğim beni güvenceye alıyor."

"Tıpkı hödüklüğünün seni güvenceye alması gibi."

"Hapı yuttun sen." Suda hızla fırladı, bense suyun altına girdim. Bacaklarını hedef aldım, onu bacaklarından bir yakaladım mı devirebilirim diye düşündüm.

Ama işler planladığım gibi gitmedi.

Bir bacağına kolumu dolayıp çektim. Seth aşağıya uzanıp beni geri yüzeye çekerek karşılık verdi. Başım sudan çıktığı anda mücadele edip sövmeye başladım. Hiç şaşırtıcı olmayan bir şekilde uzun elbise insanın bacaklarını kullanmasını ciddi den engelliyordu.

"Buna hile denir, Alex." Seth iki elini kalçalarımın üzerine koydu. "Hilebazlara ne olur, biliyorsun."

Parmaklarını belimden ayırmayı denedim. "Sakın ha!"

Yarı belime kadar sudan çıkıncaya dek beni havaya kaldırdı. Başımı eğip yüzüne baktım.

Ben üzerinde sallanırken gülümsemesi yüzüne biraz yayıldı. "Yukarısı soğuk, değil mi?"

Evet, öyle gibiydi. "Aşağısı nasıl peki?"

"Bu kadar tehlikeli bir durumdayken dil dökerek kendini kurtarmayı hiç bilmiyorsun."

"Çünkü ahmakları mantık yoluyla ikna etmeye çalışmak zor iş." Arsız bir şekilde ona sırıttım. "Zahmete ne gerek var?"

"Ya? Öyle mi? Eh, benim eğitimdeki küçük Apollyon'um, sana iyi uçuşlar."

"Seth, yemin ederim seni..."

Sözümü yarıda kesen Seth hava elementini kullanarak beni sudan dışarı fırlattı. Birkaç metre havalandım, sonra kollarımı deli gibi çırparak, kırmızı bir ipek yığını halinde biraz ileriye düştüm. Havuzun dibine inerken burnuma su doldu.

Yüzeye çıkar çıkmaz sadece Seth'in cidden zevk alabileceği şeyleri bağırarak söylemeye başladım. Birbiriyle uyaklı bir sürü kelime. Bu da defalarca havaya uçmama sebep oldu.

"Tamam. Tamam," dedim nefes nefese, üzerinde asılı dururken. "Sen muhteşemsin."

"Ve?"

"Ve... hödük değilsin... yani her zaman değilsin... Dur!" Dizlerim sudan çıkınca durakladım. "Sen *mükemmel* bir insansın."

Seth kaşlarını çattı. "Kulağa çok içten gelmiyor bu."

Ellerim ellerinden kaydı. "Tamam. Sen var olan en iyi Apollyon'sun."

Başını yana yatırıp tek kaşını kaldırdı. "Şu anda benden başka Apollyon yok zaten."

Sırıttım. "Yine de en iyi sensin."

İç çekti ama beni sakinleştirdi. "Artık cidden ıslak sıçana benziyorsun."

"Teşekkürler." Havuzun sığ tarafına doğru gitmeye başladım ama Seth suda balık gibi hareket ediyordu. Tek kolunu belime doladı ve beni ters çevirdi.

"Nereye gittiğini sanıyorsun sen?"

Onu göğsünden ittim ama ellerimle teni arasında gerçek anlamda hiçbir şey olmadığını fark ettim. Omuzlarında karar kıldım ama bunun da çok anlamsız olduğu ortaya çıktı. "Beni tekrar fırlatma."

"Seni fırlatmayacağım."

Bunu bir an düşündüm. "O zaman su savaşını ben mi kazandım?"

"Hayır."

"Tüh be. Eh, galiba bir konuda benden daha iyi olman gerek. Tebrikler."

"Ben daima senden daha iyiyim. Ben..."

"Kendini beğenmiş?" diye yardımcı oldum ona. "Narsist?"

Öne doğru ilerledi ama ben gerileyip aramızda mümkün olduğunca çok mesafe bırakmaya çalıştım. Bunun suda bir faydası olmadı tabii. Bacaklarım istemediğim her yere sürükleniyordu, mesela onun daha yakınına. "Benim de sana birkaç sözüm var. İnatçıya ne dersin? Ya küstaha?" diye karşılık verdi, ilerlemeye devam ederek ta ki sırtım havuzun sert kenarına vurana dek.

"'Küstah' senin için günün sözcüğü mü?"

Parmağını dudağıma koydu. "Evet öyle. İstersen cümle içinde bile kullanabilirim."

"Gerek yok."

Parmağını çekti ve ellerini iki yanıma koydu, bel kıpırdayamaz hale getirdi. Başımı kaldırıp baktım ve göz göze geldik. Aramızda ansızın bir farkındalık belirdi. Güçlüydü, ununa dokunduğum zaman hissettiğim kadar güçlüydü neredeyse.

Asla tekrar yapmayı planlamadığım bir şeydi bu.

Artık şakacı ve neşeli bir atmosfer yoktu ve sessizlik büyüdükçe midemdeki huzursuzluk da büyüdü. Seth'in yüzünde o bakış vardı. Tamamen kararlı ve sabit fikirliydi. Dahası, bu bakış bana yöneltilmişti. Seth flört etmeyi, aramızdaki sınırı zorlamayı severdi ama bu... bu sefer farklıydı. İçimde uyanan, dolaşan o şeyi hissettim.

Aniden balodan ayrılırken hissettiğim ağırlığı hatırladım.

"Bence... artık geri dönmeliyiz. Üşüdüm. Saat de geç oluyor."

Seth gülümsedi. "Hayır."

"Hayır mı?"

"Daha aptalca bir şeyler yapma meselesini bitirmedim." Eğildi. Islak saç tutamları alnıma süründü. "Aslına bakarsan, içimde bir sürü aptallık kaldı."

Onu durdurmak için hemen elimi göğsüne koydum. Suyun üstünde olduğu için teni inanılmaz sıcaktı. Cevap vermek için ağzımı açtım ama kendimi ne yapacağımı bilmez bir halde buldum. Tuhaf bir huzursuzluk çökmüştü üstüme. Her nasılsa, yakına sokulmayı başardı ve ben... ben onu itmedim ya da ellerimi kıpırdatmadım. Seth bundan bir anlam çıkarmış gibiydi, çünkü ellerini havuzun kenarından çekip belime indirdi.

"Biliyor musun?" Ilık nefesini yanağımda hissediyordum. "Yapacak bir sürü aptalca şey var ama ben cidden mümkün olan en aptalca şeyi istiyorum."

"Neymiş o?"

"Seni öpmek istiyorum."

Mideme kramp girdi. "Bu çılgınlık. Elena... ya da başka kızlardan biri değilim ben."

"Biliyorum. Belki de o yüzden yapmak istiyorum bunu."

Başımı diğer yöne çevirdim. Ya da en azından ben öyle yaptığımı sandım. Böyle yapmayı planlamıştım ama bazı nedenlerden ötürü başım istemediğim yöne, ona ve ılık nefesine doğru döndü. "Beni öpmek istemiyorsun."

"Ama istiyorum." Yanağıma sürünen dudakları, üzerimdeki soğuk havayla alakası olmayan bir şekilde titrememe neden oldu.

Ellerimi göğsünden çekip havuzun kenarına tutundum. "Hayır, istemiyorsun."

Seth yanağımda kıkırdadı. Parmaklarını omurgamdan yu-

karı çıkartıı, eliyle ensemi kavradı. "Benimle ne istediğim konusunda tartışıyor musun?"

"Sensin benimle tartışan."

"Çok gülünçsün." Dudakları çenemde, morluğun üzerinde gezinirken gülümsediğini hissettim. "Bu çok sınır bozucu bir özellik ama tuhaf bir çekicilığı de var."

Kalbim deli gibi çarpıyordu. "Eh... sen de sınır bozucusun."

Tekrar güldü ve beni göğsüne çekti. Parmaklarım gerçekle olan o çok zayıf bağını kaybetti ve suya düştü. "Hâlâ neden konuşuyoruz?"

Yanağımı omzuna dayayıp gözlerimi kapattım. "Bu çeneni kapamanı söylemeden önce konuşman için tek şansın çünkü biz... biz başka bir şey yapmayacağız."

"Seni ne kadar komik bulduğumu biliyor musun?" Kımıldadı, sırtımı havuzun kenarına bastırdı. Eli belimden ayrıldı, kalçamı ve bacağımı okşadı. Geriye sıçrayarak elini yakaladım. Artık çok geçti; bacağımı bacağına dolamıştı.

"Sen... ne yapıyorsun?" Sesimin bu kadar nefes nefese çıkmasından nefret ediyordum, içimde yanan istek beni şaşkına çevirmişti.

"Neden bu kadar komik olduğunu düşünüyorum biliyor musun?" Elini uyluğumda gezdirdi.

"Neden?"

"Çünkü seni öpmemi ne kadar çok istediğini biliyorum." Seth çenemi kavradı, diğer eliyle de başımı geriye yatırdı

"Doğru değil bu."

"Yalan söylüyorsun. Neden? Hiçbir fikrim yok." Dudaklarını önce yanağıma, sonra boğazıma ve omuzlarıma bastırdı. Bacağımdaki eli uyluklarımın arasına girdi. Kalbim adeta davul çalıyor, kanım damarlarımda hızla dolaşıyordu. "Hissettiklerini hissedebiliyorum ve seni öpmemi istediğini biliyorum."

Kollarını sıkı sıkı tuttum. "Hayır..."

"Ne hayır?" Başını kaldırdı, burnunu burnuma sürttü.

"Ben..."

"Bırak seni öpeyim."

Tanrılar aşkına, beni öpmesini istiyordum. Elleriyle yaptığı şeye devam etmesini istiyordum. Ama bunların duygularla... hatta bedenle ilgisi var mıydı? Yoksa sadece ikimizde de var olan şey yüzünden miydi? Aramızdaki bağlantı, bağ, artık her ne idiyse, isteklerimizi kontrol ediyordu. Aramızda adeta şarkı söylüyor, kendisinden başka hiçbir şey kalmayana dek bizi sımsıkı birbirimize bağlıyordu. Ama Aiden'a karşı beslediğim hisler bir bağın ürünü değildi ve ortadan kaybolmuyordu çünkü hislerime karşılık alamıyordum. Aramızdakinin ne olduğunu bile sorgulamıyordum ama bunu?.. Her şeyi sorgulamam gerekiyordu.

Gözlerimi açtım. "Bu gerçek mi?"

"Hem de çok." Geriye eğilip ıslak saçlarımı yüzümden çekti.

Onu öpmeyi istiyordum ve ona sarılmak da istiyordum. Ellerinin yarattığı acı inkâr edilemeyecek kadar fazlaydı ama ona bakıp da runların boynundan aşağıya, yavaşça ellerimin tenine yaslandığı yere indiğini görünce isteklerime güvenip güvenemeyeceğimden emin olamadım. Aramızda ikimizin de tam olarak anlamadığı bir şeyler vardı. Aramızdaki bağın gerçekten neyi kontrol ettiğini, bize neleri istetebileceğini bilmiyorduk.

Nefesi yanağımda, sonra da dudağımda dans etti. "Meleğim, bırak da öpeyim seni."

Aiden'da, ona karşı hissettiklerimde beni ona doğru çeken dışsal ya da içsel bir şey yoktu, ona karşı *hislerim* hariç.

Seth aniden ellerini indirdi. Kenara çarptım. Beton, tenimi çizdiği için yüzümü buruşturdum. Apollyon'un işareti kıvrılıp hareket ederek göğsüne yayıldı. "Aiden'ı düşünüyorsun."

Dudağımı ısırdım. "Sandığın şekilde değil ama."

İki elini de saçlarında gezdirdi. Sonra bana yaklaştı, yüzünü yüzüme yaklaştırdı. "Hangisi daha kötü bilmiyorum. Seni öpmeyi isteyecek kadar aptal olmam mı, yoksa seni istemeyen birine hâlâ kafayı takmış olman mı."

Gözlerimi kırpıştırdım. "Vay canına. Bu biraz ağır oldu."

"Gerçek bu, Alex. Sana olan sonsuz aşkını itiraf etse bile ona sahip olamazsın."

Arkamı dönüp havuzdan çıktım. Üzerinde dikilirken mahvolmuş elbiseden sular akıyordu. "Sırf onunla olamıyorum diye ona olan hislerim değişmiyor."

Anında sudan çıktı. "Madem Aiden'a olan aşkın bu kadar büyük neden beni o kadar çok öpmek istedin?"

Öfkeden kıpkırmızı kesildim, sadece ortak bir noktada buluşamadığımızda Seth'in yol açtığı türden bir öfkeydi bu. "Seni öpmedim, Seth! Cevabını almışsındır!"

"Ama istedin. Güven bana, istediğini biliyorum." O kendini beğenmiş gülümsemesi suratında belirdi. "Cidden istedin."

"Ne istediğimi bilmiyorum!" diye bağırdım, ellerimi iki yanımda yumruk yaparak. "Nereden biliyorsun, Seth? Bunun, gerçek bir şey yerine aramızdaki bağ yüzünden olmadığını nereden biliyorsun?"

Seth'in yüzündeki kızgınlık yerini şaşkınlığa bıraktı. "Bunun sadece bağımız yüzünden mi olduğunu sanıyorsun? Senin için tüm hissettiklerim bundan mı ibaret sence?"

Sert bir şekilde güldüm. "Bunu her zaman kendin söylüyorsun! Benim için ne zaman güzel bir şey yapsan seni buna zorlayanın aramızdaki bağ olduğunu söylüyorsun."

"Şaka yaptığım hiç aklına geldi mi acaba?"

"Hayır! Niye düşüneyim? Aramızdaki bağın kuvvetleneceğini söylemiştin," dedim. "Bu yüzden beni öpmek istiyorsun!

Bu gerçek değil."

"Seni neden öpmek istediğimi biliyorum, Alex ve bunun ikimizin de Apollyon olmasıyla bir ilgisi yok. Hem görünüşe göre sağduyuyla da bir ilgisi yok."

Gözlerimi kıstım. "Ah, kapa çeneni. Seninle konuşmamız bitmiştir..."

"Tam olarak nedenini biliyorum." Seth beni iterek öne doğru yürüdü, ta ki ben arkamdaki beton duvara çarpana, o da burnumun dibine girene kadar. "Sana bunu ayrıntılı bir şekilde açıklamak zorunda olduğuma inanamıyorum."

Soğuk, nemli hava yüzünden titreyerek ellerimi düz bir şekilde duvara yasladım. "Gerek yok."

"Sen tanıdığım en sinir bozucu insansın."

Gözlerimi devirdim. "Bu yüzden mi beni öpmek istiyorsun? Sapıksın sen."

Gözleri erimiş altın gibi yanıyordu. "Şu anda aramızdaki bağı hissediyor musun?"

Kaşlarımı çattım, bağlantının yine iş başında olduğunu gösteren işaretlere karşı gözümü dört açtım. O boğucu sıcağı ya da huzursuzluğu hissetmiyordum, bu yüzden oyumu hayırdan yana kullanacaktım.

"Pek sayılmaz ama nasıl bir his olduğunu bilmiyorum..."

Seth yüzümün iki yanını tuttu ve dudaklarımı dudaklarına getirdi. Donakaldım, bütün bunlardan sonra beni öpmesine çok şaşırmıştım ama öpüyordu işte. Yumuşak, çekingen, sorgulayıcı öpücüklerdi bunlar, sanki ilk kez öpüşüyordu ve ben böyle olmadığını çok iyi biliyordum.

Onu durdurmam gerektiğini biliyordum çünkü biraz önce yaptığımız tartışmayı tamamen çürütüyordu ama onun yerine kendimi gözlerimi kapatırken buldum. Ağzı çok sıcak ve tatlıydı, hatta baş döndürücüydü. Sonra öpüşme derinleşti, nefesimi

kesip kalbimin hızla çarpmasına neden oldu.

Öpüşmek önemli bir olay değildi, bu yüzden bu öpücük de diğerlerinden farklı olmamalıydı. Ama tanrılar aşkına, daha önce kimse beni böyle öpmemişti.

Kollarımı boynuna dolayıp saçlarını parmaklarıma doladım, sonra bir baktım ben de onu öpüyordum. Ben de onu, içine daldığı aynı vahşi teslimiyetle öpüyordum ve tanrılar aşkına, Seth'i öpmek hoşuma gidiyordu.

Bu işte harbiden üzerine yoktu.

Seth alt dudağımı ısırdı ve ancak nefes almama yetecek kadar geri çekildi. "Hoşuna gitmediğini söyleyemezsin." Dudaklarını tekrar dudaklarıma bastırıp cevabımı sünger gibi içine çekti. "Senin de beni öpmediğini söylemeye de kalkışma."

Ellerimin göğsüne inmesine izin verdim. Biliyordum, gözlerimi açarsam işaretleri görecektim. "Bunun... ne olduğunu bilmiyorum."

Kıkırdadı ve dudaklarını dudaklarıma sürttü. "Bir seçeneğin var, Alex."

O zaman gözlerimi açtım. Yüzü boyunca uzanan işaretler belli belirsizdi ama hâlâ parmaklarımı üzerlerinde gezdirmek için deli gibi istek duyuyordum. Bunu yapmamak için tüm gücümle uğraştım. Gözlerine baktım. "Ne seçeneği?"

Ellerini omuzlarıma indirdi, sonra da belime getirdi. Islak kumaşı kavrayıp hareketsiz durmamı sağladı. "Asla sahip olamayacağın bir şey için kendini harap edebilirsin."

Yutkundum. "Ya da?"

Gülümsedi. "Böyle yapmamayı seçebilirsin."

"Seth, ben..."

"Bak, onu kafanda bitirmediğini biliyorum," *onu* sözcüğünü sanki bir tür zührevi hastalıkmış gibi söylemişti, "ama benden hoşlandığını biliyorum. Hiçbir şey önermiyorum. Küçük aptal

etiketler ya da sözler istemiyorum. Beklenti yok."

Kısa bir nefes aldım. "Ne öneriyorsun?"

"Neler olacağını görmeyi seç." Seth elbisemi bırakıp ellerini ıslak saçlarında gezdirdi. "İkimiz arasında bir tercih yap. Bizi seç."

Bizi seçmek mi? Titredim ve kollarımı kendime sardım. Neyle neyin arasındaydı ki bu seçim? Aiden tamamen yasak bölgedeydi, Seth'le ben ise her ne kadar birbirimize mecbur olsak da, birbirimizin kafasını koparmayı istemeden bir günümüz geçmiyordu. Bu da pek harika bir şık gibi durmuyordu.

Seth hafifçe gülümsedi. "En azından bir düşün." Arkasını döndü ve giysilerini bıraktığı yere gitti.

Duvarın dibine çöktüm. Seth benim için birkaç harika şey yapmıştı. Caleb'in ölümünden sonra yanımda kalmıştı, beni Efendi'ye karşı savunmuştu. Ama bir yandan da Aiden, ona karşı tüm hissettiklerim ve bana bu geceki bakışları vardı.

Ama Aiden'ı seçmek, hiçbir şey seçmemek demekti.

Seth'i seçmek ise acayip bir kadere teslim olmak demekti.

Öyle miydi gerçekten?

Bakışlarımı ellerime indirdim. Avucumdaki run sanki Seth'in önerilerinden memnun olmuşçasına pırıltılı mavi bir ışık saçıyordu. Önerisi kulağa o kadar da fena gelmiyordu. Etiketler yoktu. Beklentiler yoktu. Duygular yoktu. Bu da iyiydi çünkü kalbim... kalbim başka bir yerdeydi. Kısa bir süre sonra Caleb'in olmayacağı, hiçbir melezin etrafımda olmak istemeyeceği ve artık Aiden'ın da olmayacağı Kuzey Karolina'ya dönecektim.

Ama Seth yanımda olacaktı.

Duvardan ayrıldım. Seth'in sırtı bana dönüktü, başını öne eğmiş, düşünüyordu. *Ne yapıyordum ben?* Birkaç metre arkasında durdum, kalbim yerinden fırlayacak gibiydi. "Seth?"

Yana döndü, parmaklarıyla son düğmesini ilikliyordu. "Alex?"

"Ben... ben seni seçiyorum. Ya da söylediğin her neyse işte." Utançtan kıpkırmızı kesildim. Tanrılar aşkına, söylediklerim kulağa aptalca geliyordu. "Yani, hani şu bekleyip görme şeyini..."

Seth'in ağzı sözlerimi yarıda kesti. Kollarını bana dolayıp omuzlarıma sıcak ve kuru bir şey koydu. Bunun, takımının ceketi olduğunu fark ettim ama sonra bir baktım *Seth'in ne kadar* sıcak olduğunu düşünüyorum. Ne olduğunu anlamadan, ceketini kavradım, ona doğru eğildim, sıcaklığını içime çektim.

Sonra sıcaklığının uyuklayan bir dev gibi uyandığını, tenime elektrik kıvılcımları gönderdiğini hissettim. Avuç içim kaşınıyordu. Aslında yanıyordu. Dudaklarına sarılıp nefesimi verdim. Öpüşmek yeterli gelmiyordu. Ellerimi gömleğinin altına soktum, sert karnının üzerinde gezdirdim.

Geriye sıçradı, nefes nefeseydi. Yüzünden hızla anlık, keyifli bir bakış geçti. O kadar çabuk kayboldu ki ne gördüğümden emin olamadım. Sonra gülümsedi ve bakışında gördüğümün önceden planlanmış bir şey olmadığını anladım. Meydana gelen bu değişim tam anlamıyla şaşırtıcıydı. "Bu gece o yatakta, o korkunç, ufacık odada uyumuyorsun."

Yirmi İkinci Bölüm

Yatağımda, o korkunç odada uyudum.

Üstelik bunu yalnız yaptım.

Seth'i, aynı yatağı paylaşmanın iyi bir fikir olmadığına ikna etmek için irademi son damlasına kadar kullanmam gerekti; zor oldu çünkü esas olarak bedenim bunun müthiş bir fikir olduğunu düşünmüştü. Şaşırtıcı bir şekilde, bu savaşı beynim kazanmıştı.

Seth'i neden öptüğümü bilmiyordum. Onu önce bir, sonra iki kez öpmüştüm. Kahretsin, *bekleyip neler olacağını görmeyi* neden kabul ettiğimi bile bilmiyordum. Yapılacak akıllıca şey Seth'e yumruk atmak ve kaçmak olurdu.

Ama ben asla akıllıca şeyler yapmazdım ki.

"Güzel bir *elbiseydi*." Laadan hafifçe ve merakla kaşlarını çattı. "İpeği mahvetmenin çeşitli yolları vardır ama gece yarısı yüzmek bunu yapmanın en cüretkâr yollarından biri olsa gerek."

Ezilip büzülerek ve utançtan kıpkırmızı kesilerek ellerimi sahip olduğum tek kumaş pantolonun üstünde gezdirdim. İnce, siyah kumaştan yapılmıştı ve ayaklarımı örtüyordu ki.

hiç hoş değildi bu. Elbisesini mahvettiğim halde Laadan beni daha uzun ve zeki gösteren siyah, seksi gece ayakkabılarını ödünç vermişti.

"Elbise için gerçekten üzgünüm." Altından bir kartalla süslenmiş kanatlı kapıya göz attım. "Biraz birikmiş param var. Parasını ödeyebilirim."

"Hayır. Buna kafanı takma." Hafifçe omzuma vurdu. "Gerçi balodan o kadar çabuk ayrılmanı, sonra da yüzmeye gitmeni neyin ateşlediğini merak ediyorum. Şu senin Seth'le birlikte çıkmıştın. Herhalde yüzmeye de onunla gitmişsindir?"

Seth'in adı geçince yanaklarım kıpkırmızı oldu. *Benim* Seth bunu bir duysa çenesi kapanmak bilmezdi ama Konsey binasına girmesine izin yoktu. "Seth *benim* değil."

Marcus'la Lucian köşeyi dönünce Laadan sadece bana bilmiş bir bakış fırlatabildi. Tuhaf bir şekilde, onları gördüğüme sevinmiştim.

Lucian süzülürcesine yanıma geldi, soğuk elimi tuttu. Ya da belki onun eli o kadar sıcaktı ki benimki iliklerine kadar donmuş gibi gelmişti. "Canım, çok gergin gözüküyorsun. Konsey sana birkaç soru soracak, altı üstü o kadar."

Lucian'ın omzunun üzerinden Marcus'la göz göze geldik. Ortada sanki endişe edilmesi gereken bir şeyler var gibi gözüküyordu. Elimi çektim, pantolonuma silme isteğime karşı koydum. "Gergin değilim."

Lucian etrafımdan dolaşırken hafifçe omzuma vurdu. "İçeri girip yerimi almam lazım. Oturum başlamak üzere."

Oturum buraya gelmiş olmamın tek nedeniydi. Konsey Muhafızları'nın Lucian'a kapıları açmasını izlerken gergin *olmadığıma* karar verdim. Sadece bunun sona ermesini istiyordum.

Marcus'a döndüğümde dudakları sımsıkı kapalıydı. Laadan'a

anlamlı bir bakış attı, sonra onun başını öne sallamasını bekledi ve Lucian'ın peşinden Konsey'e yürüdü. Sonra durup bana "Alexandria, içeride en iyi tavrını takınacağını umuyorum. Kendine, hiçbir tartışmanın içerisine çekilmen için izin verme. Sadece sorularına cevap ver, daha fazlasını yapma. Anlıyor musun?" diye sordu.

Kollarımı kavuştururken gözlerimi kıstım. "Ne yapacağımı bekliyorsunuz ki? Keçileri kaçırıp insanlara söveceğimi falan mı?"

"Her şey mümkün, gerçekten. Huysuzluğunla nam saldın, Alex. Bazıları muhtemelen serinkanlılığını kaybetmeni umuyordur," dedi arkamdan gür, tanıdık bir ses.

Tenimin her hücresi bu sesi tanıyıp hâlâ ona tepki veriyordu. Dün gece Seth'i seçmiş olmamın bir önemi yoktu. Yaptığım bu değil miydi? Beynim, vücuduma arkamı dönmemem için bağırıyordu ama vücudum onu dinlemedi.

Aiden sapına kadar safkandı. Koyu renk saçlarından bir tutam öne düşmüş, kurum karası, gür kirpiklerine değiyordu. Bu mafya tarzı, beyaz giysisinin içinde gözüme çok daha erişilmez gözükmüştü.

Marcus boğazını temizledi ve Aiden'a bakakaldığımı fark ettim.

Utançtan mosmor olup Marcus'a döndüm. "Biliyorum. Sadece sorularına cevap ver, falan filan. Anladım."

Marcus bana ters ters baktı. "Öyle umarım."

Onlara başka nasıl sandalyemden fırlayarak koşup gövdemle birilerine çarpmayacağımı ispat edebileceğimi bilmiyordum.

Marcus saatine baktı. "İçeri girmeliyiz. Alexandria, Konsey hazır olduğunda Muhafızlar seni çağıracak."

"Ben hepinizle birlikte içeri girmeyecek miyim?" diye sordum.

Başını iki yana salladı ve Konsey'e girip gözden kayboldu, ben de Aiden'la ve sessiz Muhafızlarla yalnız kaldım. Onu görmezden gelmek söz konusu olamazdı. "Ee... nasılsın?"

Aiden kafamın üzerinden bir yerlere bakıyordu. "İyi. Sen?"

"İyi."

Başını öne salladı ve kapılara göz attı.

Bütün bu durumun tuhaflığı bana acı veriyordu. "İçeri girebilirsin. Burada beklemene gerek yok."

Sonunda bakışlarını bana yöneltti. "İçeri girmek zorundayım."

Yanağımın içini ısırarak başımla onayladım. "Biliyorum."

Aiden kapıya doğru gitmeye başladı ama sonra durdu. Bana dönmeden önce saniyeler geçti. "Alex, bunu yapabilirsin. Yapabileceğini biliyorum."

Bakışlarımız birleşti ve derin bir nefes aldım. Dilim tutulmuş bir halde orada duruyordum, o ise gözlerini gözlerimden çekip yüzümde dolaştırdı. Bugün makyaj yapıp yapmadığımı hatırlamıyordum. Belki biraz dudak parlatıcısı sürmüş müydüm? Saçlarım kontrol altındaydı, bu yüzden yanaklarımın etrafına dökülüp boynumu mükemmel bir şekilde kapatıyorlardı. Dudaklarıma dokundum ve parlak olduklarını anlayınca sevindim.

Gözleri hareketlerimde yoğunlaştı, sonra da elini kafasında gezdirerek uzaklaştı. Bitkince bir ses çıkardı ve konuştuğunda sesi o kadar alçaktı ki onu zar zor duydum. "Galiba hayatımın geri kalanında dün gece nasıl göründüğünü hatırlayacağım. Tanrılar aşkına, o kadar güzeldin ki."

Felç geçirmiş olabilirdim.

Sonra birden, ağır Konsey kapılarının arkasında gözden kayboldu. Kafamı karman çorman edip gitmişti. Bir sıcak bir soğuk, bir kibar bir ilgisizdi. Anlamıyordum. Neden bana bunu söyleyip... sonra da çekip gidiyordu? Efendi bana vurduğunda

Seth'in onu öldürmüş olmasını istediğini söylediğinde olduğu gibi. Neden bunları itiraf ediyordu ki?

Duvara yaslanıp uzun, bıkkın bir soluk verdim. Şu anda Aiden'ın manik çalkantılı ruh haline kafayı takmanın hiç sırası değildi. Şeye odaklanmam...

Solumdaki kapı açıldı ve ortaya bir Konsey Muhafızı çıktı. "Bayan Andros, içeriden bekleniyorsunuz."

Eh, umduğumdan daha önce olmuştu. Duvardan ayrıldım ve Muhafız'ın peşinden Konsey'e girdim. Hatırladığımdan farklı gözüküyordu. Tabii burayı bir kere sadece üst balkondan, aşağıdaki safkanlardan gizli görmüştüm. Amfiteatrın zemin katını dolduran bankları titanyum süslerle bezenmişti. Fayanslara oyulan semboller ustalıkla yapılmıştı; bizim kampüstekilere hiç benzemiyordu. Burada her şey daha büyük, daha iyi olmak zorundaydı.

Ortadaki koridorda yürürken katılımcılar oturdukları yerde döndüler. Apaçık meraklı bakışlar gözlerime bakıyordu. Diğerleri o kadar da meraklı değillerdi, daha çok alenen düşmanca ve şüpheci gibiydiler.

Metin bir şekilde, midemdeki şiddetli bulantı yerine ilerideki yüksek platforma odaklandım. Bakanlar görkemli ve korkunç ilahi adalet yağdırmak üzere olan tanrılar gibi oturuyorlardı. Yaklaşmamı izliyorlardı, daha yanlarına gitmeden benimle ilgili her şeyi parçalara ayırmışlardı. Sadece bir tanesi benden rahatsız olmamıştı. Daha küçük tahtlardan birine yaslanmış, bol beyaz cübbesini giyinmiş Lucian, Telly'ye bakıyordu. Ya da belki de Telly'nin tahtına bakıyor, kendisini dünyamızda mutlak güce en yakın şeyi sunan koltukta hayal ediyordu.

Sekizli'nin tam önünde, kalabalığa dönük, boş bir iskemle duruyordu ve Baş Bakan Telly ile Diana Elders'ın tahtlarının tam arasındaydı. İskemleye baktım, oturmama izin verilene

kadar beklemem gerekiyor muydu yoksa rahatıma mı bakmalıydım, emin değildim.

Oturdum.

Safkan kalabalığında onaylamayan sesler duyuldu. Görünüşe göre, bu yanlış bir hareketti. Harika bir başlangıç yapmıştım. Gözlerimi kaldırıp balkona göz attım ve korkuluktan geriye çekilen bir gölge yakaladım.

Seth.

Telly'nin arkamda durduğunu hissettiysem de, bakmaya cesaret edemedim. Bir şekilde bu da bir kınama mırıltısına yol açacaktı. Gelişigüzel bir biçimde ellerimi koltuğun kollarına koydum ve önümdeki kalabalığa baktım. Hemen Aiden'ı aradım. Sandalyesinde öne eğilmiş, gözlerini arkamdaki Bakan'a dikmişti.

"Alexandria Andros." Baş Bakan Telly koltuğumun etrafını dolaştı. Yanımda durup başını yana yatırdı. Elini seyirciye doğru zarif bir biçimde sallayarak kocaman gülümsedi. Bu, onun karta kaçmış, deli bir melek gibi görünmesine yol açmıştı. "Sizden, Konsey'e ve tanrılara, bugün sorulacak bütün sorulara tamamen dürüstçe cevap vereceğinize dair yemin etmenizi istemek zorundayız. Anlıyor musunuz?"

Baş Bakan'a bakarak başımı öne salladım. Benden mi kaynaklanıyordu, yoksa şakaklarının etrafındaki gri saçlar yayılıyor gibi miydi?

"Bu yemini çiğnemek sadece Konsey'e karşı değil, tanrılara karşı da ihanet olacaktır. Böyle yapmanız Akıl'ten kovulmanızla sonuçlanacaktır. Bu da anlaşılmıştır herhalde değil mi?"

"Evet."

"O halde siz, Alexandria Andros, Gatlinburg'te vuku bulan olaylarla ilgili bütün bilgileri ifşa edeceğinize dair yemin ediyor musunuz?"

Telly'nin soluk renkli gözlerine baktım. "Ediyorum."

Gözlerini gözlerimden ayırmadan, hafifçe gülümsedi. "Güzel. Buradaki konaklamayı nasıl buldun, Alexandria?" diye sordu Telly yumuşak bir biçimde. "Sadece bana bak, Alexandria."

Parmaklarımı tahtaya gömerken koltuğun kolları inledi. "Her şey *güzel*."

Koltuğumun diğer yanına süzülürken koyu renkli kaşını havaya kaldırdı. "Bunu duymak beni mutlu etti. Alexandria, üç yıl önce annen Akit'i neden terk etti?"

Gözlerimi kırpıştırdım. "Bunun, Gatlinburg'te olanlarla ne ilgisi var?"

"Sana bir soru soruldu. Hayır, seyircilere bakma. Üç yıl önce annen Akit'i neden terk etti?"

"Ben... ben nedenini bilmiyorum." Bu kez gözlerimi Telly'den ayırmadım. "Bana hiç söylemedi."

Telly, başparmağıyla işaret parmağını birbirine sürterken seyirciye göz attı. "Bilmiyor musun?"

"Hayır," dediğimi duydum, eline bakarken.

"Bu doğru değil, Alexandria. Annenin Akit'i neden terk ettiğini biliyorsun."

Gözlerimi elinden hızla çekerek başımı iki yana salladım. "Annem nedenini bana hiç söylemedi. Tek bildiğim diğer insanların söyledikleri."

"Neydi o nedenler?"

Bununla nereye varacaktı? Onun yavaş, kasıtlı hareketlerini takip ettim. Etrafımda daire çiziyordu. "Gitmiş çünkü kâhin ona bir sonraki Apollyon olacağımı söylemiş."

"Bu neden gitmesine neden olsun ki?"

Elimde değildi. Bakışlarım balkona, Seth'in olduğunu bildiğim yere kayıyordu.

"Alexandria, başını çevirme!" diye çıkıştı.

Marcus'un neden o kadar endişeli gözüktüğünü şimdi anlıyordum. Bütün vücudum ayağımı Telly'nın midesine gömme isteğiyle yanıp tutuşuyordu. Ona dik dik baktım. "Beni korumak istiyordu."

Sonra farklı bir Bakan konuştu. Yaşça daha büyük olan safkan kadının sesi zımpara kâğıdı gibi, tenime sürtündü. "Seni kimden korumak istesin ki?"

Telly'ye bakmaya devam mı etmeliydim yoksa Bakan'a mı bakmalıydım? "Bilmiyorum. Belki de bizden iki tane olmasının tanrıları kızdıracağından korktu."

"Bu haklı bir endişe," diye cevap verdi kadın. "Aynı nesilde sizden iki tane olmaması gerek."

"Başka ne sebepler vardı?"

Sözcükler ağzımdan dökülüverdi. İyi ya da akıllıca sözcükler değildi bunlar. "Belki Konsey'in yapacaklarından korkmuştu."

Telly kaskatı kesildi. "Bu saçma, Alexandria."

"Bana öyle söylemişti."

"Gerçekten mi?" Kaşlarını kaldırdı. "Seni Akit'ten çıkartma nedenini sana hiç söylemediğini sanıyordum?"

Hay aksi. Aiden'la Marcus'un yüz ifadelerini tahmin edebiliyordum. "O... o değişene kadar nedenini asla söylememişti."

"Ama iblis olmayı seçtikten sonra sana nedenini söyledi, öyle mi?" diye sordu erkek bir Bakan.

"Annem iblis olmayı seçmedi!" Tekrar koltuğun kollarını kavrayıp birkaç derin nefes aldım. "İblis olmaya zorlandı o. Evet, Akit'te kalmış olsaydım hayatta olmayacağımı söyledi bana."

"Gitme nedeniyle ilgili başka ne söyledi?" diye sordu Telly.

"Hepsi buydu."

"Kayıp olduğunuzu üç sene boyunca neden hiç ihbar etmedin?"

"O benim annemdi. Cezalandırılacağından korktum."

"Haklı olarak," dedi yaşlıca olan Bakan. "Yaptığı şey affedilmezdi. Senin gerçek tabiatın ona söylendiği anda Konsey'e bildirmekle yükümlüydü."

"Bu doğru, Bakan Mola." Telly durakladı, elini koltuğumun arkasına koydu. "Annenin dönüştüğünü nasıl bilmiyordun?"

Hava yeterince hızlı dolduramıyordu ciğerlerimi. "Onu bulduğumda öldüğünü sandım. Ona... zarar veren iblisi öldürdüm."

"Sonra ne oldu?" diye sordu Telly, sesi o kadar alçaktı ki hiç kimsenin onu duyamadığından emindim.

Boğazım yanıyordu. "Başka bir iblis daha vardı ve ben... ben kaçtım."

"Kaçtın mı?" diye tekrarladı Telly, bütün Konsey'in duyabileceği kadar yüksek sesle.

"Annemin öldüğünü sanıyordum." Yutkundum, bakışlarımı yere indirdim. "Akit'e geri dönmeye çalışıyordum."

"Yani Akit'e karşı vazifeni anımsaman için annenin öldüğünü sanman mı gerekti?" Telly cevap vermemi beklemedi ki bu iyi bir şeydi. Buna verecek bir cevabım yoktu. "Atlanta'da mı bulundun? Dört iblisle beraber, doğru değil mi?"

Bunların, Gatlinburg'te olanlarla ne ilgisi vardı? "Beni takip ediyorlardı. Yani onlarla takılmıyordum."

"Saygısızlık etme," diye çıkıştı yaşlıca olan Bakan. "Yerini hatırlaman senin iyiliğine olacaktır, *melez*."

Ağzıma kan tadı gelinceye dek dudağımı ısırdım.

Telly sağ tarafıma geçti. "Akit'e döndükten sonra annenin bulunduğu yerin farkında mıydın, Alexandria?"

Omurgamdan aşağıya incecik bir ter damlası süzüldü. "Hayır."

"Ama onu bulmak için Ağustos ayında Akit'ten ayrıldın, değil mi? Lure Gölü katliamında yer aldıktan sonra. Sonra onu

buldun, değil mi?" Telly'nin dolgun dudakları zalimce kıvrıldı.

Telly *yine* yalanımı yakalamıştı. Gözlerimi kapattım ve nefes aldım. "*Nerede* olduğunu bilmiyordum. Lucian bana söyleyene dek hayatta olduğunu bile bilmiyordum."

"Ah, evet." Arkamdaki Lucian'a baktı. "Hayatta olduğunu öğrenince ne yaptın?"

Bir safkanı yumruklayıp öpmüştüm ama bunu bilmek isteyeceğinden şüpheliydim. Aslında, bunu bilmeyi isterdi; beni o saat Efendilere yollamak için aleyhime kullanırdı bunu. "Hiçbir şey."

Telly ciyakladı. "Fakat..."

Öfke bürümüştü içimi. Şakaklarım zonkluyordu. "Bu soruların, annemin iblislerin planladıklarıyla ilgili söylediklerinyle ne alakası var? Konsey'i devirmek istiyorlar. Melezleri dönüştürmek ve öldürmeleri için onları Akit'e geri göndermek istiyorlar. Daha önemli değil mi bu?"

Şaşırtıcı bir şekilde Telly benim bu geçici delilik nöbetimi hoşgörüyle karşıladı. "Hem de çok alakası var, Alexandria. Anneni aramak için Akit'ten ayrılmanı ne tetikledi?"

Yalan söyleme gereği çok büyüktü. "Lure Gölü'nde insanları öldürdüğünü fark ettiğimde ayrıldım Akit'ten. Beni bulacağını tahmin ettim ve buldu da. Annemin... benim sorumluluğum, benim sorumluluğum olduğunu düşündüm."

"İlginç." Telly platformun kenarına yürüdü. Seyirciye bakarken daha yüksek sesle konuştu. "Rachelle'i Kel Kafa'da gördüğünde onunla dövüşmediğin doğru mu?"

Telly'nin kafasının arkasına dik dik baktım. "Evet."

Başını yana yatırdı. "Neden?"

"Donup kaldım. O benim *annemdi*."

"Melezler element büyüsünün ardındakini görürler. Bizler göremeyiz. Onu nasıl oldu da dönüştüğü canavar haliyle gör-

medin?" Etrafında döndü, bana gülümsedi. "Anlamadığımız işte bu, Alexandria. Florida'dan ayrıldın, onun öldüğünü sandığını iddia ediyorsun. Akit'e geri döndün ve annen, ardında bir dizi katledilmiş saflkan ve Muhafız bırakarak peşinden geldi."

"Ne? Sadece Lure Gölü'ndeki saldırı vardı. Annem..."

"Maalesef kandırılmışsın." Gülümsemesi iyice yayılmıştı yüzüne. "Annen, güneydoğu sahili boyunca yirminin üzerinde saldırıdan sorumlu. Kuzey Karolina Akiti'nin kapısına kadar izlediği yolu takip edebildik. Akit'e iblis bir melez yolladı. Bunu, seni dışarı çekmek için mi yaptı?"

Yirmi saldırı mı? Hiç kimse bana bunu söylememişti. Ne Aiden, ne Marcus, ne de Seth söylemişti. Bilmeleri lazımdı. Bunu bana neden söylememişlerdi?

"Alexandria?"

Gözlerimi kaldırdım. "Evet... herhalde beni dışarıya çekmek istedi."

"İşe yaradı da. Kain Poros geri dönüp birkaç saflkanı öldürdükten sonraki gün Akit'ten ayrıldın." Telly platform boyunca yürüdü. "Söyle bana, Alexandria, Caleb Nicolo adındaki bir melez de Gatlinburg'te seninle birlikte miydi?"

Göğsüm sıkıştı. "Evet."

"Bu, birkaç hafta önce ölen aynı melez mi?" diye sordu bir kadın Bakan. "Hani iblis saldırısında bununla birlikteyken öldürülen?"

"Öyle olduğuna inanıyorum," diye yanıtladı Telly.

"Ne kadar da münasip," diye mırıldandı Bakan ama kulağa sanki bunları bağırarak söylemiş gibi geldi. "Rachelle onun yanında, Gatlinburg'teyken sana iblislerin ne yapmayı planladıklarını söylemişti?"

Bir şekilde midem bulanarak Konsey'e annemin planladıklarını anlattım. Talimatlarımı hatırlayarak bütün ayrıntıları

Eric'in verdiğini söylemedim. Telly beni izlerken yüzünden hiçbir şey belli olmuyordu. Dürüst olmam gerekirse, söylediklerimi umursadığını bile sanmıyorum.

"Konsey'e saldırmayı ve bizi devirmeyi mi planlıyorlar?" Yaşlı Bakan burnundan soludu. "Bu çok saçma. Bunların hepsi saçma."

Bunun üstüne Telly kıkırdadı. "Bir avuç bağımlının tutarlı bir plan yapabileceklerini düşünmek demek bu."

"Bağımlılar mı? Evet, onlar eter bağımlısı ama en tehlikeli türden bağımlılar," dedi Bakan Diana Elders, ilk kez konuşmuştu. "Neler yapabileceklerini göz ardı edemeyiz. Melezleri dönüştürebildiklerini bilmek işleri değiştiriyor. Hem tanrıların, iblisleri dizginleme kabiliyetimizden şüphe ettikleri de ortada."

Bu, ilerleyen birkaç dakikada bir irade savaşı başlattı. İblislerin planını görmezden gelme fikri birkaç Bakan'ın hoşuna gitmedi, diğerleriyse bu tehdidi ciddiye almadılar. Büyük iblis istilalarını hedef almak için Avcıların sayısını artırmak ve dışarıya göndermek gibi öneriler havada uçuştu ama Bakanların büyük bir çoğunluğu böyle yapmak için ortada bir sebep görmüyorlardı. Konuşmalar dönüp dolaşıp *bana* geliyordu.

Olanları kavramaya başlayınca içimi bir korku kapladı. Telly ve Konsey'in çoğu, iblislerin planlarını bütünüyle görmezden geliyordu. Aniden bu oturuma katılmamın emredilmesinin tek nedeninin annemin bana söyledikleri olmadığını anladım. Marcus üzücü bir şekilde aldatılmıştı. Ya da belki başından beri her şeyi biliyordu. Telly diğer Bakanlarla meşgul olduğundan, rezil edilmeden kalabalıkta göz gezdirebildim.

Aiden, Marcus'a bir şeyler fısıldadı. Önündeki sırayı kavrayan ellerinin eklemleri kaskatı, bembeyaz kesilmişti. Başımı kaldırıp balkona baktım. Seth'in bütün bu olanlar hakkında ne düşündüğünü hayal bile edemiyordum.

Telly nihayet dikkatini bana yöneltti. "Rachelle seni iblise dönüştürmeyi mi planlıyordu?"

Yok artık demek istiyordum ama böyle yapmamaya karar verdim. "Evet."

Telly şahine benzeyen burnunu havaya dikti. "Neden?"

Elimle alnımı ovuşturdum. "Benim iblis olarak Apollyon olmamı istiyordu. O zaman beni kontrol edebileceğini düşünüyordu."

"Yani seni kullanmak mı istiyordu?" diye sordu Telly. "Ne yapmak için?"

"Onun peşinden gitmememi sağlamak için herhalde."

"Onun için ne yapacaktın?"

Telly'nin bakışlarına karşılık verdim. Her nasılsa bence bu kısmı zaten biliyordu. "Diğer Apollyon'u ortadan kaldırmamı istiyordu... ve iblislere planlarında yardım etmemi de istiyordu."

"Ah evet, Konsey'i imha edip safkanları esaret altına alma planları, değil mi?" Telly gülümseyerek başını iki yana salladı. "Kaç kez damgalandın, Alexandria?"

Tüm vücudum kaskatı kesildi. "Bilmiyorum. Çok."

Bunu düşünüyormuş gibiydi. "Sence dönüştürülecek kadar çok mu?"

Daniel ve Eric'le birlikte içeri tıkılmış bir şekilde geçirdiğim o saatlerin kâbusları bana hâlâ musallat oluyorlardı. O son damgayı, sonunda ruhumu karartacağından, parçalara ayırıp hiçliğe dönüştüreceğinden emin olduğum o damgayı hatırlıyorum. Bir damga daha karanlık tarafa geçmeme neden olacaktı. Alnımda boncuk boncuk ter birikmişti.

"Alexandria?"

Gözlerimi kırpıştırıp tekrar yüzüne odaklandım. "Neredeyse."

"Onları durdurmaya çalıştın mı? Eğitimli ya da değil, o za-

mana kadar iki iblis öldürmüştün."

Şaşkınlıktan yutkunamıyordum bile.

"Damgalanmak çok acı vericidir," diye devam etti Telly, belki de yüzüncü defa yanımda durarak. Yakındayken yüzü daha yuvarlak gözüküyordu. "Bunun defalarca tekrarlanmasına nasıl izin verebildin? Bir melez damgalanmasına engel olmak için her şeyi ama her şeyi yapar."

"Onlarla savaşamadım."

Koyu renk kaşlarını kuşkucu bir biçimde havaya kaldırdı. "Savaşamadın mı yoksa savaşmadın mı?"

Sabırla mücadele ederek gözlerimi kapattım. "Anneme, Caleb'i öldürmezse savaşmayacağıma dair söz vermiştim. Başka seçeneğim yoktu."

"Her zaman bir seçenek vardır, Alexandria." Durakladı, başını eğip bana baktığında dudakları tiksintiyle kıvrıldı. "Birinin bu kadar iğrenç bir şey yapmasına izin vermek şüpheli gözüküyor. Belki de dönüştürülmeyi istedin."

"Sayın Baş Bakan," diye sesini yükseltti Lucian o zaman. "Bu sorulardan bazılarının gerekli olduğunu anlıyorum ama Alexandria bu iğrençliklere gönüllü bir şekilde boyun eğmedi. Böyle bir şeyi ima bile etmek tuhaf ve zalimce."

"Öyle mi?" Telly bana küçümseyerek baktı.

"Bir saniye," dedim, sözleri nihayet kafama girince. "Bu kadar kötücül bir şeye dönüşmek istediğimi mi ima ediyorsunuz? Buna çanak tuttuğumu mu söylüyorsunuz?"

Telly ellerini mağrurca kaldırdı. "Bunu başka nasıl yorumlayacağımızı sanıyorsun?"

O zaman seyircilere baktım ve kısa bir an için Marcus'un yüzündeki kederli ifadeyi yakaladım. "Bunun tecavüzcü sloganı olduğunu biliyor musunuz? Mini etek giymişti, bu yüzden o da bunu *istiyordu*?.."

Seyircilerin birçok küçük çığlığı duyulabiliyordu. Görünüşe göre "tecavüzcü" sözcüğü yakışıksız kaçmıştı. Telly'nin yüzündeki kendini beğenmiş ifade yavaşça silindi. "Alexandria, çizgiyi aşıyorsun."

O noktada kafamın tası attı. Daniel beni damgalamadan önce bana söyledikleri zihnime doldu. Telly de aynı şeyi düşünüyordu. Damgalanmayı *istediğimi*, bundan hoşlandığımı düşünüyordu. Ayağa kalktım. "Bana çizgiyi aştığımı mı söylüyorsunuz?"

"Kimse sana gitmen için izin vermedi." Telly doğrulup karşıma dikildi.

"Bir yere gittiğim yok zaten." Bütün gözler üzerimdeydi. Aşağı uzanıp kazağımı yukarı çektim ve başımdan geçirip çıkardım. Bir an hiç kimse nefes almadı sanki. Bana ağzı açık baktıklarını gördüm. Gören de kazağımın altına iç gömleği giymemiş sanırdı.

"Ne yaptığını sanıyorsun, Alexandria?" diye sordu Lucian.

Onu duymazdan gelerek koltuktan uzaklaştım ve kollarımı önüme uzattım. "Böyle bir şeye rıza gösterir miydim? Buna çanak tutar mıydım?"

İstemeye istemeye düzinelerce göz üstüme kilitlendi. Çoğu küçük bir çığlık atıp titredi ve çabucak başlarını çevirdi. Bazılarıysa çevirmedi. Sanki gözlerini yamalı kırmızı tenimden ve tuhaf ışıltısından ayıramıyorlardı. Telly kalp krizi geçiriyor gibi görünürken bakışlarımı yerde dolaştırdım. Laadan gururla başını kaldırmıştı. Onun birkaç sıra önündeki Dawn'ın dehşete düşmüş bakışlarını gördüm. Daha arkada, Konsey üyelerinin arkasındaki Marcus'un renginin kireç gibi olduğunu gördüm. Yara izlerimi hiç görmediği, sadece boynumdakileri anlık gördüğü aklıma geldi. Ne kadar kötü olduklarını bildiğini sanmıyorum. Rengimin kıpkırmızı kesildiğini hissettim

ama Aiden'ın yüzündeki afallamış gurur ifadesi bana yüzümü Bakanlara dönme cesaretini verdi.

Acaba Seth'in yüz ifadesi neye benziyordu? Muhtemelen gülümsüyordu. Mantıksız olduğumda hoşuna gidiyordu ve bu *gerçekten* mantıksızdı.

Arkamı dönüp onlara kolumu gösterdim. "Canımı yakmışlardır herhalde, değil mi? Yaktılar da. Hayal edebileceğiniz en kötü acı bu."

"Alexandria, otur yerine. Seni anladık." Telly bana uzandı ama yana çekildim.

Bir Muhafız geldi, kazağımı tuttu; gözleri gergin bir şekilde Telly'yle benim aramda gidip geliyordu.

Diğer Muhafızlara göz attım, bana vücutlarıyla çarpıp yere sermeyi planlamadıklarını umut ediyordum. Biri hariç bütün Muhafızlar melezdi ve hiçbirisi beni durdurmaya isteklı gözükmüyordu. Başımı Bakanlara doğru eğip yüzümdeki gülümsemeyi yok etmeye çalıştım. "Yani gerçekten anneme razı olduğumu mu düşünüyorsunuz? Bunu istediğimi mi?"

Diana'nın rengi kireç gibi oldu ve başını çevirdi, kederle başını iki yana salladı. Geriye kalan Bakanlar da aynı seyirciler gibi tepki verdiler. Her halükarda demek istediğimi iyi ifade ettiğimden çok emindim.

Telly'nin yanakları öfkeden kıpkırmızı oldu. "Bitti mi, Alexandria?"

Sert bakışlarına benimkilerle karşılık verdim. Acele etmeden koltuğuma geri gittim ve oturdum. "Sanırım."

Telly, kazağımı Muhafız'ın elinden hızla çekti. Kazağı bana fırlatmak istediğini görebiliyordum ama şaşırtıcı bir iradeyle bana verdi. "Şimdi nerede kalmıştık?"

"Beni, iblis olmayı istemekle suçladığınız yerde kalmıştık."

Birkaç Bakan korkuyla nefes aldı. Telly'nin patlamasına ra-

mak kalmış gibiydi. Eğildi, yüzlerimiz birbirinden birkaç santim uzaktı; alçak sesle ve çabuk çabuk konuştu. "Sen acayip bir şeysin, beni anlıyor musun? Türümüz ve tanrılarımız için ölüm alametisin. İkiniz de."

Gözlerim şaşkınlıktan fal taşı gibi açılarak geri çekildim. "Ölüm alameti" kulağa aşırı ve çılgınca geliyordu.

"Sayın Baş Bakan," diye seslendi Lucian. "Sorunuzu duyamadık. Tekrarlamanızın bir sakıncası var mı acaba?"

Telly doğruldu. "Ona başka ekleyecek bir şeyi var mı diye sordum."

Ağzım hayretten bir karış açık kaldı.

Duygusuzca güldü. "Gatlinburg'te olanların dışında beni çok endişelendiren konular var, Alexandria. Korkarım, Akit'ten ayrılmadan önceki davranışların ve geri döndükten sonra katıldığın kavga ciddi şekilde senin aleyhine oldu. Hem melezler için sokağa çıkma yasağı yürürlüğe koyulmuşken, Kuzey Karolina'nın güvenliğinin aşıldığı gece yurtta değil de dışarıda ne işin vardı?"

Bunun nereye varacağını çok iyi biliyordum, o yüzden lafı dolandırmadan konuya girdim. "Eğer ima ettiğiniz buysa iblisleri içeri ben almadım."

Telly'nin gülümsemesi somurtmaya döndü. "Anlaşılan öyle. Sonra buraya geldiğinden beri sergilediğin davranışlar var. Bir safkanı sana zorlama büyüsü yapmakla suçladın, öyle değil mi?"

"Ne yaptı?" diye tiz bir sesle bağırdı yaşlı kadın Bakan. "Bir safkanı böyle bir şeyle itham etmek şok edici. Hiç kanıt var mıydı, Bakan Telly?"

"Muhafızlarım bu iddiayı destekleyecek hiçbir şey bulamadılar." Telly dramatik bir şekilde durakladı. "Sonra da bir köleyi terbiye eden bir Efendi'ye saldırdın."

Birçok Bakan'ın o anda tepesi attı. Bakanlar tam olarak neler olduğunu bilmek isterlerken Telly özenle saçını başını düzeltiyordu. Platform boyunca hızla koşup Telly'nın kasıklarına üst üste tekme attığımı hayal ettim.

Ortalık biraz sakinleşince Telly, Konsey'e döndü, sesi amfiteatrda çınlıyordu: "Bence iblislerin bir araya gelip sürüler hallinde bize saldırmalarından daha büyük bir sorunumuz var. Önümüzde oturduğunu gördüğünüz kişi sıradan bir melez gibi gözükebilir ama hepimiz durumun böyle olmadığını biliyoruz. Birkaç ay içinde ikinci Apollyon olacak. Şimdikinin yarısı kadar bile kontrolsüz davranırsa, Uyandığında neler olur sizce?"

Kalbim tekledi ve duracak gibi oldu.

"Baş Bakan olarak bunu önermek beni derinden üzüyor ama korkarım başka seçeneğimiz yok. Gerçek Efendilerimizin geleceğini korumalıyız. Alexandria Andros'un Akıt'ten atılmasını ve Efendilerin denetimi altına verilmesini talep ediyorum."

Öne doğru kaykıldım. Ani bir korkuyla ağzım kurur, midem çalkalanırken yerimden bile kıpırdayamıyordum. Telly'nin istediği, benim burada oluşumun tek sebebi buydu. Iblislerin ne planladıklarıyla hiçbir ilgisi yoktu.

Yukarıdan bir fırtınanın oluşmaya başladığını hissettim. Tenimde gezinip vücudumdaki küçük tüyleri havaya kaldırıyordu. Seth patlamaya hazır bir fırtınaydı.

"Bakan Telly, üvey kızım esareti gerektirecek hiçbir suç işlemedi," diye karşı çıktı Lucian. "Onu Akıt'ten kovmadan ve esarete göndermeden önce suçlu bulunmak zorunda."

"Baş Bakan olarak..."

"Baş Bakan olarak çok büyük bir gücünüz var. Onu Akıt'ten kovabilirsiniz ama haklı bir sebep ya da Konsey oyu olmaksızın onu köleliğe mahkûm edemezsiniz," dedi Lucian. "Kurallar böyle."

Başımı kaldırdım ve Aiden'la göz göze geldim. Aiden'in ne düşündüğünü *tam olarak* bildiğim hayatımdaki nadir anlardan biriydi bu.

Koltuğumda arkamı döndüm. Telly, Lucian'a ters ters bakıyordu ama Lucian'ın haklı olduğunu gördüm. Telly beni kovabilirdi ama canı istedi diye beni esarete gönderemezdi. Konsey'in bu yönde karar vermesi gerekiyordu ve Konsey bunu kabul ederse içimden bir his bunun yapacakları en son şey olacağını söylüyordu.

"O halde oylama çağrısında bulunuyorum." Telly'nin sesi buz gibiydi.

Oturduğum yerden sağdaki kapıya kadarki mesafeyi hesapladım. Koltuğu bırakıp yan dönünce bütün kaslarım kaskatı oldu. Kazağım kucağımdan düştü. Melez Muhafızlara zarar vermek istemiyordum ama onları aşacaktım.

Peki ya sonra?

Son sürat koşacaktım.

"Kararınız nedir?" diye sordu Telly.

İlk "evet" tüylerimi ürpertti; ikincisi havanın elektriklenmesine neden oldu. Üçüncü "evet" tansiyonu birden yükseltiğinde seyirciler kıpırdandılar. Aiden'a son bir kez bakmak istiyordum ama gözlerimi kapıdan ayıramıyordum. O kapı benim tek şansım olacaktı.

Bakanlardan üçü "hayır" dedi ve Telly platformun ucuna doğru yürüdü. Diğeri "evet," dedi ve yüreğim ağzıma geldi. Bağırmak istiyordum ama korkudan dilim tutulmuştu. İblisleri yenmek başka bir şeydi ama ömür boyu esaret benim en büyük korkumdu.

"Baş Bakan Elders, son oy sizin." Telly'nin sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordum.

Odada çıt çıkmıyordu, safkanlar yerlerine çakılıp kalmıştı

ve sinirlerim yay gibi gerilmişti. İşte buydu... İşte buydu... Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım.

"Sorun teşkil ettiği... ortada," dedi Diana, sesi Telly'ninki kadar berraktı. "Beni fazlasıyla endişelendiren birçok konu var ama oyumu 'hayır' olarak kullanmak zorundayım. Esarete gönderilmek için Irk Kastı'nı çiğnemesi gerek ve kız bunu yapmamış, Bakan Telly. Burada ortaya koyulan her şey ikinci dereceden kanıt."

Arkama yaslandım, tuttuğum nefesi verdim. O saldırgan enerji vücudumdan çekildi, ağır ağır sahibine geri döndü.

Telly bunu hoş karşılamamıştı ama elinden hiçbir şey gelmiyordu. Dik dik bakarak yanıma döndü. Boynuna bir karate darbesi vurmaktan daha çok istediğim başka bir şey yoktu.

"O halde, Bayan Andros, şimdilik eskisi gibi devam edeceksiniz." Telly gergin bir şekilde gülümsedi. "Tek bir hata daha yaparsan, Alexandria, sonun gelecek. Köleliğe gönderileceksin."

Yirmi Üçüncü Bölüm

Konseyden sonra Marcus beni, kesin talimatlar eşliğinde odama götürdü. "Yanında biri yokken bu odadan ayrılma."

Bu odayı görmüş müydü? Seth'in ortaya çıkmasını ya da Laadan'ın bana acımasını bekleyerek geçen zaman bana ceza gibi geliyordu. Ben yanlış bir şey yapmamıştım ki. Telly'nin beni esarete göndermekte kararlı bir akıl hastası olması benim hatam değildi.

Günün geri kalanını ve akşamın çoğunu ben Uyandıktan ve onu yok etmek için yeterince Apollyon özüyle yaktıktan sonra Telly'nin yüzündeki bakışı hayal ederek geçirdim. Peki ya yara izlerime tiksintiyle bakan o safkanlara ne demeli? Ben onlara ödlerini patlatacak bir şey göstermesini bilirdim. Tamam. Belki biraz aşırı tepki gösteriyordum. Ama Telly'nin düşmanca tavrı beni rahatsız ediyordu. Dışarı çıkmam, bir şeyler yapmam gerekiyordu.

Aslında ihtiyacım olan, bir şeylere vurmaktı.

Tam delirmek üzereyken kapım hafifçe vuruldu. Hızla ka-

pıya koşup açtım. Laadan kapıda duruyordu, elinde iki kristal bardak vardı. Yanakları kırmızı, gözleri parlaktı.

Lütfen beni bu odadan çıkarmak için gelmiş ol

Gülümserken gözleri aslında bana odaklanmış değildi. "Bacaklarını biraz açmak iyi gelir." Geriye adım attı. "Geliyor musun?"

Tanrılara şükürler olsun. Zarif endamının peşinden koridoru geçip basamakları indim. Aşağıda safkanlar tam bir festival havasındaydılar. Balo salonuyla resepsiyon salonundan gelen seslerden şimdiden sarhoş oldukları anlaşılıyordu. Kimsenin benimle ilgilendiği yoktu. Eğlenmekle çok fazla meşguldüler. Her şeye karşı olan umarsız tavrı sinir bozucu ve çileden çıkartıcıydı.

"Arkadaşa ihtiyacın vardır diye düşündüm," dedi yavaşça, odamın kapısında ortaya çıktığından beri ilk kez konuşarak.

Kalabalık resepsiyon odasının dışında durduk. Laadan, Tanrıça Hera'nın tablosunun altında dikiliyordu. İkisinin arasındaki benzerlik çarpıcıydı. Bana bir kadeh ışıldayan kırmızı bir sıvı uzattı. "İşte, geçirdiğin günden sonra bunu hak ediyorsun."

Kadehin sıcaklığını elimde hissediyordum. "Nedir bu?"

Bakışları uzaklara dalarken gülümsedi. "Özel bir kız için özel bir içki. Hoşuna gidecek."

"Çakırkeyif misin sen?" Kıkırdadım.

Laadan dalgın dalgın iç çekti. "Güzel bir gece, Alex. İçkini tatsana."

Kadehi kaldırıp temkinli bir şekilde kokladım. Kokusu bir harikaydı. Yabani orkide, biraz da bal ve susam kokusu alıyordum. Başımı kaldırıp bakınca Laadan'ın resepsiyon salonunun girişine doğru süzüldüğünü gördüm. Arkasından gittim, kadehi dudaklarıma götürürken bakışlarımı kalabalığın üzerinde gezdiriyordum. Marcus'la Diana'yı çok samimi gördüm. Bir kez

daha Marcus'un yüzündeki gülümseme beni şaşırttı. Hiç böyle gülümsemezdi o, özellikle de ben etraftayken.

Odanın karşısında kopan kahkahalar dikkatimi çekti. Yakışıklı bir erkeğin etrafını saran genç safkan kızlar ona sokulmak için itişip kakışıyorlardı. Birçok Muhafız, mutlu ve küçük grubun arkasında durmuştu. Aynı derecede sıkılmış ve ilgisiz gözüküyorlardı. Aralarında Telly'nin ilk oturumda emirlerini yerine getiren safkan Muhafız da vardı. Titreyip kadehe daha bir sıkı yapıştım. Sonra gözlerim salonun daha uzaklarına kaydı ve Aiden'da durdu.

Dawn, Aiden'ın yanında duruyor, büyüleyici bir şekilde güzel gözüküyordu; ametist rengindeki kocaman gözleriyle Aiden'a bakıyordu. Onları birlikte görmek hiç de hoşuma gitmemişti. Aiden ona arkadaşça bir ilgiden başka zerre kadar ilgi göstermiyordu ama bu kız, Aiden'ın çıkmasına izin verileceği, çıkması gereken kızlardandı.

Belki günün birinde onunla ya da Dawn gibi bir safkanla evlenirdi. Yuva kurup bağlanırdı. *Dur,* diye emrettim kendime. Bir düzine safkan bebeği olsa bile bir önemi yoktu. Onunla birlikte olamayacağımı kabul etmiştim. Hem, bir bakıma Seth'i seçmiştim. Ama sızı hızla içime yerleşmiş, yüreğimin civarında kök salmıştı. Burada takıntılı tacizci hatunlar gibi dikiliyor, hızlı bir tekmeyi hak ediyordum.

"Canım, içkini tatmayacak mısın?"

"Ah." Başımı eğip baktım. Kadeh hâlâ elime müthiş bir sıcaklık veriyordu. İçki dudaklarımı ve dilimin ucunu yaktı ama boğazımdan şaşırtıcı derecede yumuşak bir şekilde kaydı. Aslında naneli bir tadı vardı, sıcacık keklik üzümlü gibi. "Tadı..."

Laadan gitmişti.

Ortadan kaybolmasına şaşırmış bir halde salonda göz gezdirdim ama Laadan yerine Aiden'ı buldum. Yer değiştirmişti.

şu anda salonun sonunda duruyordu. Yanında Dawn olmadan başka bir safkanla konuşuyordu ama dikkati benim üzerimde gibiydi.

Memnuniyetsizliği olduğu yerden yayılıp bana tokat gibi çarptı. Odamdan çıktığım için miydi? Eğer öyleyse, bu canımı sıkmıştı. Canımı sıkan bir başka şeyse kalbimin pır pır etmesiydi.

Aiden, safkandan ayrılıp ileri yürüdü ve çok ama çok öfkeli gibiydi. Bana geliyordu, Dawn'a ya da başka bir safkana değil, *bana*. Kalbim daha fazla pır pır etmeye başladı

Her türden ilgi, hiç ilgi olmamasından iyidir.

Aniden bu düşünceden nefret ettim. *Bununla* yetinme düşüncesinden nefret ettim. Kadehi geriye eğdim ve büyük bir yudum aldım. Ya bunu yapacaktım ya da kendimi yere atacak, hıçkırıklar içinde dövünecektim.

Bu kez yanmayı bekleyerek içkiden bir yudum daha aldım. Tadı güzeldi, cidden güzeldi. Tekrar başımı kaldırıp baktığımda uzun boylu, sarışın bir safkanın Aiden'ın yolunu kısmen kestiğini gördüm ama öfkeli bakışları hâlâ benim üzerimdeydi. Tek kaşımı ona doğru kaldırdım, sonra kadehi tekrar dudaklarıma getirip bir fırt daha çektim.

Aiden, safkanın etrafından dolaştı ve doğruca bana doğru geldi.

Apansız, gökten zembille gelmiş gibi Seth çıkageldi ve içkiyi elimden hızla çekip kazağımın her yerine kırmızı damlalar sıçrattı.

"Vay canına!" Elimi ağzımda gezdirdim. "Şart mıydı böyle yapman?"

Seth kadehi yüzüne yaklaştırıp kokladı. Sessizce söverek Aiden'a uzattı. "Bunu sana kim verdi?" diye sordu Seth.

"Neden soruyorsun? Altı üstü içki işte."

"Alex, bu içkiyi sana kim verdi?" Aiden'ın alçak sesi damarına basmamam konusunda beni uyardı.

"Laadan verdi. Neden bu kadar önemli bu?"

Seth'in ağzı şaşkınlıktan bir karış açık kaldı ama Aiden'ın tepkisi çok daha güçlüydü. "Kahretsin. Inanılacak gibi değil."

"Ne?" Bir Seth'e, bir Aiden'a baktım. "Neler oluyor?"

"Kahrolası safkanlar," deyiverdi Seth. "Bununla ne yapmayı planladıklarını anlayamıyorum."

Kadeh Aiden'ın elinde parçalanacak gibi duruyordu. Öfkesi dalgalar halinde yayılıyor, gözleri cayır cayır yanıyordu ama şu anda bana bakmıyordu. Hem de hiç. "Kahretsin. İlk kadehin miydi bu?"

"Evet." Öne adım attım. "Aiden, neler oluyor?"

Seth sert bir şekilde nefes verdi. "Yarım bardak yeter de artar bile."

"Laadan'ın bunu ona vermesinin imkânı yok." Aiden kaşlarını çattı. "Bu içkinin neler yapacağını bilir o."

"Bunu bana Laadan verdi. Yalan mı söyleyeceğim? Bana ne halt olduğunu söylesenize."

Seth elini kafasında gezdirdi. "Galiba birisinin canını alacağım."

Seth'e bir bakış fırlattım. O da bana bakıyordu. Yüzümde tuhaf bir şey mi vardı? Elimi yanaklarıma koydum ve tek farkettiğim şey, tenimin sıcak olmasıydı.

"Şimdi buradan ayrılamam." Aiden kısa cümlelerle, teker teker konuşuyordu. "Telly ve diğer Bakanlar bizi burada istiyorlar. Alex tek başına kalamaz, Seth."

Seth başını öne salladı. "Gözüm üzerinde olacak."

Aiden kısa bir kahkaha patlattı. "Hiç sanmıyorum."

"O zaman ne öneriyorsun?" diye sordu Seth. "Bırakalım da kendi başına mı dolaşsın?"

Sinirim zıpladı. Uzanıp Aiden'ın kolunu tuttu. Bunu toplu luk içinde bir safkana yapmak kötü bir şeydi ama sanki ben orada değilmişim gibi davranıyorlardı. "Neler oluyor?"

Aiden arkasını döndü ve elimi tutup beni ikisinin arasına çekti. "Laadan'ın bunu sana özgür iradesiyle vermiş olması mümkün değil. Sana tuhaf göründü mü? Bir şekilde farklı davranıyor muydu?"

"Evet," diye fısıldadım. "Kafası iyi gibiydi."

Gözlerinden ateş fışkırdı. "Sana bu içkiyi vermesi için zorlama büyüsü yapılmış ona."

"Yok artık, olacak şey değil. Başka bir safkana zorlama büyüsü yapmak tamamen yasadışı. Bunun için..."

"Birileri sana tuzak kurmuş, Alex. Bunun için kuralları ihlal etmeyi de göze almışlar. Daha ilk görüşte bunun ne olduğunu anlamayacak tek bir safkan bile bulamazsın. Sana Afrodiziya Karışımı verilmiş, Alex."

"Karışım mı? Ah. *Ah*. Ah, tanrılar aşkına." Aynı anda hem buz kesmiştim hem de yanıyordum. Biraz önce ilk randevuda tecavüz ilaçlarının Olimpos'taki eşdeğerini içmiştim. "Bir yanlışınız var herhalde. Bir safkan diğerine zorlama büyüsü yapmaz ve Laadan asla bana böyle bir şey vermez. Siz ne derseniz deyin."

"Alex," dedi Aiden nazikçe. "Laadan'la yakın olduğunuzu bilen safkanlar var."

"Aiden, buradan çıkmamız gerek. Hemen," diye lafa girdi Seth.

Ona göz attım. "Ben iyiyim. Yeterince içmemişim demek."

Seth kuru bir şekilde güldü. "Evet."

Aiden elimi bırakıp Seth'e baktı. "Sana güvenmek şöyle dursun, senden hoşlanmıyorum bile."

Seth'in çenesindeki bir kas seğirdi. "Bu noktada başka se-

çeneğin yok. Ona bir şey olmasına izin vermem, Aiden. Hem... ondan faydalanmam."

Seth'e pis bir bakış fırlattım. "Benden faydalanılmasını istemediğim sürece kimse bunu yapamaz."

Vay be. Kaş yapayım derken göz çıkarmıştım.

"Söz konusu bile olamaz," dedi Aiden alçak ve tehditkâr bir sesle.

"Sana bir şey diyeyim mi? Ben de senden zerre kadar hoşlanmıyorum. Ama başka seçeneğin yok. Ya riski göze alırsın ya da ona göz kulak olacağımı bilecek kadar bana güvenirsin." Seth durakladı, Aiden'la göz göze geldi. "Ben de senin kadar yatırım yaptım ona."

Bacağımı kaşıdım. "Ne yatırımı yahu?"

Beni kale almadılar.

Aiden bir nevi hırladı. "Eğer ona bir şey... bir şey olursa..."

"Biliyorum," diye cevap verdi Seth. "Beni gebertirsin."

"Daha kötüsünü yaparım," diye homurdandı Aiden. "Onu odasına götürme. Marcus'un bunu bilmesine gerek yok. Onu... kendi odana götür. Ben de hemen geleceğim." Bana döndü, kendini zorlayarak gülümsedi. Bu tür gülücüklerden nefret ediyordum. "Her şey yoluna girecek. Ama lütfen, lütfen Seth'in sözünü dinle ve ne yaparsan yap, onun odasından çıkma."

Aiden'a baktım. "Bekle. Ben..."

Aiden arkasını dönüp kalabalığa karışmıştı bile. Sonra Seth elimi tutup beni salondan çıkardı. Neler olacağını gerçekten bilmiyordum. Akit'te Karışım'la ilgili söylentiler duymuştum. Lea'da güya biraz olduğunu biliyordum ama etkisi altındaki kimseyi görmemiştim.

Koridorlardan geçip üst kata çıkarken Seth hiçbir şey söylemedi. Birkaç kat çıktıktan sonra kendimi hâlâ iyi hissediyordum. "Kendimi gerçekten iyi hissediyorum. Bir şeyim yok

benim. Odama gidebileceğimden eminim. Odamdan dışarı çıkmam."

Seth beni koridorda çekerek götürüyordu.

"Baksana, neden benimle konuşmuyorsun? Özellikle de dün geceden sonra..."

Dönüp bana tehlikeli bir bakış fırlattı. "Şu anın dün geceyle bir ilgisi yok."

Elinin inanılmaz derecede yumuşak olduğunu düşünmeme rağmen ben de ona sert sert baktım. "Bana kızgın mısın sen?"

"Alex, sana kızgın falan değilim. Ama şu anda çok sınır olmuş durumdayım. En iyisi hiç ağzımı açmayayım. Sonunda bu binayı yakıp kul edebilirim." Ondan sonra elimi bırakarak oda kapısını açtı ve içeri girmem için eliyle işaret etti. "Gir hadi."

Ona mağrur bir bakış fırlattım. "Cidden bunu gereğinden fazla... Bu da nesi?"

Seth kapıyı arkasından tekmeleyerek kapattı. "Ne?"

"Nasıl oldu da bu muhteşem odayı verdiler sana?" Etrafımda döndüm, katedral tavanlar, pelüş halılar ve duvarın yarısını kaplayan büyük ekran televizyon beni afallatmıştı. Hele ki yatak... resmen gemi kadardı. Şu anki tatsız durumum geçici olarak unutulmuştu. "Ben ise bir dolapta uyuyorum. Bu hiç adil değil."

Anahtarını şifonyerin üstüne koydu. "Apollyon'um ben."

"Ne olmuş? Ben de Apollyon'um. Gel gör ki payıma o da değil, düşe düşe kibrit kutusu düştü. Tabut bile daha büyüktür yahu."

"Sen daha Apollyon olmadın."

Dakikalarca bu konuyu konuştuk. Odada gezinmesini, sonra da pencereye gitmesini izledim. Orada kaldı.

"Ne yapıyorsun?"

Seth pencereye dayandı, dışarıda her ne gördüyse dikkatini

ona vermişti. Bir sürü saç tutamı saç bağından kurtulup yüzünün büyük kısmını kapatmıştı. "Rahatına bak. Televizyon izle ya da uyu."

Sinirlerim gerildi ve tepem attı. "Adisin sen."

Yanıt vermedi.

Huzursuzca kıpırdadım, keşke kapüşonlu sweatshirt'ün altına bir gömlek falan giyseydim diye hayıflandım. Oda hamam gibi olmuştu, dayanılacak gibi değildi. Oturmak için yatağa gittim ama durdum. Tuhaf bir his omurgamdan yukarı tırmanıyordu. Farklı, inanılmaz bir hisli bu. Sanki inanılmaz bir... mutluluk dalgası gibiydi. Evet. Günışığı dalgaları ve hayatta güzel olan ne varsa.

Her şey aniden iyi, hatta müthiş gözükmeye başladı.

Seth pencereden döndü, gözlerini kısarak bana baktı. "Alex?"

Yavaşça etrafımda döndüm. Oda daha aydınlık, yumuşak ve güzel gözüküyordu. Her şey güzel gözüküyordu. Galiba iç çekmiştim.

"Ah, tanrılar aşkına," diye inledi Seth. "Başlıyor."

"Ne başlıyor?" Kendi sesimi tanıyamıyordum az daha.

Seth bana anlamlı anlamlı baktı. Gözüme komik gözüktü, bu yüzden güldüm. Adeta birisi bir düğmeye basmıştı. Koşup dans etmek, şarkılar söylemek istiyordum. Üstelik şarkı söyleyemiyordum ama istiyordum ve... bir şeyler yapmak istiyordum.

Daha bir dik durdu ve yüz ifadesi sertleşti. "Git otur yerine, Alex."

Başımı geriye eğdim. Şey, aslında bir bakıma geriye düştü ve boşluğa dökülen, öylece asılı kalan saçlarımın ağırlığı hoşuma gitmişti. Boynumda hoş bir his bırakmıştı.

"Ciddiyim, git otur yerine."

"Neden?" Biraz sallanarak başımı kaldırdım. Sanki tenimin

her yanı karıncalanıyordu. Elektrik çarpması gibi karıncalanıyordu. Aiden bana dokunduğunda ya da dün gece Seth'i öptüğümde olduğu gibi. Seth'le öpüşmek hoşuma gitmişti ama Aiden'ın öpücükleri daha iyiydi. Seth'in dokunuşları farklı bir şey çağrıştırıyordu. Tanrılar aşkına, zihnim durmak bilmiyordu. Arı kovanı gibi işliyordu.

Pencereden ayrıldı. "Gülünç görünüyorsun, Alex."

Durdum, ne zaman bir öne, bir arkaya sallanmaya başladığımı hiç bilmiyordum. "Seeeeeen dahaaaaaa gülüüüüünç gözüküyorsun," diye şarkı söyledim. "Kara kara düşünüyorsun. Kara kara düşünmek sana yakışmıyor."

Bakışlarıyla, avını takip eden bir şahinin kararlılığıyla beni takip ederken çenesini sıvazladı. "Uzun bir gece olacak."

"Belki." Ona sokuldum çünkü bir şeye, birisine yakın olmak istiyordum. "Aa. Gülümsedin."

Elini indirdi. "Yapma."

Kıkırdadım. "Neyi yapmayayım?"

"Bana daha fazla yaklaşma, Alex."

"Dün gece bana yakın olmaktan hiç çekinmiyordun. Hayrola? Benden korkuyor musun yoksa?"

"Korkmuyorum."

"O zaman niye sana yaklaşamıyorum?"

Bir saniye için yüzünde memnuniyet belirdi, sonra kayboldu. "Alex, gidip uzanman gerek."

Aniden içimde büyük bir dans etme isteği hissederek etrafımda döndüm. Sahada dans ettiğimizde eğlenmiştik. Bunu yine yapmak için can atıyor, Seth'in de bana katılmasını istiyordum. Tek başına dans etmek bir tuhaftı.

"Alex..."

"Tamam, tamam. Oturuyorum." Sonra hızla ona doğru fırladım. Onu hazırlıksız yakalamış olmalıyım çünkü kıpırda-

madı. Hem doğruya doğru, isteseydi önümden kaçılabilirdi.

Ama yapmadı.

Kollarımı ahtapot gibi beline doladım. Dans etmek istemiyordum artık. "Bu iyi geldi," diye mırıldandım, yanağımı tişörtünün önüne sürerek.

Seth önce tepki vermedi. Onun da benim gibi düşündüğünü *biliyordum*. Sonra kollarımı tuttu ve belinden çekti. "Alex, lütfen gidip otur."

"İstemiyorum." Boynuna ulaşmaya çalıştıysam da geri çekildi. Kaşlarımı çattım. "Niye kaçıp duruyorsun benden? Artık benden korkuyor musun?"

"Evet. Şu anda korkuyorum."

Başımı arkaya atıp güldüm. "Büyük, kötü Apollyon benden korkuyor mu? Sıcak bastı. Pencereyi açamaz mısın?"

Seth arkasını dönüp pencereye gitti. "Ne diye dertsiz başıma iş açtım ki?"

"Çünkü bendeeeeen hoşlanıyorsun," diye şarkı söyledim, başım fırıldak gibi olana kadar kendi etrafımda dönüp durdum. "Benden çok ama çok hoşlanıyorsun. Tanrılar aşkına, bu şeyi daha sık içmem gerek. Kendimi harika hissediyorum."

İnleyerek pencere kilidini aradı. "Ben seni sonra görürüm."

"Hı? Sen daha önce bundan içtin mi? İçtin! Seni kötü, kötü Apollyon." Kendimi yatağa attım. Öylesine rahattı ki. "Yatağını seviyorum." Gülümseyerek yüzüstü yattım. "O kadar çok seviyorum ki elimde olsa evlenirdim onunla."

Seth kahkaha attı. "Yatağımla mı evleneceksin?"

"Mmm." Sırtüstü döndüm. Seth'in odasının tavanı resimliydi. Güzel pastel renklerle boyanmış melekler ve diğer kanatlı yaratıklar vardı. "Evlenebilsem evlenirdim ama biz evlenemeyiz. Cansız nesnelerle bile. Aşık olmanın zevki bir bakıma kaçıyor.."

"Öyle mi?" diye mırıldandı Seth.

Yataktan kalktım, yerimde duramıyordum. Seth pencerede kıpırdamadan duruyordu ama pencere kilidini çoktan unutmuştu. "Sen hiç âşık olmadın mı, Seth?"

Yavaşça gözlerini kırpıştırdı. "Olmadım herhalde. Kendine âşık olmak sayılır mı?"

Güldüm. "Hayır. Sayılmaz. Ama iyi denemeydi. Seth?"

"Evet?"

"Burası feci sıcak."

Başını iki yana sallayarak tekrar pencereye döndü. "Evet, şu kahrolası kilidi bir bulayım, halledeceğim."

Çok fazla sıcaktı. İçerisi aşırı sıcaktı ve tenimi kaşındıran kumaşa daha fazla dayanamıyordum. Seth çok yavaştı. Sweatshirt'ümü başımdan çekip yere attım. Kendimi anında bin kat daha iyi hissettim.

Seth kaskatı kesildi ve boğuk bir ses çıkardı. "Lütfen bana soyunmadığını söyle."

Kıkırdadım. "Hayır."

Ellerini kafasında gezdirdi. O ipeksi saçlarının arasında gezdirdi parmaklarını. "Buna pişman olacağım. Buna çok pişman olacağım."

"Çıplak değilim be budala." Saçlarımı boynumdan çektim ve kıvırmaya başladım. "Hem tanıştığımızdan beri beni çıplak görmeye çalışıyorsun."

"Olabilir ama bu şekilde değil."

"Çıplak çıplaktır," dedim.

Seth yavaşça arkasını döndü ve donakaldı. Göğsü hızla kalkıp iniyordu. "Ah, tanrılar aşkına, Alex, giysilerin nerede?"

Bunu neden bu kadar büyüttüğünü anlamıyordum. Üstümde sutyen vardı. Hani çıplak falan değildim ki... Düşüncelerim buharlaşıvermişti. "Çok sıcakladım. Bana tişört versene. Senin

tişörtün işimi görür."

"Evet... sıcaklamışsın. Belli oluyor." Sesi kulağa kalın ve huzursuz geliyordu.

Güldüm ve saçımı açtım ama hâlâ sıcaklıyordum... ve kontrolsüzdüm. En son böyle hissettiğimde Aiden'ı öpmüştüm. Yani, suratına yumruk attıktan sonra. Durdum, midemdeki o huzursuz kıpırtı hiç hoşuma gitmemişti. Tenimin kıpırdadığını görmeyi bekleyerek başımı eğip baktım. Karnımı bir kez dürttüm ama tenime parmağımı bin kez batırmış gibi oldum. Kalbim adeta durayazmıştı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Seth.

"Bilmiyorum. Midem aşırı hafifmiş gibi geliyor."

"İçki yüzünden. Otururşan kendini daha iyi hissedersin. Sana bir gömlek bulayım. Bir saniye bekle."

Başımı kaldırdım. Seth şifonyere gitmiş, gözleri karıştırıyordu. Sırtı bana dönüktü –savunmasız konumdaydı– gömlek bulmakta çok zorlanıyor gibiydi.

Aslında eski sayılabilecek ama yeni bir fikir geldi aklıma. Hayatımda hiç bu denli sessiz hareket ettiğimi anımsamıyorum. Ninja gibi sinsiydim. Seth farkıma vardığında iş işten geçmişti. İrkildi, hızla bana döndü, gözleri büyüdü.

"Üstüne bir şeyler vereceğim, Alex. Sakın kıpırdama." Sola yürüdü.

Eğitimde yaptığımız gibi, hareketlerini aynen taklit ederek onu takip ettim. Gömlekten umudu kesip hızla şifonyerden ve benden uzaklaştı. Ama daha hızlıydım. Bir kez daha kollarımı dolamıştım ona. Sonra, daha da iyi bir fikir geldi aklıma.

"Beni öpsene?" dedim.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Seth başını geriye attı, derin derin iç geçirdi. "Alex, bunu aslında istemiyorsun. İçki yüzünden."

"Hayır efendim, hiç alakası yok. Ayığım ben. Öpmek istemiyor musun beni?"

"Sorun *benim* ne isteyip ne istemediğim değil." Ellerimi tuttu. "Sen bu haldeyken yapamam."

"Sarhoş değilim ki," dedim alınarak.

"Daha beş dakika önce orman perisi gibi dans ediyordun. Üzerindekileri çıkardın, şimdi de maymun yavrusu gibi bacağıma yapıştın. O yüzden sakın kendimdeyim falan deme bana."

Kahretsin. O böyle deyince şöyle bir durdum, yaptıklarımı bir düşündüm. Düşünmek beş saniyemi aldı, taş çatlasa altı. Düşünmek dedikleri, abartılı bir şeydi zaten. "Beni öpmek istiyorsun ve dün gece beni öpmek hoşuna gitti."

Seth genzinden boğuk bir ses çıkarttı, sonra omuzlarımdan yakalayıp sarstı beni. "Neden şu anda böyle hissettiğini biliyor musun? Seninle, benimle bir ilgisi yok bunun," dedi sert bir tavırla. "Birisi seni mahvetmek istedi, Alex. Senin bir safkanın

altına yatmanı, böylece Akit'ten kovulmanı ve kölelik yapmanı istediler. Anlamıyor musun? Sen... *bu* sen değilsin."

"Hayır, benim. Gerçekten benim. Ya da şu bağlantı şeyi yüzündendir ama kimin umurunda? Beni tekrar öpmeni istiyorum. Senden çok hoşlanıyorum, Seth. Sebebini bilmiyorum. Küstah, kaba herifin tekisin ama hoşlanıyorum senden. Peki, sen hoşlanmıyor musun benden?"

"Alex." Sanki acı çekercesine söylemişti bunu. "Şu anda iyi bir gibi davranmaya çalışıyorum ama hiç yardımcı olmuyorsun."

"İyi adam olmanı kim istiyor ki."

Gülüşü yarıda kaldı. "Gerçekten zorlaştırıyorsun."

Kendimi ona bastırdım. "Zorlaştıran sensin."

Elleri tekrar kollarımdan aşağı kayınca tüylerim diken diken oldu. Aynı anda hem böyle yanmak hem de üşümek mümkün müydü? "Alex."

"Seth."

"Şu anda yapmak istediğim çok şey var ama doğru olmaz."

Başımı geriye eğip gözünün içine baktım. Belli belirsiz Apollyon simgeleri yüzünde dolaşmaya başlamıştı. "Öpmek istemiyor musun beni?" Uzanıp parmaklarımı aralanmış dudaklarında dolaştırdım. "Bal gibi de istiyorsun. Belli oluyor."

Seth beni daha sıkı kavradı ve gözleri kapandı. Bir elimi tişörtünün içine soktum. Hızla nefes alıp gerilemeye çalıştı ama onu takip ettim... belki biraz fazla yakından. Bacağımı onunkine dolamıştım. Normalde son derece zarif hareket eden birine göre şu anda fazlaca hantaldı. Biraz sırtının biraz da omzunun üzerine doğru geriye düştü.

Eh, nihayet istediğim yerdeydim. Kıkırdayarak dudaklarımı boğazına bastırdım. "Oley," diye mırıldandım tenine doğru.

Seth başını hızla geriye çekti ama ellerini kalçalarıma indirmiş, parmaklarını kot pantolonuma gömmüştü. "Alex! Çabuk in..."

Dudaklarımı dudaklarına dayadım. Seth beni itti ama ben sıkı tutunmuştum, o da çok itmiyordu. Birden bire beni itmeyi bırakıp kendine çekti. Öyle ki eriyip akacağımı sandım. Dudaklarım dudaklarına değince kendime hâkim olma, iyi niyet, vesaire kaybolup gitmişti. Bu öpücük ne yumuşacıktı ne de ürkek, keşif çabalarıyla doluydu. Seth'in elleri saçımdaydı ve ben de bir an için o öpücüğün içinde yitip gittim, o çılgınca duyguların içinde kayboluvermiştim. Derken elleri omuzlarımdaydı, sonra sırtımda, sonra da sutyenimin kopçasında. Dudakları bir kez olsun benimkilerden ayrılmamıştı, hatta beni yana doğru yuvarlayıp üste çıktığında bile.

O noktadan sonra her şey harika bir şekilde çığırından çıktı. Üstündekiler çıkıp gitti. Kot pantolonum kendini odanın karşı ucunda buldu. Parmaklarım Seth'in kot pantolonunun düğmesini buldu, falan filan. Inanılacak gibi değildi ama onu kendime doğru çektiğimde Seth kendini geriye çekti. Ben ona sarılmak istediğimdeyse üstümden kalktı. Bedenim daha fazlasını talep ettiği, bu uğurda yanıp tutuştuğu halde kafamın içinde cılız bir ses peydahlanmış, yanıtlamak istemediğim sorular yağmuruna tutmuştu beni. Bunların gerçek *olmadığını* söylüyordu bana. Gerçek miydi yoksa? Artık bilemiyordum. Biliyordum ki umurumda olmalıydı ama değildi. Her şey hissetmekten ibaretti.

Seth'in dudakları tenimde gezindi. Elleri yanaklarımı okşadı, sonra daha aşağılara indi. Benim ellerim de onunkileri taklit etti, ta ki parmak uçlarımın karıncalanması geçip yerini bir hissizliğe bırakana kadar.

Seth tekrar geri çekildi. Parmakları ensemin kavisini okşarken ağır ve kesik kesikti nefesi. "Bunu yapmamalıyım. Sen bu haldeyken olmaz. Ama kendimi tutamıyorum. Nasıl biri olduğum ortaya çıkıyor?"

Zaten karmakarışık olmuş kafamı daha da beter etmişti bu sözleriyle. Fakat beni tekrar öptü. Bu seferki güçlü ve derin bir öpücüktü. Böylesi öpücüklerle başa çıkmada tecrübesizdim. Sadece bir kez böyle öpülmüştüm.

Aiden.

Ah, *Aiden'im benim.* Aiden benim yüreğim, soluduğum nefes demekti. Fakat Seth'in çılgınca dokunuşlarıyla adı kaybolup gitmişti. Huzursuzca kıpırdandım, daha yakın olma ihtiyacı hissettim; ilk başta kıpırdadığımı düşündüm ama yerime çakılıp kalmıştım. Tekrar denediysem de vücudum tepki vermedi.

"Burada durmalıyız, meleğim," diye fısıldadı Seth dudaklarıma. Bir yandan da elini kalçamın altından geçirmiş, beni kaldırmış, kendine yaklaştırmıştı.

Daha yakın. Başından beri tüm istediğim bu değil miydi? Hâlâ istemiyor muydum? Daha yakın olamazdım. Ellerim sırtından aşağı kaydı, sonra kollarım gevşekçe iki yanıma düştü.

Seth başını kaldırdı ve görüş alanımı parlayan, neredeyse ışık saçan bir çift göz doldurdu. Tutkuyla puslanmış, bulutlanmıştı gözleri. Yüzünü asmış da olabiliyordu ama yüzü bir bulanıklaşıyor bir netleşiyordu.

"Alex? Ne oluyor?.. Ah, kahretsin."

Şehvet, tutku, hissettiği her neyse yerini kaygıya bıraktı Geriye yaslandı, beni kucağına çekerken pantolonu kalçalarından aşağı inmişti. "Alex, orada mısın?" Yüzüme düşen saçları çekti.

"Ben... o kadar yorgunum ki. Özür dilerim...."

Gülümsedi ama içten değildi. "Biliyorum. Sorun değil."

Ürperdim, kollarımı kendime dolayamıyordum. Nereye gitmişti onca sıcaklık?

Seth diğer kolunu bana dolayıp ayağa kalktı, kucağında kaldırmada bir hayli deneyimli görünüyordu. Son yaptıklarına

bakılırsa, galiba öyleydi de. Beni yatağa yatırdı, tepeme dikildi. "Hâlâ orada mısın?"

Gözlerimi kırpıştırdım. Yüzü bir görünüyor bir kayboluyordu. "Çok... uykum var."

"Tamam." Seth eğildi, dudaklarını alnımda gezdirdi. Gözlerimi yumdum, o kaybolunca midem bulanmaya başladı.

Biraz sonra yanıma geldi, ta dizlerime kadar inen bir gömlek giymeme yardım etti. Ardından her şey hayal meyaldi. Ta iliklerime kadar hissizleşmiştim, sanırım uzuvlarım artık bağlantılarını yitirmişti. Kıpırdayamıyor, arka arkaya en fazla bir iki sözcük söyleyebiliyordum. Orada yatıp vücuduma neler olduğunu düşünmeye çalıştım.

Şehvetin ve o sıcacık duyguların yerinde yeller esiyordu. Hissizlik de gitmiş, hepsinin yerine midemde berbat bir his belirmişti. Gözlerimi tekrar sımsıkı kapattım ve midem ağzıma gelirken nefes almaya çalıştım. Tanrılar aşkına, bunun sonu hiç iyi değildi. Kusacaktım. Hissedebiliyordum –tadını bile alıyordum– ama kıpırdayamıyordum. Dudaklarımdan hafif bir inilti çıktı.

Yatak içe doğru çöktü, sıcacık bir el yanağımı okşadı. "Nasılsın bakalım?"

"Kusacağım," diyebildim.

Seth bir defada beni kaldırdı ve banyoya taşıdı. Zihnimin Normal Alex düzeyinde çalışan kısmı, sırf banyosunun bile benim odamdan daha büyük ve çok daha güzel olduğunun farkına varmıştı. Büyük haksızlıktı bu. Ardından düşünmeyi hepten bıraktım. Beni klozete yaklaştırdığı anda öğürmeye başladım. Bir kez başlamıştım, duramıyordum.

Orada ne kadar öylece kaldım ya da Seth nasıl hepsine katlandı da bir yandan beni tutup saçlarımı çekmeyi başardı, bilmiyorum. Canımı yakan öğürme hissi yatıştığında boğrum

sancıyor, gözlerimden yaş akıyordu.

"Daha mı iyisin?" Seth alnımdaki nemli saçları çekti.

"Ölmek istiyorum," diye inledim acınacak bir halde. "Galiba... ölüyorum."

"Öldüğün falan yok." Seth başını iki yana salladı. "Su iyi gelir. Sen şöyle dur..." Beni dik tutmaya çalıştı ama kayıp yere serildim. "Yatsan da olur."

Alnımı soğuk parkeye bastırdım. Sıcak basmasına iyi gelmişti ama başım çatlayacak gibi zonkluyordu. İnleyerek kollarımı mideme bastırdım, kıvrılıp top oldum.

Seth kendi kendine sayıp sövdü. Onun ayağa kalkıp tekrar yatak odasına gittiğini hissettim. Umarım beni orada bırakır diye düşünüyordum. Bir daha yerimden kıpırdamak istemiyordum. Orada çürüyüp gitsem de olurdu, yeter ki oda fırıl fırıl dönmesin, o zonklama dinsin.

Fakat çok geçmeden gelip beni zorla kaldırdı. Bana zorla bir şişe su içirdi. Çırpındım, ellerine belki on kere vurdum. Zorla içirdiği ikinci şişenin yarısına gelmiştik ki birisi kapıyı çaldı. Kapının açıldığını duyduk.

Seth bir küfür daha savurdu, su şişesini bıraktı, beni yavaşça yere yatırdı. Ah, o buz gibi zemin en iyi dostumdu... *dostum mu?* Caleb'i özlemiştim. Hem de çok.

"O nerede, Seth?" Aiden'ın kararlı sesi yatak odasından geliyordu.

"Kahretsin," dedi Seth mırıldanarak. Ayağa kalktı. "Bir şeyi yok," diye seslendi. "Sadece biraz daha yatması gerekiyor."

Seth'e vurmak istiyordum.

Banyodan çıktı ve diğer odadaki sessizlik giderek uzadı, gerginlikten patlayacak hale geldi. Odanın Aiden'a nasıl göründüğünü hayal edebiliyordum. Pantolonunun düğmeleri açık, üstü çıplak duran Seth'in de. Halbuki *hiç şüphem yok ki* Seth

beş saniye durup pantolonunun önünü ilikleyebilirdi, değil mi?

Seth'in içini çektiğini duydum. "Bak, biliyorum kötü görünüyor. Ama sandığın gibi değil."

"Sandığım gibi değil, öyle mi?" diye kükredi Aiden. Sesini daha önce hiç böyle duymamıştım. Bir yandan düz ve duygusuzdu, diğer yandan da şiddete dönüşme potansiyeliyle titriyordu. "Gerçekten mi? Çünkü yanılmıyorsam *bu* Alex'in."

Ezildim, büzüldüm. Yer yarılsaydı da içine girseydim. Zaten sancıyan midemde bir kargaşa, bir huzursuzluk almış başını gidiyordu. Sonra banyonun kapısında Aiden belirdi. Eminim ki rezil görünüyordum. Islak saçlarım üstüme yapışmıştı. İçerisi berbat kokuyordu. Üstümde de Seth'in gömleğinden başka bir şey yoktu.

"Aiden," dedim güç duyulur bir sesle. "Sandığın gibi..."

"Sana güvenmiştim, Seth." Aiden'in sesi soğuk çelik gibiydi.

"Tamam, biliyorum. Ama aslında..."

Yan odadan ete çarpan bir yumruğun sesi geldi. Birisi bir şeye –komodine mi?– tosladı. Ağır bir şey yere düşüp kırıldı. O harika televizyon geldi aklıma. İkisi de küfrü bastı.

Güçlükle ayağa kalktım, dizlerimin bağı çözülmüştü. Beyaz duvarlar, yaldızlı ayna bir an etrafımda deli gibi döndü. Baş dönmesiyle mücadele ederek, sendeleyerek banyodan çıktım ve iyi eğitimli bir Avcı'yla Apollyon arasındaki şiddetli kavganın orta yerine düştüm.

"Yapmayın ya... ikiniz de aptallık ediyorsunuz." Sola yalpaladım. Soğuk soğuk terler dökülüyordum.

Beni duymadılar ya da umursamadılar. Ne ilginçtir ki saçının kılına bile zarar gelmemiş gözüken Aiden, Seth'i odanın diğer ucuna fırlatmıştı. Sonra Seth'in üstüne uçtu, onu yere devirdi. Yerde yuvarlanmaya, birbirlerine darbe üstüne darbe indirmeye başladılar.

"Aiden! Kes şunu!" Midem ağzıma geldikçe sayıp söverek ileri sendeledim. "Seth... gırtlağını sıkma onun!"

Seth üstün gelmiş, Aiden'i sırt üstü devirmişti. Gerildi, tek kolunu geriye attı. Yumruğunun etrafında masmavi bir ışık parlıyordu. *Akaşa*. Panikledim. Reflekslerim şöyle dursun, ayakta durma becerimin bile vasatın altında olduğu düşünülürse yapılabilecek en kötü şeylerden biriydi bu. Tökezleyerek üzerlerine devrildim. Amacım Seth'i Aiden'ın tepesinden indirmek, sonra ikisinin de canını çıkarmaktı.

Arkadan Seth'in beline sarılmamla Aiden'ın yumruğunu Seth'in midesine indirmesi bir oldu. Seth geriye uçunca ben de onunla birlikte uçtum. Önce omzumu yatağın kenarına vurdum, ardından Seth olanca ağırlığıyla üstüme düştü. O gece ikinci defa kendimi sırtüstü yatarken buldum.

Aiden ayağa fırladığı gibi Seth'i kapıp bir yana fırlattı. Döndüğümde, yerde bana kahkahalarla gülen sutyenimle göz göze geldik. Gözlerimi yumdum, utancımdan resmen mosmor kesilmiştim.

"Ne yapıyorsunuz siz?" diye bir başka ses gürledi. Bu berrak, temiz sesin Leon'un sesi olduğunu biliyordum. "Hepiniz birden aklınızı mı kaçırdınız?"

Seth dönüp dizlerinin üstünde doğruldu, patlamış dudağındaki kanı sildi. "Altı üstü güreşiyorduk işte."

Aiden ona ters ters bakıp yere çöktü. "Alex, iyi misin?" Koltuk altlarımdan tutup beni yere oturttu. "Bir şeyler söyle."

Yüzümü örten karmakarışık saçlarımın arasından ona baktım. "Ben... çakı gibiyim."

Aiden saçlarımı araladı. "Benim suçum. Asla..."

"Aiden, biliyorum kızgınsın ama..."

"Kızgın mı? Ondan faydalandın, Seth." Aiden ayağa fırladı. "Seni namussuz..."

"Kesin şunu!" diye buyurdu Leon. "Binadaki tüm Muhafızları buraya toplayacaksınız. Seth, çık hemen dışarı."

"Burası *benim* odam," diye itiraz etti Seth kalkıp. "Şu embesil bana açıklamam için beş..."

Aiden'ın gırtlağından pes bir hırıltı yükseldi. "Gebertece-ğim seni," dedi.

"Hah, işte *şimdi* çizmeyi aştın." Seth gözlerini koca koca açarak bir anda döndü. "Hadi, sıkıyorsa dene de göreyim."

Güçlükle ayağa kalkıp Aiden'a uzandım. Oda sandal gibi sallanıyordu ama görmezden geldim.

"Lütfen. Yapma. Bunlar Seth'in suçu değil... ayy." Duvarlar bir anda fırıldak gibi döndü.

"Alex?" dedi Aiden ama sesi çok uzaklardan geliyordu. Çok tuhaftı, çünkü yanı başımdaydı aslında. Ona uzandım ama herhalde o anda düşüp bayılmışım.

†

Uyandığımda kendimi çok kötü hissediyordum; üstelik daha gözlerimi açmamıştım bile. Kafamın içine bir davulcu gelip yerleşmişti. Ağzım ise çölden farksızdı. İnleyip yana dönmeye çalıştım fakat kıpırdayamadım. Bir şey engel oluyordu bana. Ağır ağır gözlerimi açıp aşağı baktım.

Adaleli, iri bir kol belime dolanmıştı. Benim kolum değildi bu.

Bak bu ilginçti işte.

Başımı yana çevirdim. Gözümü önce bir, sonra iki kez kırpıştırdım. Bu o olamazdı... Dalga dalga koyu renk saçları alnına ve yanağına dökülmüştü. Aiden'ın kusursuz yüzünün daha genç hali, yüzümden birkaç santimetre ötedeydi. Uyurken savunmasız ve huzurlu görünüyordu. Parmaklarım çene-

sinin yumuşak hatlarını takip etmek, aralanmış dudaklarına dokunmak, gerçek olup olmadığını görmek için yanıp tutuşuyordu. Herhalde bir düştü bu, yüreğimin bir oyunuydu. Çünkü burada olamazdı.

"Bana öyle bakmayı kes." Sesi uykulu ve huysuzdu.

Irkilip geri çekildim. Tamam, belki de rüya değildi bu. "Bakmıyorum."

Gri gözlerinden birini güçlükle açtı. "Bakıyorsun işte."

Bunun rüya değil de gerçek olduğunu kabullenip etrafa bakındım. Hâlâ Seth'in odasındaydık. "Seth nerede?"

"Bilmiyorum. Birkaç saat önce çıkıp gitti." Aiden belime sarılmış olduğunu birden fark etmiş gibiydi. Kafası karışmışa benziyordu. Geri çekildi, doğrulup yatağa oturdu. "Azıcık uzanayım demiştim. Uyuyakalmışım galiba. Kendini nasıl hissediyorsun?"

Her şey ilk başta puslu gibiydi. Sonra hatıralar teker teker yerine oturdu. Laadan'ın bana o süper seks kokteylini verişi, Aiden'ın Seth'le gitmemi istemesi, sonra da... Seth'le aramızda olanlar.

"Tanrılar aşkına," diye inledim. "Ölmek istiyorum. Hem de hemen, şimdi."

Aiden bana doğru eğildi. "Tamam, Alex, sorun yok."

Ellerimle yüzümü örttüm. Konuştuğumda sesim boğuktu. "Hayır, öyle değil. Birilerini gebertеceğim."

"Bence bunun için sıraya girmen gerekiyor."

"Laadan'ı buldunuz mu?" diye sordum. "İyi mi?"

"Evet, seni... kontrole gelmeden önce, onu odasında buldum. İyi ama hiçbir şey anımsamıyor. Tıpkı Leon'un seni labirentte bulduğu gece gibi. Birini bu kadar kuvvetli etkilemek ve sonra hepsini unutmasını sağlamak için çok sağlam bir zorlama büyüsü gerekir. Bunu bir safkanın üstünde kullanmak ise

eşi benzeri duyulmamış bir şey."

Ellerimin arasından anlamsızca mırıldandım Geç de olsa jetonum düşmüş, Aiden'ın geceyi benimle, üstelik de aynı yatakta geçirdiğini fark etmiştim. Üstelik de tüm bu süre boyunca kendimden geçmiş haldeydim. Tanrılar aşkına, bu zaten yeteri kadar kötüydü. Ama birisi öğrenirse daha da beter olacaktı. "Niye burada kaldın? Ya birisi..."

"Olan bitenden yalnızca Seth ile Leon'un haberi var. Bir de Laadan'ın. Burada olduğumuzu başkası bilmiyor." Ellerimi yüzümden çekti. "Seni yalnız bırakamazdım. Hâlâ ilacın etkisi altındaydın. Gece yarısı yine kustun. Hatırlamıyor musun?"

Koruyucu sözlerinin sıcaklığını görmezden gelerek "Hayır," diye fısıldadım. "Hiç hatırlamıyorum."

"Hatırlamaman daha iyi. Çok berbattı."

"Harika," diye mırıldandım.

Yüzünde küçük bir tebessüm belirdi. "Sürekli de... konuşup durdun."

"Giderek güzelleşiyor. Ne dedim peki?"

"Seth'in yatağıyla evlenmek istediğini söyledin önce. Sonra da teklif etsem benimle evleneceğini. Ardından da..."

"Bu kadarı yeter," diye inledim. Battaniyenin altına saklanmak istiyordum.

Aiden güldü. "Aslında çok tatlıydın."

Hayatımda hiç bu kadar utandığımı hatırlamıyordum. Aiden'a bakacak yüzüm kalmamıştı. Seth'le kozlarını paylaştıklarına dair hiç iz yoktu yüzünde. Belki de hayal etmiştim. "Sen, Seth'le... kavga ettin mi?"

Tek kaşını kaldırdı. "Evet, kapıştık."

"Tanrılar aşkına, Aiden. Seth'in bir suçu yoktu."

"Özür dilerim," dedi. "Başına bunlar geldiği için. Hiçbir şey için utanmana gerek yok. Sen yanlış bir şey yapmadın, o yaptı."

"Lütfen özür dileme. Lütfen. Bunların hiçbiri senin hatan değildi." Derin bir nefes aldım. "Seth'in de günahı yok. Çok direndi, Aiden. Gerçekten. Ama ben..." Bunları söyleyebileceğime hiç inanmamıştım. "Onu zorladıkça zorladım. Duramıyordum ama kendimdeydim, ne yaptığımı biliyordum. Fakat kendimi durduramıyordum."

"Orası önemli değil, Alex. Seth'in kendine hâkim olması gerekirdi. Senin savunmasız olduğunu, bunu *kiminle* yaptığını önemseyecek durumda olmadığını biliyordu." Durdu, derin bir nefes aldı. "Alex, bak bana."

Başımı yavaşça kaldırdım. Gri bakışlarında hayal kırıklığı ya da kesin bir hüküm görmeyi beklemiştim ama tüm gördüğüm sonsuz bir anlayıştı. Bu da zaten yumağa dönüşmüş çelişkili duygularımı daha da beter etmişti. Gözlerini kısa bir süre için kapattı. Tekrar açtığında, gözleri doğaüstü bir gümüş tonundaydı. "O seninle... siz ikiniz?.."

"Hayır. Biz... o kadar ileri gitmedik. Seth durdu." Neden durduğundan söz etmemek en iyisi olur diye düşünmüştüm.

Bir süre sessiz kaldık. Zihnim geçen gece olanları ve onların olası sonuçlarını düşünüyordu. Birisi hayatımı kaydırmak istemişti. O kadar aşırıya gitmek ise... düşüncesi bile beni hasta ediyordu. Aiden'la Seth beni görmüş olmasa ne hallere düşecektim kim bilir?

"Sence gerçekten birisi beni bekliyor muydu?" Gırtlağımdaki safrayı yuttum, titriyordum. "Beni bir safkanla basmak için yani?"

Aiden gözümün içine baktı. "Evet."

Bu türden bir taktiğe akıl sır erdiremiyordum. Yine ürperip titredim. Aiden uzanıp battaniyeyi üstüme örttü ama birden yerimden fırlayıp emeklerini boşa çıkardım.

"Yine miden mi bulandı?" Beni yataktan kucaklayıp kaldır-

maya hazır görünüyordu.

Emin değildim. Duvarlar sanki üstüme üstüme geliyordu ama içkinin etkisi değildi bu. "Her şeyimi yitirebilirdim."

Aiden yanıt vermedi. Ne diyebilirdi ki zaten?

Kafamda bin bir tilki birbirini kovalıyordu. Elimdeki güçle yapabileceğim o kadar çok şey vardı ki. Konsey'de bir şeyi kesinlikle öğrenmiştim. Kendi türümün hayatını değiştirmek için bir şeyler yapmam şarttı. Seth'in hakkı vardı; köleliğe mahkûm edilmeden on sekiz yaşıma basabilirsem bu konuda bir şeyler yapabilirdim. Eğer iksire mahkûm olursam –ki birisi sırf bu uğurda beni dün gece bir safkanla basmaya niyetlenmişti– asla Uyanamayabilirdim. Hiçbir melezin eline geçmemiş, büyük bir fırsatı kaçırabilirdim.

Son birkaç haftada birisi bu şansı üç defa elimden almaya çalışmıştı. Önce zorlama büyüsü, ardından Konsey, şimdi de bu mu? Telly beni uyarmış, bir daha ortalığı karıştırırsam New York'ta tutulacağımı söylemişti.

Bir safkanla yatmak, kendi isteğinle olsun ya da olmasın, ortalığı karıştırmak demekti.

"Alex, iyi misin?"

Onunla göz göze geldim. Gözlerinde gördüğümün ne olduğunu bilemiyordum. Artık bir anlam çıkaramıyordum bakışlarından. "Sence bunu Telly mi yaptı?"

Aiden gözlerini kırpıştırdı. "Bakan Telly mi? Bilmiyorum, Alex. Birçok şeyi yapabilir ama bunu? Hem neden yapsın ki?"

"Benden hoşlanmıyor."

"Senden hoşlanmamak ayrı şey, seni yok etmek ayrı. Hoşlanmamanın ötesinde bir şeyler olmalı, Alex. Bir sebep olmalı."

Aiden haklıydı. "O zaman sebebini öğrenmeliyim."

"Öğreneceğiz."

Başımla onayladım. "Şu an için tek istediğim... buradan çı-

kıp gitmek. Evime dönmek istiyorum."

Uzanıp elini elimin üstüne koydu, parmaklarımı çekiştirdiğim battaniyeden kurtardı. "Akşamüstü antrenmanın var, ondan sonra seni hemen bırakacağız."

Ne ilginçtir ki bu beni çok rahatlatmamıştı. Olayın tek iyi yanı, artık hiç kimseden içki kabul etmemem gerektiğini... O anda bir şey kafama dank etti. Güldüm.

Aiden'ın kaşları endişeyle çatıldı. "Alex?"

Başımı iki yana salladım. "Bir şeyim yok. O tanrının belası kâhinin söyledikleri yine çıktı. Beni uyarmıştı, biliyor musun? Bana zarar vermeye çalışanlardan hediye almamamı tembih etmişti." Tekrar güldüm. "Tabii bu hediyenin, bana zarar vermek istemeyen birinin eliyle ulaştırılmış ikinci el bir hediye olacağından söz etmemişti tabii ki. Tanrılar aşkına, o kadın hâlâ hayatta olsa, sıkı bir dayak atardım ona. Ciddiyim."

Dudaklarında bir sırıtış belirdi, sonra elimi sıktı. Gülümsemesini görünce eski ve aşina bir sancı saplandı yüreğime, bakışlarımı kaçırmak zorunda kaldım. Yutkundum. Kollarına atılmaktan daha çok istediğim hiçbir şey yoktu. "Seth'in nerede olduğunu biliyor musun?"

"Hayır. Gitmeyeceğimi anlayınca o gitti. Buralarda bir yerlerdedir."

Bir elimi yüzümde gezdirdim. Beni Aiden'la baş başa bırakmasına şaşırmış, biraz da bozulmuştum doğrusu. Ama iyi ki de öyle yapmıştı. Çünkü bu sayede Aiden'la –hem de yatakta– zaman geçirebilmiştim. Gerçi hiçbir anlamı yoktu ya. "Onu bulmam gerekiyor."

Aiden elini elimden çekti. "Sen onu hiç kafana takma. Kalkıp etrafta onu aramanı da istemiyorum. Burası güvenli değil."

"Güvenli olmadığını biliyorum ama Seth'i görmem şart. Anlamıyorsun. Her şey artık..."

"Her şey artık ne, Alex?"

Dönüp ona baktım. Yüzü asıktı, gözleri derin ve koyu bir gri olmuştu. "Bilmiyorum. Onunla her şey farklı artık." Sadece bu kadarını söyleyebilirdim.

Aiden bana bir an baktı, sonra doğruldu. "Yoksa sizin aranızda bir şeyler mi var?"

Yanaklarım birkaç ton kızardı.

Bir nano saniyeliğine gözleri gümüş rengi oldu. "Bu *kader* meselesine karşısın sanıyordum."

"Öyleyim zaten! Ama... bilmiyorum. Bir şeyler değişti ve o... hep yanımdaydı," diye çok berbat bir şekilde bitirdim sözümü.

Çenesinde bir kas seğirdi. "O yanındaydı ama ben değildim. O yüzden mi Seth'le birlikte olmaya karar verdin?"

Şaşkınlıktan aval aval bakıyordum. Sonra bir anda öfkem su yüzüne çıktı. "Hayır, yanımda olmadın. Ama Seth'le birlikte olma sebebim o değil."

"Öyle mi?" Yataktan kalktı. Ayağa kalktı, ellerini saçlarında gezdirdi. "Sana pek inanasım gelmiyor çünkü daha bir iki gün önce ondan ne kadar nefret ettiğini söylüyordun."

Yüzüm kıpkırmızı kesilmişti. Çünkü haklıydı ve bu da sinirimi bozuyordu. "Senin umurunda mı ki, Aiden? Sen beni isteyemezsin, *zaten istemiyorsun da*. Seth'in benimle ilgilendiğini söyleyen de sendin. Yoksa bu, 'Seninle olamam ama seni de kimseye yar etmem' gibi boktan repliklerden mi? Öyleyse hiç hoş değil."

Elini aşağı indirdi. "Konu bu değil, Alex. Senin yanlış sebeplerden ötürü... çok ciddi bir şeylere bulaşmanı istemiyorum."

Başımı kaldırıp onunla göz göze geldim. Gözleri o kadar parlaktı ki, tüm yüzünü aydınlatıyordu âdeta. "Bana birlikte olamayacağımızı söylemiştin; bunu ben de biliyorum. Birlikte olamayacağımızı biliyorum ama..."

Aiden hızla eğildi, öyle ki yüzlerimiz arasında bir iki parmak mesafe kalmıştı. "Ama bu, Seth'e razı olman anlamına gelmiyor, Alex."

Battaniyeyi elimde sıkıp buruşturdum. "Seth'e razı falan olmadım ben!"

Tek kaşını kaldırdı, bakışlarıma aynı şekilde karşılık verdi.

Sonra anlayıverince, kalbim birden hızlandı. "Bunun Seth'le alakası bile yok. Bu seninle ilgili! Beni ne onunla görmek istiyorsun ne de başkasıyla! Çünkü benden hâlâ hoşlanıyorsun"

Aiden irkildi, başını iki yana salladı. "Senden elbette hoşlanıyorum."

Derin bir nefes aldım, güm güm çarpan kalbimi sakinleştirmeye çalıştım. "Bana... sana karşı hissettiklerimin karşılıklı olduğunu söyle, çünkü söylersen..." Geri kalanını ağzıma almaya cesaretim yoktu. Bana, benimle aynı duyguları paylaştığını –beni sevdiğini– söyleyecek olsa, başka hiçbir şey umurumda olmazdı. Her şeyi silip atardım çünkü buna sırt çevirmezdim, çeviremezdim. Ne kadar yanlış da olsa, onun gitmesine izin vermiş de olsam, bu ikimiz için çok tehlikeli de olsa. Yapamazdım bunu.

Aiden ani bir nefes aldı. "Söylemeyeceğim."

"Yoksa söyleyemiyor musun?"

Başını iki yana salladı, gözlerini kırpıştırarak kapadı. Yüzü birden asıldı, dudakları aşağı doğru kıvrıldı, sonra dönüp gözünü gözüme dikti. "Hissetmiyorum."

Nefesimi ansızın verdim. Kıvrılıp ağlamak istiyordum. Ama yapmadım. Kendim kaşınmıştım. "Peki."

"Alex, ben..."

"Hayır, başka hiçbir şey duymak istemiyorum." Yataktan kalktım. "Seth'le yaşadıklarım seni hiç..." Ansızın başım dönünce öne doğru sendeledim. Eğildim, destek almak için yata-

ğın kenarına tutundum.

"Alex?" Aiden yatağın etrafını dönüp bana uzandı.

"Sakın!" Elimi kaldırdım. "Sakın bana değer veriyormuşsun gibi davranma. Adiliğin de bir sınırı var."

Aiden durdu. Ellerini açıp kapıyordu. "İyi bir noktaya değindin."

Oda düzelmişti, tekrar hareket edebileceğimi hissediyordum. Aiden'ı ve bebek gibi ağlama isteğimi hiçe sayarak, beni rezil kepaze eden bir işe, yani kıyafetlerimi aramaya koyuldum. Kot pantolonumu ve kapüşonlu sweatshirt'ümü koltuğumun altına tıktım. Çok önemli ve çok utanç verici bir şeyi bulamamıştım. Çaresizlik içinde yerleri arıyordum.

"Galiba bu senin."

İçimden küfürleri sıralayarak döndüm. Aiden siyah, küçük ve incecik bir şeyi parmaklarının ucuyla tutmuş, sallıyordu.

Suratım renkten renge girdi. Elinden çekip aldım. "Sağ ol."

Aiden gülümsemedi. "O zevk bana ait," dedi.

Yirmi Beşinci Bölüm

Sabah egzersizlerimi ağır ağır tamamladım. Kendimi hâlâ biraz bitkin hissediyordum. Bir yanım yatağa yatıp örtüyü tepeme çekmek istiyordu, bir yanım Aiden'ı boğmak. Üstelik hâlâ Seth'i bulmak zorundaydım.

Bir de on sekiz yaşımı görmemi istemeyen biriyle uğraşmam gerekiyordu. O çelişkili duygu yumağını başka zaman uğraşmak üzere –içimden bir ses o günün yakın olduğunu söylüyordu– bir kenara iteledim ve kapıyı açtım. Aiden orada durmuş bekliyordu. Gelmişti çünkü belli ki hiçbir yere kendi başıma gitmeme izin verilmiyordu. Ama hâlâ yüzüne sıkı bir yumruk oturtmak istiyordum.

Merdivenden tuhaf bir gerginlik içinde indik.

Konsey oturumunda da gördüğüm birkaç Muhafız, ben yanlarından geçerken selam verdi. Yok sayılmaya kıyasla epey bir yol kat etmiştim. Ben örtü kaplı masalara gelince Aiden yanımdan ayrıldı. Gözler üstümdeyken güvende olduğumu düşünüyordu anlaşılan.

Taze kruvasanların, simitlerin durduğu tabağa bakınca yut-

kundum. Bundan böyle bir şey yiyemezdim herhalde. Bir şişe su aldım, yan yana oturan Marcus'la Aiden'a doğru ayaklarımı sürüyerek yürüdüm. Yanındaki iskemleye oturduğumda Marcus başını gazetesinden kaldırıp bakmadı bile.

Aiden'ın gözlerini üzerimde hissediyor, kafasını tutup masaya çarpmamak için kendime zor hâkim oluyordum. Onu yapmak yerine döndüm, yemekhanenin diğer ucuna baktım. Gözlerimi duvara dikmiş gibi yapıyordum ki, duvarın yanında duran iki hizmetkâr dikkatimi çekti.

İçlerinden biri *oydu*. Buraya geldiğim gün gördüğüm, merdiven boşluğunda konuşmaya çalıştığım zeki olan. Gençten bir çocuk olan diğer meleze doğru eğilip bir şeyler söyledi. Safkanlar, yani Efendiler bu Kahverengi Gözlü'nün ne kadar kurnaz olduğunu nasıl anlayamadılar diye merak ettim.

Kahverengi Gözlü kendisine baktığımı sezmiş olmalıydı ki dönüp gözümün içine baktı. Bakışı pek de düşmanca sayılmazdı, biraz meraklı bir bakıştı belki de. Hemen diğer hizmetkâra döndü. Neden onları o kadar uzun süredir izlediğimi bilmiyordum. Belki de konuşmaları çok gergin bir havada olduğu içindi. Melez hizmetkârların tartışması pek görüldük şey değildi. Genelde iki çift laf edilmeyecek kadar uyuşturucu etkisinde olurlardı ama bu ikisi farklıydı.

"Dün gece neredeydin, Alexandria? Bu sabah yatağında yoktun."

Marcus'un sorusu üzerine irkildim. Marcus'un sorgulamayacağı ve kısmen de doğru olan tek şeyi söyledim. "Seth'in yanındaydım. Lafa dalmışız, uyuyakalmışım."

"Gerçekten mi?" Avluya açılan çift kanatlı kapıyı başıyla işaret etti. Seth, sırtı bize dönük, orada duruyordu. "Gözünü sen mi morarttın onun?"

"Şey..." Ayağa fırlamıştım bile. "Birazdan görüşürüz."

Marcus kıs kıs gülermiş gibi bir ses çıkararak gazete keyfine geri döndü. Yerel şiddeti bu kadar komik bulması rahatsız etmişti beni.

Derin bir nefes alıp boş masaların arasından yürüdüm, bir an olsun dönüp Aiden'ın yüzüne bakmadan Seth'in peşinden dışarı çıktım. Seth arkasını dönmemişti ama beni hissettiğini biliyordum. Kalın mermer sütunlardan birine yaslanınca omuzları gerginleşti.

Serin havada ürpermiştim, yanıma ceket almadığıma yanıyordum. Yanında durup meydana baktım. Bütün mekânı kuşatan devasa duvar, ağaçların üstünden görünüyordu. Önce lafı o açar diye umdum fakat dakikalar geçiyor, Seth'in ağzını bıçak açmıyordu. Bu işi kolaylaştırmamaya kararlıydı.

"Selam," dedim, dediğim anda da kendimi salak gibi hissettim.

"Sana da selam."

Gözlerimi devirip önünde durdum. Seth bana buz gibi bakıyordu. Yakından bakınca sol gözünün etrafındaki mavi mor halka berbat görünüyordu. "Acıyor mu?"

"Sence de aptalca bir soru olmadı mı bu?"

"Öbür gözünü de morartayım ister misin?" diye parladım.

Tek kaşını kaldırdı. "Sarhoş halini daha çok sevdim. Senden çok daha tatlı."

Geriledim. "Unut gitsin, tamam mı?"

Seth uzanıp kolumdan yakaladı. "Ne konuşacaktın benimle? Ne kadar tiksindiğini mi söyleyecektin?"

"Hayır," dedim şaşkın şaşkın bakarak. "Öyle bir şey söylemeyecektim ki?"

İfadesi biraz yumuşar gibi olduysa da, hâlâ ihtiyatla süzüyordu beni. "O zaman niye konuşmak istedin?"

"Dün geceyi... konuşmak istiyordum." Yanaklarımın alev

alev yandığını hissettim. "Olanlar senin suçun değildi."

Kaşları kalkıverdi. "Değil miydi?"

"Hayır." Onun gerisinde, Hector'ı öldüren Konsey Muhafızı'nı gördüm. Avluya çıkan cam kapının yanında durmuş, bizi izlemiyormuş gibi görünmeye çalışıyordu. "Yalnız kalabileceğimiz bir yere gidelim mi?"

Seth dönüp arkasına baktı. "Gidelim hadi."

Labirentin içinde bulduk kendimizi. Burada olmak içimde nahoş anılar uyandırıyordu ama baş başa kalabileceğimiz başka yer de yoktu. Seth sırtını taş duvara verip kollarını göğsünde kavuşturdu. "Konuş bakalım," dedi.

Huzursuzca yutkundum. Öyle tuhaf bir durumdu ki. "Ben özür dilemek istedim... geçen gece olan her şey için."

"Sen benden özür mü diliyorsun?" Şaşkınlıktan küçük dilini yutacak gibiydi.

Ağırlığımı diğer ayağıma verirken başımı öne salladım. "Biliyorum ki oturmam için, yaptığım şeyleri yapmamam için uğraştın. Beni..."

"Yeteri kadar *karşı koymadım*, Alex." Duvardan uzaklaştı. "Aiden haklı. Tanrılar aşkına, bunu diyeceğime hayatta inanmazdım. Ama o haklı. Senin kendinde olmadığını biliyordum. O yüzden bunu durdurmam lazımdı."

Bakışlarım onu takip etti. Togası üstünde kötü durmuş bir kadının kolsuz ve gri heykelinin yanındaki çalıdan bir gül kopardı. "Durdun, Seth."

Dönüp bana uysal bir ifadeyle baktı. "Neden durduğumu ikimiz de biliyoruz. Centilmenliğimden değildi."

Buna tümüyle inanmıyordum. "Seth, bu öyküdeki kötü adam sen değilsin. Aramızdaki bağlantı yüzünden sen de ilaç etkisinde gibiydin. Hem sonrasında bana baktın da."

Omuz silkti. "Ya bakmayıp da ne yapacaktım?"

"Ben kusup dururken saçlarımı tuttun. Böyle yapman gerekmezdi. Beni banyoda da bırakabilirdin. Çekilecek şey değildi."

"Çok iğrençti. Haberin olsun diye söylüyorum." Seth dönmüştü ama bana değil, avucundaki güle bakıyordu.

Öfkem kabardı. "Niye böyle yapıyorsun? Sana dün gece bir suçun yoktu demeye çalışıyorum, sen ise hıyarlık ediyorsun."

Elinden mavi bir ateş fışkırıp gülü sarmaladı. Gülden mavi bir duman yükseldi, sonra geriye hiçbir şey kalmadı.

Gözlerimi elinden güç bela uzaklaştırdım, sabırlı olmaya çalıştım. Her konuşmamız kavgayla mı bitecekti?

Bakışlarını kaldırdı, nihayet gözlerimiz buluştu. "Anlaşılan ben gittikten sonra da sana iyi bakılmış. Aiden'ın seninle kaldığına sevinmedin mi? Eminim sevinmişsindir."

Seth'in lafları hem kafamı karıştırmış hem de bana batmıştı. "Seninle tartışmak istemiyorum."

Mavi alevler parmakları arasındaki gülü bu sefer çok daha yavaş yaladı. Havaya mavi duman bulutları yükseldi. "Belki de benimle konuşmasan daha iyi edersin."

Ondan uzaklaştım, ısınmak için kollarımı ovaladım. "Bana niye bu kadar gıcıklık yapıyorsun?"

Seth gözlerini kırpıştırdı, mavi ateş buharlaştı ve geriye sadece gül kaldı. "Sözlükte gıcıklık yapmak diye bir şey olduğunu sanmıyorum, Alex."

Günün geri kalanını battaniye altında geçirmek daha cazip görünmeye başlamıştı. "Çok eğlenceliydi. Görüşürüz."

Seth bunun üzerine harekete geçti. Uzanıp yine koluma yapıştı, çiçek de diğer elinden sallanıyordu. "Özür dilerim."

Apışıp kaldım. Seth asla özür dilemezdi. Kimseden.

İmkânsız denilen gerçekleşmişti işte. Yüzündeki maske düşmüştü. Ansızın çok toy ve kendine güvensiz gözükmeye başlamıştı. "Seni bu sabah hissettim. Önce utanmış ve üzül-

müştün, sonrasında ise çok öfkeliydin. Sana bunları yaşattığım için özür dilerim. Kendime... söz geçirmeliydim."

Seth'in neyi kastettiğini anlamam biraz zaman aldı. "Bunun seninle bir alakası yok, Seth."

"Neden bana kendimi iyi hissettirmeye çalışıyorsun?"

"Çok utanıyorum, Seth. Odanda dans ettim, seni de taciz ettim. Evet, bu yüzden sana karşı mahcubum. Ama hissettiğin diğer şeyler var ya? Onlar Aiden içindi."

"Zaten hep Aiden için değil mi hissettiklerin?" Kolumu bırakıp arkasını döndü. "Nihayet sonsuz aşkını itiraf etti mi sana?"

Acı acı güldüm. "Pek sayılmaz."

Seth dönüp arkasına baktı. "Göz çukurum öyle demiyor ama."

"Uyuyakaldığı için yanımdaydı."

Başını öne eğdi. Ne yaptığını merak ediyordum. "Sen de yuttun mu bunu?"

Gözlerime doluşan yaşlar akmasın diye gözlerimi kırpıştırdım. Aiden bu sabah beni sevdiğini söylemiş olsa tüm gemileri yakmaya razıydım. Ama söylememişti. "Fark eder mi?"

Bana doğru döndü, sanki bir şeyi kestirmeye çalışırmış gibi beni inceliyordu. "Fark eder mi?"

Bir meltem esti, yaprakları hışırdatıp saçlarımı yüzüme savurdu. Saçlarımı yüzümden çektim ama tekrar gelip yapıştılar. "Bir önceki gece benden bir seçim yapmamı istemiştin, Seth. Ben de tercihimi yaptım."

Seth önce elindeki güle baktı, sonra gür kirpiklerinin arasından bana. "O tercihin senin için hâlâ bir anlamı var mı?"

Güzel soruydu doğrusu. Daha bir saat önce, Aiden beni bir kez sevdiğini söylemiş olsa her şeyden vazgeçebilecekken ne anlamı olabilirdi ki? Fakat söylememişti. Acaba aklım nerelerdeydi diye düşünerek bakışlarımı kaçırdım. Seth'in hakkını

yemek değil miydi bu? Çünkü Aiden haklı çıkmıştı, bir bakıma Seth'e razı olmuştum. Ama Seth de bana karşı derin duygular beslediğimi falan söylememişti. Kız arkadaşım olur musun diye bile sormamıştı. Onun *önerisi*, bekleyip ne olacağını görmemizdi. Buna ne bir isim koyacaktık ne de yüksek beklentilerimiz olacaktı. Kendime karşı dürüst olmam gerekirse, Seth'ten hoşlanıyordum. Hem de çok.

Dudağımı ısırdım. "Seni seçtim. Bu senin için hâlâ önemli mi peki?"

Ansızın güldü, sonra sustu. Gemileri yakmaya çalışıyor ama beceremiyordu. Onu hiç bu denli savunmasız görmemiştim. Biraz rahatlasın diye geri geri gidip duvara yaslandım, onu seyre koyuldum.

"Evet, önemli."

Göğsümde bir şey belli belirsiz kıpırdandı. "Peki, şey... o zaman şimdi durumumuz nedir?"

Konuşmadan bana gülü uzattı. Parmak uçlarımda küçük bir şimşek gezindi. Çiçeğin sapı ılıktı ve belli belirsiz mavilik kaybolmamış, çiyli yaprakları mora dönüştürmüştü. Ben daha ne oluyor diyemeden, beni kaldırıp duvarın üstüne oturttu. Ellerini bacaklarımın iki yanına koydu. "Alex."

Etrafa bakıp bacaklarımı aşağı sallandırdım. "Seth?"

"Bunlar çok acayip."

"Evet, özellikle de şimdi."

"Daha da acayipleşecek. Sıkı dur."

"Muhteşem." Bir elimle çiçeği döndürüyor, diğeriyle baldırıma hafif hafif vuruyordum. "İple çekiyorum."

Seth güldü. "Ödünün patladığını anlayabiliyorum."

Gözlerimi kıstım. "Şu anda yapıyor musun? Zihnimi okuyorsun, değil mi? Nasıl beceriyorsun bunu?

Sorumu yanıtlayarak beni şaşırttı. "Zihnimi sana açıp bağ-

lantıya geçiyorum, o kadar. İki yönlü bir radyo sinyali gibi. Duyguların dalgalar halinde geliyor; kimi zaman aşırı kuvvetli. Kimi zaman da zihnimin kenarında ani bir sızı gibi. Denesen muhtemelen sen de benimkileri hissedebilirsin."

"Bu hep böyle mi olacak? Uyandığımda seni hep hissedecek miyim? Ya da sen, beni?"

"Hislerini gizleyebilirsin."

Öne eğildim. "Nasıl yapacağım bunu?"

Seth hafifçe güldü. "Sana öğretebilirim. İstersen antrenmanlarının bir parçası yapabiliriz."

"Şimdi başlasak olmaz mı?"

Başını öne eğerken ağır ağır bir gülücük belirdi yüzünde. "Şu anda yapmak istediğim şey bu değil."

Bedenimin bazı yerleri karıncalanıyordu. Bazı yerleri, diğer yerlerinden de çok. "Seth..."

Seth öptü beni. Dün geceki gibi düşüncesizce, derin öpücükler değildi bunlar. Tatlı ve hoştu. Eli yanağımı okşadı, sonra kayıp ensemi tuttu, oradan da saçlarımın arasına daldı. Gözlerimin kapanmasına izin verdim, dudaklarının baş döndürücü sıcaklığını iyice içime çektim. Kısacık bir an için *hiçbir şey* düşünmemiştim. Seth'in öpücüklerinin bu yanına bayılıyordum işte. Artık hiçbir şey düşünmem ya da istemem gerekmiyordu. Seth'in kollarındayken, dudakları dudaklarımdayken, varlığı acıya galip geliyor ve beni rahatlatıyordu.

Vücudumdaki karıncalanma ansızın güçlendi. Sanki küçük kıvılcımlar geziniyordu tenimde. Avucum kaşınıyor, yanıyordu. Seth dudaklarını boynuma değdirince küçük bir çığlık atıverdim. Nabzım iyice hızlanmıştı.

Seth dudaklarını oraya bastırdı, derin derin nefes aldı ve geri çekildi. Parmakları al al olmuş yanaklarımda gezindi. "Çok ilginç."

"Evet... gerçekten farklıydı," dedim nefes nefese.

Kıkır kıkır güldü. "Hayır, öpücüğü kastetmedim. Yanlış anlama, o da ilginçti ama şuna bir bak."

"Neye?" Nereye baktığını anlayınca çığlığı bastım. Elimdeki gül yine tutuşmuştu. Mavi alevler çiçeğin sapını yalıyor, kırılgan taç yapraklarının etrafında dolanıyor, incecik ve gök mavisi bir duman halinde tütüyordu. Çiçek bir kez titredi, sonra kendi içine çöktü, avucumda incecik ve mavi bir toz kaldı.

"Akaşa," diye açıkladı Seth sessizce.

"Peki." Nefesimi verdim. Günlerdir, hatta haftalardır ilk kez rahatlıyordum. "Peki. Ne anlama geldiğini bilmesem de, peki."

Seth sıçrayıp duvara, yanıma çıktı. Bir süre orada durup bacaklarımızı aşağı sallandırdık. "Ne yapmak istersin? Yola çıkana kadar birkaç saatimiz var."

"Sen kapanıştan sonra gitmiyor musun?"

"Yok. Lucian sabah yola çıkmak istiyormuş. O yüzden bir geceliğine daha buraya çakılıp kaldım."

Kahretsin. Aiden'la on bir saat süren bir araba yolculuğu demekti bu.

Set omzumu dürttü. "Ne oldu?"

"Seninle uçmama izin versin diye Lucian'ı ikna edeceğini umuyordum."

Şaşırmışa benziyordu. "Sen uçaktan nefret edersin. Ödün patlıyor, pısırık seni. Ama burada bir gece daha kalamazsın. Aiden'la beraber gitmelisin buradan."

"Ve de Leon'la."

"Evet," deyip içini çekti, bacaklarını duvardan indirdi. "Yüzmeye gidelim mi?"

Güldüm. "Hayır."

"Kahretsin. Aynı numaraya tekrar düşersin diye umuyordum."

Yosun kaplı yürüyüş yoluna baktım, topuklarımı duvara

vurdum. "Seth?"

"Efendim."

"Sence o içkiyi bana içiren kimdi?"

İfadesi bir anda ciddileşti. "Konsey'in kararı olduğunu zannetmiyorum."

"Konsey değilse kim o zaman?"

"İçlerinden biri ya da birileri olamaz demiyorum ama Konsey'in onayladığı bir şey olmadığını biliyorum. Lucian böyle bir şeye asla göz yummaz."

Alay edercesine burnumdan soludum. "Lucian'ı gözünde fazla büyütüyorsun."

"Beni yanlış anlama, hâlâ burnundan kıl aldırmayan ukalanın teki." Seth dişlerini göstererek güldü. "Fakat sana öyle bir şey olmasına hayatta izin vermez. Bunu yapanın Konsey'den birileri olduğundan eminim ama arkalarında Konsey'in resmi desteği yok."

"Kusura bakma. Ben Lucian'a güvenmiyorum."

Seth bana döndü. "Ona güvenmeye başlamalısın. Senin Uyanmanı istiyor, Alex. Bunu riske atacak hiçbir şey yapmaz."

"İşte güvenmemek için bir sebep daha. Diğer herkesin ödü patlarken neden Lucian iki Apollyon istiyor peki?"

"Lucian değişimi görmek istiyor ve bu değişimi gerçekleştirecek olanlar da bizleriz. Sen de bu toplumun değişmesini, daha iyiye gitmesini istemiyor musun? Lucian da istiyor."

"Lucian ne zamandan beri böyle melez sever oldu?"

"Üvey babanı tanımıyorsun, Alex. Onu anlamaya hiç çalışmamışsın."

Başımı iki yana salladım. "Kusura bakma. Sen onunla on dört yıl yaşamadın. Lucian soğuk ve içten pazarlıklı adamın tekidir. Hiçbir zaman da melezleri sevmemiştir. Beni aksine inandıramazsın."

Seth içini çekti. "Ben olsam Telly yaptı derdim ama hem çok bariz olurdu hem de o çok eski kafalı. Yine de Konsey'den biri ya da birileri yaptı."

Kollarımı kendime doladım, neler olabileceğini düşününce ürperdim. "Bu kadar acımasız bir şey yapmaları gerekmezdi."

Uzanıp beni kendine çekti, başımı kucağına yasladı. İlk başta tuhaf gelmişti ama biraz sonra sırtüstü uzanıp kül rengi bulutlara diktim gözümü. "Bu tanrının cezası yerden bir kurtulalım, gerisini düşünürüz. Lucian daha şimdiden..."

"Lucian'a mı söyledin?"

"Bilmesi şarttı." Bir tutam saçımı yüzümden uzaklaştırdı. "Hiç söylememe gerek yok ki küplere bindi."

İnledim, elimle gözlerimi kapattım. "Bir şeyleri kırıp döktü mü? Genelde ufak ve pahalı şeyleri fırlatır."

Seth güldü. "Evet, aynen öyle yaptı. Galiba bir Fabergé yumurtasıydı."

"Ah, harika."

Küçük parmağımı tutup bana baktı. "Kimden saklanıyorsun sen?"

Bunu düşündüm. "Bilmiyorum. Her şeyden olabilir mi?"

"İyi bir plana benziyor."

Ellerimi alçaltıp karnımın üstüne koydum. Ama Seth küçük parmağımı hâlâ bırakmamıştı. "Çocukça, değil mi?"

Ellerimi ellerine aldı. "Sorun değil. Biraz daha saklanmaya devam edebilirsin. Ama ondan sonra yüzleşmen gerekecek... her şeyle."

"Biliyorum."

Bana bakıp sırıttı. "Sen şimdilik biraz rahatlamaya çalış."

Kuzey Karolina'ya dönünce dersler başlayacaktı, Olivia artık benden nefret ediyordu, dün gece bana o kumpası kimin kurduğunu bulmalıydık, tüm bunlar yetmiyormuş gibi... kah-

retsin, bir de Eğitmen Romvi vardı. Korkuyla büzüldüm. "Burada biraz daha kalsak olmaz mı?"

"Tabii." Eğildi, dudaklarını alnıma bastırdı. "İstediğin buysa."

Ne istediğimin bir önemi yoktu ama yine de gözlerimi kapatıp gülümsedim.

†

Hizmetkârlar bavullarımı aşağı indirdiğinde güneş batmıştı. Seth'le birlikte balo odasının camdan yapılmış örtülü koridorunda bekliyorduk. Furilere bakmamaya çalışıyordum ama gözlerim o tarafa kayıp duruyordu.

"Gitmeden önce Laadan'ı görebilir miyim sence?" diye sordum.

Seth karşıdaki duvara yaslandı. "Galiba."

Cam duvardan aşağı kaydım, bağdaş kurup oturdum. "Gitmeden önce onu görmek istiyorum. Umarım kendini..." Durdum, lafa devam etmeden önce etrafa bakındım. "Suçlu falan hissetmiyordur."

"Makul." Balo odasına doğru sinirli sinirli baktı. "Bu saçmalık daha ne kadar sürecek?"

"Kim bilir?" diye mırıldandım. Telly tüm safkanları bir araya toplamış, salakça bir kapanış seremonisi düzenliyordu. Bacaklarımı uzatıp Seth'e baktım. Avcı üniformasını giymiş, bıçaklarını kuşanmıştı. Gözlerimi kıstım, baldırına bağlı yeni bıçağı fark ettim. "Şuna bir bakayım mı?"

"Hı?" Eğilip baktı, sonra kayışı çözdü. "Buna mı?"

Parmaklarımı oynattım. "Ver de bakayım."

Yanıma geldi, bıçağı uzattı. "Aman dikkat et. Açıldığında iki ağzı da feci keskindir."

"Evet, biliyorum. Aiden bana daha önce göstermişti." Ayağa

kalktım, bir iblis melezin kellesini bunla uçurduğumu hayal ettim. "Bu silah ortalığı batırır yahu."

Seth bıçağı geri almak için uzandı ama geri çekildim. Bana garip garip baktı. "Daha hiç kullanmadım ama feci olduğundan eminim."

Orak ağızlı bıçağı tekrar savurdum, sonra Aiden bana bıçağı gösterirken fark ettiğim bir şeyi anımsadım. Seth'e baktım. "Ben Uyandıktan sonra ne olacak? Önüne geleni çarpmak için sonsuz bir gücün mü olacak?"

"Bilmiyorum." Tedirgin gözlerle bıçağa bakıyordu. "Galiba her şey farklı olacak. Hatta belki şimdiden farklıdır. Detayları bilmiyoruz, sakın aklından çıkarma."

Seth'e baktım ama gözleri bıçağa takılıp kaldı. "Enerjimi emdiğinde bana ne olacak?"

Seth gözlerini ansızın yüzüme çevirdi. "Bilmiyorum."

Bıçağı tutan parmaklarımı sıktım. "Pek inanasım gelmiyor."

Gözleri benimkileri delip geçiyordu adeta. "Sana şimdiye kadar hiç yalan söylemedim."

Güçlükle yutkundum. Seth haklıydı haklı olmasına; fakat kötü bir şey olacağını bilse bana söyler miydi gerçekten?

Leon yürüyerek fuayeye geldi, beni elimde bıçakla görünce yerine çakılıp kaldı. "Tanrılar aşkına, kim verdi onu senin eline?"

Bıçağın keskin ağzıyla işaret ettim. "Seth."

Seth bana bakıp tek kaşını kaldırdı. "Sağ ol be."

"Lütfen bir yerini sakatlamadan o bıçağı ona geri ver." Ben bıçağı döndürünce Leon yüzünü ekşitti. "Elini kolunu koparacaksın. Oraktan keskini yoktur."

Gözlerimi devirerek orağı çevirmeyi bıraktım. Ama geri vermedim. Hoşuma gitmişti. "Buradaki işleri bitmedi mi? Çünkü gerçekten..."

Saskan

Uzaktan bir siren sesi yankılandı. Pesten başlamış, sonra kulakları sağır eden bir gürültüye dönüşmüştü. Yerimden herhalde bir on santim fırlamışımdır. Üçümüz de bakıştık ve bir an için aynı düşünceleri paylaştık. Daha önce hiç Akit sireni duyma bahtsızlığı yaşamadıysam da, bunun tek bir anlama gelebileceğini biliyordum: güvenlik ihlali.

Genelde de en büyüğünden, en kötüsünden bir güvenlik ihlali.

KAKTÜS TEAM

Yirmi Altıncı Bölüm

Avluya bakan cam duvara doğru döndüm. Arkamdan birkaç Muhafız koridora fırladılar ve onların arkasında, bitişikteki balo salonundan heyecanlı sesler yükseldi. Muhafızlar yanımızdan koşarak geçtiler. İçlerinden biri "Kapıları kapatın! Okulu kilitleyin!" diye bağırıyordu.

Sonra sirenlerin sesi kesildi, kollarımda buz gibi bir ürperti gezindi. "Yanlış alarm mı?"

"Emin değilim." Seth bıçağı elimden kaptı. "Ama şimdilik bunu alayım. Sağ ol."

Ona dikkat etmemiştim bile. Okul arazisine dağılmış sokak lambalarının ışığı sönükleşip titreşti. Arkama baktığımda, bir elinde hançer, diğerinde orak ağızlı bıçağı tutan Leon'u gördüm.

"Hepiniz sakin olun!" diye bağırdı bir Muhafız, panik içindeki seslerin arasından kendini duyurarak. "Sirenler sustu! Her şey yolunda. Herkes sakin olsun ve salonda kalsın."

Marcus ile Aiden meraklanmış ve korkmuş safkanları iterek

odaya girdi. Aşırı mesai yapan hayal gücüm, Aiden'ın gözlerinin kalabalığı taradığını, beni görünce de rahatladığını söyledi bana.

Aiden, elinde hançeri, odanın diğer ucuna yürüdü. Herhalde kapanış seremonisinden önce üstünü değiştirmiş, üniformasını kuşanmıştı. Leon'un yanında durdu. "Neler oluyor?"

"Bilmiyorum." Leon başını iki yana salladı. "Ama içimde kötü bir his var."

Tekrar cama dönüp gözlerimi kıstım. İleride, ağaçların sınırının yakınında bir şey oynamıştı sanki. Aslını istersenız, birden çok şey. Muhafızlar ve Avcılar, diye düşündüm.

Marcus da küçük grubumuza katıldı. "Telly önlem olarak tüm safkanları balo salonunda topluyor." Duraksadı, sanki farkıma yeni varmış gibi bana baktı.

"Merhaba." *Silahsız* parmaklarımı ona doğru salladım.

Marcus kaşlarını çattı. "Benimle geliyorsun, Alex."

Somurttum. "Bir sürü kafayı yemiş safkanla aynı odaya girip saklanmam."

Aiden bana döndü. Gözleri fırtına bulutu grisiydi. "Saçmalama."

Bakışlarına aynen yanıt verdim. "Saçmalayacağıma akılsızca davransam olmaz mı?"

Aiden beni tutup sarsmak... ya da daha beterini yapmak istiyor gibiydi.

"Bizimle tartışma, Alex," diye parladı Marcus. "Hemen içeri giriyorsun."

Sabrım taşmıştı artık. "Bana şu şık bıçaklardan birini verirse ben de dövüşebilirim."

Seth kolumdan tuttu. "Pekâlâ, eğitimini tamamlamamış ve bizi çileden çıkarmasına ramak kalmış olan Apollyoncuk. Dayınla git."

Kolumu çekip kurtardım, Seth'in karşısına dikildim. "Ben..."

Dışarıdaki ışıklar söndü, tüm avlu zifiri karanlığa gömüldü. Geçici de olsa unutulmuştum. Cama dayandım, içerisinin yansıyan ışığına rağmen gözümü kısıp baktım ve Muhafızların gövdelerinin bir hat oluşturduğunu gördüm. Ama saflarında bir tuhaflık vardı. Binadan uzaklaşacaklarına bize doğru geliyorlardı.

"Şey, beyler..." deyip gerilemeye başladım.

Leon öne çıktı. "Bayan Andros, o salona girin. Derhal."

Birisi kolumu yakalayıp beni geriye çekti. Başımı kaldırdım. Karşımda Seth'i görmeyi umuyordum ama Aiden'dı bu. Gözlerini cam duvara dikmişti. "Alex, hayatında bir kez olsun..."

Gürültülü bir çatırtı dikkatimizi tekrar cama çekti. Şaşkınlıktan ağzım bir karış açık kalmıştı. Cam bir bedenin çarpmasıyla çatlayıp dağıldı.

Geriye fırladım. "Bu ne be!"

Cam patladı, koca koca kırıklar havada uçuşurken birkaç beden mermer zemine çarptı. Beyaz gömlekleri ve pantolonları kan içinde kalmış da olsa üniformalarının renklerinden kim olduklarını anlamak kolaydı. Konsey Muhafızları silahlarını çekecek zamanı bile bulamamışlardı. Hepsinin de gırtlağı yarılıp açılmış, jöleyi andıran pembe dokular açığa çıkmıştı. Bazıları debelendi, sonra gözleri cam gibi donuklaştı.

Aiden beni Marcus'a doğru itti. "Git!"

Marcus beni çeke çeke salona götürürken Avcılar da silahlarını çekip hücum ettiler. Dur bir saniye. *Silahlar mı?* Marcus'un elinden kurtulup tam ters yöne koştum.

"Alexandria! Hayır!" diye bağırdı Marcus.

"Sadece bir saniye!" Cesetlerden birinin yanına seğirttim, çok dikkatli bakmamaya çalışıyordum. Yüzümü ekşiterek, üstündeki hançeri ve orağı aldım. Bir iblis kuşatmasında silahsız

kalmamı düşünülemezdi.

O karmaşanın içinde insanın kanını donduran, tız mı tız bir çığlık kopup tüm sesleri bastırdı. Ruhsuz ulumalar iyice tizleşirken korku dolu ürpertiler adalelerimin içine kadar işledi. Bıçakların saplarına tutunup hızla ayağa kalktım. İnanılmaz hızda hareket eden bir ölüm dalgası gibi, gölgeler üstümüze çullandı.

İblisler. Hem de ordu gibi.

Kâğıt inceliğindeki teninin altında kapkara damarlar kabaran, gözlerinin olması gereken yerde boş çukurlar olan onca soluk çehreyi görmek resmen ödümü patlatmıştı. Kâbuslarım olanca canlılıklarıyla ve korkunç ayrıntılarıyla gerçeğe dönüşmüştü. Sayıları en az bir düzine olmalıydı; jilet gibi keskin dişlerle dolu ağızlarından tiz bir gıcırtı yükseliyordu. Bununla beraber, içlerinde normal gözüken suratlar da vardı.

İblis melezler.

Seth ile Aiden dâhil bütün Avcılar fırlayıp üzerlerine atıldılar, o hengâmede kayboldular. Bıçaklar tangırtıyla yere düştü, bağırışlar çağırışlar yırtılan kumaşın ve etin sesine karıştı.

"Alexandria!" diye bağırdı Marcus. "Bırakın beni! Onun yanına gitmeliyim!"

Arkamı döndüm. Bir Konsey Muhafızı, Marcus'u tutmuş resepsiyon salonuna, sığınağa doğru çekiyordu. Bir başka Muhafız daha ortaya çıkıp Marcus'un güvenliğe kavuşturulmasına yardım etti. Peşlerinden koştum ama tam yanlarına vardığım sırada Marcus'u içeri itip titanyum kaplamalı kapıyı ardından sımsıkı kapattılar. Marcus kapıyı dövüyor, sesleri bizi ayıran kalın metal yüzünden boğuk çıkıyordu.

"Bu kapı bir daha açılmayacak." Muhafız gözümün içine baktı. Telly'nin buyruğunu yerine getiren saflkan Muhafız'dı bu.

"Sağ ol," dedim sıkılı dişlerimin arasından. Sonra derin bir

neles aldım, arkamı döndüm ve cehennemle yüzleştim.

Resmen kan gövdeyi götürüyordu. O anda farkına vardım ki son birkaç aydır Akitlere yapılan saldırılar deneme amaçlıydı. Akit'e nasıl sızacaklarını, Konsey'e karşı nasıl büyük çaplı bir saldırıya geçeceklerini test ediyorlardı. Annem bu konuda beni uyarmıştı. Ben de safkanları uyarmıştım ama oralı bile olmamışlardı.

Geri zekâlılar.

Seth'i bir iblis melezle dövüşürken gördüm. Melezin göğsüne çizmesiyle bir tekme indirip onu yere serdi. Sonra vahşetle zarafetin muhteşem bir gösterisiyle orak ağızlı bıçağını havada döndürüp indirdi.

Aiden'la Leon ise sırt sırta yaslanmışlardı. Etraflarında dört iblis daireler çiziyordu. İşleri bitik görünüyordu.

Kanımda savaşmak vardı, kaçmak değil. Olmam gereken yer burasıydı ve bunu ilk yapışım da değildi. Koşmaya başladım; iyilerin, kötülerin ve çirkinlerin bedenlerinden sakınarak salonun diğer ucuna vardım. Leon ile Aiden'ı köşeye kıstıranlar geldiğimi fark etmemişlerdi bile. Hançerimi Aiden'a en yakın iblisin sırtına soktum.

Leon iblislerden birini yere devirdi, sonra yumruk yumruğa birbirlerine girdiler. Aiden diğer ikisinin peşine düştü. İkisinin de dikkatini üzerine çekmeye çalışıyordu. "Arkana bak, Alex!"

Hançeri sağ elimle tutarak geri döndüm. Bir dişi iblis üstüme atıldı ama eğilerek ellerinden kurtuldum. Kendi etrafımda dönerek tıpkı Seth'in attığı gibi bir tekme indirdim ve göğsüne isabet ettirdim. İblis tek dizinin üstüne çökünce öne fırladım, bıçağı karnına soktum. Mavi toz patlamasının içinden Aiden'a sırıttım. "İki etti."

"Benim beş oldu," diye homurdandı hançerini önündeki iblisin gırtlağına saplayarak.

Hançeri elimde çevirdim. "Bak sen şu..."

Birisi omzuma yapışıp beni geriye doğru fırlattı. Yerdeki kan ve cam karmaşasının içine düştüm, sırt üstü epey bir sürüklendim. O arada hançer elimden kurtulup gitti. Şaşalamıştım, başımı kaldırdığımda bir iblis melezle burun buruna geldim.

"Alex!" diye bağırdı Aiden, gerçekten panıklemiş gibiydi.

İblis eğilip kokladı beni. "Apollyon..."

Bir melez iblisle en son kavgamda neler olduğunu unutmam zordu. O anıları bir kenara atıp yerde geri geri emekledim. Camlar ayalarıma saplandı; kanım, ölmüşlerin kanına karıştı. Elim yumuşak ve ıslak bir şeye değdi. Kim bilir nereye çarptığımı düşünürken aklımdan sayısız iğrenç görüntü geçti.

Dişi iblis melez –eğitimini tamamlamış bir Avcı'ydı– ağzını açıp uludu. Havaya sıçradı, elindeki Akit hançerini bana doğru savurdu. O anda bir pat sesi geldi ve ateşten bir topa dönüşen iblis üstüme düştü. O çırpınıp haykırarak yere çarparken ben de yuvarlanarak uzaklaştım.

Aiden'a doğru baktım. Bana başını salladı, sonra elini indirip bir başka iblise saldırdı. Yerdeki iblise bakıp yüzümü buruşturdum. Kavrulmuş, iğrenç kokulu bir elbise ve deri yığını halinde doğruluyordu.

"Ulu tanrılarım!" dedim öğürmemek için kendimi zor tutarak. "Sakın bana dokunayım deme."

İblis ağzını açtıysa da, başı bir yana, bedeni diğer yana gitti. Arkasında Leon duruyordu; oragı elindeydi. "Bayan Andros," dedi olanca kibarlığıyla. "Yanılmıyorsam sizin güvenli bir yere gitmeniz gerekiyordu."

"Evet, plan öyleydi." İçeri bakındım. Yerlerde bir sürü ceset vardı. Kimileri dönüştürülmüş melezlerdi, kimileriyse bizdendi. Seth iki iblisi köşeye kıstırmış, ağzı kulaklarında, kavga ediyordu. Tuhaftı ama gülümsedim.

Aiden nereye baktığımı görmüştü. "Leon, şuradakinin yarısı benim sayılır. O yüzden altı buçuk etti." Sonra döndü, bir Muhafız'ı yere çivilemiş bir iblise yöneldi.

Leon omuz silkti. "Idare edersin. Benim on oldu, ezik," dedi.

Ulumayı duyunca fırıldak gibi döndüm. İki iblis melez dosdoğru Leon'a saldırdı. Sanki ben orada değilmişim gibi davranıyorlardı. Leon istifini bile bozmadan "On iki olmak üzere," dedi.

"On bir." Orağı sağ elime geçirdim.

Leon ters ters baktı bana. "Kendini öldürtmemeye çalış."

Sonra fırlayıp onları yarı yolda karşıladık. Erkek olanı nihayet farkıma varmıştı ve kolumu yakalamaya çalıştı. Ancak aldatmaca yaparak sağa geçtim. Benden çok daha cüsseliydi; neredeyse Aiden kadar iriydi, beni yere devirmesine izin veremeyeceğimi biliyordum. Sağlam bir tekme oturttum ama bana mısın demedi.

Hayra alamet değildi bu.

Attığı yumruğu engelledim ama beni birkaç adım geriletmişti. Dengemi yitirmeyip bıçağımı savurdum. Hemen eğildi, beni yere yıkmayı hedefleyen merhametsiz bir hamleyle karşılık verdi. Başımın yanından geçen bıçağın çaldığı ıslığı işittim. Yana sıçradım ama melez iblis öyle hızlıydı ki. Yumruğunu mideme indiriverdi. Nefes almaya çalışarak geri geri sendeledim.

İblis melez güldü. "Hazır mısın ölmeye?"

"Pek sayılmaz," deyip doğruldum. "Bu beti benzi atmış bağımlı görünümü sana hiç yakışmamış. Biraz da yorgun görünüyorsun. Hayrola? Biraz eter istemez misin?"

Başını bir yana eğip gülümsedi. "Seni parçalarına ayıracağım, salak..."

Eğilip bacaklarını yerden kestim. Yere düşünce saldırmam için bir anlık açık verdi. Ayağa fırlayıp orağı boynuna savur-

dum. Bıçağın keskin ağzı hiçbir güçle karşılaşmadı.

Koca koca açılmış gözlerle kaldırdım bıçağı. "Vay canına, *harbiden* keskinmiş." Döndüm, Leon'a bunu söylemek üzereydim ki safkan iblis burnumun dibinde bitti.

"Apollyon..." deyip dudaklarını yaladı.

. "Öff, yapma şunu. Hepiniz kokusunu alabiliyor musunuz gerçekten?" Orağı ters çevirip midesine soktum.

"Sıcak ve yaz gibi kokuyorsun." Seth yanımda belirmişti. "Sana çok güzel koktuğunu söylemiştim."

"Senin kokun ise... tıpkı..."

Seth kaşlarını kaldırmış bekliyordu.

Gözlerim büyüdü. Seth'in arkasından en aşağı beş iblis safkanın daha koridordan geldiğini görmüştüm. "İblisler."

"Ne yani, iblis gibi mi kokuyorum?" Hayal kırıklığına uğramışa benziyordu.

"Hayır, aptal. Başka iblisler geliyor."

Seth dönüp şöyle bir baktı. "Ya. Kahretsin. Kapıları aşmış olmalılar."

"İyiye işaret değil."

Salonda camın kırılmasından farklı bir çatırtı yankılandı. Bir heykeltıraşın mermeri yontması gibiydi. Seth'le aynı anda dönüp baktık ama önce hangimiz farkına varmıştı bilemiyorum. İkimiz de birer adım geriledik.

Furileri sarmalayan beyaz mermerde çatlaklardan bir ağ oluşmuştu. Taş parçaları kopup yere döküldü. Mermerdeki büyük boşluklardan pembe, aydınlık bir ten göründü. Elektrik çarpmış gibi oldum.

"Tanrılar aşkına," diye fısıldadım.

Seth uzandı, gözlerini çatlayan heykellerden bir an olsun ayırmadan hançerini bir iblis safkanın göğsüne sapladı. "Gerçekten de öyle."

Çınlayan hafif bir kahkaha savaşın sesini bastırdı, salondaki herkes ve her şey durup kaldı. Transa girmiş gibi, mermerin geri kalanının deri değiştiren bir yılanınki gibi kayıp gitmesini seyrettim. İşte, üçü birden o dağınık savaş meydanının üstünde, havada duruyorlardı. Tanrılar aşkına, korkunç bir güzellikteydiler.

Tanrılar furileri salıvermişti.

Yarısaydam, uzun elbiseleri etraftaki kan ve pıhtının kırmızısıyla kuvvetli bir tezat oluşturuyordu. Soluk tenli, sarışın ve kusursuzdular. Tamamı beyaz olan gözlerini önlerindeki kıyıma çevirdiler. Ses çıkarmayan, kırılgan görünümlü, soluk renkli ve şeffaf kanatlarıyla havada ilerliyorlardı. Furiler düşük seviye tanrıçalardı ancak varlıkları tüm salonu doldurmuştu.

Daha önce üçü bir arada şöyle dursun, bir tane bile tanrı görmemiştim. Ama tıpkı hayal ettiğim gibiydiler: Huşu uyandırıyorlardı ve güzeldiler. Korkutucuydular. Onlara doğru bir adım attım. Seth'in de öyle yaptığını belli belirsiz fark ettim. İkimiz de kendimizi tutamamıştık. Tanrıydı bunlar, düpedüz gözümüze görünüyorlardı. Diğer melezler ve safkanlar yerlerine yapışıp kalmışlardı. Kıllarını bile kıpırdatamayacak kadar sersemlemişlerdi.

Salondaki iblisler hasımlarından uzaklaştılar. Pür dikkat furilere bakıyor, havayı kokluyorlardı. Kimileri inlemeye, kimileriyse kükremeye başladı. Tanrıların içinde dolaşan eter yüzünden olduğunu anladım. Ben ve Seth biftek sayılırsak, o zaman furiler en lezizinden fleminyon olmalıydı.

İblislerden biri, bir melez, önce uludu, sonra ileri atıldı.

Ortadaki furi alçalıp yere indi, çıplak ayaklarıyla kanın ve cam kırıklarının üstüne bastı. Gür sarı saçları lüleler halinde havada süzülüyor, ses çıkarmayan kanatları hızla oynuyordu. Başını hafifçe yana eğip gülünce teninden sedef rengi bir parıltı

yayıldı. İblis onun üstüne fırladı, ancak furi tek elini kaldırınca iblis havada donup kaldı.

Furinin tebessümü masum ve çocukçaydı, ancak bir yandan da gaddar bir havası vardı. Furi diğer elini attı, sonra elini hızla iblisin göğsüne sokuverdi. Sonra çırpınan iblisi de alıp havaya fırladı. Tepemize kadar yükseldi, ardından iblisi tutup ikiye ayırdı.

Küçük bir çığlık attım. "Has..."

"Siktir," diye tamamladı Seth.

Bir anda furiler değiştiler, o muhteşem vücutlarından kurtuldular. Tenleri ve kanatları gri ve bulanık bir hal aldı, saçları koyulaşıp seyreldi, etraflarına atılıp duran siyah sicimler halini aldı. Bunların sicim değil de yılan olduğu bir anda dank etti kafama. Saçları bildiğin *yılandı!*

Ortadaki furi haykırınca birkaç safkan dizlerinin üstüne çöktü. Ben de geri geri gidip Seth'e tosladım. Belime dolanıp beni kendine çekti. Bir furi pike yaptı, yerden bir iblisi kapıp havaya attı. Bir diğeri daha aşağı indi, pençeli ayaklarıyla bir Avcı'yı kaptı ve çığlıklar atan adamı lime lime etti. Üçüncüsü bir grup iblisin yanına kondu ve bir safkan iblisin bağırsaklarını dökerken saçları da atılıp bir Muhafızın gözünü deşti.

Yollarına kimin çıktığı önemsizdi. Furiler herkesi yok ediyordu.

Leon'un gri kanatlardan birinin altından geçip Aiden'i furilerin elinden kurtardığını gördüm. Kendisinin farkında bile olmayan bir iblise bıçağını saplayan Aiden'in yüzünde korku ve saygının bir karışımı vardı.

Bir furi tavana fırladı. Tümüyle beyaz olan gözleri, öfkelendiği zaman Seth'in gözleri gibi ışıklar saçıyordu. Bir saniye sonra tiz bir çığlık koparıp üstümüze doğru alçaldı. Dosdoğru bize bakıyordu, kollarını uzatmıştı, pençeleri sıpsıvrıydı.

Seth boştaki elimi tuttu. "Hadi, gel!"

Beni geri çekmesine izin verdim. "Peki ya Aiden'la Leon?"

"Onları peşinden furi kovalamıyor. Hemen gel buraya!"

Resepsiyon salonuna fırladık. Muhafızlar hâlâ kapının önünde saf tutmuş, safkanları koruyordu. Geriye bakınca yüreğim duracak gibi oldu. Furi peşimizden geliyordu.

"Seth!"

"Biliyorum, Alex, ben..." Köşeyi döner dönmez zınk diye durdu.

Sırtına çarptım. Omzunun üstünden ileri bakınca kanım damarlarımda buz kesti. Koridor iblis kaynıyordu. Yerler melez hizmetçilerle kaplıydı. Ya boyunları kırılmıştı ya da gırtlakları parçalanmıştı. Zaten uyuşturulmuş olduklarından iblislere karşı tümüyle savunmasızlardı. Muhafızlarsa iblis akınına karşı koymaya, iblisleri geriletmeye çalışıyorlardı.

Furi haykırarak dalış yaptı. Seth döndü, beni yere yıkıp bedenini siper etti. Tanrılara şükür, kazara orağı ona saplamadım. Furinin kanatları etrafımızdaki havayı dalgalandırırken kalbim güm güm çarpıyor, tenim korkuyla ürperiyordu. Furi tekrar dalınca Seth gerginleşti ancak yanlarında eterle dolup taşan bir tanrının varlığını sezen iblisler furiye üşüştüler.

Seth ayağa fırlayıp beni de çekmeye başladı ve koridorda ilerledik. Felaket ve katliam dolu odaların önünden geçtik. O kızılca kıyametin ortasında Kahverengi Gözlü'nün bu sabah yemek salonunda konuşurken gördüğüm genç melezle birlikte, iblislere karşı savaştığını gördüm. Tıpkı bir Avcı kadar çevik hareket ederek titanyum şamdanla bir iblisi öldürdü.

Seth'le birlikte balo salonuna henüz varmıştık ki, ansızın yükselen korku ve panik dolu çığlıklar üzerine Muhafızlar geriye döndüler. Kapıları açtıkları anda, dışarı kaçma telaşıyla itişip kakışan safkanlar dışarı akın ederek Muhafızları ayakları

altına aldılar. Ödü patlamış safkanlar üstümüze çullandılar, o arada elim Seth'in elinden kurtuldu. Kırmızı ve beyaz cüppe yığını her yanımdan çarpıyordu. Ayakta kalmaya çabalayarak "Seth!" diye bağırdım.

Her yönden gövdeler bana çarpıp duruyordu. Bakanlardan biri beni yere devirdi. Kafamda keskin bir acı patladı. Ayağa kalkayım dedim, ancak gözü dönmüş kalabalık beni yere itip duruyordu. Bıçağı elimden düşürdüm, kıvrılıp top halini aldım, başımı korudum. Ayaklar her yerdeydi, beni tekmeliyor, eziyordu. Demek böyle gelecekti sonum. Kavgada ya da defterimi dürmeyi aklına koymuş bir Konsey üyesinin entrikalarıyla değil de, bir safkan ordusunun ayakları altında ezilerek. *Ölmenin onca yolu varken yakışır mıydı böylesi?*

Ruhum onlara rahat yüzü göstermeyecekti.

Böğrüm sancıyordu, bir kaburgamın kırıldığından adım gibi emindim. O hengâmede iblisler de safkanlarla birlikte koşuyor, onları öldürüyordu ve tanrının cezası furilerin nerede olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Gözlerimi sımsıkı kapattım, ne zaman bir sandaletli ayak üstüme basacak olsa acıyla inledim. Artık daha fazla dayanamayacağımı düşünmeye başlamıştım ki kalabalık seyreldi, ben de ellerimi başımdan indirip bıçağı alabildim.

Sarsılmıştım, her yanım yara bere içindeydi. Güçlükle ayağa kalktım. Duman, ter ve korku kokan salonda tek tük safkan vardı. Seth ortalıkta görünmüyordu. Balo salonuna doğru sendeledim, dalga dalga koşan safkanların arasından geçtim. Marcus, Laadan ve Lucian'la salondaydı.

Bir zamanlar şaşaalı olan salonda tökezleyerek yıkımın arasında dolaştım, yerleri kaplayan cesetlere baktım. Marcus'la birbirimize beş saniyeden fazla dayanamıyor olabilirdik ama bu dünyada benimle aynı kanı taşıyan tek kişi oydu. Cesedini

yerdeki cesetler arasında görmek istemiyordum. Görürsem ne yaparım, bilmiyordum. Hem de hiç.

Resepsiyon salonunun yan kapıları kırılmıştı. İblisler kalan safkanları avlıyordu. Bir iblisin bakır rengi saçlı, süper bronz tenli ve güzel bir safkanın üstüne çullandığını gördüm.

Dawn Samos.

İblis dişlerini onun koluna gömdü. Kız avaz avaz bağırarak kolunu kurtarmaya çalıştı ama iblis onu ölümcül kavrayışına almıştı. Yine de Dawn'ın şansı vardı. İblis pekâlâ gırtlağına da yapışabilirdi. Kafamın içinde cılız bir ses *bırak ölsün, Aiden'dan hoşlanıyor o,* diyordu.

Fakat bu çok yanlıştı, hem de çok.

Kalan gücümü toplayıp ağrılarımı hiçe sayarak üzerlerine yürüdüm. Öldürmesi kolay olan tek iblis, biçare bir aptalı damgalamakta olan iblisti. Bilmez miydim hiç? Bıçağın sivri ağzını iblisin sırtına daldırırken gözlerim Dawn'ın ametist rengi gözleriyle buluştu. Erkek iblis mavi toz halinde patlayarak Dawn'ın güzelim beyaz cüppesine döküldü.

Dawn düşe kalka geriledi. Yüzü acı ve dehşetle buruşmuştu. Onu bırakıp katliama döndüm. Safkan ve melez iblisler etere teslim olmuş, ölülerle beslenmeye başlamışlardı. Onlara doğru ilerlediysem de yürek parçalayan bir feryatla donakaldım.

Döndüm.

Üç furi kapının önünde, havada duruyordu. Yılan saçları etraflarındaki boşluğu ısırmaya çabalıyordu. Benimle furiler arasında bahtsız bir Muhafız vardı. Ancak bu çok sürmedi. İçlerinden en çirkini, elbisesi kan revan içinde olanı bileğiyle şöyle bir bükerek adamın boynunu kırdı.

İçimde kabaran öfke ve korku, kemiklerimin sızısını bastırmıştı. Karnımda birikmiş, tepkisel bir güç genişleyerek uzuvlarıma yayıldı. Avucumdan bir enerji oku fırlayarak elimi

tutuşturdu. Sonra kolumdan yukarı tırmandı, bükülerek özüme indi ve hiç kullanmamış olduğum bir adaleyi yaladı. Belki akaşaydı bu, belki çok daha tuhaf –ve daha ölümcül– bir şey; çünkü her yer sarımsı kahverengi bir mücevher gibi parıldıyordu. Sanki birisi boya fırçasını kehribar sarısına batırmış, odayı bir uçtan diğerine boyamıştı.

Öne çıktım. Parmaklarım orak ağızlı bıçağın üstünde kasıldı. Furilerden biri kahkahayı bastı. Diğer ikisi ise kıs kıs gülerek en gudubet olanın yanından geçtiler. Arkamda Muhafızların iblislerle dövüştüğünü duyabiliyordum ama dikkatimi furilere vermiştim.

İkisi bakışıp dudaklarını yaladılar. İçlerinden biri konuştu. "Küçük, güzel Apollyon. İlk'in gücünü mü emiyorsun? Yoksa o mu sana gücünü gönderiyor? Aman, dikkat etsin bunu yaparken."

"Yetmez," dedi diğeri. "Bizi öldüremezsin."

"Öldüremesem de deneyebilirim." Bıçağı sıktım.

Furi güldü. "Dene de öl."

Sonra üstüme doğru uçtular. Arkamı dönüp duvara doğru koştum. Sıçrayıp duvardan güç aldım ve havada takla atarak furilerin üstünden aştım, bıçağı geniş bir kavis çizerek indirdim.

Kollarım ardına kadar açık, çömelmiş vaziyette arkalarına indim. İki furi geriye sendeledi, vücutları başları olmadan öne doğru devrildi. Boyunlarından masmavi bir alev fışkırdı, bedenlerini sarmalayıp kavurdu.

Çirkin furi kıkır kıkır güldü. Hızla ona doğru döndüm. Yerden bir iki metre yukarıda süzülüyordu. Saçları kıvıl kıvıl oynaşıyordu. "Kız kardeşlerimi öldürmedin ama Thanatos onların dönmesine sevinmeyecektir."

"Duyduğuma üzüldüm."

Gülümsedi. Tekrar eski bedenine döndü. Öyle güzeldi ki,

bakmaya bile kıyamıyordum. "Sen bir tehditsin. Biz de tehdidin icabına bakmalıyız. Kişisel bir şey değil."

"Ben kimseyi tehdit etmiyorum. Sorun ben değilim."

"Daha değilsin ama sırası geldiğinde edeceksin. Öyle yapacağını biliyoruz." Akıl almaz bir hızla elimdeki bıçağa doğru atıldı.

Fırlayıp tekmeyi bastım, kolunu uzaklaştırdım. "Ne yapacağım peki?"

"Niye benimle dövüşesin ki? Sen beni öldürdükçe geri geleceğim." Hızla sıçrayıp kazağımın önüne yapıştı. Pençelerinden kıl payı kurtuldum. "Bizim de işimiz bu. Tehdit ortadan kalkana kadar geri gelip seni avlamak."

"Ne güzel be. Tıpkı herpes gibisin. Bitmek bilmeyen hediye."

Gözlerini kırpıştırdı. "Ne?"

Pençeleri kolumu yakalayıp beni öne çekince ansızın saplanan acıyı duymazdan gelip bir röveşata attım. O ivmeyi kullanarak ona tosladım. Furi bir saniyeliğine altımda kaldı, avantaj bana geçince öfkeyle hırladı. Dizimi midesine gömdüm, yüzünde beliren şaşkınlık ifadesine bayılmıştım.

Başını kaldırıp bana baktı. Masumiyetin, güzelliğin vücut bulmuş hali vardı karşımda. "Güçler nasıl da bir yol seçmiş böyle. Onların maşası olacaksın. O yüzden de tehditsin."

Durdum. "Kâhin demişti ki..."

Furi tekrar hareketlendi, saçları üstüme atıldı. Kalktım, orağı boynuna dayayıp yana doğru yuvarlandım. Bir iki saniye sonra masmavi ateşlere boğuldu ama kahkahası hâlâ çınlıyordu. Bir süre sırt üstü yatıp tavana baktım. Her bir furi üç puan sayılır mıydı acaba? Öyleyse Aiden'a da, Leon'a da fark attım demekti.

Tekrar yuvarlanıp ayağa kalktım ve kazağımın koluyla yanağımı sildim. Döndüğümde içeride bir sürü mavi toz yığını ve

iblise dönüşmüş ölü melez gördüm. Resepsiyon salonunda sadece bir Muhafız vardı; safkan Muhafız'dı bu. Sağ kalabilecek onca insan varken, kala kala bu Muhafız kalmıştı. Bu konuda kendimi kötü hissetmem gerekirdi ama bir türlü edemiyordum.

İçimi çekip ağır ağır Konsey Muhafızı'na yaklaştım. Çenesinde taze bir morluk vardı ama onun dışında sapasağlam sayılırdı. "Harikaydı."

Elindeki hançeri döndürdü, kalan iki safkana baktı. Dawn bir Themis heykelinin arkasına sığınmış, kolunu göğsüne bastırmıştı. Bembeyaz cüppesine kan damlıyordu. Ondan yaşça epey büyük bir safkan da ona sarılmış, bir şeyler fısıldıyordu. Kadın kafayı sıyırmış gibiydi. Onu suçlayamazdım. Ölmesine *ramak* kalmıştı.

Elimle burnumu sildim, kanımın elime bulaştığını görünce hiç şaşırmadım.

"İyi mi?" diye sordu Muhafız.

Safkan adam başını kaldırdı. Omzuyla boynunun birleştiği yerde derin, kıpkırmızı bir iblis damgası duruyordu. "Evet, bir şeyi yok galiba. Gene de bir doktora göstermeliyiz." Bana baktı. "Muhteşemdin. Hayatımda hiç böyle bir şey görmemiştim."

"Öyleydim, değil mi?" diye mırıldandım. Dövüşü kazandığım için kendimi çok iyi hissetmek istiyordum. Ne var ki furinin sözleri zihnimde yankılanıyordu hâlâ. Kâhinin sözünü tamamlayarak önüme yapbozun bir parçasını daha koymuştu. Yine de pek bir şey anlaşılmıyordu. Kimdi "Güçler" dediği ve nasıl onların maşasına dönüşecektim?

Safkan, Dawn'a dönmüştü yine. "Bitti artık," diye onu teselli ediyordu. "Hepsi geçti."

Geçmişti geçmesine ama orağı elimden bırakmaya gönlüm varmıyordu. Ne olur ne olmazdı. Korku filmlerindeki gibi canavarların üstüme atladığını hayal ediyordum. Kırılmış kapıla-

ra doğru gidip dışarı baktım. Hiçbir şey kıpırdamıyordu. İyiye işaret olsa gerekti. Peki, ya furiler ne zaman dönecekti? Beş saniye sonra mı? Yarın mı? Haftaya mı? Önümüzdeki ay mı?

"Alexandria?"

Hızla döndüm. "Efendim?"

Muhafız zoraki güldü. "Şaşılacak bir iş çıkardın. Seni gördüm. Tarihte bir furiyle karşı karşıya gelip de sağ çıkan ilk insan olabilirsin. Üç tane furiyi haklamak ise... İşte buna şapka çıkartılır."

İçimde hiç istemediğim halde bir sıcaklık belirdi. Hector'ı öldürme emri alan kişi de olsa bir saflkan Konsey Muhafızı'ndan bunu duymak önemliydi. Yüzüme bir tebessüm yayıldı. "Sağ ol."

Elini omzuma koyup sıktı. "Bunun için çok üzgünüm."

Gülücüğüm yüzümden silindi. "Ne için?"

"Furiler haklıydı. Sizden iki tane olmaması lazım. Sen bir risksin."

Omurgamdan uyarıya benzeyen bir ürperti yayıldı. Geriye doğru bir adım attım ama Muhafız omzumu daha da sıkıp beni yerime çiviledi. Fal taşı gibi büyümüş gözlerimi kaldırıp onun gözlerine baktım. Tek bir sözcük döküldü ağzımdan. "Lütfen."

Muhafız'ın gözlerinde şüpheden, pişmanlıktan eser yoktu. "Irkımızın geleceğini korumalıyız."

Sonra bıçağını göğsüme savurdu.

Yirmi Yedinci Bölüm

Beni öldürecek.

Aklımdan bu düşünce geçti ve içgüdülerime uydum. Zihnimin gerisinde bir yerlerde, oragı onun göğsüne saplamanın bir iblisin hatta bir furinin göğsüne saplamaktan çok daha değişik olduğunun ayırdına varmıştım. Bıçak elimde daha ağır duruyordu ve tenin keskin metal tarafından delinmesi sırasında çıkan emme sesi daha yüksekti.

En büyük fark ne miydi? Safkan Muhafızlar kendi içlerine çöküp incecik, mavi bir toza dönüşmüyordu. Muhafız yüzünde dehşetli bir ifadeyle durup kalmıştı. Sanırım gerçekten de bir manevrayla beni atlatabileceğine inanmıştı ve göğsüne dibine kadar saplı bir bıçak olduğuna inanmakta güçlük çekiyordu.

Haykırıp asıldım, oragın sivri ucunu çekip çıkardım. Bunun üzerine, düştü. Önce dizlerinin üstüne, sonra yüzüstü mermere. Başını kaldırdım. Kanlı oragı titreyen elimle sımsıkı kavramıştım. Muhafız'ın adını bile bilmiyordum... buna rağmen öldürmüştüm onu.

Erkek safkan herhalde o aralar ayağa kalkmış olmalıydı.

Aynı derecede dehşete düşmüş bir halde bana bakıyordu. Ağzını açtı ama sesi çıkmadı.

"Yapmaya mecburdum," dedim yalvarırcasına. "Beni öldürecekti. Başka çarem yoktu."

Dawn, Themis heykelinin arkasına sinmiş, ağlıyordu. Kavgada heykel zarar görmüştü. Terazinin kefeleri artık dengede değildi.

Melezleri idare eden o kadar çok kural vardı ki. Hepsini aklımda tutmam mümkün değildi. Fakat iki tanesini hiç aklımdan çıkarmıyordum: Asla bir safkanla ilişkiye girme ve asla bir safkanı öldürme. Nefsi müdafaa olup olmaması fark etmezdi. Bir safkanın hayatı her koşulda benimkinden değerliydi. Apollyon olmak beni kanunların üstüne çıkarmazdı. Bir kuralı çiğnemek zaten kötüydü, ya ikisini birden çiğnemek?

Hapı yuttuğumun resmiydi.

Resepsiyon salonuna gök gürültüsü gibi vuran ayak sesleri geldi. Kalbimin çarpışından yüksek olan tek ses buydu. Her nasılsa ikisini de sezdim. Nerede olduğumu nasıl anlamışlardı ki? Tabii ya... Seth nerede olduğumu daima biliyordu.

Kapıyı açıp ilk giren Aiden oldu. O ve Seth birkaç adım ötede durdular. Neler gördüklerini hayal edebiliyordum: Bir sürü mavi toz yığını, cesetler, kırılmış kapılar ve heykelin altına sinmiş titreyen iki safkan.

Sonra beni gördüler. Elimde kanlı bir orak, ayağımın dibinde ölü bir Konsey Muhafızı'yla.

"Alex, iyi misin?" Aiden yanıma geldi. "Alex?"

Yerde yatan Muhafız'ın etrafından dolanıp önümde durdu. Sağ gözünün altında bir morluk vardı. Sağ yanağı boydan boya çizilmişti. Gömleği yırtılmıştı ama pantolonuna bağlı bıçakta kan yoktu.

"Neler oldu, Alex?" Endişeyle gözlerimi araştırıyordu.

Gözlerimi kırpıştırdım ama Muhafız'ın yüzündeki bakış bir türlü aklımdan çıkmak bilmiyordu.

Seth kargaşayı soğuk ve neredeyse vahşice bir tavırla seyrediyordu. "Neler olduğunu anlat bize, Alex."

Hepsi endişeyle ağzımdan dökülüverdi. "Furilerle dövüşüyordum. Sonra bana iyi iş çıkardığımı söyledi, Aiden. Ardından özür diledi. Başka çarem yoktu. Bizden iki tane olamayacağını, ırkını korumaya mecbur olduğunu söyledi. Beni öldürecekti. Yapmak zorundaydım. Adını bile bilmiyordum. Öldürdüm onu."

Aiden'ın gözlerinde panik ve acı belirdi, sonra gözleri sert, çelik gibi bir ifadeye büründü. Kararlılıkla ışıyan gözlerinin ardında akkor kesilmiş bir hiddet vardı. Seth yere çöküp Muhafız'ı sırt üstü döndürdü.

"Tamam." Aiden uzanıp bıçağı parmaklarımdan kurtarmaya çalıştı. "Bıçağı bana ver, Alex."

"Olmaz." Başımı iki yana salladım. "Üstünde parmak izlerim var. *Benim* o."

"Onu bana vermen gerekiyor, Alex."

Orak ağızlı bıçağı havaya kaldırıp başımı iki yana salladım. "Yapmak zorundaydım."

Aiden kibarca bıçağı elimden aldı. "Biliyorum, Alex. Biliyorum." Dönüp arkasına baktı, sonra yine bana döndü. "Bu konuda kimseye tek kelime etmeyeceksin. Anladın mı?"

"Ama..."

"Alex." Sesini yükseltti. "Bundan kimseye söz etmeyeceksin dedim. *Hem de hiç.* Anlıyor musun beni?"

"Evet." Nefesim bölük pörçük, ufacık parçalar halinde çıkıyordu.

Hızla Seth'e döndü. "Onu götür buradan. Lucian'ın jetiyle Kuzey Karolina'ya gidin. Lucian olmadan gitmenize izin ver-

sınlar diye gerekirse zorlama büyüsü kullan, orası umurumda değil. Birisi seni durdurmaya ya da neden şimdi gittiğinizi sormaya yeltenirse iblislerin ikinci Apollyon'u ele geçirmeyi planladığını, burada kalmasının aşırı riskli olduğunu söylersin."

Seth başını öne salladı. Gözleri alev alevdi. "Onlar ne olacak?"

Aiden, safkanlara dönüp baktı. "Ben onları hallederim." Sesi alçaktı. "Burada olanlar burada kalacak. Ondan emin olabilirsin".

"Emin misin?" Seth'in kaşları çatılmıştı. "Fikrini değiştirecek olursan Alex'in hayatı kayar. Onların icabına baksak..."

"Onları *öldürmeyeceğiz*," dedi Aiden öfkeyle. "Ne yaptığımı biliyorum!"

Seth'in gözleri koca koca açıldı. "Aklını kaçırmışsın sen. Alex kadar kaçıksın sen de. Birisi bu yaptığını öğrenirse..."

"Biliyorum. Hadi gidin... gidin hemen. Başkası gelmeden. Ben bu işi hallederim."

Acaba Aiden bir başka safkan üzerinde zorlama büyüsü kullanır mıydı? Bu da bir başka tabu, çiğnenmek üzere yapılmış bir başka kural demekti. Yoksa bunu sır olarak saklamalarını nasıl sağlayabilirdi? Hele ki Dawn'ın. Dawn, Konsey üyesiydi, olan biteni tüm açıklığıyla rapor etmeye mecburdu.

Aiden safkanlara büyüyle boyun eğdirecekti. Her şey yerli yerine oturacaktı. Dönüştürülen tüm melezler hançer kullanmıştı. İnsanlar Muhafız'ı bulacak ve onun canını bir iblis melezin aldığını düşüneceklerdi.

Fakat birileri gerçeği öğrenirse Aiden hain sayılacaktı.

Bu yüzden öldürülecekti.

Öne fırladım. "Hayır. Bunu yapamazsın. İzin vermiyorum. Ölmeyeceksin..."

Aiden birden dönüp omuzlarımı kavradı. "Ben yapacağım.

sen de izin vereceksin. Lütfen, bir kez olsun mücadele etme benimle. Ne diyorsam onu yap." Göz göze geldik. Tekrar konuştuğunda sesi fısıltıdan farksızdı. "Ne olur."

Ansızın gözlerime yaşlar hücum edince, gözlerimi kapadım. "Yapma bunu."

"Buna mecburum. Daha önce sana, başına hiçbir şey gelmesine izin vermeyeceğimi söylemiştim. Ciddiydim." Aiden, Seth'e döndü. "Gidin artık."

Seth elime sıkı sıkıya yapıştı. Aiden'a söylemek istediğim çok şey vardı ama Seth beni cesetlerin ve olayın şokunu hâlâ atlatamamış safkanların yanından çekip götürürken buna zamanım yoktu. Ancak dönüp son bir kez bakabildim.

Aiden planını yürürlüğe koymuştu bile. Dawn'ın önünde çömeldi, tıpkı o gece depoda bana yaptığı gibi, alçak sesle hızlı hızlı konuştu.

Zorlama büyüsü. Gerçekten de zorlama büyüsünü bir başka safkanın üstünde kullanıyordu.

Seth elimi çekiştirdi. "Elimizi çabuk tutmalıyız."

Kalabalıktan uzak durmaya çalışarak koridorlarda koştuk. Ayak seslerimizin arasına cılız inlemelerin karıştığı, koridorlara melez cesetlerinin yığıldığı koridorlardan geçtik. Seth ölü bir Muhafız'dan bir anahtar alırken ben de karanlık bir odanın kapısından baktım. Melez hizmetkârlar yerlere serilmişti. Ya ölmüşlerdi ya da ölmek üzereydiler ve hiç kimse umursamıyordu. Onlarla ilgilenen yoktu. Sadece inildiler, merhamet dilenen yakarışlar duyuluyordu. Yardım eli uzansın diye yalvarıyorlardı ama asla gelmeyecekti bu yardım. Onlara doğru yürüdüm.

"Buna zamanımız yok. Üzgünüm, meleğim. Hiç zamanımız yok. Gitmeliyiz." Seth beni zorla çekip oradan uzaklaştırdı.

İçim hissizleşmiş, donup kalmıştı. Öyle hissizleşmiştim ki darbelerin ardından vücudumda kalan yara bereyi, her

adımımda bedenime yayılan sızıyı hissetmez olmuştum. Bir Hummer bulmak zor değildi; etrafımızdaki kavga dövüş seslerini duymazdan gelmekti zor olan. İçgüdülerim kendimi kargaşanın ortasına atmamı salık verse de, Seth'in bunu hiç hoş karşılamayacağından emindim.

Karanlık avluyu taradım. Muhafızların okulun etrafında hâlâ bir güvenlik hattı oluşturduğunu görünce yüreğime su serpilmişti. İblisler savunmayı yaramamışlardı. Hiç değilse öğrenciler güvendeydi.

Peki ya hizmetkârlar?

Arabayla havaalanına giderken Seth, Aiden'ın planına sadık kaldı. Birkaç başarısız çabadan sonra nihayet telefonla Marcus'a ulaşabildi. Ben ise hâlâ şokun hissizliğiyle camdan dışarı bakıyordum.

Seth, Aiden'ın tembihlediklerini harfiyen aktardı ve Marcus'a iblislerin beni elde etmek istediğini söyledi. "Onu bu gece Lucian'ın uçağıyla uzaklaştırmalıyız."

Anlaşılan Marcus, New York'tan uzaklaşmam fikrine yeşil ışık yakmıştı. "Lucian da sağ kalanlar arasında. Ben gerekenleri ona iletirim."

Lucian'la Marcus'un sağ salim olduğunu bilmek biraz olsun gevşememi sağlamıştı ama şu anda akıbetini bilmediğim daha nice insan vardı. O kadar çok ceset, o kadar da çok iblis vardı ki. Laadan ne haldeydi acaba?

Lucian'ın jetine binene kadar Seth'le konuşmadık. Ben pencere kenarında bir koltuğa oturdum, Seth de pilotu ve hizmetkârları, yanlarında Lucian olmadan kalkış yapmaları için *teşvik etti.*

Alnımı soğuk cama yaslayıp gözlerimi sımsıkı yumdum. Midem ağzıma gelmişti. Uçak kalktıktan bir süre sonra düşünmeyi bıraktım. Sadece öylece oturuyor, belki de bir geleceğe bile sahip

olmadığım bir dünyada sadece varlığımı sürdürüyordum. Bu noktada birbirine pamuk ipliğiyle bağlı o kadar çok şey vardı ki. Ya zorlama büyüsü işe yaramazsa? Eğer öyle olursa indığımız an bizi Muhafızlar bekliyor olurdu. Aiden başarılı olsa bile zorlama büyüleri kalıcı değildi. Zamanla etkisi geçebiliyordu.

Sonra ne olacaktı peki? Aiden da, ben de her şeyimizi yitirecektik.

Seth yanımdaki koltuğa oturdu. Başımı kaldırıp ona baktım. İki elinde iki kadeh vardı. Kadehlerin içindeki şey alkollü içkiye benziyordu. "Nedir bu?"

"Merak etme, o karışımdan değil." Şakası yavan kaçmıştı ama güç bela gülümseyip kadehi aldım. "Sadece İskoç viskisi. İyi gelir."

Kadehi dikip geri uzattım. "Sağ ol."

"Furileri durdurdun mu gerçekten?"

Başımla onaylayıp kadehi eline verdim. "Kafalarını kestim. Ama geri geleceklerini söylediler."

"Sadece bir tanrı, bir başka tanrıyı gerçekten öldürebilir." Duraksadı. "Ya da bir tanrı katili. Ama sanırım kafalarını uçurunca bir süre ortalıkta görünmüyorlardır."

"Seth, bana... tehdit olduğumu söylediler." Dudağımı ısırdım, titriyordum. "Tanrılar aşkına, bir safkanı öldürdüm."

"Şşt. Sakın bir daha ağzına o lafı alma. Aiden'in ne kadar çok şeyi riske ettiğini biliyorsun. Hepsi boşa mı gitsin?" Seth uzanıp kolunu omzuma doladı. Bir süre sonra konuştu. "O hiç... diğer safkanlar gibi değil, Alex."

"Biliyorum," diye fısıldadım. Aiden tanıdığım hiç kimseye benzemiyordu ve bu geceki hareketlerine abartılı bir vazife duygusu deyip geçmek olanaksızdı.

Ancak bu konuda, şu anda elimden hiçbir şey gelmezdi.

Küçücük pencereden dışarı, karanlık geceye baktım. Aşağı-

da baklava şekilli ışıklar küçüldükçe küçülmüş, biz felaket habercisi bulutlarda yükseldikçe önemini yitirmeye, kaybolmaya yüz tutmuştu. Derin bir nefes aldım ama boğazımda düğümlenip kaldı. Bir safkan öldürmüştüm, sevdiğim adamsa aşağıda her şeyi göze alıp suçumu örtbas ediyordu.

Ne yapmıştım ben böyle?

Safkanı hançerini kaldırırken gördüğüm anı düşündüm. Biliyordum ki bıçağın ölümcül inişinden sakınmaya zamanım vardı. Hızlıydım. Yolundan çekilebilirdim. Kaçıp kurtulabilirdim. Onu *öldürmem* gerekmezdi.

Seth sanki düşüncelerimi okumuş gibi, bana daha sıkı sarıldı. "Kendini savunuyordun, Alex."

"Öyle mi?"

"Evet. Bize savaş ilan ettiler. Başka seçeneğin yoktu."

"Daima başka seçenekler vardır." Gözlerimi pencereden ayırıp Seth'e baktım. *Daima başka seçenekler vardır.* Daima yanlış seçim yapmak gibi feci bir huy edinmiştim ve şimdi de bedeline katlanmalıydım. Aiden da öyle. Seth de.

Seth, beni ürkütmekten çekinirmişçesine ağır ağır uzandı. Parmak uçlarıyla çenemi tuttu. Konuşmadı. Gerek de yoktu zaten. Aramızdaki bağ oradaydı, kıvılcımlar saçarak canlanmıştı.

Ona şimdi *ihtiyacım vardı*... Seth'e *ihtiyacım vardı*.

Gözlerimi kapattım, başımı omzuna yaslamasına izin verdim. Tercihimi yaptıktan ve ilk defa boğulmadan nefes aldıktan sonra, kendimi tümüyle bağlantıya teslim ettim. Seth'in varlığı, *sıcaklığı* beni sarmaladı. Bir rahatlama duygusu dalga dalga üstümden aştı, midemdeki düğümleri teker teker çözdü. Tüm çatlakları doldurmamış, Catskills'te kalanların yerini almamıştı belki ama kendimi biraz daha iyi, biraz daha aklı başında hissediyordum.